ΦΑΝΤΑΖΙΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ 32
ΔΡ. 2

ΔΡ. 4

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ὁ κόσμος μὲ λίγα λόγια

ΑΘΗΝΑΙ 17 ΙΟΥΛΙΟΥ 1937 — ΕΤΟΣ Α´. — ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 4 — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΥΟ

Πνευματικὴ Ζωὴ

Ὅ,τι γίνεται

Διάφορα νέα

Τὸ 15ον συνέδριον τῆς γνωστῆς διεθνοῦς πνευματικῆς ὀργανώσεως «Πὲν Κλὼμπ» εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέχουν συγγραφεῖς ὅλου τοῦ κόσμου, συνῆλθε ἐφέτος εἰς Παρισίους. Τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν του ἐκήρυξεν ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Ζὰν Ζαί. Μεταξὺ ἄλλων ὁμιλητῶν διεκρίθη καὶ ὁ Ζὺλ Ρομαίν, ὁμιλήσας περὶ τῶν «Πνευματικῶν ἀξιῶν».

—Ὀργανοῦται μεγάλη ἐκδρομὴ Γάλλων διανοουμένων εἰς Ἑλλάδα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν γνωστὸν Γάλλον σκηνοθέτην Ζὰκ Κοπώ, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ διαβάσῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκδρομῆς εἰς τοὺς ἀρχαίους τόπους μας σχετικὰ ἀποσπάσματα κλασσικῶν ἔργων χάριν τῶν ἐκδρομέων.

—Ἐνώπιον πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς «Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας» ἡ ἐτησία μουσικὴ ἐπίδειξις τῶν διακριθέντων κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ λήξαντος σχολικοῦ ἔτους μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς «Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας» αἵτινες διεξήχθησαν ἐνώπιον τῆς ἁρμοδίας ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ.κ. Δ. Λαυράγκα, Ν. Λάβδα, Μιχ. Βελουδίου, Φρ. Σουαζὺ καὶ τῶν καθηγητῶν κ.κ. Κ. Λάβδα, Γ. Χωραφᾶ, Τ. Ξανθοπούλου καὶ Μ. Κουτούγκου. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος ἀνεκοινώθησαν τὰ ἀποτελέσματα τῶν προαγωγῶν, ἀπενεμήθησαν δὲ ἔπαινοι κλπ. ἔπαθλα. Κατὰ ταῦτα προήχθησαν εἰς ἀνωτέραν τάξιν:

α´) Σχολὴ Μανδολίνου: Ὀδ. Νικολακόπουλος, Α. Λάβδας, Χ. Λώλη καὶ Β. Χατζηγιάννη. β´) Σχολὴ Κιθάρας: Β. Νικηφοράκης, Γ. Μακρῆς, Γ. Σάντης, Κατ. Σκούφου, Ἀφρ. Κατιρτζόγλου, Μ. Πετίνη, Γ. Γεράρδος, Π. Κουνάδης, Σ. Παπαμιχαλόπουλος, Κ. Ἀρμένη, Α. Καρακασίδης, Δ. Τσαγκαρόπουλος, Α. Πετρᾶς, Ν. Θεοφίλης, Ζ. Χατζόπουλος καὶ Ε. Δούβου, γ´) Σχολὴ Βιολίου: Οὐρ. Στασινοπούλου, Ἰφ. Μπιτσοπούλου, Α. Μιχαλόπουλος, Μ. Πουλάκης, Ε. Ρέτσας, Α. Πρίγγος, Ε. Ρέλα, Α. Μόσχος, Δ. Κυπαρίσσης, Π. Βατόπουλος, Π. Ἀνδρεάκου, Θ. Παναγιωτάτου, Μ. Τζάνη, Γ. Σπετσιάλης καὶ Χ. Ράγγος. δ´) Σχολὴ Πιάνου: Ε. Χριστοφορίδου, Ε. Παναγοπούλου, Α. Κωνσταντάκη, Π. Πολυμεροπούλου, Α. Κυριακοπούλου, Ν. Δανιηλίδου, Κ. Ἀρμένη καὶ Α. Παπαθανασίου. Σχολὴ Μονῳδίας: Λ. Νεφελούδη, Χ. Γονέος, Δ. Πιπεράκης, Κ. Καλλίτσης, Γ. Σπετσιάλης, Ρ. Σπυριδάκη καὶ Λ. Λυκάκη. Ἔπαινοι: Ἀπενεμήθησαν διὰ τὴν ἐπίδοσίν των εἰς τούς: 1) Ε. Δούβου, Γ. Σπετσιάλην, Κ. Καρακασίδην, Σοφ. Στασινοπούλου καὶ Θ. Δανιηλίδη. (Θεωρία ἢ Σολφὲζ τάξεως Γ. Κρίτση καὶ Μ. Κουτούγκου). 2) Β. Νικηφοράκην, Γ. Μακρῆν, Γ. Σάντην καὶ Ν. Θεοφίλην (Κιθάρα τάξ. Κ. Λάβδα), 3) Σοφ. Στασινοπούλου καὶ Α. Μόσχον (Βιολὶ τάξ. Γ. Χωραφᾶ 4), 4) Ἐλ. Παναγοπούλου (Πιάνο τάξεως Α. Κωνόφαου) καὶ 5) Κ. Καλλίτσην (Μονῳδία τάξ. Π. Παπακωνσταντίνου). Δίπλωμα: Μανδολίνου μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα (κατὰ τὰς χειμερινὰς ἐξετάσεις) ἀπενεμήθη εἰς τὴν Ἀγγελικὴν Ν. Ἰωάννου τῆς τάξ. Ν. Λάβδα. Ἁρμονία καὶ ἀνάγνωσις ἐκ πρώτης ὄψεως ἄριστα, Σολφὲζ καὶ Ἱστορία τῆς Μουσικῆς λίαν καλῶς.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΡΙΤΗ, 6 ΙΟΥΛΙΟΥ. — Ἡ συνεδρίασις τῆς ὁλομελείας τῆς ἐπιτροπῆς μὴ ἐπεμβάσεως ὡρίσθη διὰ τὴν Παρασκευήν. Ἐν τῷ μεταξὺ συνεχίζονται αἱ διπλωματικαὶ συνομιλίαι διὰ τὴν ἐξεύρεσιν μιᾶς συμβιβαστικῆς λύσεως, ἡ ὁποία ν' ἀποσοβήσῃ τὴν ῥῆξιν. Ἐλπίδας γεννᾷ ἡ πληροφορία ὅτι ὁ Φράνκο δέχεται τὴν ἀποχώρησιν τῶν ξένων ἐθελοντῶν, ἀρκεῖ νὰ τοῦ ἀναγνωρισθῇ ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμπολέμου. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία ἐπιμένουν εἰς τὰς ἀπόψεις των, ἐνισχύεται δὲ διαρκῶς ἡ γνώμη ὅτι τελικῶς ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία θὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἀδιαλλαξίαν των. Εἰς τὸ Λονδῖνον τονίζεται ὅτι τὸ ἀποφασιστικὸν «ἀτοῦ» τὸ ἔχει πάντοτε ἡ Γαλλία, τὰ σύνορα τῆς ὁποίας πρὸς τὴν Ἱσπανίαν εἶνε καὶ τὰ πλησιέστερα. Διὰ τοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς Γάλλους τὸ ὅλον ἱσπανικὸν ζήτημα ἔχει μετατραπῆ εἰς ἀγῶνα τῶν τεσσάρων Δυνάμεων — Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Γερμανίας, Ἰταλίας — πρὸς ἐπικράτησιν εἰς τὴν Δυτικὴν Μεσόγειον καὶ εἰς πρόβλημα ἐξασφαλίσεως τῶν θαλασσίων συγκοινωνιῶν.

— Ὁ γερμανικὸς Τύπος ἤρχισε βιαίαν πολεμικὴν κατὰ τοῦ ἐν Λονδίνῳ Ἀμερικανοῦ πρεσβευτοῦ συνεπείᾳ δηλώσεών του διὰ τὰ καθεστῶτα τῆς Εὐρώπης.

— Ὁ Βέλγος πρωθυπουργὸς κ. Βὰν Ζέελαντ ἐπέστρεψεν εἰς Βρυξέλλας καὶ προέβη εἰς δηλώσεις γενικωτάτης φύσεως διὰ τὰ πορίσματα τοῦ ταξιδίου του εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. «Οἱ Ἀμερικανοὶ — εἶπε — θέλουν ἐλεύθερον νόμισμα, ἐλεύθερον ἐμπόριον καὶ ἐλευθέραν παραγωγήν».

— Ὑπεγράφη ἐν Τεχεράνῃ συνθήκη μεταξὺ Περσίας καὶ Ἰράκ, διὰ τῆς ὁποίας καθορίζονται ὁριστικῶς τὰ σύνορα μεταξὺ τῶν δύο Κρατῶν.

— Εἰς τὴν Μαντζουρίαν συνέβησαν νέα ἐπεισόδια μεταξὺ τῶν Ἰαπώνων καὶ τῶν Ρώσσων.

— Αἱ ἔρευναι διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς Ἀμαλίας Ἔρχαρτ συνεχίζονται, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἐλάχισται ἐλπίδες ἀπομένουν πρὸς διάσωσιν τῆς διασήμου ἀεροπόρου.

— Ἐπέτυχε πλήρως ἡ πρώτη δοκιμαστικὴ πτῆσις ὑπεράνω τοῦ Ἀτλαντικοῦ διὰ τὴν ἐγκαινίασιν τακτικῆς συγκοινωνίας μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Βορείου Ἀμερικῆς. Τὸν Ἀτλαντικὸν διῆλθον πρὸς ἀντιθέτους κατευθύνσεις ἓν ἀμερικανικὸν καὶ ἓν ἀγγλικὸν ἀεροπλάνον.

ΠΕΜΠΤΗ, 8 ΙΟΥΛΙΟΥ. — Αἱ διπλωματικαὶ συνομιλίαι, αἱ ὁποῖαι διεξήγοντο ἀπὸ τοῦ Σαββάτου, διὰ τὴν ἐξεύρεσιν συμβιβαστικῆς λύσεως, τὴν ὁποίαν νὰ κυρώσῃ ἡ ἐπιτροπὴ τῆς μὴ ἐπεμβάσεως, ἀπέληξαν εἰς ἀδιέξοδον. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γερμανία ἀφ' ἑτέρου ἐπιμένουν ἀπολύτως εἰς τὰς ἀντιθέτους ἀπόψεις των. Ἡ Γαλλία, μάλιστα, ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἐὰν δὲν ἐπέλθῃ συμφωνία κατὰ τὴν αὐριανὴν συνεδρίασιν τῆς ἐπιτροπῆς τῆς μὴ ἐπεμβάσεως, θ' ἀνοίξῃ τὰ σύνορά της καὶ θὰ ἀποστείλῃ πολεμικὸν ὑλικὸν εἰς τὴν Ἱσπανίαν. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας κ. Ντελμπὸς ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν κοινοβουλευτικὴν ἐπιτροπὴν ὅτι ἡ Γαλλία θὰ τηρήσῃ ἔντονον στάσιν καὶ ὅτι θὰ προστατεύσῃ ὁπωσδήποτε τὰς συγκοινωνίας της εἰς τὴν Μεσόγειον. Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας κ. Νέβιλλ Τσάμπερλαιν εἰς λόγον του ἐδήλωσε ὅτι ἡ διεθνὴς ἔντασις καὶ ἡ κρίσις θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ χαλαρωθοῦν ἀμέσως, ἐὰν ἐπήρχετο τελικῶς συμφωνία, διὰ τὴν ἀνάκλησιν τῶν ἐθελοντῶν καὶ ἐὰν ἀφήνετο ἡ Ἱσπανία νὰ κανονίσῃ μόνη τὰ ζητήματα, ποὺ τὴν ἀφοροῦν.

— Ἡ μόνιμος ἐπιτροπὴ τῶν ἐντολῶν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν συνεκλήθη διὰ τὴν 30 Ἰουλίου, διὰ νὰ συζητήσῃ τὴν ἔκθεσιν τῆς ἀγγλικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν διαίρεσιν τῆς Παλαιστίνης. Τὸ σχέδιον τῆς διαιρέσεως ἔγινε δεκτὸν μᾶλλον δυσμενῶς εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ ἀπὸ τοὺς Ἄραβας καὶ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας Κάρολος ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους, ὅπου θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἔκθεσιν καὶ θὰ συνομιλήσῃ μὲ τοὺς Ἄγγλους ἐπισήμους. Τοὺς Παρισίους ἐπίσης θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν 24ην Ἰουλίου καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Βελγίου Λεοπόλδος.

— Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Σουηδίας κ. Ζάντλερ ἀνεχώρησεν εἰς Μόσχαν.

— Τὸ γαλλικὸν ὑπουργικὸν συμβούλιον ἐνέκρινε τὰ νέα φορολογικὰ μέτρα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ συμπληρωματικὰ μέτρα θ' ἀνέλθουν εἰς 8 δισεκατομμύρια φράγκα.

— Σοβαρώτατα σινοϊαπωνικὰ ἐπεισόδια συνέβησαν εἰς Λούκου Τσάου, παρὰ τὸ Πεκῖνον, ὅπου ἐγένοντο αἱματηραὶ συμπλοκαὶ μεταξὺ ἰαπωνικῶν καὶ κινεζικῶν στρατευμάτων. Τὴν ἑσπέραν ἀποκατεστάθη ἡ ἠρεμία, ἀλλ' οἱ Κινέζοι ἀπέστειλαν ἐνισχύσεις καὶ ὑπάρχουν φόβοι μήπως ἐπαναληφθοῦν αἱ συμπλοκαί. Ἡ κατάστασις ἐμφανίζεται σοβαρά, διότι καὶ οἱ Ἰάπωνες καὶ οἱ Κινέζοι δὲν εἶνε διατεθειμένοι νὰ ὑποχωρήσουν. Ὑποτίθεται ὅτι οἱ Ἰάπωνες ἐπιδιώκουν νὰ εἰσδύσουν νοτιώτερον εἰς τὴν Κίναν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 9 ΙΟΥΛΙΟΥ. — Ἡ ὁλομέλεια τῆς ἐπιτροπῆς μὴ ἐπεμβάσεως συνῆλθεν εἰς τὸ Λονδῖνον εἰς δύο συνεδριάσεις, τὴν πρωΐαν καὶ τὸ ἀπόγευμα, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ρωσσίας ὑπεστήριζαν τὰς ἀγγλογαλλικὰς προτάσεις, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἰταλίας προέβη εἰς δριμὺ κατηγορητήριον κατὰ τῆς Ἀγγλίας, ὡς παρασχούσης βοήθειαν εἰς τοὺς Βάσκους, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Γερμανίας συνεφώνησε μὲ τὸν Ἰταλὸν συνάδελφόν του. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Μικρᾶς καὶ τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως προέτειναν συνδιαλλαγὴν τοῦ ἀγγλογαλλικοῦ καὶ τοῦ ἰταλογερμανικοῦ σχεδίου, ὁ δὲ ἀντιπρόσωπος τῆς Ὀλλανδίας προέτεινεν ὅπως παρακληθῇ ἡ Ἀγγλία νὰ ἐξεύρῃ συμβιβαστικὴν λύσιν. Ἡ ὀλλανδικὴ πρότασις ἔγινε δεκτή, ὁ δὲ Ἄγγλος ἀντιπρόσωπος καὶ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς Λόρδος Πλύμουθ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις θὰ ἐπιδιώξῃ τὸ ταχύτερον νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐντολήν, ἡ ὁποία τῆς ἀνετέθη καὶ πρὸς τοῦτο ἐκάλεσεν ὅλα τὰ Κράτη νὰ ἐπιδείξουν πνεῦμα συνεργασίας. Ἡ νέα συνεδρίασις τῆς ἐπιτροπῆς θὰ ὁρισθῇ ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις θὰ προβῇ εἰς διπλωματικὰς ἐνεργείας εἰς Βερολῖνον, Ρώμην, Παρισίους καὶ Μόσχαν, ὅπως ἐξευρεθῇ μία συμβιβαστικὴ λύσις. Ἡ ἀναβλητικὴ ἀπόφασις τῆς ἐπιτροπῆς μὴ ἐπεμβάσεως, μολονότι μὴ ἀποτελοῦσα λύσιν, ἀπέτρεψεν ὡστόσον τὴν ῥῆξιν, τὰς εὐθύνας τῆς ὁποίας οὐδὲν Κράτος ἠθέλησε ν' ἀναλάβῃ. Μολαταῦτα δὲν ὑπάρχουν πολλαὶ ἐλπίδες ὅτι ἡ ἀγγλικὴ μεσολάβησις θὰ καταλήξῃ εἰς θετικὸν ἀποτέλεσμα.

— Ἀνεκοινώθη εἰς τὸ Βερολῖνον ὅτι τὸ ταξίδιον τοῦ Γερμανοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν βαρώνου φὸν Νοϋρατ εἰς Λονδῖνον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναβληθῆ μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τῆς «Λειψίας», ματαιοῦται ἤδη ὁριστικῶς, διότι θεωρεῖται ὅτι «στερεῖται πολιτικῆς σκοπιμότητος ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας».

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας Κάρολος ἀνεχώρησεν ἐκ Βουκουρεστίου εἰς Παρισίους.

— Εἰς Παρισίους ἀφίχθη ὁ καρδινάλιος Πατσέλι, ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ Βατικανοῦ. Εἰς τὴν ἐπίσκεψίν του ἀποδίδεται ἰδιαιτέρα σημασία.

— Ὁ ἄλλοτε ἀρχηγὸς τῶν Ἄγγλων ἐργατικῶν καὶ γνωστὸς εἰρηνόφιλος κ. Λάνσμπουρυ συνηντήθη μὲ τὸν κ. Μουσσολίνι, διὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Ὡς γνωστὸν ὁ κ. Λάνσμπουρυ εἶχε συναντηθῆ πρὸ τινων ἑβδομάδων, διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ μὲ τὸν Χίτλερ.

— Κατά τινας πληροφορίας ἐκ Βαρσοβίας, ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν Μόσχαν συνωμοσία πρὸς δολοφονίαν τοῦ Στάλιν ἀπὸ ἀξιωματικοὺς τῆς Γκεπεοῦ. Οἱ συνωμόται συνελήφθησαν.

— Εἰς τὴν Τεχεράνην ὑπεγράφη τετραμερὲς σύμφωνον μὴ ἐπιθέσεως μεταξὺ Τουρκίας, Περσίας, Ἀφγανιστὰν καὶ Ἰράκ.

— Ἡ κατάστασις εἰς τὴν Βόρειον Κίναν, συνεπείᾳ τοῦ σινοϊαπωνικοῦ ἐπεισοδίου παρὰ τὸ Πεκῖνον, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀνώμαλος. Ὑπάρχουν φόβοι ἐπαναλήψεως τῶν ἐπεισοδίων.

— Ἀπωλέσθη πᾶσα ἐλπὶς ἀνευρέσεως τῆς Ἀμερικανίδος ἀεροπόρου Ἀμαλίας Ἔρχαρτ, ἡ ὁποία ἔπεσεν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν ὠκεανόν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 10 ΙΟΥΛΙΟΥ. — Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀνεκοίνωσεν ἐπισήμως ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ Πορτογαλία κατήργησε τὸν διεθνῆ ἔλεγχον εἰς τὰ πρὸς τὴν Ἱσπανίαν σύνορά της, ἀναγκάζεται ἤδη καὶ αὐτὴ νὰ προβῇ εἰς τὸ αὐτὸ μέτρον καὶ νὰ καταργήσῃ, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς 13ης Ἰουλίου τὸν διεθνῆ ἔλεγχον εἰς τὰ γαλλοϊσπανικὰ σύνορα. Ἡ γαλλικὴ αὕτη δήλωσις — τὴν ὁποίαν οἱ ἐπίσημοι ἀγγλικοὶ κύκλοι εὑρίσκουν ἀπολύτως δικαιολογημένην — προεκάλεσε δριμύτατα γερμανικὰ καὶ ἰταλικὰ σχόλια. Τὸ Βερολῖνον, μάλιστα, χαρακτηρίζει τὴν ἀπόφασιν τῆς Γαλλίας περὶ διακοπῆς τοῦ ἐλέγχου ὡς αἰφνιδιαστικὴν ἐνέργειαν, παραβιάζουσαν διεθνεῖς ἀποφάσεις.

— Ἡ κατάστασις εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν ἐξελίσσεται ἐπικινδύνως, νέα δὲ ἐπεισόδια συνέβησαν παρὰ τὸ Πεκῖνον, τὴν παλαιὰν αὐτοκρατορικὴν πρωτεύουσαν, μεταξὺ Κινέζων καὶ Ἰαπώνων. Καταβάλλονται προσπάθειαι ὅπως τὰ ἐπεισόδια διακανονισθῶσι φιλικῶς, ἐπιδεικνύεται ὅμως ἑκατέρωθεν ἀδιαλλαξία, οἱ δὲ Κινέζοι πιστεύουν ὅτι οἱ Ἰάπωνες ἐπιδιώκουν νὰ καταλάβουν ὡρισμένας περιφερείας τῆς Βορείου Κίνας. Καὶ οἱ Ἰάπωνες καὶ οἱ Κινέζοι ἀποστέλλουν ἐνισχύσεις.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 11 ΙΟΥΛΙΟΥ. — Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις συνεχίζει τὰς προσπαθείας της πρὸς ἐξεύρεσιν συμβιβαστικῆς λύσεως τοῦ ἐλέγχου εἰς τὴν Ἱσπανίαν, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς τῆς ἐπιτροπῆς μὴ ἐπεμβάσεως. Κυρίως γίνεται ἀνταλλαγὴ σκέψεων μεταξὺ Λονδίνου καὶ Παρισίων, ὁ δὲ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας κ. Ἔντεν συνωμίλησεν εἰς τὴν γαλλικὴν λουτρόπολιν Ντωβὶλ μὲ τὸν ἐν Παρισίοις Ἄγγλον πρεσβευτὴν σὲρ Ἤρικ Φίππς. Ἡ Ρώμη καὶ τὸ Βερολῖνον δὲν ἀπήντησαν ἀκόμη εἰς τὰ ἀγγλικὰ διαβήματα ὅπως ἐκφράσουν τὰς γνώμας των ἐπὶ τῆς δημιουργηθείσης νέας καταστάσεως.

— Εἰς τὴν Μασσαλίαν ἤρχισε τὰς ἐργασίας του τὸ 34ον Συνέδριον τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος τῆς Γαλλίας.

— Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ Βατικανοῦ καρδινάλιος Πατσέλι, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς Γαλλίαν, ἐπετέθη, εἰς λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν εἰς τὴν θρησκευτικὴν τελετὴν τοῦ Λιζιέ, κατὰ τοῦ Τρίτου Ράϊχ διὰ τὴν ἔναντι τοῦ καθολικισμοῦ στάσιν του.

— Ἀγγέλλεται ὅτι κατεστράφησαν τὰ 60 % τῆς σιτοπαραγωγῆς τοῦ Καναδᾶ, συνεπείᾳ ξηρασίας.

— Ἡ κατάστασις εἰς τὴν Βόρειον Κίναν ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἀνώμαλος, μετὰ τὰ σινοϊαπωνικὰ ἐπεισόδια. Αἱ διαπραγματεύσεις μεταξὺ Ἰαπώνων καὶ Κινέζων διεκόπησαν, συνεπείᾳ τῆς ἐπιδειχθείσης ἑκατέρωθεν ἀδιαλλαξίας. Τὸ ἰαπωνικὸν ὑπουργικὸν συμβούλιον ἔλαβεν ἀποφάσεις ὅπως προστατευθοῦν πάσῃ θυσίᾳ τὰ ἐν Κίνᾳ ἰαπωνικὰ συμφέροντα, ἡ δὲ Κινεζικὴ Κυβέρνησις δι' ἀνακοινωθέντος της τονίζει ὅτι ἐπιθυμία της εἶνε ἡ ὁριστικὴ διευθέτησις ὅλων τῶν μεταξὺ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας ἐκκρεμῶν ζητημάτων, ἀλλ' ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποσύρονται τὰ ἰαπωνικὰ στρατεύματα καὶ ἐφ' ὅσον διεξάγονται μεγάλα στρατιωτικὰ γυμνάσια τοῦ ἰαπωνικοῦ στρατοῦ εἰς τὰ σύνορα Μαντζουρίας καὶ Κίνας.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 12 ΙΟΥΛΙΟΥ. — Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας ἐπανῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἦλθεν ἀμέσως εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τοῦ Φόρεϊν Ὄφφις διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἀγγλικῆς συμβιβαστικῆς προσπαθείας. Ὁ κ. Ἔντεν ἀνεκοίνωσε τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν Βουλὴν ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ τῆς μὴ ἐπεμβάσεως θὰ συγκληθῇ τὴν Παρασκευήν, διὰ νὰ ὑποβληθῇ εἰς αὐτὴν τὸ πόρισμα τῆς ἀγγλικῆς προσπαθείας. Ὁ ἐν Λονδίνῳ πρεσβευτὴς τῆς Πορτογαλίας ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Κυβέρνησίς του δὲν προτίθεται νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἔλεγχον ἐπὶ τῶν ἱσπανοπορτογαλικῶν συνόρων. Ὁ στρατηγὸς Φράνκο ἐδήλωσεν ὅτι δὲν δέχεται συζήτησιν διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀνακλήσεως τῶν ξένων ἐθελοντῶν ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν, διότι τὸ θεωρεῖ ἄλυτον.

— Ὁ Γιουγκοσλαῦος ἐπιτελάρχης στρατηγὸς Νέντιτς, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς Παρισίους, ἔσχε συνομιλίας μὲ τὸν Γάλλον ἐπιτελάρχην.

— Οἱ Ρῶσσοι ἀεροπόροι Γκορώφ, Γουμάτσεφ καὶ Ντανιελὶν ἀπεγειώθησαν ἀπὸ τὸ παρὰ τὴν Μόσχαν ἀεροδρόμιον Τσέλκοβο διὰ νὰ ἐκτελέσουν πτῆσιν ἄνευ σταθμοῦ ἕως τὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὑπεράνω τοῦ Βορείου Πόλου.

— Ἡ κατάστασις εἰς τὴν Βόρειον Κίναν ἀπέβη κρίσιμος. Αἱ μάχαι μεταξὺ Κινέζων καὶ Ἰαπώνων ἐπανελήφθησαν παρὰ τὸ Πεκῖνον. Δύο ἰαπωνικαὶ μεραρχίαι ἀποστέλλονται εἰς Κίναν, ἡ δὲ Κινεζικὴ Κυβέρνησις συγκεντρώνει ἐν τάχει στρατεύματα πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἰαπωνικῆς ἐπιθέσεως. Ἡ φιλικὴ διευθέτησις τῶν ἐπεισοδίων ἀπέτυχεν, ἀμφότεροι δέ, Κινέζοι καὶ Ἰάπωνες, ἐπιδεικνύουν ἀδιαλλαξίαν.

Ἀνακούφισις

—Χθὲς ποὺ σᾶς ἐζήτησα εἰς γάμον δὲν μοῦ εἴπατε οὔτε ὄχι, οὔτε ναί!

—Τί κρῖμα, κι' εἶχα μιὰ ἔγνοια, δὲν κοιμήθηκα ὅλη τὴ νύχτα. Ἐνόμιζα ὅτι σᾶς εἶχα πῆ «ναί»!...

Καλλιτεχνικὰ νέα

Ἐδῶ καὶ ἀλλοῦ

Μικρὰ - μικρὰ

Εἰς Βέρροιαν ἀνεκαλύφθη τυχαίως ὑπό τινος χωρικοῦ σπουδαιότατον ἀρχαιολογικὸν εὕρημα, ρωμαϊκῆς ἐποχῆς. Τὸ εὕρημα τοῦτο εἶνε ὡραιότατον μαρμάρινον ἀνάγλυφον, παριστάνον εὔσωμον ἄνδρα μετὰ γυναικὸς καὶ τοῦ τέκνου των, ἄνωθεν δὲ φέρει ἀνάγλυφον τὴν παράστασιν ἵππου καὶ δένδρου καὶ ἡμικατεστραμμένην ἐπιγραφήν, τῆς ὁποίας μόνον ἡ λέξις «χαίρειν» διακρίνεται καθαρά. Ἡ λέξις αὐτὴ ὑποτίθεται ὅτι εἶνε ἡ δευτέρα λέξις τῆς τυπικῆς φράσεως «μνείας χαίρειν». Ὁ εἰκονιζόμενος εἰς τὸ ἀνάγλυφον ἀνὴρ ἔχει ρωμαϊκὴν κατατομήν, φέρει χλαμύδα καὶ πολύπτυχον χιτῶνα, ἡ δὲ γυνὴ εὔσωμος καὶ ζωηρά, ἔχει κόμμωσιν ἀρχαϊκήν. Οἱ εἰδικοὶ φρονοῦν, ὅτι τοῦτο εἰκονίζει πιθανῶς τὴν βασίλισσαν τῆς Βερροίας Βιργινίαν, συνάγουν δὲ τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἀνάγλυφον εὑρέθη πλησίον τῶν ἐρειπίων τῆς μεγάλης πόλεως καὶ παρὰ τὸ κρησφύγετον, ὁπόθεν, κατὰ τὴν παράδοσιν, εἰσῆλθον διὰ προδοσίας οἱ ἐχθροὶ (1430 μ. Χ.) καὶ κατέλαβον τὴν πόλιν, ἐπὶ βασιλείας τῆς ἀνωτέρω βασιλίσσης. Πάντως, τὸ ἀνασυρθὲν ἀνάγλυφον εἶνε μεγίστης ἀρχαιολογικῆς ἀξίας καὶ ἐκλήθη νὰ ἀποσταλῇ ἐπὶ τόπου ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων πρὸς ἐξέτασίν του.

— Τὸ Αἰγυπτιακὸν Μουσεῖον τοῦ Νιοῦ Μπάρνετ (Χέρφορδσάϊρ) παρέλαβε τελευταίως ἐξ Αἰγύπτου μίαν μούμιαν, ἡ ὁποία ἀνήκει σὲ ἕναν ἀνώτερο κληρικὸ τοῦ θεοῦ Ἄμωνος καὶ ἡ ὁποία, κατὰ τοὺς εἰδικούς, χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 580 πρὸ Χριστοῦ.

Λίγες μέρες ὅμως μετὰ τὴν τακτοποίησι τῆς μούμιας μέσα στὸ Μουσεῖο, ὁ διευθυντής του Ι. Μ. Γουὰρδ ἔκαμε τὴν ἑξῆς διαπίστωσι: Κάθε ἡμέρα παρουσιάζεται στὸ παράθυρο τῆς σάλας, ποὺ εἶνε τοποθετημένη ἡ μούμια, ἕνας κόρακας, καὶ κτυπάει μὲ τὸ ράμφος του τὸ παράθυρο, σὰν νὰ θέλῃ νὰ μπῇ μέσα στὴ σάλα τοῦ Μουσείου. Τὸ πρᾶγμα παρηκολουθήθη ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες καὶ ὁ κόρακας ἐξακολουθεῖ καθημερινῶς νὰ κάμνῃ αὐτὴ τὴν τακτική του ἐπίσκεψι. Ὁ διευθυντὴς Γουάρδ, ὁ ὁποῖος ἔχει φήμη μεγάλου Αἰγυπτιολόγου, νομίζει ὅτι ὁ κόρακας αὐτὸς εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ψυχῆς τῆς μούμιας, ἡ ὁποία ὅπως ἐπίστευαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι σοφοί, περιτριγυρίζει πάντοτε πάνω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ σώματος, στὸ ὁποῖον ἀνῆκεν ἄλλοτε ὡς ψυχή.

—Μαζὶ μὲ ὅλα τὰ συνέδρια ποὺ ἔγιναν στὸ Παρίσι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκθέσεως, ἔγινε καὶ τὸ διεθνὲς συνέδριον τοῦ χοροῦ. Θὰ μπορούσαμε λοιπὸν κυριολεκτικὰ νὰ ποῦμε ὅτι «τὸ συνέδριον χορεύει», ἀφοῦ δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ χορέψῃ τοὺς νέους χορούς ποὺ θὰ χορευθοῦν ἐφέτος. Οἱ δύο νέοι χοροί, ποὺ ἤρεσαν, ὡς λέγεται, ὑπερβολικά, εἶνε τὸ Σουΐγκ Στὲπ καὶ τὸ Ταμπορίτο. Ὁ πρῶτος ἐλανσαρίσθη ἀπὸ τὴν Μὶς Μπράντλεϋ, τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου καὶ ὁ δεύτερος προέρχεται ἀπὸ τὴν... Κωσταρίκα. Τὸ Σουΐγκ Στὲπ ἔχει ρυθμὸ τριῶν τετάρτων, ἐνῷ ὁ Ταμπορίτο θυμίζει λίγο τὴν παληὰ πόλκα τοῦ 18ου αἰῶνος.

— Μεγάλο κοσμικὸ γεγονὸς αἱ παραστάσεις τοῦ θιάσου Ν. Φαλήρου μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν μαέστρο ντ' Ἄντζελις ὡς διευθυντὴν ὀρχήστρας καὶ τὴ Ζαζᾶ Μπριλλάντη ὡς πρωταγωνίστρια. Ἡ Ρίτα Δημητρίου ἀποτελεῖ τὸ ξεχωριστὸ στολίδι τῆς ὀπερέττας «Σπανιόλικη Ἀγάπη».

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΤΟΠΑΚΑΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ:
Σωκράτους 43 (Ἀριθ. Γραφείου 15)
(Μέγαρον Ἑταιρ. Ἑλλην. Τύπου)

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησία δραχ..... 100
Ἑξάμηνος: δραχ. 60
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησία δολλάρια... 4
Ἑξάμηνος δολ...... 2
Ἐμβάσματα, ἐπιταγαὶ κ.τ.λ. ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐκ τῶν Διευθυντῶν κ. Κ. Τόπακα.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ

Τοῦ κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ

Ἄνθρωπος ποὺ γελᾷ σὲ μιὰ κηδεία καὶ μελαγχολεῖ βαθειὰ σ' ἕνα γάμο εἶνε τύπος ὁμαλός; Μπορεῖ κανεὶς ν' ἀπαντήσῃ ὄχι. Εἶνε ὅμως ἄξιος προσοχῆς. Οἱ ἐντυπώσεις τῆς συνομοταξίας αὐτῆς ἔχουν ἐνδιαφέρον! Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγινα ὅλος αὐτιὰ μπροστὰ στὸν κύριο, ποὺ μ' ὅλη τὴν ἐπίσημη ἀποσκευή του — γοβάκι, μεταξωτὴ κάλτσα, φράκο, ἄσπρη γραβάτα — γύριζε ἀπὸ λαμπρὸ κοσμικὸ γάμο, γιὰ νὰ μοῦ πῇ μὲ βαθὺ ἀναστέναγμα:

— Εἶμαι, αὐτὴ τὴ στιγμή, λουγδουνικὴ λάγηνος μελαγχολίας! Θὰ τὴν ὑποστῇς.

Κάθησε, ἔβαλε τὴ γυαλιστερὴ κι' ἀψεγάδιαστη χωρίστρα του ἀνάμεσα στ' ἄσπρα του χέρια καὶ τοὺς ἀγκῶνες πάνω στὰ γόνατα, ὅπως περίπου καὶ ἡ «ἀθλία ψυχὴ» στὸ «τραγοῦδι τῆς Δυσδαιμόνας».

—Μά, κύριε, τοῦ εἶπα, ἔρχεσαι ἀπὸ μιὰ κοσμικὴ χαρά, σκόρπισες λουλούδια, ἤπιες σαμπάνια, φλερτάρησες, δὲ σὲ καταλαβαίνω!

—Τἄχω μὲ τὴ νύφη —ἀναστέναζε: Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃ σ' ἐμᾶς αὐτό!

— Δηλαδή; Δὲν ἔπρεπε νὰ παντρευτῇ;

—Ὄχι. Ἑκατὸ φορὲς ὄχι· χίλιες φορὲς ὄχι!

—Τὴν ἀγαποῦσες; Ἔλα· θὰ σὲ παρηγορήσω!

—Δὲν τὴν ἀγαποῦσα κι' αὐτὸ εἶνε τὸ δυστύχημα. Ὅταν ἀγαπᾷ, παρηγορεῖται κανεὶς πολὺ γρήγορα. Ὅταν ὅμως δὲν ἀγαπᾷ, τότε εἶνε ποὺ μένει ἀπαρηγόρητος. Καὶ εἴμαστε ὅλοι ἀπαρηγόρητοι.

—Μιλᾷς σὰ Σίβιλλα, σὰν Πυθία, σὰν τὸν Μωάμεθ ὅταν εἶχε ἄδικο, σὰν τοὺς ποιητὲς ὅταν κι' αὐτοὶ δὲν ξέρουν καλὰ - καλὰ τί αἰσθάνονται. Ποιοὶ ὅλοι ἐσεῖς εἴσαστε ἀπαρηγόρητοι;

—Οἱ νέοι: Αὐτὴ τὴν κόρη τὴ βλέπαμε στὸν κινηματογράφο, στὸ θέατρο, στὸ ζαχαροπλαστεῖο, στὸν περίπατο, στὸ σαλόνι, στὸν ὕπνο μας. Καὶ ἀνῆκε σ' ὅλους, γιατί, ἁπλούστατα, δὲν ἀνῆκε σὲ κανένα. Ἡ ματιά της, ἡ ζεστὴ ἐκείνη ματιά, ποὺ ὁ πόθος σπίθιζε σὰν ἀναμμένο κάρβουνο, κάτω ἀπὸ τὴ διάφανη στάχτη τῆς εὐπρέπειας καὶ τῆς σεμνότητος, ἀνῆκε σ' ὅλη τὴν κοινωνία τῶν νέων. Δινόταν σ' ὅλους χωρὶς ἐξαίρεσι καὶ ἦτανε δημόσιο ἀγαθό, σὰν τὶς ἀδήλωτες ἐθνικὲς γαῖες. Κι' ὄχι αὐτὴ ἡ ματιὰ μονάχα, μὰ κι' ἡ εὐμένεια τοῦ χαμογέλιου της, τὰ ξαφνικὰ κοκκινίσματα τοῦ δροσεροῦ της προσώπου, ἡ παρθενικὴ χάρι τῶν κινήσεών της, τὰ ρυθμικὰ κύματα τοῦ στήθους, οἱ μεταλλικὲς στιλπνότητες τῶν μαλλιῶν, οἱ ἁπαλὲς κάμψεις τῆς κορμοστασιᾶς της, τὰ καπέλλα της, οἱ τουαλέττες της, τὰ γουναρικά της, τὰ πάντα, κύριε, ἀνῆκαν σ' ὅλους ἐμᾶς, σ' ὅλους, μ' ἀπόλυτη ἰσότητα δικαιωμάτων. Ἤτανε μιὰ ἐλπίδα τοῦ συνόλου καὶ μιὰ ὑπόσχεσι στὸ σύνολο. Στὴ Γλυφάδα ἐρχότανε γιὰ ὅλους, ἔμενε γιὰ ὅλους κι' ἔφευγε ἀπ' ὅλους. Στὸ χορὸ ἡ μέση της, ἡ λυγερὴ μέση τῆς σφήκας, ἦτανε μιὰ ὄασις κοινοκτημοσύνης: Εἴχαν ὅλοι ἐγγράψει ἐκεῖ προσημειώσεις. Καὶ μιὰ μέρα χράπ! μιὰ σπαθιὰ χωρὶς οἶκτο —ἕνα προσκλητήριο γάμου— βυθίζεται στὰ σπλάχνα ὁλάκερης μεραρχίας. Ἕνα πολυτελὲς χαρτάκι μὲ δυὸ λέξεις, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι διάλεξε κύριο. Μὰ προσκλητήριο εἶνε αὐτὸ γιὰ οὐκάζιο, ποὺ ὁ Τσάρος πασῶν τῶν καλλονῶν της μᾶς γνωστοποιεῖ ὅτι ἔγινε ἀπόλυτος ἰδιοκτήτης τοῦ δημοσίου θησαυροῦ μας: Εἶνε μιὰ ληστεία, κύριε, μιὰ ὑπεξαίρεσι, μιὰ νόσφισι, μιὰ καθαρὴ ἁρπαγή! Πρέπει νὰ ξεχάσουμε ὁριστικὰ πιά, ὅτι εἴχαμε σφίξει αὐτὸ τὸ χεράκι, ὅτι πάνω σ' ἕνα ταγκὸ εἴχαμε εἰσπνεύσει βαθειὰ τὸ ἄρωμά της, ὅτι τῆς εἶχαν ξεφύγει καὶ μᾶς εἶχαν ἐπίσης ξεφύγει, τρεῖς - τέσσαρες λέξεις λεπτῆς μέθης. Καλούμεθα νὰ τὰ σβύσουμε αὐτά. Καὶ νὰ παρευρεθοῦμε, μάλιστα, μὲ μεγάλη στολὴ στὴν τελετὴ τῆς ἁρπαγῆς. Τὸ παρελθὸν πρέπει νὰ πνιγῇ μέσα στὸ κατάλευκο κῦμα τοῦ νυφικοῦ φορέματος, μέσα στὴν ὁμίχλη τοῦ πέπλου. Αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν ὑπῆρχε γιὰ μᾶς. Γεννιέται αὐτὴ τὴ στιγμή, μὲ τὶς μεγάλες βλεφαρίδες γερτὲς πρὸς τὸ ταπέτο καὶ μιὰ ὤχρα θανάτου στὸ μικρό, λεπτὸ πρόσωπο. Δὲν εἶνε δρᾶμα; Νὰ μὴν εἶχε διαλέξει, μάλιστα! Τὸ καταλαβαίνω. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ διάλεξε, εἶνε ἀνυπόφορο. Προτίμησε αὐτὸν ἀπ' ὅλους. Πῶς μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ στὶς ἐπιθέσεις τῆς κριτικῆς; Ἕνας νέος δὲ μπορεῖ ποτὲ νἄχῃ τὶς χάρες ὅλων τῶν νέων. Ὁ Ἄμλετ εἶχε δίκηο νὰ φωνάζῃ στὴν Ὀφηλία «ὕπαγε εἰς μοναστήριον»!... Ναί, εἰς μοναστήριον, ποὺ νὰ πάρῃ ἡ εὐχή!... παρὰ νὰ μᾶς πῆτε μιὰ μέρα, ὅτι ἕνας κύριος, ὁποιοσδήποτε εἶνε καλύτερος ἀπὸ ὅλους μαζὶ τοὺς νέους τῆς πολιτείας!

Ὁ ἀνώμαλος κύριος σώπασε. Καὶ μὲ κύτταξε στὰ μάτια σὰ νὰ ζητοῦσε τὶς ἐντυπώσεις μου.

—Ἀγαπητέ, τοῦ εἶπα, ἀδίκησες φοβερὰ τὴν Ταϊτή, τὴ Νέα Γουϊνέα, τὴν Κεντρικὴ Ἀφρικὴ καὶ ὅλες τὶς κοινωνίες τῶν ἀγρίων! Θὰ ἦσουν ἐκεῖ, ἕνας λαμπρὸς γαμπρὸς ὅλες τὶς μέρες τῆς βδομάδας.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

(«Κουβέντες τοῦ φορτούνιο»)

ΤΟ ΤΕΡΠΝΟΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΩΦΕΛΙΜΟΥ. — Οἱ ὡραῖες μας ἔλυσαν τὸ πρόβλημα τῆς ἀναγκαστικῆς ἀργίας στὴν ἐξοχή. Ἐπάνω στὶς μαγευτικὲς βεράντες κι' ἀνάμεσα στὶς γλάστρες μὲ τὰ γραφικώτατα λουλούδια, διασκεδάζουν τὴν ἀνία τους παίζοντας ντάμα.

ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΤΟΥ

Β ΛΚΙΝΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ Β. ΠΟΛΟ

(Οἱ δύο Πόλοι: Νότιος καὶ Βόρειος, ἀντικείμενον ἐρεύνης πάσης φύσεως, ἑλκύουν τὴν προσοχὴν ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

Θύματα πολλά. Θύματα τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ ἀτομικῆς φιλοδοξίας.

Τί θὰ γίνῃ ὅταν κατακτηθῇ τελείως ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος Πόλος;

Τί μυστήρια περιέχουν αὐτοὶ οἱ δύο Πόλοι;

Οἱ ἀστρονόμοι λέγουν ὅτι θὰ λυθῇ τὸ μετεωρολογικὸν πρόβλημα.

Οἱ οἰκονομολόγοι, τὸ οἰκονομικὸν καὶ ἡ ἀποκατάστασις πάντων.

Πάντως πολλὰ χρόνια, αἰῶνες θὰ περάσουν ὥσπου νὰ λυθῇ αὐτὸ τὸ μυστήριον).

Ἀνηγγέλθη ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ὅτι ὁ Ἔρμπερ Βίλκινς θὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπόπειρά του νὰ φθάσῃ στὸ Βόρειο Πόλο μὲ ὑποβρύχιο.

Μέχρι στιγμῆς ὁ Βίλκινς ἔχει κάνει δύο ἀπόπειρες νὰ φθάσῃ στὸν πόλο.

Τὸ 1930, μὲ τὸ ὑποβρύχιο «Ναυτίλος Ι», τὸ ὁποῖον κατεσκευάσθη ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ μηχανικὸ Σούνιον - Λέϊκ., ἀλλὰ μὲ ἀνεπάρκειαν μέσων μηχανικῶν καὶ ἀνεπάρκειαν ὑλικοῦ εἰδικοῦ γιὰ τὴν ἐπιχείρησι αὐτή.

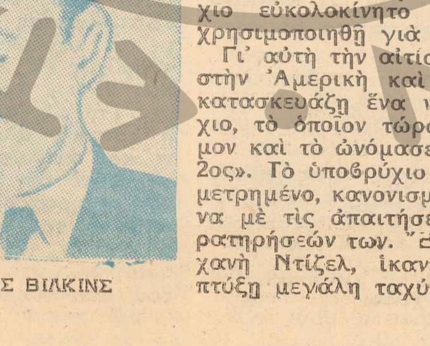

Ο ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΒΙΛΚΙΝΣ

Τὸ ἔτος 1931 ὁ Βίλκινς ἐπεχείρησε μιὰ ἀποστολὴ γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὶς τελευταῖες δυσκολίες ποὺ τοῦ ἔμεναν. Μαζί του ὑπῆρχαν ὁ καθηγητὴς Σβέρντραπ καὶ ὁ Βερνάρδος Βέλλιγκερ, ἀρχηγὸς τῶν ἐπιστημονικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ «Ναυτίλου».

ΠΑΓΟΒΟΥΝΑ

Ἡ προπαρασκευαστικὴ αὐτὴ ἔρευνα τοῦ 1931 ἐπέτρεψε στὸν Βίλκινς νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι μία ἀποστολὴ τὸ καλοκαῖρι μὲ ὑποβρύχιο πρὸς τὸ Βόρειο Πόλο, δὲν θὰ εὕρισκε μεγάλες δυσκολίες.

Πράγματι, κατὰ τὴν καλὴ ἐποχὴ αὐτὴ τὰ παγόβουνα δὲν παρουσιάζουν κίνδυνο, γιατὶ δὲν ἀποτελοῦν ὄγκους συμπαγεῖς.

Ὅσο καὶ νὰ εἶνε μεγάλα τὰ παγόβουνα, ὑπάρχει πάντοτε τρόπος ν' ἀνεβῇ κανεὶς στὴν ἐπιφάνεια. Ἐπίσης εἶνε σπάνια τὰ παγόβουνα τὴν ἐποχὴ αὐτή, διότι ξεσπᾶνε στὶς ἀκτὲς τῆς Γροιλανδίας ἢ τοῦ Σπίτσμπεργκ κι' ἀπὸ κεῖ ξεσποῦν πρὸς τὴ Σιβηρία καὶ τὴν Ἀλάσκα.

«ΝΑΥΤΙΛΟΣ Ο 2ος»

Οἱ δυσκολίες ἀρχίζουν στὴν προσέγγισι τοῦ Πόλου. Κατὰ τὴν ἔρευναν τοῦ 1931 ἐπιστοποιήθη ὅτι ἕνα μικρὸ ὑποβρύχιο εὐκολοκίνητο μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὸν Πόλο.

Γι' αὐτὴ τὴν αἰτία ἐπέστρεψε στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἄρχισε νὰ κατασκευάζῃ ἕνα νέο ὑποβρύχιο, τὸ ὁποῖον τώρα εἶνε ἕτοιμον καὶ τὸ ὠνόμασε «Ναυτίλος 2ος». Τὸ ὑποβρύχιο αὐτὸ ἔγινε μετρημένο, κανονισμένο σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν παρατηρήσεών των. Ἔχει μία μηχανὴ Ντίζελ, ἱκανὴ νὰ ἀναπτύξῃ μεγάλη ταχύτητα. Ἔχει διπλοῦς συμπυκνωτῆρας γιὰ νὰ ἐπιτρέπῃ διαμονὴν κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ μεγαλύτερη ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ὑποβρύχια.

Ἀπὸ πάνω ἔχει ἕνα διαθερμοσίφωνα εἰδικό, ὁ ὁποῖος λυώνει τὸν πάγο ἀπὸ πάνω ἔστω κι' ἂν ἔχῃ ὕψους 5—6 μέτρων. Ἐπὶ πλέον, δι' ἐπιστημονικοὺς λόγους ὁ «Ναυτίλος 2ος» ἔχει δύο πυργίσκους, οἱ ὁποῖοι ἐπιτρέπουν εἰς τὸ σκάφος νὰ δέχεται τὸ φῶς μέσῳ χοντρῶν κρυστάλλων.

Τὸ ὑπὸ τὴν θάλασσαν φῶς βέβαια εἶνε πολὺ περίεργο, ἕνα φῶς γαλάζιο, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει νὰ παίρνωνται φωτογραφίες καὶ νὰ γυρίζωνται κινηματογραφικὲς ταινίες δίχως νὰ καταφεύγουν σὲ τεχνητὸ φῶς.

ΨΑΡΕΜΑ ΥΠΟ ΤΟ ΜΗΔΕΝ

Ὁ «Ναυτίλος 2ος» εἶνε ἐφωδιασμένος μὲ μηχανήματα ἐπιστημονικά, πολὺ ἐνδιαφέροντα, καὶ τὸ πλήρωμα θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ 5—6 ἄνδρες τὸ πολύ.

Ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ θὰ πραγματοποιηθῇ σὲ δύο περιόδους.

Στὴν πρώτη ἕνας μηχανικὸς εἰδικευμένος θὰ συνοδεύσῃ τοὺς ἐξερευνητὰς καὶ θὰ ἀποβιβασθῇ στὴν τελευταία στάσι τοῦ πλοίου.

Στὶς ἐπιστημονικὲς ἀναζητήσεις τοῦ πλοίου θὰ προτιμηθῇ ἡ βιολογικὴ κατάστασις.

Τὸ ὑποβρύχιο εἶνε ἐφωδιασμένο μ' ἕνα μηχάνημα εἰδικὸ ψαρέματος γιὰ τὰ πολικὰ νερά.

Τὰ ψάρια ποὺ θὰ πιαστοῦν θὰ μποῦν σὲ μιὰ δεξαμενούλα εἰδικὴ μὲ θερμοκρασία ὁμοία τῆς θαλάσσης τοῦ Πόλου καὶ θὰ μεταφερθοῦν στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ τεθοῦν στὴ διάθεσι τῶν σπουδαστῶν καὶ ἐπιστημόνων.

Αἱ βιολογικαὶ αὐταὶ ἀναζητήσεις εἶνε μία ἀπὸ τὰς αἰτίας ποὺ ὤθησαν τὸν σὲρ Ἔρμπερ Βίλκινς νὰ φύγῃ διὰ τρίτην φορὰν πρὸς τὸν Βόρειον Πόλον.

ΚΟΝΣΤΑΝΣ ΜΑΓΙΕΡ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ - ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Ἡ κακὴ σύζυγος τοῦ ζωγράφου Πρυντόν. — Ἡ νέα του φίλη.— Ἡ μαθήτρια ποὺ ἔγινε ἐρωμένη.

Εἶνε μοναδικὸ παράδειγμα στὴν ἱστορία, ὅτι δύο τοὐλάχιστον ἀπὸ τοὺς ζωγράφους οἱ ὁποῖοι καλύτερα ἀγάπησαν τὴ γυναῖκα, οἱ ὁποῖοι καλύτερα τὴν ἐγνώρισαν καὶ οἱ ὁποῖοι τὴν ἀναπαρέστησαν ὑπὸ τὰς πλέον ἑλκυστικὰς καὶ ἐντυπωσιακὰς ἀπόψεις, ὑπῆρξαν δυστυχεῖς σύζυγοι.

Ἡ σύζυγος τοῦ δυστυχοῦς Γκρέζ, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐζωγράφησε μαζὶ μὲ τὰ παιδιά της, ἔρριξε μέσα σὲ μιὰ κόλασι τὸν ἄντρα της.

Ὁ πίνακας εἶχεν ἐκτεθῆ μὲ τὸν ἑξῆς τίτλο: «Ἡ πολυαγαπημένη μητέρα».

Αὐτὴ ὅμως ἡ ὑπόδειξις δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ κολακεύσῃ τὴν εὐαισθησία τῶν φίλων τῆς ζωγραφικῆς. Ὅλοι ἤξεραν τί κακιὰ γυναῖκα ἦταν ἡ κυρία Γκρὲζ καὶ πῶς ἐβασάνιζε τὸν ἄντρα της κα τὸν ἐξηυτέλιζε μὲ τὴν ἀδιαντροπιά της.

Γιὰ τὸν Πρυντὸν ὑπῆρξε κάτι χειρότερο ἀκόμα. Ἦταν γυιὸς ἑνὸς λιθοξόου, ἀνατράφηκε πολὺ σκληρά, ἦταν ντροπαλός, μαζεμένος, ἔφερε μαζί του τὸ ὄνειρον ἑνὸς ἰδανικοῦ κόσμου, τὸν ὁποῖον ἐφιλοδόξει νὰ δημιουργήσῃ, ἑνὸς κόσμου κατοικημένου ἀπὸ ζεφείρια, ἀπὸ νεράϊδες, ἀπὸ αἰθέριες νύμφες, ὑπέροχα χαριτωμένες, μέσα σὲ ἡλιοβασιλέματα καὶ καταχνιασμένα τοπία. Ἕνα εἶδος σεβασμοῦ καὶ λατρείας τὸν κατελάμβανε κάθε φορὰ ποὺ προσήγγιζε ἕνα ἁρμονικὸ κορμὶ ἢ ἕνα χαριτωμένο προσωπάκι.

Πῶς, ἕνα πνεῦμα κατειλημμένο, πλημμυρισμένο ἀπὸ Ἀφροδῖτες, ψυχές, Ἔρωτες καὶ Ἀδώνιδες, ὁ Πρυντὸν ἦταν τόσο πολὺ λίγο εὐτυχὴς στὴν ἐκλογὴ τῆς συζύγου του;

Αὐτὸ εἶνε ἀκατανόητο.

Αὐτὴν τὴν ὁποίαν ἐξέλεξε δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ τὰ ἐλαφρά, τὰ ἀχνὰ σχήματα ποὺ πλημμύριζαν τὴ φαντασία του καὶ τὴν ὁποία ἐξεδήλωνε ἀμέσως μόλις ἄγγιζε τὸ μολύβι στὸ χαρτί.

Ἡ Ἰωάννα Πενέ, ἡ ὁποία ἔγινε κυρία Πρυντὸν ἦταν μιὰ μέγαιρα, ἡ ὁποία τοῦ κατέστρεψε τὴ ζωή. Κατεδίωκε διαρκῶς μὲ τοὺς θυμούς της, οἱ ὁποῖοι δὲν κατέπαυαν ποτέ, τὸν δυστυχῆ ζωγράφο μέχρι τὸ ἀποτραβηγμένο καταφύγιό του τῆς Σορβώνης, ὅπου ἡ Κυβέρνησις τοῦ εἶχε παραχωρήσει ἕνα δωμάτιο γιὰ ἀτελιέ. Ἀναγκαζόταν μάλιστα νὰ προστρέχῃ εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Μουσείου κύριο Βιβὰν Ντιμὸν γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάσσῃ ἀπὸ τὶς τρομερὲς σκηνὲς ποὺ τοῦ ἔκανε καὶ μὲ τὶς ὁποῖες ἀνακάτωνε τὸ παληὸ καὶ αὐστηρὸ αὐτὸ μέγαρο.

Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε πολὺ ὑπομονητικὸς γιὰ νὰ ὑποφέρῃ τόσα πολλὰ καὶ νὰ μὴ μιλᾷ ὁ δυστυχής.

Ὁ Πρυντὸν εἶχε μιὰ τρυφερὴ καρδιά. Προσπάθησε νὰ δαμάσῃ τὴ γυναῖκα του μὲ τὴν ὑπομονή του καὶ τὴν γονιμοποίησι: Τῆς ἔδωσε μιὰ κόρη καὶ τέσσερα ἀγόρια, ἐκ τῶν ὁποιων τὰ τρία ἔζησαν: ὁ Ἰωάννης, ὁ Εὐδαμίδης καὶ ὁ Φιλοποίμην. Ἡ κόρη ὠνομάσθη Αἰμιλία. Ἦταν ἡ μόδα τῆς ἐποχῆς νὰ δίνουν στὰ παιδιὰ ὀνόματα ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων.

Πάντως στὰ χείλη τοῦ δυστυχοῦς δὲν ἄνθιζε ποτὲ ἕνα χαμόγελο.

Κάποια ἱκανοποίησις ὠφείλετο, ἐπὶ τέλους, στὸ δυστυχῆ ζωγράφο καὶ αὐτὴ παρουσιάσθη κάποιο πρωῒ τοῦ 1803 στὸ ἀτελιέ του, ὑπὸ τὸ σχῆμα μιᾶς νέας εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν. Ἦταν τόσο χαριτωμένη, ποὺ μόλις τὴν εἶδε ὁ ζωγράφος, δὲν μπόρεσε νὰ λησμονήσῃ τὴ λάμψι της.

Ὠνομάζετο Κονστὰνς Μάγιερ. Ἦταν μαθήτρια τοῦ Σουβὲ κι' ἔπειτα τοῦ Γκρέζ.

Τὸ πρόσωπό της εἶχεν ἤδη ἐμφανισθῆ σὲ μερικοὺς πίνακας.

Ἡ Κονστὰνς ἦτο κόρη ἑνὸς τελωνειακοῦ ὑπαλλήλου, εἶχε ἀνατραφῆ μὲ διάκρισι, εἶχε ἀνατροφή, τρόπους, κομψότητα.

Ἦταν ὡραία; Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ εἰπωθῇ ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἦταν μιὰ ἀνήσυχη ὠμορφιά. Πολὺ μελαγχροινή, μ' ἕνα γελαστὸ προσωπάκι, λιγάκι προκλητικό, μὲ βλέμμα διαπεραστικό, κεκαλυμμένο πότε μὲ τρυφερότητα, πότε μὲ εἰρωνεία.

Προσθέσατε σ' ὅλα αὐτὰ μιὰ εὐαισθησία ὅταν μιλοῦσε γιὰ ποίησι, γιὰ ζωγραφική, γιὰ μυστικισμό. Τότε τὸ πάθος της ἄναβε, τὰ μάτια της λαμποκοποῦσαν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἐβρέχοντο ἀπὸ δάκρυα.

Στὸ Λοῦβρο ὑπάρχει ἕνα πορτραῖτο της, τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαφύγῃ τὴ γοητεία. Εἶνε ἔργον τοῦ Πρυντόν.

Ἡ Κονστὰνς ἔγινε μαθήτρια τοῦ Πρυντὸν καὶ ἑπομένως συνεργάτριά του.

Πῶς τὸν μετέτρεψε αὐτὴ ἡ νέα; Πῶς μετέβαλε τὸ σκυθρωπό του πρόσωπο; Καὶ τὸν ἔκανε τόσο τρυφερὸ καὶ τόσο ἐκφραστικό, ποὺ ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνεται σὲ χίλιες δύο ἐμπνεύσεις.

Ἡ νέα ὅμως τόσο πολὺ ἐμιμήθη τὸν δάσκαλό της, ποὺ ἀκόμα καὶ οἱ γνῶσται τῆς ζωγραφικῆς μπερδεύονται πολλὲς φορὲς γιὰ ν' ἀναγνωρίσουν ποιὸ εἶνε ἔργο τοῦ Πρυντὸν καὶ ποιὸ τῆς Κονστάνς.

Τέλος ἡ Κονστὰνς ἔγινε ἐρωμένη τοῦ Πρυντόν, τοῦ δασκάλου της, ἔγινε ἡ σύζυγος τῆς καρδιᾶς του, τὸ εἴδωλό του.

Ὁ Πρυντὸν ἐζήτησε τὴν ἄδεια ὅπως ἡ Κονστὰνς κατοικῇ στὴ Σορβώνη καὶ ἐζοῦσαν μαζὶ καὶ μὲ μεγάλη ἐπιφύλαξι γιὰ νὰ διατηρηθοῦν μυστικὲς οἱ σχέσεις τους.

Καμμία οἰκειότης ἐνώπιον τῶν καλῶς πληροφορημένων φίλων του. Ἐκείνη τὸν ὠνόμαζε «Κύριε!» Κι' ἐκεῖνος: «Δεσποινίς!»

Τὰ διαμερίσματά τους ἦταν χωρισμένα. Τὸ δικό της ἦταν καλὰ καὶ ἁπλᾶ διακοσμημένο.

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Πρυντὸν ἐπωνομάσθη καθηγητὴς τῆς αὐτοκρατείρας Μαρίας—Λουΐζας, ἡ γυναῖκα του κατώρθωσε νὰ μπῇ στὸ παλάτι καὶ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ ὁλόκληρη σκηνή. Τὴν ἄρπαξαν τότε οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ τὴν ἔκλεισαν μέσα σ' ἕνα σωφρονιστήριο.

Ἡ Κονστὰνς ἀνέλαβε τότε τὴν διαπαιδαγώγησι τῶν παιδιῶν.

Ἡ Κονστὰνς ἔζησε εὐτυχισμένη. Μέχρι τὰ 40 της χρόνια ἡ εὐτυχία τὴν ἐπλημμύρισε, ἄρχισε ὅμως νὰ γερνᾷ καὶ νὰ ἀσχημίζῃ. Τὸ παρετήρησε αὐτὸ κι' ἔτσι μιὰ μέρα ἐκάθισε μπροστὰ στὸν καθρέφτη καὶ ἄνοιξε τὶς φλέβες της μὲ τὸ ξυράφι.

Ὁ Πρυντὸν δὲν μπόρεσε νὰ ζήσῃ περισσότερο ἀπὸ δυὸ χρόνια.

Πέθανε καὶ ἐτάφη δίπλα στὴν ἀγαπημένη του.

◇◇◇

Μικρὰ - μικρὰ Ἀπὸ παντοῦ

— Μία τελευταία στατιστικὴ τῆς Ἀγγλίας ἀναφέρει ὅτι ὑπάρχουν περὶ τὸ 1.500.000 τυφλοὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

— Σὲ ὅλο τὸν κόσμο ὑπάρχουν 234 Πανεπιστήμια.

—Τὸ 1865 ὁ Ἑλληνικὸς Ἐμπορικὸς Στόλος ἀπετελεῖτο ἀπὸ 5.156 πλοῖα μὲ ἐκτόπισμα 297.424 τόννων.

—Λένε ὅτι ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ ὅποτε φάει μακαρόνια τῆς φέρνουν γρουσουζιά.

—Ἡ Νόρμα Σῆρερ δὲν κλειδώνει ποτὲ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της. Φοβᾶται νὰ μὴν κλείσῃ καὶ τὴν εὐτυχία της.

—Ὁ κοντότερος νᾶνος τοῦ κόσμου λέγεται Πῆαρπ. Σὲ ἡλικία 45 ἐτῶν ἔχει 55 πόντους ἀνάστημα. Ζῇ στὸ Κολοράντο.

— Ἡ κινεζικὴ γραφομηχανὴ ἔχει 200 στοιχεῖα.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΖΑ ΜΑΣ

Τὸ θέατρον τῆς πρόζας ἐκπροσωπεῖται τὸ καλοκαίρι ἐφέτος ἀπὸ τρεῖς θιάσους. Θὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς.

Ἀκατάβλητος, ἀκαταπόνητος, γεμάτη μὲ τὴν φλόγα τῆς τέχνης, ἡ μεγάλη μας καλλιτέχνις, ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη, συνεχίζει τὰς προσπαθείας της, μὲ θίασον ποὺ περιέχει διαλεχτὰ στοιχεῖα τοῦ δραματικοῦ μας θεάτρου, ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ρέξ, τοῦ θεάτρου τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, ποὺ ἀποτελεῖ πραγματικὴν τιμὴ γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Δὲν μπορεῖ κανεὶς ὅμως νὰ εἰπῇ δυστυχῶς ὅτι ἡ προσπάθεια αὐτὴ τῆς μεγάλης μας τραγῳδοῦ ἔχει καὶ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Τὰ αἴτια δὲν εἶνε ὀλίγα. Ἴσως νὰ φταίῃ καὶ τὸ θέατρο, ποὺ δὲν ἱκανοποιεῖ τὰ γοῦστα καὶ τὰς συνηθείας τοῦ θερινοῦ ἀθηναϊκοῦ θεατρικοῦ κοινοῦ. Ψηλὸ καὶ κλειστό. Τί τὰ θέλετε. Ὁ Ἀθηναῖος δὲν χωνεύει ἢ δὲν ἔχει συνηθίσει ἀκόμη ν' ἀναρριχᾶται εἰς ὕψη μὲ τὸ ἀσσανσέρ. Ἔπειτα εἶνε καὶ κλειστό. Μὰ ἔχει, βέβαια, τὶς τεχνητές του δροσιές, ποὺ πολλὰ βράδυα τὸ κάνουν δροσερώτερο ἴσως ἀπὸ ὅ,τι πρέπει. Ὁ συμπολίτης δὲν τὰ ὑπολογίζει αὐτά. Θέλει τὸ ὕπαιθρον. Νὰ ξαπλώσῃ τὴν ἀρίδα του, νὰ πάῃ ὅπως καὶ νὰ εἶνε ντυμένος, νὰ ἔχῃ τ' ἀστέρια ἀπὸ πάνω του γιὰ νὰ τὰ κυττάζῃ ἅμα δὲν τοῦ ἀρέσει τὸ ἔργον ἢ ὅταν νυστάζῃ...

Ἡ Ἀλίκη

Γι' αὐτὸ φανταζόμεθα ὁ θίασος Κοτοπούλη ἐπιχειρηματικῶς δὲν εἶνε ἱκανοποιημένος. Μολονότι ἀνέβασε μὲ ἄφθαστην ἐπιμέλεια καὶ μὲ σκηνοθεσίαν τῆς ἰδίας τῆς Κοτοπούλη, τρία ἔργα, ἄψογα παιχθέντα καὶ τὰ τρία. Γὸ «Τρία, Ἕξ, Ἐννέα», τὸ «Ντομινὸ» καὶ τώρα τελευταῖα τὸ «Πῶς μιλάει τὸ κρασὶ» τοῦ ὁποίου αἱ παραστάσεις συνεχίζονται μὲ τὴν Μαρίκα καὶ τὸν ἄφθαστο Λογοθετίδη.

◇◇◇

Ὁ θίασος Ἀλίκης - Μουσούρη, ἐγκατεστάθη ἀπὸ τὰ τέλη Μαΐου στὸ γνωστὸν θερινὸν θέατρόν του. Καὶ συνεχίζει ἐκεῖ μὲ τὶς «Φουσκοθαλασσιὲς» τοῦ Δημήτρη Μπόγρη. Ἄλλη ἐπιτυχία αὐτὴ τοῦ συγγραφέως τῆς «Καινούργιας ζωῆς», ποὺ θεωρεῖται καὶ εἶνε σήμερα σκηπτροῦχος εἰς ἐπιτυχίας θεατρικῶν ἔργων ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές. Γιὰ τὶς «Φουσκοθαλασσιὲς» ἡ κριτική, ἀλήθεια, δὲν ἔμεινε καὶ ἀπολύτως ἐνθουσιασμένη. Αὐτὸ δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὸν ἐπηρεάζῃ τὸν Δημήτρη, οὔτε νὰ τὸν πικραίνῃ — ὅπως φάνηκε ὅτι τὸν πίκρανε ἀπὸ κάποιο κομμάτι τῆς ὑπογραφῆς του, ποὺ ἐδημοσιεύθηκε κάπου ἐδῶ καὶ λίγες μέρες. Τί ὀργὴ Θεοῦ. Τί ζητάει ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους καὶ... συντεχνῖτες του; Νὰ γίνουν «ἄχολοι σὰν περιστέρια»; Σὰν πολλὰ ζητάει. Εἴπαμε δὲν γράφουμε κριτικὴ σ' αὐτὴ τὴν στήλη. Ἀλλέως κάτι θὰ ἐλέγχαμε κι' ἐμεῖς γιὰ ἐκείνους ποὺ τὴν γράφουν καὶ ἀκόμη γιὰ τὸν Μπόγρη καὶ τὸ ἔργον του, ποὺ μιλᾶνε τόσο πειστικὰ γι' αὐτὸ ἡ σειρὰ τῶν παραστάσεων καὶ αἱ εἰσπράξεις των.

◇◇◇

Ἡ κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδου, ἐγκαταστάθηκε καὶ φέτος στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου ἰδιόκτητο θέατρό της. Ὅλο τὸν χειμῶνα κυνηγημένη ἀπὸ τὶς περυσινὲς καλοκαιριάτικες ἀτυχίες της, ἐγύριζε τὶς ἐπαρχίες, ἀκούραστη. Δὲν ἀπεγοητεύθη, δὲν ἀπεθαρρύνθη ἀπὸ τὸν περυσινὸ κατατρεγμό. Γιατὶ εἶνε δίκαιον νὰ τὸ εἰποῦμε καὶ ἂς ξυνίσουν τὰ μοῦτρα τους ὡρισμένοι κύκλοι, τὴν ἐπαρακοπάνισαν πέρυσι οἱ διάφοροι κήνσορες τοῦ δραματικοῦ θεάτρου τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ καλλιτέχνιδα. Δὲν λέμε εἶχε ἀσφαλῶς ἀποτυχίες στὸ δραματολόγιό της καὶ ἐλλείψεις στὸν καταρτισμὸ τοῦ θιάσου της. Ἀλλὰ οἱ κύριοι κριτικοὶ τὸ εἶχαν παρακάνει πέρυσι. Δὲν τῆς ἄφηκαν χλωρὸ κλαδὶ νὰ σταθῇ τῆς κοπέλλας. Ὑπῆρξαν κατὰ ἕνα μεγάλο ποσοστὸν οἱ αἴτιοι καὶ οἱ δημιουργοὶ τοῦ ναυαγίου της. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴν ἀπεγοήτευσε. Ἐπέμεινε. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐπιμένων νικᾷ, ἦλθε γκανιὰν στὴν ἐφετεινὴ περίοδο. Ἔφτιασε τὸ θίασό της, ἐπῆρε μερικὰ καλὰ στοιχεῖα, ὅπως π. χ. τὸν Γιάννη Ἀποστολίδη καὶ ἄρχισε τὰς παραστάσεις της μὲ τὸ «Ἡμέρωμα τῆς Στρίγγλας». Ὁ ρόλος της μέσα τεράστιος καὶ πολύμορφος ποὺ θέλει δυνατὸ ταλέντο γιὰ νὰ τὸν ἀποδώσῃ. Ἡ Ἀνδρεάδου, τὸν ἀνέλαβε, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ... ἐξετάσεις καὶ ἐπροκάλεσε τὴν κριτική. Ἡ ὁποία, γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, ἐλησμόνησε φέτος τὴν παληά της κακία. Καὶ εἶπε τὰ καλὰ καὶ τὰ δίκαια ποὺ εἶχε ὑποχρέωσι νὰ εἰπῇ γιὰ τὴν καλλιτέχνιδα ποὺ εἶνε κι' αὐτὴ μία ἀπὸ τὶς ὀλίγες ποὺ ἔχει τὸ δραματικό μας θέατρο καὶ στὶς ὁποῖες ἐπάνω στηρίζει τὶς μελλοντικές του ἐλπίδες. Ἡ κ. Ἀνδρεάδου, ἂς τὴν συγχωρήσῃ λοιπὸν τὴν κριτική, γιὰ τὰ φαρμάκια ποὺ τῆς ἐσέρβιρε πέρυσι καὶ ἂς τῆς δώσῃ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Μετὰ τὸ «Ἡμέρωμα τῆς Στρίγγλας» ὁ θίασος ἀνέβασε τὶς «Σκηνὲς τοῦ δρόμου», ἔργον ποὺ κρατεῖ ἀκόμη ὡς σήμερα τὸ πρόγραμμά του μὲ ἱκανοποιητικὰς εἰσπράξεις. Τί θ' ἀνεβάσῃ παρακάτω δὲν μᾶς ἔμεινε καιρὸς νὰ πᾶμε νὰ τὸ μάθουμε.

◇◇◇

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ τρία θέατρα ἐκπροσωποῦν ἐφέτος τὴν θερινὴ περίοδο τοῦ θεάτρου τῆς πρόζας. Λίγα θὰ εἰπῆτε. Τί νὰ γίνῃ ὅμως. Οἱ Ἀθηναῖοι τὶς νύχτες των θέλουν νὰ τὶς περνοῦν μὲ χοροὺς καὶ τραγούδια. Ἀρκετὰ ξεθεώνονται ὅλη τὴν ἡμέρα στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ μὲ τὶς ζέστες μάλιστα ποὺ μᾶς τσουρουφλίζουν αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ ποὺ ἀναγκάζουν καὶ τὸν γράφοντα νὰ κλείσῃ τὸ παρὸν σημείωμα «ἱδρῶτα περιρρεόμενος!».

Ο ΠΑΜΠΑΛΑΙΟΣ

ΕΙΚΟΣΙ ΤΡΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ

κατέχουν τὸ 70% τῆς ἐθνικῆς περιουσίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Μιὰ τελευταία φορολογικὴ στατιστικὴ ἀποδεικνύει ὅτι εἰκοσιοκτὼ χιλιάδες δισεκατομμύρια δραχμὲς (ἐκάναμε τὸ λογαριασμὸ σὲ δικό μας νόμισμα, γιὰ νὰ καταλάβετε καλύτερα τὸν ὄγκο τοῦ τεραστίου αὐτοῦ ποσοῦ) ἤτοι τὸ 70% τῆς ἐθνικῆς περιουσίας, ἀνήκει στὸ ἀσθενὲς φῦλον!

Η ΠΑΠΑΓΑΛΟΤΡΟΦΟΣ

Ὅλες-ὅλες οἱ δισεκατομμυριοῦχες εἶνε εἰκοσιτρεῖς, ἀλλὰ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν ἀνακατεύεται μὲ τὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς χώρας.

Εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γυναῖκες πολὺ λίγο γνωστὲς στὸ μεγάλο κοινὸν καὶ οἱ ὁποῖες οὔτε ξοδεύουν, οὔτε καταστρέφονται σὲ καπρίτσια πολυέξοδα, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπιδίδονται σὲ μεγάλες φιλανθρωπίες.

Ἔχουν πολλὰ ἄλογα, μαργαριτάρια, διαμαντικά, ἔργα τέχνης καὶ παρακολουθοῦνται, φυλάσσονται νύχτα καὶ ἡμέρα ἀπὸ ἰδιωτικοὺς ἀστυνομικούς.

Μερικὲς μάλιστα ἀπ' αὐτὲς ἔχουν φύγει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ ζοῦν διαρκῶς μᾶλλον στὴν Εὐρώπη, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τοὺς ἐκβιασμοὺς τῶν γκάγκστερς.

Ἡ πιὸ πλουσία κι' ἀπὸ τὶς εἰκοσιτρεῖς εἶνε ἡ κυρία Βίλκς, ἡ ὁποία ἔχει περὶ τὰ πέντε δισεκατομμύρια καὶ ἡ ὁποία παίζει στὸ χρηματιστήριο ἐπὶ τῶν τιμῶν τῶν δημητριακῶν.

Μιὰ ἄλλη εἶνε ἡ χήρα Κάρνεζις, ἡ ὁποία θὰ εἶνε τώρα ἡλικίας περίπου 78 ἐτῶν καὶ ἡ ὁποία δὲν βγαίνει σχεδὸν ποτὲ ἔξω, οὔτε δέχεται προσκλήσεις γιὰ δεξιώσεις καὶ κοσμικὲς συγκεντρώσεις.

Ἔχει μεγάλη μανία μὲ τοὺς παπαγάλους καὶ ἔχει τὴν πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ ποικίλη συλλογή.

Παντρεύτηκε σὲ ἡλικία εἰκοσιπέντε ἐτῶν τὸν δισεκατομμυριοῦχο Κάρνεζις, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε μόνον... ἑξῆντα.

ΑΓΑΠΟΥΣΕ ΤΑ ΖΑΧΑΡΩΤΑ

Ἔπειτα ἔρχεται ἡ Βαρβάρα Χοῦτον, ἡ ὁποία τώρα εἶνε παντρεμένη μὲ τὸν ἐκ Δανίας κόμητα Ρέβεντλοου.

Ἔχει ἐτήσιον εἰσόδημα εἰκοσιδύο ἑκατομμύρια δραχμὲς καὶ εἶνε νεωτάτη, ὡραία καὶ πολὺ κοσμική.

Πρὶν ἀπὸ τὸν κόμητα Ρέβεντλοου εἶχε παντρευτῆ ἕναν ἀπὸ τοὺς πρίγκηπας Μντιβάνι.

Ἀλλὰ ἡ ὡραία κυρία εἶχε μιὰ μεγάλη μανία νὰ τρώῃ τὰ ζαχαρωτὰ καὶ τὶς πάστες..,

Ὁ σύζυγός της ἦταν σκληρὸς —διαρκῶς τὴ μάλωνε ὅτι θὰ κατέστρεφε τὸ στομάχι της.

Ἐκείνη ὅμως δὲν ἄκουε καὶ τότε ἐκεῖνος θύμωνε καὶ τὴν ἔκλεινε σ' ἕνα δωμάτιο ὅπου τὴν ὑποχρέωνε νὰ ζῇ ἑβδομάδες ὁλόκληρες μὲ ξερὸ ψωμὶ καὶ καφὲ δίχως ζάχαρι.

Οἱ ἄλλες εἴκοσι τοῦ καταλόγου των δισεκατομμυριούχων ζοῦν σκόρπιες στὴν Ἀμερική, ἀσχολοῦνται μὲ τὰ οἰκοκυρικά, πηγαίνουν συχνὰ στὴν ἐκκλησία, ἀρκοῦνται μὲ πολὺ μικρὲς διασκεδάσεις καὶ διαβάζουν ἐφημερίδες καὶ περιοδικά.

Γιὰ μιὰ ἀπ' αὐτές, ἡ ὁποία κατοικεῖ στὸ Ὄβεστ, ὁ Σίνκλαιρ Λέουνυ εἶπε:

—Ὑπέροχη προσωπικότης γιὰ ἕνα μυθιστόρημα, δυστυχῶς ὅμως ζῇ νεκρή!

Η ΠΛΕΙΟΝΟΤΗΣ ΣΚΩΤΣΕΖΕΣ

Εἴκοσι ἐπὶ εἰκοσιτριῶν εἶνε καταγωγῆς σκωτικῆς. Γι' αὐτὸ καὶ δικαιολογοῦνται κάπως γιὰ τὸ εἶδος τῆς ἀποτραβηγμένης τους ζωῆς καὶ σὲ μερικὲς μάλιστα περιπτώσεις πάρα πολὺ οἰκονομικῆς, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε φιλάργυρης.

Ὅλες σχεδὸν κατάγονται ἀπὸ ἁπλὲς οἰκογένειες καὶ ἐκληρονόμησαν τὰ χρήματά τους, τὰ δισεκατομμύριά τους ἀπὸ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπεζήτησαν ποτὲ τὴ διαφήμισι γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά τους.

Μὲ ἄλλα λόγια, ὅλα αὐτὰ τὰ δισεκατομμύρια εὑρέθηκαν στὰ χρηματοκιβώτια καὶ ἐπέρασαν ἀπὸ πρόγονο σὲ ἀπόγονο ἐντελῶς ἀθόρυβα.

Εἶνε δηλαδὴ ὁ μόνος τρόπος ποὺ ἰσχύει γιὰ τὴ διατήρησι μιᾶς περιουσίας.

Τέλος εἶνε ἐπισήμως ἀποδεδειγμένο ὅτι τὸ 70% τῶν ἰδιωτικῶν περιουσιῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν βρίσκεται στὰ χέρια τῶν γυναικῶν καὶ ὅτι ὑπάρχουν εἴκοσι τρεῖς κυρίες οἱ ὁποῖες ἐὰν ἔσμιγαν κι' ἔφτιαναν ἕνα τρὰστ, θὰ μποροῦσαν νὰ πετάξουν ἔξω ἀπὸ ὅλες τὶς μεγάλες ἐπιχειρήσεις τοὺς ἄνδρες.

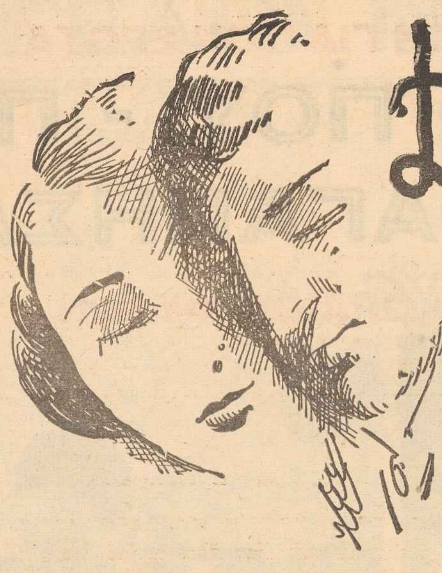

Δική σου γιά πάντα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ μαρκήσιος Ὑβ ντὲ Λαντουάρ, ἀπόγονος πριγκήπων, ζῇ εὐτυχισμένος μὲ τὴν γυναῖκα του Ἄννα, στὸν πύργο του τῆς Βρετάννης. Ἔχουν ἕνα φίλο, τὸν Λουκιανὸ Πλεσύ, συγγραφέα, παντρεμένο μὲ τὴν Μάρθα.

Τὸ τελευταῖο ὅμως ζευγάρι δὲν ἀγαπιέται. Ἡ Μάρθα κάθε χρόνο τὸ καλοκαίρι φεύγει καὶ πάει στοὺς γονεῖς της νὰ παραθερίσῃ, ὁ δὲ Λουκιανὸς φιλοξενεῖται ἀπὸ τοὺς φίλους του Λαντουάρ. Στὸ ἀναμεταξὺ ὅμως φθάνει ἐξ Ἀμερικῆς ἡ γυναῖκα ἑνὸς Γάλλου, τοῦ Λερουά.

Ὁ Λερουὰ εἶχε προστατευθῆ καὶ σπουδάσει δι' ἐξόδων τοῦ πατρὸς τοῦ μαρκησίου Λαντουάρ. Γι' αὐτό, ὅταν ἐπέθανε στὴν Ἀμερικὴ ὁ Λερουά, ὥρκισε τὴ γυναῖκα του νὰ προσφέρῃ ἐκ τῆς κολοσσιαίας περιουσίας του δέκα ἑκατομμύρια εἰς τὸν μαρκήσιο Λαντουάρ.

Ἡ Ἀμερικανὶς χήρα ἔρχεται μὲ τὴν κόρη της Τζένη στὴ Γαλλία. Βρίσκουν τὸν μαρκήσιο Λαντουὰρ καὶ γίνονται δεκτὲς στὶς δεξιώσεις καὶ στὶς γιορτὲς ποὺ δίνει ὁ μαρκήσιος πρὸς τιμήν των.

Ἐκεῖ στὸν πύργο ὅμως ἡ Τζένη γνωρίζεται μὲ τὸν συγγραφέα Πλεσὺ καὶ ἐρωτεύονται.

Ὁ Πλεσὺ δὲν ἐκδηλώνεται καὶ μιὰ μέρα λένε τὸν μυστικὸ καϋμὸ καὶ τὸν ἔρωτά τους ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Ἡ ἐξομολόγησις ἐξέσπασε μοιραία, ἀνεπανόρθωτη, κι' οἱ δυὸ δυστυχισμένοι νέοι εὑρέθησαν μπροστὰ στὴν κοινή τους δυστυχία, ἀσυνείδητοι συνένοχοι ἑνὸς σφάλματος, ποὺ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν ἤθελε νὰ διαπράξῃ.

Ὁ Λουκιανὸς ὅμως ἐλύγισεν ἀπὸ τὴν θλῖψι. Θέλησε νὰ πεθάνῃ. Ἡ Τζένη ἔσπευσε καὶ τὸν ἔσωσε. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ ἕνας ἀνῆκε στὸν ἄλλο ψυχικά.

Ὁ Λουκιανὸς ἀναχωρεῖ γιὰ τὸ Παρίσι, ἡ Τζένη τοῦ στέλνει ἕνα γράμμα φιλικώτατο, παρακαλῶντας τον νὰ χωρίσουν ἀφοῦ ἡ μοῖρα δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἑνώσῃ.

Στ' ἀναμεταξὺ ὅμως φθάνει στὸν πύργο ὁ Πέτρος ντὲ Ἀροκσέ, ὑποπλοίαρχος τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ.

Ἡ Τζένη τότε παρακαλεῖ τὴ μητέρα της νὰ φύγουν τὸ γρηγορώτερο.

Ἡ μητέρα της ταράζεται, ἀλλὰ ἡ Τζένη τῆς λέγει ὅτι «ἀγαπᾷ» καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φύγουν.

Ἡ ἐξομολόγησις ἦταν μισή. Ἦταν ὅμως ἀρκετὴ γιὰ νὰ πείσῃ τὴν χήρα νὰ φύγουνε. Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἦταν γιατὶ ἡ Τζένη δὲν εἶχε «τὸ δικαίωμα» νὰ ἀγαπήσῃ. Καὶ ὡρκίστηκε νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριο αὐτό.

Στ' ἀναμεταξὺ ὅμως ὁ Λουκιανὸς βρίσκεται στὸ Παρίσι ὅπου ἔχει ἐπιστρέψει καὶ ἡ γυναῖκα του.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Λουκιανὸς ἔτσι δὲν ἐδοκίμασε καμμιὰν ἔκπληξιν, ὅταν μετὰ τὸν γάμο του δὲν εἶδε νὰ λάμπῃ μέσ' στὸ σπίτι ἡ θερμὴ ἐκείνη φλόγα τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτος, ποὺ βρίσκεται, φαίνεται, μόνο στὴ φαντασία τῶν μυθιστοριογράφων. Ἀλλὰ μήπως αὐτὸ δὲν γίνεται μ' ὅλα τὰ ἀντρόγυνα τοῦ κόσμου; Ἀφ' οὗ αὐτὸς εἶνε ὁ γενικὸς κανών, ὁ Λουκιανὸς θὰ ἦτανε πραγματικὰ τρελλὸς νὰ ζητοῦσε νὰ γίνῃ ἐξαίρεσις γι' αὐτόν. Τὸ μόνο ποὺ ἔπρεπε νὰ εὔχεται ἦταν νὰ διατηρήσῃ αὐτὴ τὴν εὐεργετικὴ ἀδιαφορία καὶ νὰ μὴ ἀρχίσῃ νὰ κάμῃ ὄνειρα κρυφά, ἐλπίδες παράνομες, νὰ ποθήσῃ μίαν ἄλλη γυναῖκα, πρᾶγμα δηλαδὴ ποὺ συμβαίνει μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ἀπογοητεύονται,ὅταν στὸ γάμο τους δὲν βρίσκουν τὴν εὐτυχία ποὺ ζητοῦσαν.

Ναί, ὁ κίνδυνος ἦταν αὐτός. Ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς εἶχε τέτοια πεποίθησι στὶς ἀρχές του, τέτοια ἐμπιστοσύνη στὴν ἀρετή του, ὥστε δὲν ἐπέτρεπε κὰν στὸν ἑαυτό του νὰ συλλογίζεται ἕνα παρόμοιο κίνδυνο. Ἔτσι ὅμως ὁ κίνδυνος αὐτὸς τὸν βρῆκε ἀνυπεράσπιστο καὶ ἐνικήθηκε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἔφθασε νὰ συναντήσῃ ἁπλῶς τὴ Τζένη Λερουὰ γιὰ νὰ ἡττηθῇ ἀμαχητί. Ὁ ἔρωτας, ποὺ δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῆ νὰ τὸν βρῇ στὸ γάμο του, νὰ ποὺ βρισκότανε τώρα στὸ δρόμο του καὶ τοῦ ἦρθε κεραυνοβόλος μέσα στὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς του, ποὺ αὐτὸς τὴν θεωροῦσε γιὰ φρονιμάδα. Τὸ δὲ περίεργον εἶνε, ὅτι ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς εἶχε πολλὲς φορὲς ἀρνηθῆ καὶ γελοιοποιήσει τὸν κεραυνοβόλον ἔρωτα.

◇◇◇

Μόλις ἐγύρισε στὸ Παρίσι βρέθηκε μπρὸς στὴ γυναῖκα του. Τί θὰ ἔδινε γιὰ νὰ μποροῦσε νὰ παραταθῇ ἡ παραμονὴ τῆς Μάρθας στὴν ἐξοχή, γιατὶ ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ πονῇ ἐλεύθερα, χωρὶς νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ὑποκρίνεται.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα τώρα τοῦ ἐπέβαλλαν τὸ ἀντίθετο. Καὶ μὲ πόση δυσκολία ὡπλίσθηκε μὲ ὅλο τὸ θάρρος του γιὰ νὰ παρουσιάσῃ στὴν ἐπιπολαία Μάρθα ἕνα πρόσωπο ἀδιάφορο, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἔκρυβε τὸν πόνο τῆς ψυχῆς του. Πρώτη φορὰ στὴν ζωή του ὁ Λουκιανὸς Πλεσὺ ἔπαιζε τέτοιο ρόλο. Καὶ τὸν ἔπαιζεν ἄσκημα.

Ἡ πρώτη συνάντησίς των ἔγινε τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ ἔφθασε. Ἡ Μάρθα εἶχεν ἔλθει ἐξαφνικά, χωρὶς νὰ προαναγγείλῃ τὴν ἄφιξί της μ' ἕνα τραῖνο, ποὺ ἔφθανε στὸ Παρίσι στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα. Χωρὶς νὰ φιλήσῃ τὸν ἄντρα της, μὲ ἕνα βιαστικὸ χαιρετισμὸ ἑνὸς ταξιδιώτου, ποὺ σπεύδει νὰ δροσίσῃ τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπό του, ἡ Μάρθα ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της κι' ἔμεινε ἐκεῖ ὥς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Κατέβηκε ντυμένη μ' ἕνα διάφανο χτυπητὸ φόρεμα, ποὺ ἔκαμε νὰ φαίνωνται ἀκόμη ὡραιότερα τὰ θέλγητρά της. Τὸ πρόσωπο ἦταν κάτασπρο μὲ τριανταφυλλένιες ἀποχρώσεις κι' ἐπάνω της διατηροῦσεν ἀκόμη ὅλη τὴν εὐωδία τῶν ἀγρῶν, τῶν θερισμένων σταχυῶν τῆς ἀνθισμένης πρασινάδας. Ἐχαιρετίσθηκαν σχεδὸν τυπικά.

—Καλησπέρα, Λουκιανέ, ἄρχισε ἐκείνη πρώτη μὲ τὴν τραγουδιστὴ φωνή της. Ἀπήντησε εὐγενικά, σχεδὸν ψυχρά:

—Καλησπέρα Μάρθα, ἔκανες ὡραῖο ταξίδι;

—Ὢ, ἕνα θαυμάσιο ταξίδι! Αὐτὴ ἡ ταχεῖα ἁμαξοστοιχία εἶνε τρέλλα. Σκέψου λοιπόν, Λουκιανέ, ἐννηὰ ὧρες μονάχα, ἐννηὰ ὧρες ἀπὸ τὸ Μπορντὼ στὸ Παρίσι. Ἔπειτα εἶχα ἔξοχη παρέα. Μὲ ποιοὺς νομίζεις ὅτι ταξίδευα; Μὲ τοὺς Γκραντὲ καὶ τοὺς Καρμπουά. Ἦρθαν στὸ Παρίσι γιὰ νὰ πᾶνε νὰ κάνουν λουτρὰ στὸ Παραμέ. Θὰ μείνουν ὅμως ὀχτὼ μέρες.

—Ἆ! ἔκαμεν ὁ Λουκιανός, κρύβοντας ἕνα χασμούρισμα.

Ἡ Μάρθα ἤθελε νὰ παίξῃ τὸ ρόλο παιδιοῦ. Ἐπῆγε κι' ἐχτύπησε τὸ χέρι τοῦ ἀνδρός της.

—Οὔφ! τοῦ εἶπε, πόσο ἄσκημα ἀκούεις ὅσα σοῦ λέω. Θὰ ἔλεγε κανείς, πὼς δὲν δίνεις καμμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια μου.

Κατέβαλε προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ἀφηρημένος καὶ ἀπήντησε:

—Μὲ συγχωρεῖς, Μάρθα. Μὰ σ' ἀκούω μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ μάλιστα μ' ἐνθουσιάζουν τὰ νέα ποὺ μοῦ φέρνεις. Οἱ Γκραντὲ εἶνε χαριτωμένα πρόσωπα κι' οἱ Καρμπουὰ ἀκόμη πιὸ χαριτωμένα. Ἔ, λοιπόν, εἶσαι εὐχαριστημένη;

—Τί ὕφος! Θἄλεγε κανεὶς πὼς μὲ κοροϊδεύεις. Μάλιστα, κύριε, εἶνε πρόσωπα χαριτωμένα. Ἄλλωστε μὴν ξεχνᾷς, ὅτι εἶνε φίλοι μου, φίλοι μου προσωπικοὶ παλαιοὶ φίλοι τῆς οἰκογενείας μου. Καὶ σὲ διαβεβαιῶ πὼς ὅταν ἔφθασα ἐκεῖ μοῦ ἔκαναν πολὺ θερμότερη ὑποδοχή, ἀπ' αὐτὴν ποὺ φαίνεσαι διατεθειμένος νὰ τοὺς κάνῃς, ἀπὸ αὐτὴν ποὺ κάνεις τώρα στὴ φτωχή σου γυναῖκα.

Ἡ Μάρθα ἔνοιωθε τώρα τὴν ἀνάγκη ἑνὸς χαδιοῦ, δυὸ γλυκῶν λογιῶν ποὺ νὰ τὴν ἐνανούριζαν. Ἤθελε νὰ ἔχῃ τὴν ψευδαίσθησιν, ὅτι τὴν ἀγαποῦν, γιατὶ ἐδῶ καὶ κἄμποσο καιρὸ αἰσθανότανε μέσα της κάποιο κενό.

Ἐπῆγε κοντὰ στὸν Λουκιανὸ καὶ τὸν ἀγκάλιασε μὲ τὸ γυμνὸ μπράτσο της κι' ἔπειτα ἀκούμπησε τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι της ἐπάνω στὸν ὦμο τοῦ ἀνδρός της, στὸ στῆθος του, κοντὰ στὴν καρδιά του. Κι' ἦταν, ἀλήθεια, ἀξιαγάπητη ἔτσι, ἑλκυστικὴ καὶ γοητευτική. Κάθε ἄλλος σύζυγος θὰ τὴν ἅρπαζε καὶ θὰ τὴν ἔσφιγγε δυνατά, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἰδέα πὼς ἀνῆκε σ' αὐτὸν καὶ μόνο τὸ ὡραῖο αὐτὸ πλάσμα.

Ἡ σκέψις ὅμως τοῦ Λουκιανοῦ ἔτρεχε ἀλλοῦ. Μιὰ ἄλλη γυναῖκα τὴν εἶχε κυριεύσει ὁλόκληρη τὴ σκέψι του αὐτὴ καὶ δὲν ἄφηνε θέσι γι' ἄλλην.

Κι' ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ βρισκότανε τώρα μπροστά του, τοῦ φαινότανε ξένη, σχεδὸν ἀποκρουστική. Ὅλες αὐτὲς τὶς αἰσθηματολογίες της τὶς θεωροῦσε ψεύτικες, ὑποκριτικές. Δὲν συγχωροῦσε μάλιστα τὴν Μάρθα, ποὺ ἦρθε νὰ ταράξῃ τὸν πόνο του. Καὶ ἔκρινε μάλιστα αὐστηρὰ τοὺς νέους αὐτοὺς τρόπους της, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ἐλαφρότητές της, γιὰ νὰ τοῦ παίξῃ μιὰ κωμῳδία ἐρωτική.

Τὸ πλάσμα αὐτὸ μὲ τὴν ἀποξηραμένη καρδιά, μὲ τὸ ἀκίνητο μυαλὸ μποροῦσε νὰ παίρνῃ τὸ ὕφος ἐρωτευμένης γυναίκας; Κι' αὐτὸς ὄχι μόνο δὲν συμμεριζότανε τὶς ἐκδηλώσεις της, ἀλλ' ἦταν σχεδὸν ἕτοιμος νὰ τῆς δείξῃ τὴ δυσφορία του, νὰ τὴν κάμῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔχανε ἄδικα τὸν καιρὸ καὶ τὸν κόπο της νὰ θέλῃ νὰ βρῇ κοντά του τὴν θέσι, ποὺ δὲν εἶχε φροντίσει νὰ ἀποκτήσῃ στὶς ἀρχὲς τοῦ γάμου των. Κάθε ἀγάπη ποὺ θὰ τῆς ἐφανέρωνε, ἐνόμιζε πὼς θὰ τὴν ἔκλεβε ἀπὸ τὴν Τζένη. Καὶ ὁ Λουκιανὸς ἦταν τρομερὰ ἐρωτευμένος καὶ δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ ἀνεχθῇ μιὰ τέτοια μοιρασιά.

Ὁ ὑπηρέτης, ποὺ ἦρθε ν' ἀναγγείλῃ, ὅτι τὸ γεῦμα ἦταν ἕτοιμο, ἔθεσε τέλος σ' αὐτὴν τὴν ἐνοχλητικὴ συνομιλία.

Ἔτσι ἡ Μάρθα ἐκδικήθηκε τὴν ἀδιαφορία τοῦ Λουκιανοῦ. Καὶ μὲ τὴν ἀστασία τοῦ χαρακτῆρος της ἐπῆγε ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο στὸ ἄλλο καὶ ἄρχισε νὰ πειράζῃ τὸν ἄνδρα της γιὰ τὴ διαμονή του στὸν πύργο τοῦ Κεριβέλ.

Μόλις ἐκάθησαν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον στὴν κοινὴ τράπεζα, ἄρχισαν οἱ ἐχθροπραξίες.

—Ἀλήθεια, ἄρχισεν ἡ Μάρθα, ξέχασα νὰ σὲ ρωτήσω τί γίνονται οἱ φίλοι μας.

—Ποιοὶ φίλοι μας; ρώτησε ἀφηρημένα ὁ Λουκιανός.

—Ποιοὶ φίλοι μας; Ὡραία ἐρώτησις! Αὐτοί, ποὺ τοὺς ἀφήσες χθές. Μὰ ποῦ ἔχεις λοιπὸν τὸ μυαλό σου, ἀγαπητέ μου Λουκιανέ; Σὲ ποιὰ σύννεφα πετᾷς αὐτὴ τὴ στιγμή;

Ὁ νέος ἦρθε στὸν ἑαυτό του καὶ προσπάθησε νὰ συγκρατηθῇ!

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμην στ' ἀλήθεια, ἀγαπητή μου Μάρθα, γιὰ τὴν ἀνεξήγητην ἀφηρημάδα μου. Λοιπόν, ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ὑβ εἶνε θαυμάσια εἰς τὴν ὑγεία τους.

—Ὅλα τὰ νέα σου ποὺ εἶχες νὰ μοῦ πῇς, ἦταν αὐτά; ξαναρώτησεν εἰρωνικὰ ἡ νεαρὰ γυναῖκα.

— Διάβολε, δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο...

—Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶνε πολὺ φτωχικὰ τὰ νέα σου καὶ αὐτὰ μ' ἔφθαναν τὰ γράμματα τῆς Ἄννας γιὰ νὰ τὰ πληροφορηθῶ. Μοῦ δίνεις ὅμως τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι βάζεις ἀποσιωπητικὰ στὶς κουβέντες σου, ἐκτὸς ἂν εἶχες τυφλωθῆ στὸ Κεριβέλ

Μόνη τώρα ἡ Τζένη συλλογιζόταν διαρκῶς τὸν Λουκιανὸ

Ὁ Λουκιανὸς ἐνόμισε, ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ κρύβανε κάποιον ὑπαινιγμό. Ἐρωτευμένος βαθειά, ἦτανε εὐέξαπτος καὶ φιλύποπτος καὶ ἡ ταραγμένη συνείδησίς του δικαιολογοῦσε τὶς ἐνδεχόμενες ὑποψίες τῆς γυναίκας του. Ἀπήντησε λοιπὸν μὲ φανερὴ δυσφορία:

—Νομίζω πὼς εἶνε ἡ σειρά μου, ἀγαπητή μου, νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἂν ἐγὼ δὲν σοῦ ἔδωσα πολλὲς πληροφορίες, ἐσὺ δὲν εἶσαι διόλου σαφής. Δὲν μοῦ ἐξηγεῖς λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, τὰ αἰνίγματά σου;

Ἡ Μάρθα ἄρχισε νὰ γελᾷ λίγο νευρικά:

— Στ' ἀλήθεια, εἶπε, μοιάζουμε σὰν νὰ παίζουμε μὲ γρίφους. Μὰ ὁ τρόπος αὐτός, μὲ τὸν ὁποῖον μιλοῦμε, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν μὲ δυσαρεστεῖ διόλου. Μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάζω κι' ἐγὼ σπίτι μου καὶ τὲτ-ἀ-τὲτ μαζί σου, τὸ πνεῦμα σου, ποὺ δὲν τὸ σπαταλᾷς παρὰ μόνο μὲ τοὺς ξένους, ἀγαπητέ μου Λουκιανέ.

Ἀπήντησε στὸν ἴδιο τόνο.

—Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ φιλοφρόνημα. Θὰ σοῦ παρατηρήσω ὅμως ὅτι οἱ λεπτὲς εἰρωνεῖες σου δὲν διευκρινίζουν διόλου τὴν συζήτησι καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀκόμη γιατί μ' ἐρώτησες πρὶν ἂν εἶχα τυφλωθῆ στὸ Κεριβέλ.

—Ἔ, λοιπόν, ἀφοῦ ἐγὼ πρέπει νὰ σοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια, θὰ σοῦ πῶ χωρὶς περιφράσεις, ὅτι φαίνεται νὰ μὴ σοῦ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσιν ἕνα γεγονός, ποὺ ἐν τούτοις θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ θεωρήσωμε σπουδαιότατο.

—Γεγονός; Μὰ ποιὸ εἶνε αὐτό;

—Ἄκουσε, ἀγαπητέ μου, μὴ μοῦ κάνῃς τὸ μισοκακόμοιρο. Σ' ἄφησα στὰ χέρια τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς γυναίκας του, οἱ ὁποῖοι ἐπωφελήθησαν τῆς ἀπουσίας μου γιὰ νὰ σὲ πάρουν μαζί τους στὸ Κεριβέλ. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ συνέβησαν

Ὁ Λουκιανὸς διαρκῶς ἐσκέπτετο τὶς ὡραῖες στιγμὲς ποὺ πέρασε μὲ τὴ Τζένη στὸ πάρκο τῆς ἐπαύλεως τοῦ φίλου του Ὑβ.

ἐξαιρετικὰ γεγονότα. Θέλεις νὰ μοῦ καλύψῃς μὲ μυστήριο τὶς λεπτομέρειες, ποὺ οὔτε ἡ Ἄννα οὔτε ὁ Ὕβ μοῦ ἔκρυψαν;

Ὁ Λουκιανὸς ἐπροσπάθησε νὰ ὑποκριθῇ ὅτι ἐκπλήσσεται. Ἔσκασε στὰ γέλια.

—Τέλος πάντων, εἶπε, μπῆκα στὸ νόημα, ἀγαπητή μου. Μοῦ μιλεῖς γιὰ τὴν περίεργη ἐπίσκεψι τῶν δύο Ἀμερικανίδων στοὺς φίλους μας;

—Περίεργη μόδα; Ἐγὼ βρίσκω τὴν περιπέτεια ἀπίστευτη, ἀπίθανη, σωστὸ παραμῦθι τῆς Χαλιμᾶς. Δὲν σοῦ φαίνεται λοιπὸν πὼς εἶνε τελείως φαντασμαγορικὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ νὰ ἔλθουν δηλαδὴ στὴ Γαλλία δύο γυναῖκες μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ κάμουν δῶρο δέκα ἑκατομμύρια σὲ μιὰ οἰκογένεια πολυεκατομμυριούχων; Δέα ἑκατομμύρια, Λουκιανέ! Ἡ παροιμία ἔχει δίκηο : «Ὁ παρᾶς πάει στὸν παρᾶ». Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμε, ὅτι στὴν Εὐρώπη μας τὰ πράγματα δὲν ἔρχονται τόσο εὔκολα καὶ στὰ κύματα τοῦ Πακτωλοῦ σπάνια κυλοῦν τέτοιοι θησαυροί.

—Εἶμαι σύμφωνος, ἔκαμεν ὁ Λουκιανός, ποὺ πρὸς στιγμὴν τὸν ἐφαίδρυνεν αὐτὴ ἡ φλυαρία. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ξέρεις τὴν ἱστορίαν αὐτή, νομίζω πὼς δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε στὶς πληροφορίες σου.

Ἡ Μάρθα ἔμπηξε τὶς φωνές:

—Πῶς δὲν ἔχεις νὰ προσθέσῃς τίποτε; Μὰ ἀπεναντίας ἔχεις καὶ νὰ μοῦ πῇς μάλιστα πολλά. Εἶδες αὐτὲς τὶς κυρίες Λερουά, πολλὲς φορές. Κάθησες στὸ ἴδιο σπίτι μαζί τους. Σᾶς φιλοξενοῦσαν ὅλους οἱ καλοί μας φίλοι. Ἐκουβέντιασες, χωρὶς ἄλλο κατ᾽ ἐπανάληψι μὲ τὰ μυθικὰ αὐτὰ πρόσωπα καὶ θέλω νὰ μοῦ τὰ περιγράψῃς, νὰ μοῦ πῇς τί εἶνε, νὰ μοῦ πῇς γιὰ τὶς ἰδέες τους καὶ τὶς συνήθειές τους!...

Στὸ τραπέζι βρισκότανε εὐτυχῶς ἀνάμεσα στοὺς δύο συζύγους μία λάμπα μὲ ρὸς ἀμπαζοὺρ κι᾽ ἔτσι ἡ Μάρθα δὲν εἶδε πὼς κοκκίνισαν τὰ μάγουλα τοῦ συζύγου της στὶς ἐρωτήσεις αὐτές.

Ἡ φλυαρία αὐτὴ τῆς γυναικός του τὸν ἐπάγωσε. Τοῦ ἐφάνηκε σὰν ἄμεσος προσβολὴ κατὰ τῆς φήμης τῆς Τζένης καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ πολύ. Κατώρθωσεν ὅμως νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ συγκαλύψῃ τὸ θυμό του κι᾽ ἔκαμε πὼς δὲν ἔνοιωθε παρὰ τὸν εὔθυμο μόνο τόνο τῶν λόγων τῆς γυναίκας του.

Ἡ Μάρθα ξαναρώτησε:

—Εἶνε λοιπὸν πολὺ ὄμορφη αὐτὴ ἡ νεαρὰ Μὶς Λερουά;

—Ὤμορφη;... Ἔτσι κι᾽ ἔτσι, ἀπήντησεν ἀδέξια ὁ Λουκιανός. Ἔχει μαλλιὰ κοκκινωπά.

—Κοκκινωπὰ μαλλιά; ἐφώναξε θριαμβευτικὰ ἡ Μάρθα. Μά, ξέρεις, αὐτὸ εἶνε ὑπέροχο χρῶμα. Πάντως εἶνε πρωτότυπο χρῶμα. Δὲν εἶνε κοινὲς γυναῖκες οἱ κοκκινομαλλοῦσες, ἀγαπητέ μου. Δὲν χάνονται μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἄλλων γυναικῶν. Καὶ τὸ σπουδαιότερο δὲν τὶς ἐτραγούδησαν ποτὲ οἱ ποιηταί, ὅπως τὶς μελαχροινὲς καὶ τὶς ξανθές.

Ἐστάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ γέλασε νευρικά. Δὲν ἤτανε τάχατες κι᾽ ἡ ἴδια μελαχροινὴ μὲ κατάμαυρα γυαλιστερὰ μάτια καὶ μαλλιά, ποὺ ἔδειχναν ἀκόμη ὡραιότερο τὸ χλωμὸ χρῶμα τοῦ δέρματός της; Ἔπειτα ἐξηκολούθησε.

—Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Οἱ κοκκινομαλλοῦσες εἶνε οἱ ὡραιότερες κόρες τῆς δημιουργίας, οἱ πιὸ καλοκαμωμένες, οἱ πιὸ πλαστικές, μὲ σπάνια θέλγητρα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουνε γοῦστο. Εἶνε κάτασπρες σὰν γάλα, ἐκτὸς ἐὰν ἔχῃ καμμιὰ φορὰ πέσει λίγο πίτυρο σ᾽ αὐτὸ τὸ γάλα. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, εἶνε οἱ πιὸ ἑλκυστικὲς γυναῖκες κι᾽ ἂν μποροῦσα νὰ διάλεγα κι᾽ ἐγὼ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν μου, θὰ τὸ διάλεγα κόκκινο.

Ὁ Λουκιανὸς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συγκρατηθῇ. Σιγὰ-σιγὰ ὁ θυμός του τὸν ἐκυρίευσε. Ἤθελε νὰ θέσῃ τὸ ταχύτερο τέλος σ᾽ αὐτὴ τὴν κουβέντα, ποὺ τὸν ἐξενεύριζε. Καταλάβαινε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀνεχθῇ ὡς τὸ τέλος αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι ποὺ ἐνόμιζε πὼς τοῦ ἔκαμε ἡ γυναῖκα του, ζητῶντας νὰ δημιουργήσῃ θόρυβο μὲ τὸ τίποτα.

Εἶχε ὅμως ἄδικο πέρα ὡς πέρα.

Ἡ Μάρθα μιλοῦσε χωρὶς καμμιὰ κακία, χωρὶς κανένα ὑπονοούμενο. Τῆς ἄρεζε νὰ δοκιμάζῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνδρός της, καμμιὰ ὅμως ὑποψία δὲν μποροῦσε νὰ γεννηθῇ στὸ μυαλό της, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν εἶχε ξαναδῆ τὸν Λουκιανό, ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία τόσων ἡμερῶν, παρὰ μόνο πρὶν λίγες ὧρες καὶ συνεπῶς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κάμῃ καμμιὰ ὑπόθεσι, ποὺ νὰ τὴν ἐτρόμαζε.

Δυστυχῶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς βρισκότανε σὲ πολὺ κακὴ διάθεσι καὶ ἦταν φοβερὰ ἐκνευρισμένος καὶ πολὺ εὐαίσθητος. Εὕρισκε λοιπὸν στὰ λόγια αὐτὰ τῆς γυναίκας μιὰ πρόθεσι κακίας, ἕνα πρόστυχο μῖσος ἐναντίον του καὶ ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται κι᾽ αὐτὸς ἐχθρότητα ἐναντίον της.

Ἔπειτα τὸν πείραζαν ἀκόμη καὶ τὰ λόγια, ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἡ Μάρθα. Εὕρισκε πὼς δὲν εἶχαν τὴ θέσι τους, πὼς ἦταν πειραχτικά, πρόστυχα. Δὲν ἦταν λόγια ποὺ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιῇ μιὰ κυρία τοῦ κόσμου, ποὺ ὀφείλει νὰ ἐπιβάλῃ τὸ σεβασμό, σεβομένη τοὺς ἄλλους. Ἔτσι ἐσταμάτησε ὁ ἴδιος τὴν κουβέντα. Εὐτυχῶς εἶχε τελειώσει καὶ τὸ δεῖπνο. Ὁ Λουκιανὸς σηκώθηκε, εἶπε πὼς ἔχει κάποια συνάντησι ἔξω καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία βιαστικός, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴ θύελλα, ποὺ ἦταν ἕτοιμη νὰ ξεσπάσῃ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς γυναίκας του.

Στὸ κατῶφλι τῆς τραπεζαρίας συνήντησε τὸν θυρωρό, ὁ ὁποῖος ἔφερνε τὸ ταχυδρομεῖο. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ὑπῆρχε καὶ τὸ γράμμα τῆς Τζένης. Τὰ ἔχασε κι᾽ ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Συγχρόνως ὅμως μιὰ ἀπέραντη χαρὰ πλημμύρησε τὴν καρδιά του. Καὶ τώρα βιαζότανε ἀκόμη περισσότερο νὰ βρεθῇ ἔξω νὰ διαβάσῃ τὸ ἀγαπημένο καὶ θλιβερὸ αὐτὸ γράμμα. Καθὼς δὲ ἤτανε τὴ στιγμὴ αὐτὴ θυμωμένος μὲ τὴν Μάρθα, ἔνοιωθε μιὰ ξεχωριστὴ ἡδονὴ γιὰ τὸν ἔνοχον αὐτὸν ἔρωτα καὶ μιὰν ἐλπίδα, ποὺ ὡς τώρα δὲν ἐπέτρεπε στὸν ἑαυτό του νὰ τρέφῃ.

Ἐνῷ ὁ Λουκιανὸς ἔφευγεν, ἡ Μάρθα ἀπογοητευμένη, πληγωμένη στὴ συζυγική της φιλοτιμία, ποὺ αὐτὴ τὴν ἐνόμιζε γιὰ τρυφερότητα, ἐκλεινότανε στὸ δωμάτιό της γεμάτη ὄχι μόνον ἔκπληξι ἀλλὰ καὶ θυμὸ γιὰ τὴν ἔλλειψι προσοχῆς ἀπὸ μέρους τοῦ Λουκιανοῦ σ᾽ αὐτήν.

Ὅσο πιὸ ἀσήμαντος ἦταν ὁ λόγος τῆς περίεργης αὐτῆς ψυχρότητος, τόσο μεγαλύτερος γινότανε ὁ θυμὸς τῆς Μάρθας. Κι᾽ ἄρχισε ν᾽ ἀνησυχῇ σοβαρά, γιατὶ παρ᾽ ὅλη τὴν ἐλαφρότητα τοῦ χαρακτῆρος, μάντευε πὼς κάποιος λόγος ἔκανε τὸ Λουκιανὸ τόσο ψυχρό. Ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ κάποια σπουδαιότερη αἰτία, ποὺ νὰ δικαιολογοῦσε αὐτὴ τὴ φιλονικία, ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ κατὰ τόσο παιδαριώδη τρόπο. Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε μεγάλη ἀπόστασις ὡς τὴν ὑποψία.

Ἀντὶ τῆς λογικῆς, ποὺ τόσο συχνὰ λείπει στὶς γυναῖκες, ἔχουν ἕνα ἔνστικτο, ποὺ δὲν τὶς ἀπατᾷ σχεδὸν ποτέ. Καὶ ἡ Μάρθα ἄρχισε τώρα νὰ βασανίζῃ τὸ μυαλό της γιὰ ν᾽ ἀνακαλύψῃ τί συνέβαινε. Οἱ συλλογισμοί της ὅμως δὲν ἀκολούθησαν τὸν ἴσιο δρόμο. Στὸ νοῦ τῆς νεαρᾶς γυναίκας δὲν μπῆκε οὔτε γιὰ ἕνα λεπτὸ ἡ ὑπόνοια κάποιου δεσμοῦ τοῦ συζύγου της μὲ τὴν Ἀμερικανίδα. Ἄλλωστε καὶ τίποτε δὲν δικαιολογοῦσε μιὰ τέτοια ὑποψία. Ὁ Λουκιανὸς δὲν εἶχεν ἔλθει στὸ Παρίσι χωρὶς νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ κανεὶς καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι θὰ γύριζε κι᾽ ἡ γυναῖκα του; Ἐὰν λοιπὸν θὰ εἶχε δημιουργηθῆ κάτι στὴν ἐξοχή, θὰ ἔμενε βέβαια ἐκεῖ. Ἀφοῦ ὅμως εἶχε γυρίσει στὸ Παρίσι, στὸ Παρίσι βρισκότανε ἀσφαλῶς κι᾽ ὁ κίνδυνος.

Τὰ πάντα δικαιολογοῦσαν τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ἀκόμη ὡς κι᾽ ἡ βιαστικὴ ἔξοδος τοῦ Λουκιανοῦ, ποὺ εἶχε στοιχειώδη ὑποχρέωσι νὰ μείνῃ κοντὰ στὴν γυναῖκα του τὴν πρώτη βραδειὰ τοῦ γυρισμοῦ της.

Ἡ Μάρθα ἔσκανε ἀπὸ τὸ πεῖσμα της κι᾽ ἡ καρδιά της ἐγέμιζε ἀπὸ θλῖψι καὶ ἀνησυχία. Ἔπειτα εὕρισκε ταπεινωτικὸ γι᾽ αὐτὴ νὰ συγκινῆται τόσο πολὺ καὶ κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτό της, ὅτι ἔδινε μεγάλη σημασία σ᾽ αὐτὸ τὸ πρῶτο σφάλμα τοῦ ἀνδρός της. Ὡρκιζότανε δὲ νὰ ἐκδικηθῇ ἢ τοὐλάχιστον νὰ τὸν κάμῃ νὰ καταλάβῃ βαθειὰ πόσο τὴν πείραζεν αὐτὴ ἡ ἔλλειψις προσοχῆς.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Στὸ ἑπόμενο.

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΟΤΕ - ΠΟΥ - ΠΟΣΟ ΠΡΩΤΟΑΓΑΠΗΣΑΤΕ

ΑΠΑΝΤΑ ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ ΦΥΛΟΝ

Καμμιὰ γυναῖκα δὲν ξεχνᾷ τὰ ἐξαιρετικὰ γεγονότα τῆς ἐρωτικῆς της ζωῆς:

Τὸ πρῶτο φιλί, τὴν πρώτη ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, τὴν πρώτη αἴτησι γάμου, καθὼς καὶ τὸ μέρος καὶ τὴν ὥρα, ποὺ συνέβησαν αὐτά.

Στὴ ζωὴ τῆς γυναίκας τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ παίζει ρόλο εἶνε ὁ ἔρωτας.

Πάντως ἡ ἔρευνα, τὴν ὁποίαν ἀναφέρομε παρακάτω, ἔχει γίνει στὴν Ἀμερικὴ καὶ μᾶς προσφέρει ἕνα μεγάλο ἐνδιαφέρον.

Ἐρωτήθηκαν 138 γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ὅλες ἦσαν ἀπολύτως λογικές, καὶ ἀπήντησαν μὲ μεγάλη εἰλικρίνεια. Βέβαια πρόκειται γιὰ Ἀμερικανίδες, οἱ ὁποῖες ἔχουν ἀνωτέραν ἀντίληψιν καὶ δὲν ντρέπονται νὰ ἀπαντήσουν.

— Σὲ ποιὰν ἡλικία ἐλάβατε τὸ πρῶτο φιλί;

Ἡ στατιστικὴ ἀπέδειξε ὅτι μεταξὺ τῶν 138 γυναικῶν, οἱ περισσότερες ἐδέχθησαν τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλὶ σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν. Δηλαδὴ τὰ 33 τοῖς ἑκατὸ τῶν γυναικῶν ἐγνώρισε σ᾽ αὐτὴ τὴν ἡλικία τὴ γλυκύτητα τοῦ φιλιοῦ.

Δευτέρα ἐρώτησις:

— Σὲ ποιὰν ἡλικία ἐδέχθητε τὴν πρώτη πρότασι γάμου;

Ἡ στατιστικὴ δείχνει ὅτι ἡ πλειονότης τῶν γυναικῶν ἐδέχθη τὴν πρότασι γάμου πρὸ τοῦ 21ου ἔτους. Τὰ 9 τοῖς ἑκατὸ τῶν γυναικῶν δέχονται προτάσεις γάμου μετὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος.

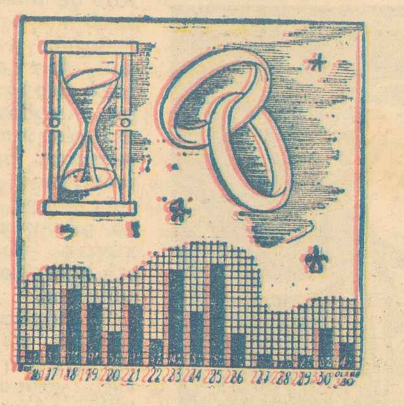

Μεταξὺ τῶν 25 καὶ 30 ἐτῶν εἶνε ἡ πιὸ φτωχὴ ἡλικία σὲ αἰτήσεις γάμου, δὲν ὑπάρχει παρὰ μονάχα ἕνα 3 τοῖς ἑκατό. Ἡ ἡλικία τῶν 18 ἐτῶν εἶνε ἡ καταλληλοτέρα.

Τρίτη ἐρώτησις:

— Σὲ ποιὸ μέρος σᾶς ἔγινε ἡ πρώτη πρότασις γάμου;

Οἱ πλέον συνήθεις τόποι γιὰ πρότασι γάμου εἶνε οἱ ἑξῆς: Στὸ αὐτοκίνητο, στὸν κῆπο, στὴν πλάζ, στὴ βάρκα, στὶς συναυλίες, στὸ ἀθλητικὸ γήπεδο, στὸ χορό, στὴν κουζίνα, στὸ σαλόνι, στὸ ἑστιατόριο, στὸ βουνό, στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, στὸ θέατρο, στὸ δάσος, στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ αἰτήσεων γάμου τὸ ἔχουν τὸ αὐτοκίνητο καὶ ὁ κῆπος τοῦ σπιτιοῦ.

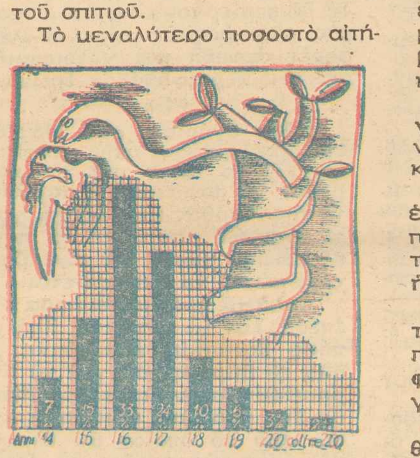

Βέβαια αὐτὸ τὸ ποσοστὸ εἶνε ἀμερικάνικο. Πολὺ λίγες προτάσεις γίνονται στὸ χορό.

Ἄλλη ἐρώτησις:

— Σὲ ποιὰν ἐποχὴ τοῦ ἔτους ἐδέχθητε τὴν πρώτη πρότασι γάμου;

Πολλὲς γυναῖκες δὲν θυμοῦνται καλὰ τὸν μῆνα, πάντως ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ μαζέψαμε ὡς ἐποχὴ ἀναφέρεται μᾶλλον ἡ ἄνοιξις.

Ἡ ἄνοιξις βέβαια εἶνε ἡ καταλληλότερη ἐποχὴ γιὰ νὰ ἐξωτερικεύσῃ ἕνας ἄνδρας τὰ αἰσθήματά του.

Ἄλλη ἐρώτησις:

— Σὲ ποιὰ ὥρα τῆς ἡμέρας γίνονται οἱ περισσότεες προτάσεις γάμου;

Ἡ στατιστικὴ ἔδωσε τὶς κάτωθι ὧρες: Ἀπὸ τὶς δέκα τὸ βράδυ μέχρι τὶς δύο μεταμεσονύχτιο.

Πάντως κι᾽ αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀμερικάνικο.

Ἄλλη ἐρώτησις:

— Πόσες προτάσεις γάμου ἐδέχθητε;

Ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ γυναῖκες ἔκαναν συλλογὴ προτάσεων γάμου ἔχει παρέλθει. Σήμερα οἱ περισσότερες περιπτώσεις δείχνουν μία καὶ μόνη πρότασι:

Ἡ γυναῖκα οὔτε ἀναβάλλει, οὔτε ἀπορρίπτει.

Οἱ ἐποχὲς εἶνε δύσκολες καὶ οἱ γαμβροὶ εἶνε πολὺ λίγοι.

Ἄλλη ἐρώτησις:

— Τί ἡλικία εἴχατε ὅταν παντρευθήκατε;

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ πρῶτο της φιλὶ ἡ γυναῖκα φθάνει καὶ στὴν ἡμέρα τοῦ γάμου.

Πάντως τὸ πρῶτο φιλὶ δὲν ἔχει ὡς συνέπειαν τὸ γάμο.

Καὶ ἡ στατιστικὴ μᾶς δείχνει ὅτι πάρα πολὺ λίγες γυναῖκες παντρεύονται πρὶν ἀπὸ τὰ 18 τους χρόνια καὶ πάρα πολὺ λίγες μετὰ τὰ εἰκοσιπέντε.

Ἀπὸ ὅλα τὰ ὡς ἄνω ἐξάγομεν ἕνα γενικὸ συμπέρασμα: ὅτι οἱ πλέον κατάλληλες περιστάσεις εἶνε νὰ γίνεται ἡ πρότασις γάμου σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν καὶ νὰ βρίσκεται τὸ ζευγάρι σὲ αὐτοκίνητο μιὰ νύχτα τῆς ἀνοίξεως.

Καὶ αὐτὸ ὄχι μονάχα, βέβαια, γιὰ τὶς γυναῖκες. Θὰ μποροῦσε νὰ λεχθῇ καὶ νὰ ἰσχύσῃ τὸ ἴδιο καὶ στὸ ἰσχυρὸν φῦλον.

Ἄλλως τε ἡ περίπτωσις τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος ἑνὸς ζεύγους, ποὺ εἶνε ἡ γυναῖκα, προϋποθέτει καὶ τὴν ὕπαρξι τοῦ πρώτου ἡμίσεος, ποὺ εἶνε ὁ ἄνδρας.

Ἕνα νέο παλληκάρι, ἂν ἠρωτᾶτο γιὰ τὸ πότε, ποῦ καὶ πόσο πρωτοαγάπησε, θὰ ἀπαντοῦσε φυσικὰ τὸ ἴδιο ὅπως καὶ μιὰ νέα γυναῖκα.

Ὁ ρωμαντισμὸς δὲν ἐγεννήθηκε μόνο γιὰ τὶς ἀπογόνους τῆς Εὔας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀδάμ. Ὡρισμένες στατιστικὲς ἀπέδειξαν ὅτι καὶ οἱ νέοι ἐρωτεύονται τὶς ἴδιες ἐποχές, στὰ ἴδια μέρη καὶ στὴν ἴδια ἡλικία ποὺ ἐρωτεύονται οἱ νέες.

Αἰτήσεις γάμου τὰ παλληκάρια βιάζονται νὰ κάνουν πολὺ πρὶν μεστώσῃ τὸ μυαλό τους, ὁπότε πιθανὸν καὶ νὰ μὴ τὶς ἔκαναν. Καὶ τότε καὶ ἡ στατιστικὴ γιὰ τὶς νέες θὰ ἔλειπε.

Φαῦλος κύκλος, βλέπετε, ὁ ἔρως, ἐφόσον ἀπ᾽ αὐτὸν γεννήθηκαν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁ ἴδιος γεννήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Κάτι ἤξερε, τέλος πάντων, καὶ ἐκεῖνος ὁ εὐλογημένος ὄφις τοῦ παραδείσου, ποὺ ἔπεισε τὴν Εὔα νὰ παρασύρῃ τὸν πρῶτο ἄνδρα τοῦ κόσμου στὴν ἐρωτικὴ πανδαισία. Καλὸ μᾶς ἔκανε καὶ ἡ καλωσύνη του ἀκριβῶς ἔγκειται στὸ ὅτι χωρὶς τὴ συμβολή του οὔτε ᾽μεῖς θὰ ὑπήρχαμε, οὔτε οἱ Ἀμερικανοί, πολὺ περισσότερο οἱ παράδοξες στατιστικές τους.

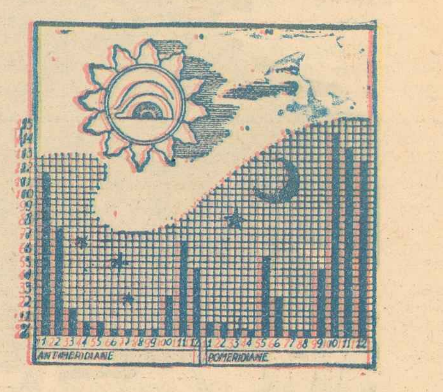

Κι᾽ αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἄφησαν πεδίον γιὰ πεδίον χωρὶς νὰ τὸ ἐρευνήσουν, ἀποδεικνυόμενοι... παιδιὰ μεγάλα ἀλλὰ λίαν κουτά.

Τὸ κάτω-κάτω μᾶς διασκεδάζουν, καὶ γι᾽ αὐτὸ εἴμεθα ὑπόχρεοι ἂν ὄχι εὐγνώμονες.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

Κοκκεταρία

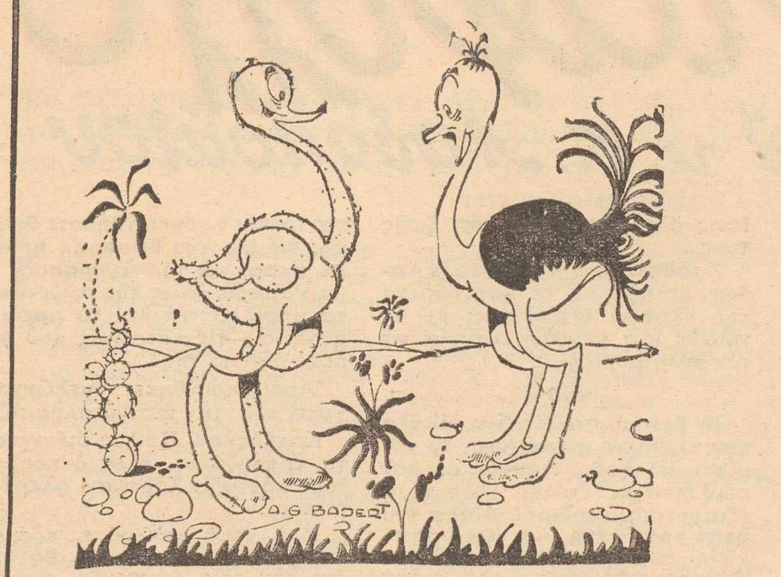

—Ναί, ἐμαδήθηκα... Ἔμαθα ὅτι τὰ φτερὰ στρουθοκαμήλου δὲν εἶνε πιὰ τῆς μόδας.

Λήθ

Τὸ γκαρσόνι: Κύριε, κύριε, λησμονήσατε νὰ πληρώσετε...

Ὁ πελάτης: Ἔ, λοιπόν; Ἀκριβῶς γι᾽ αὐτὸ ἦρθα... γιὰ νὰ ξεχάσω!

Παιδικὸν

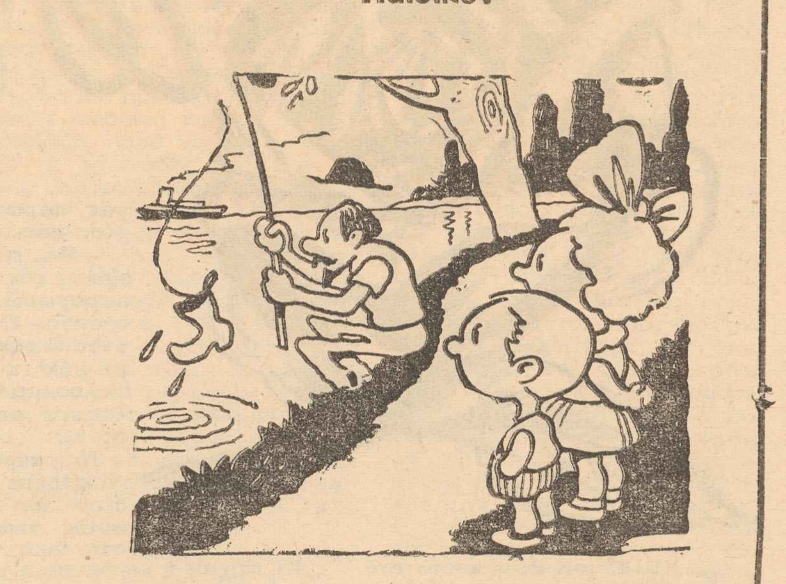

—Βλέπεις ποὺ σοῦ ἔλεγα πὼς τὰ βαπόρια ἔχουν πόδια;... Νὰ ἕνα ποὺ ἔχασε τὸ παπούτσι του.

ΜΟΙΡΑ ΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΑΝΙΕΖ ΣΟΡΕΛ

Τὸ νὰ μεταχειρισθῇ κανεὶς τὴ δική του δύναμι γιὰ νὰ ἀποδώσῃ στὴν πατρίδα του τὴ νίκη, νὰ ξεχάσῃ κανεὶς τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸ καλὸ τῆς χώρας του, εἶνε πολὺ σπάνια χαρίσματα.

Ἂν ἡ Ἀνιὲζ Σορὲλ κατηγορήθη ἀπὸ μερικοὺς ὡς ἐπιπόλαιη καὶ ὅτι ἐπωφελήθη τοῦ δημοσίου πλούτου γιὰ νὰ κάνῃ τεράστια ἔξοδα, ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅτι μὲ τὶς σοφὲς συμβουλές της ἔβγαλε τὸ βασιλέα τῆς Γαλλίας ἀπὸ τὸ λήθαργο στὸν ὁποῖο εἶχε ὑποπέσει καὶ τὸν ἔκανε νὰ ἐπανακτήσῃ ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους τὰ μέρη ποὺ τοῦ εἶχαν πάρει, τὸ Πουατιὲ καὶ τὸ Ἀλινκούρ.

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Ὅταν ἡ ὡραία καὶ ἁγνὴ Ἀνιὲζ —δεσποινὶς τοῦ Φρομαντώ, ὅπως ὠνομάσθη ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἐγεννήθη—ἐνεφανίσθη στὴν Αὐλὴ τῆς Γαλλίας, τὸ 1431, ὡς ἀκολουθία τῆς Ἰσαβέλλας ντὲ Λοραίν, ἡ γοητεία τῆς ὀμορφιᾶς της (ἦτο τότε 21 ἐτῶν), τῆς ἑτοιμότητος τοῦ πνεύματός της, εἵλκυσαν τὸν Βασιλέα ποὺ τὴν ἐρωτεύθη. Ἔχομε πολλὰ τέτοια παραδείγματα γυναικῶν ποὺ πέφτουν σ᾽ ἕνα ἔρωτα κοινὸ καὶ ἔπειτα ξεχνιοῦνται. Ἡ Ἀνιὲζ ὅμως μετεχειρίσθη τὸν ἔρωτα αὐτὸν γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδος της.

Ἡ Γαλλία σιγὰ-σιγὰ ἔπεφτε στὰ χέρια τῶν Ἄγγλων. Ὁ Κάρολος 7ος τὦχε ρίξει στὰ γλέντια κι᾽ ἑπομένως λίγο ἐνδιεφέρετο γιὰ τὸν πόλεμο. Ὅλα θὰ ἦσαν χαμένα γι᾽ αὐτὸν ἂν δὲν ἐπετελεῖτο τὸ θαῦμα.

Καὶ τὸ θαῦμα, πράγματι, ἔγινε, γιατὶ ἡ μοῖρα ἔφερε στὴ μέση τὴν Ἀνιὲζ Σορέλ.

Ἤδη τὸ μισὸ γαλλικὸ ἔδαφος εἶχε κατακτηθῆ, ὅταν μιὰ μέρα, στὸν πύργο τοῦ Σὸν — ὅπου ὁ ὁ βασιλεὺς διεσκέδαζε μὲ τὴ νέα του ἐρωμένη, τὴν Ἀνιὲζ Σορὲλ — ἀφίχθη ἕνας μάγος. Ὁ μάγος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἔχῃ τὴν εὔνοια τοῦ Καρόλου, ἐσκέφθη νὰ καλοπιάσῃ τὴν ἐρωμένη τοῦ Βασιλέως:

— Ὤ! κυρία μου, τῆς εἶπε, βρίσκω ὅτι γιὰ τὸ μέλλον σας προορίζονται μεγάλα πράγματα. Ἡ γοητεία σας θὰ σᾶς προσφέρῃ τὴ μεγάλη εὔνοια ἑνὸς μεγάλου Βασιλέως!

Ἡ Ἀνιὲζ χαμογέλασε κι᾽ ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι στὸν βασιλέα.

Ὅταν ἔφυγε ὁ μάγος, ἡ Ἀνιὲζ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, σᾶς ζητῶ τὴν ἄδεια νὰ μ᾽ ἀφήσετε νὰ πάω στὴν Αὐλὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Πρέπει νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ προφητεία. Κινδυνεύετε νὰ χάσετε τὸ στέμμα σας! Ὁ Ἑρρῖκος θὰ ἑνώσῃ τὰ δύο στέμματα εἰς ἕνα. Ποιὸς βασιλιᾶς, κατὰ τὴν προφητεία τοῦ μάγου, εἶνε μεγαλύτερος ἀπ᾽ αὐτόν;

ΖΗΛΟΤΥΠΙΕΣ ΚΑΙ ΜΙΣΗ

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐπλήγωσαν τόσο πολὺ τὴν καρδιὰ τοῦ βασιλέως Καρόλου 7ου, ποὺ ξέσπασε ἀμέσως σὲ λυγμούς. Ἀλλὰ συνῆλθε γρήγορα. Ἀγαποῦσε τόσο πολὺ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ τῆς ἐνεπιστεύθη τὴν τύχη τῆς χώρας του, κι᾽ ἔτσι πολὺ γρήγορα κατώρθωσε νὰ διώξῃ τοὺς Ἄγγλους ἀπὸ τὴ Γαλλία.

Ὁ πόλεμος καὶ οἱ νίκες ὅμως δὲν ἠλάττωσαν τὸ αἴσθημα τοῦ βασιλέως πρὸς τὴν Ἀνιέζ, τοὐναντίον τὸ μεγάλωναν καὶ τὸ ἐστερέωσαν μέσα στὴν καρδιά του.

Ἐν τούτοις ὑπῆρχον καὶ οἱ καλοθεληταί, οἱ ὁποῖοι μισοῦσαν τὴν Ἀνιὲζ γιὰ τὶς ἐπιτυχίες της καὶ ἄρχισαν νὰ διαβάλλουν τὰ πάντα καὶ νὰ μεγαλώνουν τὸ μῖσος τοῦ Διαδόχου ἐναντίον τῆς ἐρωμένης τοῦ πατέρα του.

Ἔπειτα ἀπὸ διάφορες τραγικὲς σκηνές, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ Διάδοχος ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι ἐναντίον τῆς Ἀνιέζ, ἡ Σορὲλ ἐγκατέλειψε ἀπότομα τὴν Αὐλή.

Η ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

Ἀλλὰ ὁ Κάρολος δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πλάσμα αὐτὸ ποὺ ἀγαποῦσε καὶ τῆς ἐχάρισε ἕνα σωρὸ κτήματα καὶ πύργους, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ τὸν «Πύργο τῆς ὠμορφιᾶς»! Ἔκτοτε ὠνομάσθη καὶ «Πυργοδέσποινα τῆς ὠμορφιᾶς!»

Ὁ βασιλιᾶς διετήρησε κρυφοὺς δεσμοὺς μαζί της καὶ μάλιστα ἀπέκτησε καὶ δύο κορίτσια!

Ποῦ θὰ κρυβόνταν:

—Τί λές, παίζουμε τὸ κρυφτοῦλι;

Ζήτημα συνηθείας

Ὁ Κινέζος μάγος κάνει καθαριότητα τοῦ σπιτιοῦ του.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

ΧΩΡΙΣ ΛΕΞΙΚΟ

Ζωολογία

ΤΙ ΣΦΥΓΜΟ ΕΧΕΙ ΚΑΘΕ ΖΩΟ;

Ἡ Ζωολογία γνωρίζει ἐπακριβῶς τὸν σφυγμὸν κάθε ζώου γιὰ νὰ μπορῇ νὰ παρακολουθῇ τὴν πορεία τῆς ἀσθενείας των, ὅταν αὐτὰ συμβῇ νὰ ἀρρωστήσουν ἢ...τὰ ἀρρωστήσῃ ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη μὲ πειράματα. Οὕτω, ὁ γὺψ ἔχει 150 σφυγμοὺς στὸ λεπτό, ἡ κόττα 140, ἡ ὕαινα 132, ὁ ποντικὸς 130, ἡ χῆνα 101, ὁ ἀετὸς 100, ἡ τίγρις 46, ὁ βάτραχος 80, ἡ πεταλούδα 60, ἡ καραβίδα 60, ὁ πίθηκος 48, ὁ λύκος 45, ὁ γάϊδαρος 42, τὸ ἄλογο 40, ἡ ἀρκούδα 38, ἡ κάμηλ 36.

Ἱστορία

ΠΟΙΟΙ ΕΘΕΩΡΗΘΗΣΑΝ ΩΣ «ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ» ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ;

Τί εἶνε ἕνας μεγάλος ἄνδρας; Ἕνας μεγάλος ἄνδρας πρέπει νὰ εἶνε μία μεγάλη δύναμις. Μία δὲ τοιαύτη δύναμις μπορεῖ ν᾽ ἀποδειχτῇ μόνον ἀπὸ τὴν δρᾶσιν της εἰς ἔκτασιν καὶ χρόνον. Ἂν ἀφεθοῦν κατὰ μέρος οἱ ἄνδρες τῶν ὁποίων ἡ ἐπίδρασις ἀσκήθηκε διὰ τοῦ πνεύματος —Βούδδας, Κομφούκιος, Ἀπόστολος Παῦλος, Ἀριστοτέλης, Δάντης, Σαίξπηρ, Νεύτων καὶ οἱ ὁμότιμοί των, εἰς τὴν τάξιν τῶν «μεγάλων ἀνδρῶν» συγκαταλέγει ἡ ἱστορία τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, Αἰκατερίνην τὴν Μεγάλην, Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον Καίσαρα, Μωάμεθ, Καρολομάγνον, Ναπολέοντα. Ὑπῆρξαν βεβαίως καὶ ἄλλοι πολλοὶ «μεγάλοι», ἀλλ᾽ αὐτῶν ἡ ἀνάμνησις σβύστηκε σιγὰ-σιγά, μὲ τὸ χρόνο.

ΤΙ ΕΔΩΡΗΣΕ Ο ΑΒΕΡΩΦ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ;

Ὁ Ἀβέρωφ, ὁ μεγαλύτερος ἐθνικὸς εὐεργέτης, ἐχάρισε στὴν Ἑλλάδα τὰ παρακάτω ἱδρύματα καὶ ποσά, ὅσα δηλαδὴ δὲν ἐχάρισε κανεὶς ἕως σήμερα στὴν πατρίδα μας:

Σχολεῖα, νοσοκομεῖα καὶ ὀρφανοτροφεῖα στὸ Μέτσοβο, ὅπου γεννήθηκε καὶ στὴν Ἀλεξάνδρεια.

Τοὺς ἀνδριάντας τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου καὶ Ρήγα Φεραίου ποὺ βρίσκονται μπρὸς στὸ Πανεπιστήμιο.

Τὸ Ἐφηβεῖον — φυλακὰς γιὰ τοὺς ἀνηλίκους. Τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν Εὐελπίδων. Τὸ θωρηκτὸν «Ἀβέρωφ». Τὴν Ἀβερώφειον Γεωργικὴν Σχολὴν Λαρίσης. Τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν.

Ἄφησε μισὸ ἑκατομμύριο χρυσὲς δραχμὲς γιὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Πολυτεχνείου, 70.000 ἀγγλικὲς λίρες γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου, 100.000 φράγκα στὴν γενέτειρά του, τὸ Μέτσοβον, 2½ ἑκατομμύρια στὸ Πολεμικὸν Ναυτικὸν Ταμεῖον, 1½ ἑκατομμύριο στὴν κοινότητα Ἀλεξανδρείας, 1½ ἑκατομμύριο στὴ Γεωργικὴ Σχολὴ Λαρίσης καὶ 1 ἑκατομμύριο γιὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Σταδίου.

ΤΙ ΗΤΑΝ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ «ΚΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ»;

Συνηθίζεται, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε πολὺ τυχερὸς καὶ πλουταίνῃ συνεχῶς, νὰ λέγουν ὅτι «αὐτὸς ἔχει τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας». Ἀλλὰ πῶς προῆλθεν αὐτὴ ἡ ἔκφρασις καὶ τί σημασία ἔχει;

Ἀμάλθεια λεγόταν τὸ κατσικάκι τὸ ὁποῖο πρωτοεθήλασε τὸν Δία μὲ τὸ γάλα του. Ἀργότερα, ἀπὸ τὸ κέρας αὐτῆς ἔρρεεν ἀμβροσία καὶ νέκταρ.

Ἄλλη ὅμως ἐκδοχὴ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Ἀμάλθεια ἦταν μιὰ νύμφη, κόρη τοῦ Μελίτου ἢ τοῦ Αἱμονίου, ἡ ὁποία ἀνέθρεφε τὸν Δία μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγός. Ἐπειδὴ δὲ ἀργότερα ἡ αἲξ αὐτὴ ἔχασε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κέρατά της, ἡ νύμφη Ἀμάλθεια εὑροῦσα αὐτὸ τὸ ἔφερε στὸν Δία, ὁ ὁποῖος τὸ ἐχάρισε στὰς τροφούς του, τὶς νύμφες θυγατέρες τοῦ Μελίτου καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο κέρας μποροῦσαν ν᾽ ἀπολαμβάνουν κάθε ἐπιθυμητό. Ἀπ᾽ τὴν τελευταία αὐτὴ ἐκδοχὴ μᾶλλον προῆλθε λοιπὸν ἡ λαϊκὴ ἔκφρασις «αὐτὸς ἔχει τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας», δηλαδὴ εἶνε τυχερός.

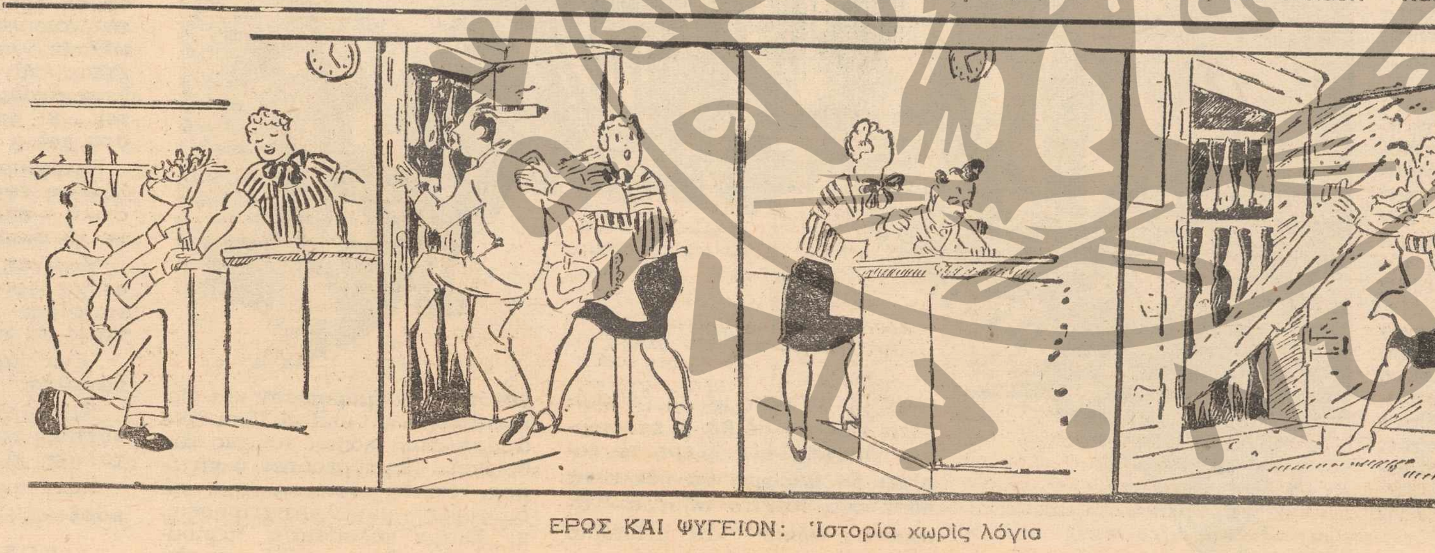

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΓΕΙΟΝ: Ἱστορία χωρὶς λόγια

Τὸ τριαντάφυλλο

τοῦ κ. Κ. Λαδοπούλου

—ΕΧΕΙΣ μιὰ θέσι κοντὰ στὸ παράθυρο; ρώτησε ἕνας κομψὸς νέος, μὲ γκρίζα ὁλοκαίνουργη φορεσιά, κρατῶντας στὸ χέρι μιὰ ὁλοκαίνουργη βαλίτσα.

—Μάλιστα, κύριε, τοῦ ἀπήντησε εὐγενέστατα ὁ ὑπάλληλος καὶ τοῦ ἔδωσε τὸν ἀριθμὸ τῆς θέσεώς του.

Παρέδωσε τὴ βαλίτσα στὸ παιδὶ καὶ τὸ βλέμμα του τὴν παρακολούθησε λίγο ἀνήσυχα καθὼς τὴν ἀνέβαζε ψηλὰ ἀπάνω στὸ ἐπιβατικὸ αὐτοκίνητο τοῦ Λουτρακιοῦ, δίπλα σὲ ἄλλες βαλίτσες ὄχι τόσο καινούργιες.

Ἔπειτα κάθησε στὴ θέσι του, πῆρε ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὴν ὡραία μακρουλὴ ἀσημένια— τὸ ἀσῆμι γυάλιζε κατακάθαρο— τσιγαροθήκη του καὶ τὸ ἄναψε μὲ τὸν κομψὸ σμαλτωμένο ἀναπτῆρα του.

Στὸ μικρό του δάχτυλο φοροῦσε μιὰ ἀντίκα μὲ ὡραῖο δέσιμο, ἐπὶ πλέον φοροῦσε μεταξωτὸ γκριμπλὲ πουκάμισο, μιὰ πανάκριβη γραβάτα σὲ σχετικὸ τόνο, καθὼς κι' ἕνα ταιριαστὸ μανδῆλι στὴν τσέπη.

Ἦταν ἁπλούστατα τέλειος.

Κύτταζε ἀπὸ τὸ παράθυρο ρουφῶντας μὲ ἡδονὴ τὸ τσιγάρο καὶ μιὰ χαρούμενη ἔκφρασι ἦταν στὸ πρόσωπό του.

Εἶχε καὶ λόγους νὰ χαίρεται. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα δὲν εἶχε καμμιὰ φροντίδα. Εἶχε κληρονομήσει πρὸ μερικῶν ἐτῶν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ἕνα σπιτάκι ποὺ τοὔδινε ἕνα σταθερὸ εἰσοδηματάκι. Ἀπὸ τὴ δικηγορική του ἔβγαζε ἀρκετούτσικα ὥστε νὰ τὰ καταφέρνῃ ὁπωσδήποτε νὰ ζῇ χωρὶς πολλὲς ἀπαιτήσεις.

Ἀλλὰ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε κερδίσει τὸ λαχεῖο τοῦ στόλου —δυστυχῶς δεκάρικο μόνο καὶ δυστυχῶς ΙΙΙ σειρὰ— πενῆντα χιλιαδοῦλες! —καὶ ὄχι ὁλόκληρες μὲ τὸ ποσοστὸ ποὺ κρατᾶνε— καλὲς ὅμως κι' αὐτές!

Εἴτε ἐπειδὴ τὸ ποσὸν δὲν ἦταν τόσο ὥστε νὰ τὸ τοποθετήσῃ γιὰ εἰσόδημα, εἴτε πρὸ παντὸς ἐπειδὴ εἶχε ὄρεξι μιὰ φορὰ στὴ ζωή του νὰ τὸ ρίξῃ ἔξω, νὰ τὸ γλεντήσῃ — ἀπεφάσισε νὰ τὸ φάῃ.

Γι' αὐτὸ ἀνακαινίσθηκε πρωτ' ἀπ' ὅλα: Καινούργια ἀσπρόρρουχα, ὅλα σὲ ἄριστη ποιότητα, καινούργιες φορεσιὲς —τρεῖς!— καινούργια παπούτσια, γραβάτες, μαντήλια, τσιγαροθήκη, διάφορα μικροπράματα καὶ τελευταῖα τὴν ὡραία καφετιὰ βαλίτσα.

Θὰ πήγαινε στὸ Λουτράκι νὰ μείνῃ καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέρες — εἶχε κανονίσει τὶς δουλειές του ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ λείψῃ, παρέδωσε τοὺς πελάτες μὲ διάφορες ὁδηγίες στὸ βοηθό του, ποὺ πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν εἶχε πάρει τὴν ἄδειά του— ἔτσι ἦταν ἥσυχος, μποροῦσε ν' ἀπολαύσῃ τὴ ζωὴ σὰν πλουσιόπαιδο μὲ τὰ ἐπεισόδιά του, τὶς κατακτήσεις του —γι' αὐτὸ δὲν ἀμφέβαλλε— καὶ ἴσως - ἴσως μὲ καμμιὰ μεγάλη ἐξαιρετικὴ τύχη στὸ παιγνίδι —τυχερὰ λεφτὰ δὲν ἦταν;— ἢ καὶ...

Τὰ ὀνειροπολήματά του σταμάτησαν ἀπότομα. Δίπλα του εἶχε καθήσει ἕνα χαριτωμένο ὡραιότατα ντυμένο κοριτσάκι. Ἄ! νὰ ἡ τύχη ἐξακολουθοῦσε! Πετάχτηκε περιποιητικώτατος.

—Μήπως προτιμᾶτε τὸ παράθυρο, δεσποινίς;

—Ὤ! εὐχαριστῶ, δὲ θέλω νὰ σᾶς πάρω τὴ θέσι σας...

—Μὰ εὐχαρίστως σᾶς τὴν παραχωρῶ δεσποινίς. Σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲ μὲ μέλλει, μὰ διόλου, μὰ διόλου... περᾶστε!...

Τὸ κορίτσι γλύστρησε στὴ θέσι του κι' αὐτὸς πέρασε στὴ δική της.

Κι' ἄρχισε ἡ κουβέντα, ἡ γνωριμία ποὺ λίγο - λίγο ἔβαινε πρὸς τὸ εἰδύλλιο...

Πήγαινε κι' αὐτὴ στὸ Λουτράκι, πρὸς μεγάλη χαρὰ τοῦ νέου. Θἄμεναν κανένα μῆνα, αὐτὴ καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ μητέρα της εἶχε πάει ἀπὸ χθὲς —αὐτὴ ἐπρόκειτο βέβαια νὰ πάῃ μαζί, ἀλλὰ τὴν ἐμπόδισε ἡ μοδίστρα, δὲν τῆς τελείωσε ἕνα φόρεμα ποὺ ἤθελε νὰ τὸ πάρῃ μαζί της. Ἔτσι ἔφυγε μόνη ἡ μαμὰ καὶ αὐτὴ ἔμεινε ἄλλη μιὰ μέρα μὲ τὸ μπαμπᾶ —ἦταν γιατρὸς καὶ θἄρχόταν τὸ Σαββατοκύριακο νὰ τοὺς δῇ— περίμενε νὰ παραλάβῃ τὸ φουστάνι, νὰ μὴν ἔχῃ τὸν μπελᾶ ὁ μπαμπᾶς νὰ τὸ κουβαλήσῃ... Καὶ τοὔδειξε ἕνα χάρτινο κουτὶ ποὺ βαστοῦσε στὰ γόνατά της. Τὶς ἄλλες της ἀποσκευὲς εἶχε πάρει ἡ μαμά, ἔτσι δὲν εἶχε νὰ σούρνῃ βαλίτσες.

—Καὶ σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο μένει ἡ μαμά σας;

—Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, γιατὶ πῆγε στὴ θεία μου ποὺ ἔχει σπίτι κι' ἔπειτα θ' ἀπεφάσιζε νὰ διαλέξῃ ξενοδοχεῖο.

«Κρῖμα» συλλογίστηκε ὁ νέος, ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ φωνάξῃ «τί σύμπτωσις!» κι' ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω!».

Καὶ ἡ συνομιλία ἐξακολούθησε, γιὰ κινηματογράφους, θέατρα, μουσική, φιλολογία, ποίησι. Περίεργο πόσο ὅμοια γοῦστα εἶχαν! —καὶ τὸ κορίτσι ἦταν τόσο ὤμορφο, τόσο ἔξυπνο, τόσο διαβασμένο, τόσο λεπτό! — πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ συμφωνῇ κανεὶς μαζί της; Καὶ πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ ξεχάσῃ ἀμέσως καὶ ὅ,τι ἀντίθετη γνώμη τυχὸν εἶχε γιὰ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο ζήτημα;!

Μίλησαν γιὰ τὴν κοινωνία, γιὰ τὴ ζωή. Τί ἁπλό, τί γνωστικό, τί γλυκὸ πλάσμα!

Ὅσο βράδυαζε, τόσο πιὸ πολὺ ἐνθουσιαζόταν ὁ νέος καὶ τόσο πιὸ ὡραῖα, πιὰ λαμπερὰ γίνονταν τὰ μάτια τοῦ κοριτσιοῦ καὶ πιὸ φωτεινό, πιὸ γλυκὸ τὸ χαμόγελό της!

Στοὺς Ἁγίους Θεοδώρους σταμάτησε δέκα λεπτὰ τὸ αὐτοκίνητο. Ὅλοι κατέβηκαν. Ὁ νέος καὶ τὸ κορίτσι κάθησαν σ' ἕνα τραπεζάκι, τῆς προσέφερε μιὰ μπύρα, ποὺ τὴ δέχθηκε εὐχαρίστως. Ἕνα γραμμόφωνο ἔπαιζε ἕνα παθητικὸ ταγκό. Ἕνα παιδὶ βαστοῦσε κάτι τριαντάφυλλα, δὲν τὰ πουλοῦσε. Ὁ νέος τοὔδωσε ἕνα γλυκὸ καὶ τοῦ πῆρε ἕνα τριαντάφυλλο, ἕνα κατακόκκινο θαυμάσιο τριαντάφυλλο. Καθάρισε τ' ἀγκάθια μὲ τὸ σουγιαδάκι του καὶ τῆς τὸ προσέφερε, χωρὶς νὰ προσέξῃ πὼς ἕνα μικρούτσικο ἀγκαθάκι εἶχε μείνει ξεχασμένο στὸ κοτσάνι.

Ἐκείνη τὸ πῆρε μὲ συγκίνησι καὶ τὸ κάρφωσε στὸ στῆθος της, στὸ ἀριστερὸ μέρος...

Μιὰ γλυκειὰ μυρουδιὰ σκορπίστηκε γύρω τους...

Ἔπρεπε νὰ τῆς φανῇ αἰσθηματικός.

— Ἐκεῖ... ναί... στὸ μέρος της...

—Ἄχ! τὸν διέκοψε.

—Τρυπηθήκατε;

—Δὲν εἶνε τίποτα! Λιγάκι.

Ἐνόμισε πὼς εἶχε τρυπηθῇ μὲ τὴν καρφίτσα, δὲν εἶδε μιὰ μικρή, μικρὴ σταγονούλα αἷμα ἀπάνω στὸ ἄσπρο μεταξωτὸ μπλουζάκι της...

Ἀκριβῶς στὸ ἀριστερὸ μέρος...

Ὅταν ξαναμπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν εἶχαν καθήσει πιὸ κολλητά. Μιλοῦσαν πιὸ σιγανά. Ἄ! ὄχι τίποτα σπουδαῖα πράγματα βέβαια! Κάπου-κάπου τῆς ἀπήγγελλε ἕνα στιχάκι, κι' αὐτὴ τὸν ἄκουγε ἐκστατική, παραδομένη στὶς γλυκὲς ἐντυπώσεις της μ' ὁλόκληρη τὴν ἁγνὴ ψυχή της...

Ἔφτασαν στὸ Λουτράκι κι' ἀποχαιρετίστηκαν μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς ἂν δὲ θὰ βλεπόντουσαν ἀπόψε —δὲν ἤξερε τὸ κορίτσι ἂν ἡ μαμὰ θὰ ἤθελε νὰ πᾶνε στὸ Καζῖνο σήμερα— ἀσφαλῶς αὔριο καὶ μεθαύριο καὶ ὅλες τὶς μέρες... καὶ ἴσως... ἴσως ὅλες τὶς μέρες τῆς ζωῆς τους...

Στάθηκε καὶ τὴν κύτταζε καθὼς ἔφευγε μὲ τὸ χαριτωμένο της ἐλαφρὺ περπάτημα κι' ἔνοιωθε μιὰ μεγάλη εὐτυχία νὰ τὸν πλημμυρίζῃ...

◆ ◆ ◆

Τὸ βράδυ, στὸ Καζῖνο, μ' ὅλο ποὺ περίμενε ἀνυπόμονα, τὸ κορίτσι δὲν ἦρθε. Κάθησε σὲ μιὰ ρουλέττα κι' ἔπαιξε. Εἶχε τύχη ἐξαιρετική, κέρδισε! Δίπλα του ἦταν καθισμένη μιὰ νέα ὡραιοτάτη. Μίλησαν. Ἦταν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Φοροῦσε μιὰ σειρὰ χοντρὰ μαργαριτάρια στὸ λαιμὸ —ἀσφαλῶς ἀληθινὰ— στὸ δάχτυλο ἕνα μπριλλάντι ποὺ λαμποκοποῦσε, στὸ χέρι ἕναν κρῖκο ὅλο μπριλλάντια καὶ σμαράγδια ποὺ ἄστραφταν. Ἡ τουαλέττα της ἦταν θαυμάσια, ἂν καὶ πολὺ βαρειά.

Ὁ νέος θαμπώθηκε. Τἄχασε κυριολεκτικῶς, κολακεύτηκε ποὺ τοὔδειξε πὼς τῆς ἀρέσει.

Αὐτὴ γελοῦσε διαρκῶς, ἦταν πολὺ εὔθυμη, εἶχε θαυμάσια δόντια. Ἐν γένει ἡ ὠμορφιά της ἦταν χτυπητή, ἴσως συντελοῦσε καὶ τὸ βάψιμο καὶ τὰ κατάξανθα μοντέρνα βαμμένα μαλλιά της.

Ἔπαιξαν. Ἡ τύχη τους συνταυτίστηκε, κέρδισαν κι' οἱ δυό. Κι' ὅλο γελοῦσαν.

Τὸ κορίτσι, τὸ ἁγνὸ κορίτσι εἶχε ξεχαστῆ.

— Πᾶμε τώρα νὰ χορέψουμε; τοῦ εἶπε γελῶντας.

Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε.

— Περιμένετέ με μιὰ στιγμή.

Διευθύνθηκε στὸν καθρέφτη νὰ σιάξῃ τὰ μαλλιά της, νὰ πουδράρῃ τὸ πρόσωπό της, νὰ περάσῃ ροὺζ στὰ χείλια της.

— Τὴν ξέρεις ποιὸ εἶνε; ρώτησε ἕνας γνωστός του.

— Εἶνε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, εἶπε ὁ νέος ποὺ δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ πὼς τότε μόλις τὴν εἶχε γνωρίσει.

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω... Ἤμουν τελευταίως στὴν Ἀλεξάνδρεια... Ξέρεις πόσα ἑκατομμύρια ἔχει; Ὁ πατέρας της καὶ ἡ μάννα της, κάτι χοντροὶ ἄνθρωποι ἐκεῖ κάτω στὶς πολυθρόνες, τοὺς βλέπεις: Τὴν ἔχουν μοναχοκόρη, τὴν ἐμόρφωσαν καὶ τὴν καμαρώνουν, γιατὶ οἱ ἴδιοι εἶνε ἀμόρφωτοι, κάτω τάξεως ἄνθρωποι... Ἐμπορευόταν ὁ πατέρας, ἔπειτα ἀνακατώθηκε σὲ διάφορες μεγαλοεπιχειρήσεις, κι' ἔκαμε κολοσσιαία περιουσία. Τὴν ἔφεραν ἐδῶ νὰ τὴν παντρέψουν...ὁποιονδήποτε θελήσῃ, θὰ τῆς τὸν δώσουν... ἦρθαν μὲ σκοπὸ νὰ τῆς ἀγοράσουν ἕνα γαμπρό, ὅπως τῆς ἀγόρασαν τὰ μπριλλάντια καὶ τὰ μαργαριτάρια —τὶς κοτρῶνες ποὺ φοράει ἀπάνω της!....

Ἀπομακρύνθηκε γελῶντας, γιατὶ εἶδε τὴν νέα νὰ πλησιάζῃ.

Κατέβηκαν. Καθὼς διέσχισαν τὰ τραπεζάκια, ὅλος ὁ κόσμος τοὺς κύτταζε. Χόρεψαν, φλερτάρησαν...

Στὸ χορὸ κολλοῦσε, κρεμώταν ἀπάνω του... Ἦταν φανερὸ ὅτι τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ, συλλογιζόταν ὁ νέος. Μὰ κι' αὐτὸς εἶχε ζαλιστῆ. Τὰ ἑκατομμύρια ἐβούϊζαν στ' αὐτιά του, τὰ μπριλλάντια της τὸν στράβωναν.

Ἡ ὥρα πέρασε.

Τὰ νούμερα τέλειωσαν, ἡ ὀρχήστρα εἶχε σταματήσει πρὸ πολλοῦ, οἱ γέροι εἶχαν πάει νὰ κοιμηθοῦν.

Τὸ ζευγαράκι ἔκανε ἕναν περίπατο στὰ πεῦκα. Ἦταν μαγευτικὴ βραδυά, τὸ φεγγάρι ἔδινε σ' ὅλα μιὰ λάμψι ὅλο μυστήριο...

Τὴ βαστοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ γύριζαν ἀργὰ κολλητὰ-κολλητὰ σὰν δυὸ ἀρραβωνιασμένοι.

Τῆς μιλοῦσε μὲ βαθειὰ φωνὴ γιὰ μουσική, γιὰ φιλολογία, γιὰ ποίησι πρὸ παντὸς —τὰ ἴδια ποὺ εἶχε πῆ καὶ στὴν ἄλλη— τί ἄλλο θὰ τῆς ἔλεγε σὲ μιὰ τέτοια γλυκειὰ νυχτιά;

Σύμπτωσις νὰ κάθωνται —ὑπάρχουν πολλὲς παράξενες συμπτώσεις— στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο.

Βγῆκαν λιγάκι στὴν ταράτσα, ποὺ ἔβλεπε στὴν ὁλόφωτη ἀσημένια θάλασσα.

—Μαγεία εἶνε! ψιθύρισε ὁ νέος μὲ ἔκστασι.

Κάθησαν σὲ μιὰ γωνίτσα — στὴν ἀρχὴ μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον, ὕστερα κοντὰ-κοντά.

Καὶ τῆς ἀπήγγειλε μὲ τὴν ἴδια σιγανὴ φωνὴ τὸ ἴδιο στιχάκι ποὺ εἶχε πῆ μέσ' στ' αὐτοκίνητο στὴν ἄλλην...

Τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει.

Τὰ φλογερά της μάτια τὸν κύτταζαν καὶ τὰ μισοανοιγμένα χείλια της λὲς καὶ τὸν καλοῦσαν...

Τότε ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε... ἕνα φιλὶ ἀτέλειωτο.

Καὶ ἡ νέα συλλογιζόταν μὲ τὸ στόμα στὸ στόμα του:

«Ἂν μοῦ παραρέσῃ, θὰ τὸν πάρω. Ἂν μοῦ περάσῃ... τοὐλάχιστον θἄχω διασκεδάσει ἕναν ὁλόκληρο μῆνα μαζί του».

Καὶ ὁ νέος συλλογιζόταν:

«Θὰ τὴν πάρω. Καὶ θἄχω ἑκατομμύρια... ἑκατομμύρια... Καὶ ἂν πάλι χαλάσῃ... τότε ἔχω πάντα ρεζέρβα τὴν ἄλλη — πρώτη φορὰ ποὺ τὴ θυμήθηκε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε καθήσει στὴ ρουλέττα— δὲ θἄχῃ βέβαια τὰ ἑκατομμύρια αὐτηνῆς... ἀλλὰ δὲν θἆνε καὶ φτωχειά...».

Κάτι πέρασε ἀπότομα ἀνάμεσα στὰ πρόσωπά τους καὶ τοὺς ἐχώρισε. Κάτι ἀφάνταστα λεπτό, ἀφάνταστα τρυφερό, ἀφάνταστα δροσερὸ... τοὺς χάϊδεψε τὸ μάγουλο... μιὰ πνοὴ ποὺ εὐωδίαζε γλυκά, μεθυστικὰ... κι' ἔπεσε ἐπάνω στὸ χέρι του, ποὺ ἦταν ἀκουμπισμένο στὸ γόνατό του... κι' ἔπειτα χάμω μπροστὰ στὰ πόδια του.

Πετάχθηκαν κι' οἱ δυὸ ὀρθοί. Ἐκείνη ἔφευγε κι' ὅλας... βιαστικὴ —τοὺς εἶχαν δῆ, φοβήθηκε τὸ σκανδαλάκι...

Ἐκεῖνος, μὲ τὸ δάχτυλο στὸ στόμα —ρουφῶντας μιὰ σταγόνα αἷμα— κύτταζε πρὸς τ' ἀπάνω σὰ χαζός...

Ἕνα παράθυρο ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω του ἔκλεισε ἀπότομα.

Κι' αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ τί γινόταν μέσα του...

Κάτι τὸν εἶχε ἀγκυλώσει στὴν καρδιά...

ΚΩΣΤΑΣ ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Κάθησαν σὲ μιὰ γωνίτσα, ὁ ἕνας μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Η ΟΘΟΝΗ

ΟΤΑΝ ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ

ΟΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΦΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΤΑΡ...

Μία ἐξαιρετικῶς πρωτότυπη ἔρευνα στὸ Χόλλυγουντ.— Τί εἶπαν οἱ πιὸ γνωστοὶ ἠθοποιοὶ κατὰ τὸ πρῶτον ἑξάμηνο τοῦ 1937.— Ἰδέες γιὰ τὴν ὀθόνη, γιὰ τὴν σκηνή, γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ γιὰ τὸν γάμο.— Φράσεις ποὺ ἀποκαλύπτουν τὸν χαρακτῆρα.

ΤΙ εἶπαν οἱ περιφημότεροι ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ κατὰ τὸ πρῶτον ἑξάμηνο τοῦ 1937; Ποιὲς ἦσαν οἱ χαρακτηριστικώτερες φράσεις των, αὐτὲς ποὺ ἀποκαλύπτουν τὴν ψυχική τους διάθεσι, τὴ νοοτροπία τους, τὶς ἀντιλήψεις καὶ τὶς ἰδέες τους; Ἡ Σῆλα Γκράχαμ, ἡ γυναῖκα ποὺ ξέρει καλύτερα ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλον ἄνθρωπο τὰ μυστικὰ τοῦ Χόλλυγουντ, ὅπου μένει ἀρκετὰ χρόνια τώρα ὡς ἀνταποκρίτρια πολλῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων, ἔχει συγκεντρώσει τὶς χαρακτηριστικώτερες φράσεις τῶν ἀστέρων. Τὶς παραθέτουμε, ὅπως τὶς μεταδίδει.

Τοῦ Νέλσον Ἔντυ, τοῦ περιφήμου παρτναὶρ τῆς Ζανὲτ Μακδόναλδ στὴν «Ρὸζ-Μαρί»: «Οἱ γυναῖκες τοῦ Χόλλυγουντ μοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωσι ζωντανῶν βαμμένων κουτιῶν: εἶνε φουσκωμένες, ἐγωΐστριες καὶ δὲν συλλογίζονται, παρὰ μόνο τὸν ἑαυτό τους».

Τῆς Γκρέϊς Μούρ, τῆς βεντέττας μὲ τὴν ὡραιότερη φωνή: «Οἱ γυναῖκες τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε οἱ γοητευτικώτερες τοῦ κόσμου. Ζοῦν ἁπλᾶ, ἡ δὲ ζήλεια εἶνε κάτι ἄγνωστο στὴ ζωὴ καὶ στὰ αἰσθήματά τους».

Τοῦ Πῆτερ Λόρρ: «Ἡ καλύτερη πολιτικὴ γιὰ ἕναν ἠθοποιὸ εἶνε νὰ γίνῃ γνωστὸς ὡς ὡρισμένος τύπος».

Τοῦ Ἀδόλφου Μανζοῦ: «Τὸ χειρότερο πρᾶγμα, ποὺ μπορεῖ νὰ πάθῃ ἕνας ἠθοποιός, εἶνε νὰ γίνῃ γνωστὸς ὡς ὡρισμένος τύπος».

Τοῦ Τζέϊμς Κάγκνεϋ, τοῦ δημοφιλεστέρου ἀπὸ ὅλους τοὺς νέους ἀστέρας: «Οἱ κινηματογραφικοὶ ἐπιχειρηματίαι μοῦ δίνουν στὰ νεῦρα. Κανένας τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ντούγκλας Μὰκ Λῆν, δὲν ἔχει ἰδέαν τί εἶνε κινηματογράφος καὶ τί εἶνε ταινία. Κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ καταστρέψουν τὴν σταδιοδρομία μου».

Τοῦ Γκάρυ Κοῦπερ, ὁ ὁποῖος, μάλιστα, ἦλθε πρῶτος στὸ ἐφετεινὸ δημοψήφισμα γιὰ τὸν καλύτερον ἠθοποιό: «Θέλω νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ καὶ νὰ γίνω σκηνοθέτης. Ὡς σκηνοθέτης καὶ ἐπιχειρηματίας, ὑπολογίζω νὰ τὰ καταφέρω καλύτερα ἀπὸ ὅλους».

Τῆς Ρούθ Τσάττερτον, ἡ ὁποία ὑπῆρξε πρό τινος ἡ μεγαλυτέρα τραγῳδὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου: «Ὁ γάμος εἶνε ἀνιαρὸς θεσμός. Ποτὲ δὲν θὰ ξαναπαντρευθῶ. Εἶμαι εὐτυχεστέρα ὡς ἄγαμη».

Τῆς Κλωντὲτ Κολμπέρ, τῆς ἀλησμόνητης Κλεοπάτρας: «Ἡ μόνη δυνατὴ εὐτυχία γιὰ μιὰ γυναῖκα εἶνε νὰ παντρευθῇ: ἀλλὰ νὰ βρῇ τὸν κατάλληλο ἄνδρα».

Τῆς Μαίρης Ἄστορ, τῆς βεντέττας, ποὺ ἡ ζωή της κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ὑπῆρξε φοβερὴ τραγῳδία: «Μερικὲς γυναῖκες γεννιοῦνται μὲ τὴν ἄτυχη ἱκανότητα τοῦ νὰ προσελκύουν καὶ νὰ παντρεύωνται τὸν ἀκατάλληλο γι' αὐτὲς ἄνδρα. Εἶμαι μιὰ ἀπ' αὐτές. Ἡ Ἄννα Χάρντιγκ, ἡ καλύτερη φίλη μου, τὸ ἴδιο. Ὁ κόσμος εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ χαριτωμένους ἄνδρες, ἐμεῖς ὅμως κατωρθώσαμε νὰ βροῦμε καὶ νὰ παντρευθοῦμε τοὺς πιὸ ἀκατάλληλους».

Τῆς Μαρλένε Ντῆτριχ: «Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐκφράζουν ὠμὰ τὶς σκέψεις τους, δὲν εἶνε ἀνόητοι στὶς κουβέντες τους καὶ δὲν ἔχουν ἰδέαν πῶς νὰ πλησιάσουν μιὰ γυναῖκα».

Τοῦ Τζὼν Μπόλς, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀρρενωποὺς ἠθοποιοὺς τῆς ὀθόνης: «Σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου δὲν μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἀνθρώπους τόσο θερμούς, φυσικούς, ἁπλούς, ρωμαντικούς, τιμίους καὶ εὐγενικούς, ὅσο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες».

Τοῦ Φρὲντ Ἀσταίρ, τοῦ ἀσυγκρίτου χορευτοῦ, ποὺ ἡ ἐμφάνισίς του ἐσημείωσε σταθμὸ στὴν ἐξέλιξι τῶν μουσικῶν ταινιῶν: «Οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες πρέπει νὰ γυρίζουν ἀπὸ δύο ὡς τρεῖς ταινίες τὸν χρόνο. Περισσότερες δὲν πρέπει: Θὰ βγοῦν κακές».

Τῆς Μαὶη Ρόμπσον, τῆς πιὸ γνωστῆς Ἐλισάβετ τῆς ὀθόνης: «Γυρίζω ὀκτὼ ταινίες τὴν ἑβδομάδα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν κουράζομαι. Ἡ ἐργασία εἶνε μεγάλο πρᾶγμα καὶ συντελεῖ στὴν διατήρησι τῆς αἰσιοδοξίας».

Τοῦ Πὼλ Μιοῦνι, τοῦ ἀσυγκρίτου ἑρμηνευτοῦ τοῦ Παστέρ: «Οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίζουν στὸ θέατρο, γιατὶ τὸ κοινὸν περιμένει μεγαλύτερα πράγματα ἀπὸ ἕναν ἠθοποιὸ τῆς σκηνῆς, ποὺ ἔγινε ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. Κυττάξτε τί συνέβη στὴν Χέπμπουρν».

Τοῦ Φρέντερικ Μάρς, τοῦ ἠθοποιοῦ ποὺ ἐσημείωσε τὰ τελευταῖα χρόνια ἐξαιρετικὴν ἐξέλιξι: «Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες φοβοῦνται νὰ ἐπιστρέψουν στὸ θέατρο. Ἡ Μάργκαρετ Σάλλαβαν, ὁ Λέλι Χόουαρντ καὶ ὁ Τσάρλς Λῶτον ἐπέτυχαν καὶ οἱ τρεῖς ὅταν ἐπέστρεψαν στὴν σκηνή. Μόνον ἡ εὐχάριστη καὶ εὔκολη ζωὴ τοῦ Χόλλυγουντ κρατᾷ ἐκεῖ τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ ὄχι ὁ φόβος τῆς ἀποτυχίας».

Τῆς Κάθριν Χέπμπουρν, τῆς νέας Γκρέτας Γκάρμπο: «Προτιμῶ νὰ ζῶ στὴ Νέα Ὑόρκη, παρὰ στὸ Χόλλυγουντ, ἰδιαιτέρως τὸ καλοκαίρι, ὅταν ὅλοι, ὅσους ἀντιπαθοῦμε, λείπουν στὴν ἐξοχὴ καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ ἀρέσει».

Τοῦ Ντούγκλας Φαίρμπανξ, υἱοῦ: «Ἔχω κουρασθῆ νὰ περιφέρωμαι ἀπὸ τόπον σὲ τόπο. Τώρα ἐγύρισα πίσω στὸ Χόλλυγουντ καὶ θὰ μείνω ἐδῶ μονίμως».

Τῆς Λουΐζας Ράϊνερ: «Εἶνε τρομερὸ ν' ἀλυσοδεθῇ κανεὶς στὸ Χόλλυγουντ... Θὰ παντρευθῶ ὅταν ἀγαπήσω κανέναν ἄνδρα σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ νὰ μὴ μπορῶ νὰ κάνω χωρὶς αὐτόν. Μιὰ φορὰ ἀγάπησα ἔτσι ἕναν ἄνδρα. Ἦταν περίφημα».

Τῆς Βαρβάρας Στάνγουΐκ: «Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξαναδοκιμάσω τὸν γάμο. Ἔχω χάσει ὅλες τὶς αὐταπάτες μου γιὰ τὸν ἔρωτα».

Τοῦ Κλὰρκ Γκέϊμπλ, ποὺ παραμένει πάντοτε ὁ ἀγαπημένος τῶν Ἀμερικανίδων: «Οἱ ἀπατώμενες γυναῖκες εἶνε οἱ πιὸ ἐνδιαφέρουσες. Ἔχουν νὰ προσφέρουν περισσότερα. Ἔχουν ἀποκτήσει τὴν πεῖρα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς ζωῆς. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, τὸ ἄγουρο κοριτσάκι εἶνε ἕνα σαχλότατο πρᾶγμα».

Τοῦ Φρὲντ Μακμώρρεϋ: «Οἱ ἁπλές, ἀνεπιτήδευτες, ἀπροσποίητες κοπέλλες δίνουν πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὶς ἐπιτηδευμένες καὶ τὶς προσποιημένες».

Τῆς Μαίρης Πίκφορντ: «Ἔμαθα νὰ μὴ λέγω ποτέ: ὄχι».

Τῆς Μάε Γουέστ: «Μὲ ἐνδιαφέρουν πολὺ περισσότερο οἱ γυναῖκες, παρὰ οἱ ἄνδρες ἀπὸ τὸ κοινόν, ποὺ μὲ παρακολουθεῖ».

Τῆς Σιμόνης Σιμόν: «Οἱ ἄνθρωποι ποὺ μὲ ἀποκαλοῦν ἰδιότροπη καὶ γυναῖκα μὲ ταμπεραμέντο, εἶνε ἀνόητοι».

Τῆς Μπέττυ Νταίϊβις: «Οἱ σύζυγοι καὶ αἱ σύζυγοι δὲν πρέπει νὰ ἐργάζωνται μαζὶ στὴν ἴδια ἐπιχείρησι».

Τῆς Νόρμας Σῆρερ, ἡ ὁποία παραμένει πάντοτε ἡ εὐνοουμένη βεντέττα τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοῦ: «Ὅταν τὰ ζευγάρια ἐργάζωνται σὲ διαφορετικὰ ἐπαγγέλματα, πῶς μποροῦν νὰ καταλάβουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον;».

Καὶ τέλος, τοῦ Ντὶκ Πόουελ, τοῦ καινούργιου ἀστέρος τοῦ μουσικοῦ κινηματογράφου: «Ὁ γάμος δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ γίνεται ποτὲ μέσον ρεκλάμας. Εἶνε μιὰ ἐντελῶς ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις».

Αὐτὲς εἶνε οἱ χαρακτηριστικώτερες φράσεις, ποὺ συνέλεξεν ἀπὸ διάφορες συνομιλίες της μὲ τοὺς περιφημοτέρους ἀστέρας τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ Σῆλα Γκράχαμ κατὰ τὸ πρῶτον ἑξάμηνο τοῦ 1937. Ἀπὸ τὶς φράσεις αὐτὲς μπορεῖ κανεὶς νὰ σχηματίσῃ μιὰν ἰδέα γιὰ τὶς ἀντιλήψεις καὶ τὴ νοοτροπία τῶν γνωστοτέρων ἠθοποιῶν τοῦ Χόλλυγουντ.

Πορτραῖτα βεντεττῶν

ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡΝΤ

Καρὸλ Λομπάρντ... Θορυβώδης... Φανταχτερή... Τυχερή... Καὶ πρὸ παντὸς γενναιόφρων!... Ἐκεῖνο ποὺ τὴν χαρακτηρίζει στὴ δουλειά της, εἶνε ἡ ἀδιαλλαξία της: παζαρεύει φοβερὰ μὲ τὶς ἑταιρεῖες καὶ κατορθώνει νὰ παίρνῃ συνεχῶς αὐξήσεις. Πληρώνεται 150.000 δολλάρια γιὰ κάθε ταινία ποὺ γυρίζει γιὰ τὴν «Παραμάουντ», μὲ τὴν ὁποίαν ἔχει συμβόλαιο, καὶ 300.000 ὅταν ἐργάζεται γιὰ λογαριασμὸν ἄλλης ἑταιρείας. Δὲν παίζει σ' ἕνα φὶλμ ἂν δὲν πεισθῇ ὅτι ἡ ἐπιτυχία της εἶνε ἐξασφαλισμένη... Ἐπὶ ἕξη ὁλόκληρους μῆνες ἠρνεῖτο νὰ παίξῃ στὴν ταινία «Ὁ ἄνθρωπός μου ὁ Γκόντφρεϋ» καὶ ἀνάγκασε τὴν ἑταιρεία νὰ ἀλλάξῃ ἐντελῶς τὸ σενάριο, τὸ ὁποῖο ξαναγράφτηκε πέντε φορές... Τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τῆς κάνουν καλὴ ἐντύπωσι, τοὺς προσφωνεῖ «ἀγάπη μου» ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τοὺς γνωρίζει. Ἔχει τάσεις νὰ παχύνῃ καὶ κάνει αὐστηρότατη δίαιτα γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ βάρος της κάτω ἀπὸ τὸν μέσον ὅρον... Τὸ τέννυς καὶ οἱ ἐκδρομὲς εἶνε ἡ κυριωτέρα διασκέδασίς της: ἦταν μᾶλλον, γιατὶ τώρα πρέπει νὰ μὴν κουράζετε, ἐξ αἰτίας τῆς ὑγείας της...

Ἡ στενώτερη φίλη της εἶνε ἡ Ἀλίκη Μάρμπλ, ποὺ εἶνε καὶ ἡ πρωταθλήτρια τοῦ τέννυς τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Καρὸλ ἔχει χρυσῆ καρδιὰ καὶ προτιμᾷ νὰ παίζῃ μὲ μικρὰ παιδάκια καὶ νὰ τὰ διασκεδάζῃ, παρὰ νὰ κάνῃ παρέα μὲ τὶς φιλενάδες της. Εἶνε ὅμως δημοφιλεστάτη μεταξὺ τῶν θηλυκῶν κύκλων τοῦ Χόλλυγουντ, πρᾶγμα τόσο σπάνιο καὶ χαρακτηριστικό... Ντύνεται περίφημα, ἀλλ' ἁπλούστατα... Εἶνε πολὺ εὐγενικιὰ στοὺς ξένους. Ἕνας νεαρός, ποὺ εἶχε βρεθῆ σὲ μιὰ δεξίωσι στὸ Χόλλυγουντ καὶ τὰ εἶχε χάσει κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν παρουσίαν ἐκεῖ τόσων ἀστέρων, συνῆλθε μόνον ὅταν τὸν ἐπλησίασεν ἡ Καρὸλ Λομπάρντ καὶ τοῦ εἶπε μερικὰ καλὰ καὶ ἐνθαρρυντικὰ λόγια: «Συνέλθετε, τοῦ εἶπε. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς φᾶμε...»

Φημίζεται ὅτι ἔχει τὸ θορυβωδέστερο γέλιο στὸ Χόλλυγουντ. Τὸ γέλιο της ὅμως εἶνε ἐντελῶς ἄκακο... Εἶνε νευρικὴ καὶ μὲ ἀσυγκράτητο ταμπεραμέντο, ἰδίως κατὰ τὸ βράδυ, ὅταν κουρασθῇ ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ στούντιο. Τότε δὲν τὴν πλησιάζει κανείς, γιὰ νὰ μὴ δεχθῇ τὴν ἔκρηξι τῶν νεύρων της... Δείχνει τὰ δόντια της ὅταν ὁ εὐνοούμενος ὀπερατὲρ Τέτζλαφ ὁρίζεται γιὰ τὸ γύρισμα ταινίας μὲ ἄλλη πρωταγωνίστρια. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ συνέβη αὐτό, ἠπείλησε νὰ σταματήσῃ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας της, ἐὰν δὲν ἀνελάμβανε τὴ φωτογραφικὴ ἐποπτεία τοῦ γυρίσματός της ὁ Τέτζλαφ... Ζῇ ἁπλᾶ καὶ ἕως πρό τινος ἔμενε στὸ ἴδιο σπίτι τοῦ Χόλλυγουντ, ὅπου εἶχε μετοικήσει ὅταν ἐχώρισε τὸν Οὐίλλιαμ Πόουελ τὸ 1933. Εἶχαν παντρευτῆ τὸ 1931.

Δὲν ἔχει καμμιὰ βία νὰ ξαναπαντρευτῇ, γιατὶ φρονεῖ ὅτι ἴσως ὁ γάμος νὰ μὴν ἀξίζῃ καὶ τόσο πολὺ τὸν κόπο... Τὴν ἀπορροφᾷ ἐξ ἄλλου καὶ τὴν ἐνδιαφέρει τόσο πολὺ ἡ δουλειά της στὸ στούντιο, ὥστε —ὅπως λέγει— δὲν ἐννοεῖ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ γιὰ κανέναν ἄνδρα... Οὔτε καὶ γιὰ τὸν Κλὰρκ Γκέϊμπλ, ὁ ὁποῖος, ἄλλωστε, δὲν εἶνε ἐλεύθερος νὰ τὴν παντρευτῇ...

Τὸ ἀγαπημένο της σκυλάκι ἐμφανίζεται συχνὰ στὶς ταινίες μαζί της.

Ἡ Καρὸλ γεννήθηκε στὸ Φὸρτ Οὐέϊν τῆς Ἰνδιάνας τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1909, πῆγε δὲ στὸ Ἄντζελες μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὰ δυὸ μεγαλύτερα ἀδέλφια της, ὅταν ἦταν ἑπτὰ χρόνων... Ἔχει ἀνάστημα 1.60, ζυγίζει 39 ὀκάδες, ἔχει χρυσᾶ μαλλιὰ καὶ γαλανὰ μάτια... Τὸ 1927 εἶχεν ἐκλεγῆ βασίλισσα καλλονῆς σ' ἕνα διαγωνισμὸ γιὰ τὴν ὡραιότερη κοπέλλα τῶν ἀμερικανικῶν πλάζ... Πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο «ἐνζενὺ» χάρις στὸ ἠχηρό της γέλιο, ἕνας χορός της δὲ —ποὺ τὸν ἐχόρεψε γυμνὴ— ἐτράβηξε τὴν προσοχὴ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς σκηνοθέτες τῆς «Φὸξ», ὁ ὁποῖος καὶ τὴν προσέλαβε... Καὶ πάλιν ὅμως ὁ κινηματογράφος δὲν τὴν ἐπρόσεξε ἰδιαιτέρως, ὡς ὅτου ἔπαιξε ἕναν δεύτερο ρόλο στὴν ταινία «Ἄνθρωπος τοῦ κόσμου», ὅπου πρωταγωνιστοῦσαν ὁ Οὐίλλιαμ Πόουελ καὶ ἡ Καὶη Φράνσις. Ὁ Πόουελ ἐρωτεύθηκε ἀμέσως τὴν ὡραία Καρόλ, τῆς ἐπρότεινε γάμο, τσακωνόταν μαζί της διαρκῶς ὅλον τὸν καιρὸ ποὺ γύριζαν κι' οἱ δυὸ στὴν ἴδια ταινία καὶ ἐπέμεινε νὰ τὴν ἔχῃ ὡς πρωταγωνίστρια στὸ ἑπόμενο φίλμ του: «Ὁ ἄνδρας τῶν γυναικῶν»... Ἐπὶ ἕνα χρόνο ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν σεναρίστα καὶ κινηματογραφικὸ διευθυντὴ Ρόμπερτ Ρίσκιν, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀκόμα καὶ τώρα περήφανος γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες τους, μολονότι δὲν ἀπέληξαν σὲ γάμο. Εἶχε ἀρραβωνιασθῆ ἐπίσης μὲ τὸν Ρὰς Κολοῦμπο, ὁ θάνατός του δὲ τὴν εἶχε γιὰ μιὰ στιγμὴ φέρει σὲ μεγάλη ἀπελπισία...

Οἱ γνωστότερες ταινίες της εἶνε: «Ἐγὼ ὁ γκάγκστερ», «Μπολέρο» μὲ τὸν Τζὼρτζ Ράφτ, «Ρούμπα» μὲ τὸν ἴδιο, «Εἰκοστὸς αἰών», «Ἡ εὔθυμη νύφη», «Χέρια ἐπάνω στὸ τραπέζι» καὶ «Ἡ πριγκήπισσα περνᾷ».

Νέα τῆς ὀθόνης

—Στὸ Παρίσι συνέρχεται, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως, τὸ Διεθνὲς Κινηματογραφικὸν συνέδριον τοῦ 1937 μὲ συμμετοχὴν ὅλων τῶν κρατῶν.

—Παρὰ τοὺς διαφόρους θρύλους ποὺ κυκλοφοροῦν, ἡ ἀποθανοῦσα καλλιτέχνις Τζὶν Χάρλοου ἄφησε μόνον 100.000 δολλάρια στοὺς κληρονόμους της.

—Ὁ γίγας τῆς ὀθόνης Σαρλῶ θὰ... ὁμιλήσῃ ἐπιτέλους στὴ νέα του ταινία «Παραγωγὴ ὑπ' ἀριθ. 5».

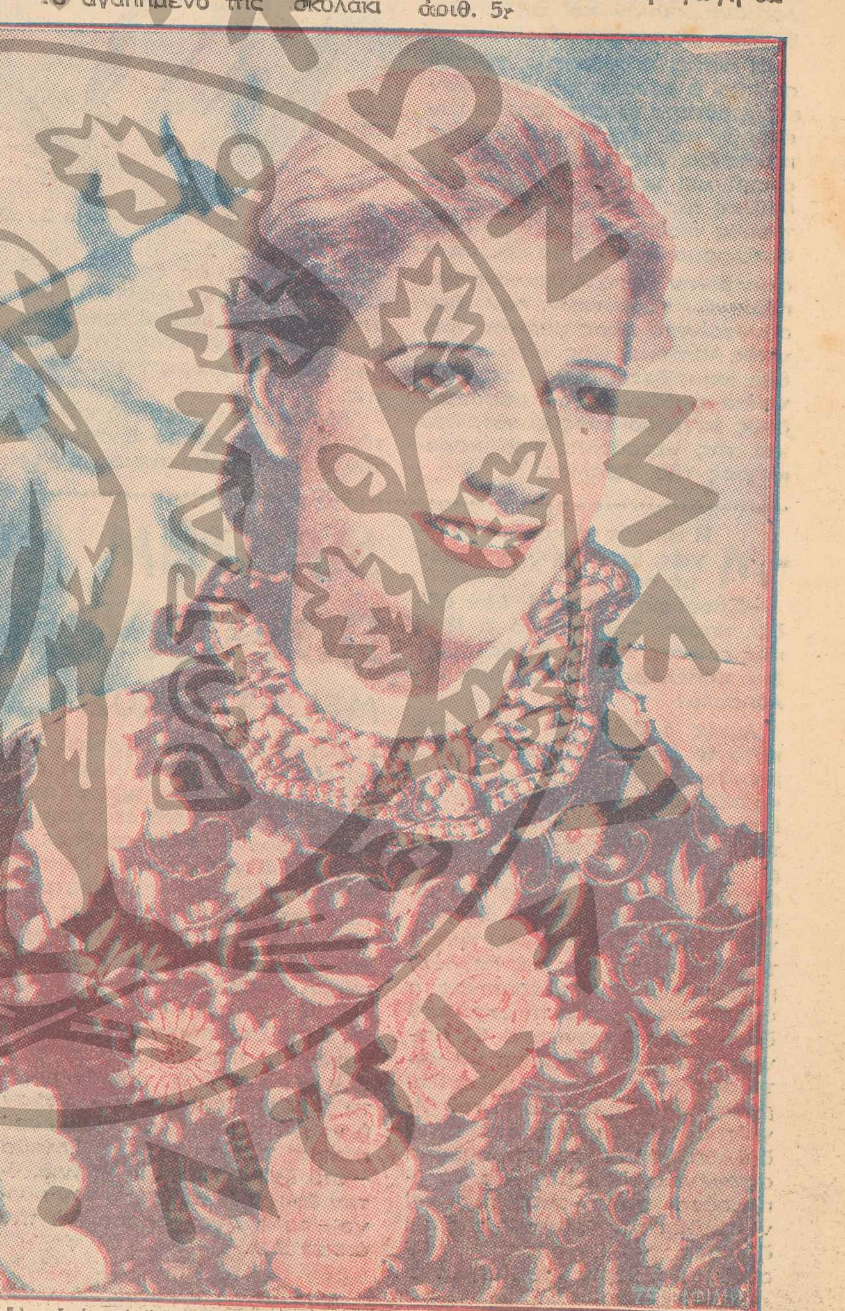

Ἡ Ἄλις Φαίη, τὸ «Ἀγγελικὸ Χαμόγελο» τοῦ Χόλλυγουντ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

Τοῦ συγγραφέως τῆς «Πολιτικῆς Ἱστορίας τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος» κ. Γ. Κ. ΑΣΠΡΕΑ

Οἱ θρῦλοι ὁμοιάζουν μὲ τὶς λεπτὲς κλωστὲς τῆς ἀράχνης. Ἡ φαντασία τῶν ἀνθρώπων τὶς πλέκει γύρω ἀπὸ τὸ σκιόφως προσώπων ἢ πραγμάτων τῶν περασμένων χρόνων, καθὼς ἡ ἀράχνη πλέκει τοὺς ἱστούς της στὶς σκιοφωτισμένες γωνιὲς τῶν παληῶν ἢ λησμονημένων σπιτιῶν.

Πόσοι θρῦλοι καὶ πόσαι παραδόσεις δὲν ἔρχονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, συνυφασμένοι μὲ τὴν αἰσθηματικὴ τοῦ συγχρονισμοῦ, διὰ νὰ μεταπλασθοῦν σιγὰ-σιγὰ εἰς παραμύθια.

Ἡ λαογραφία μας, ποὺ δὲν ἐκίνησε ἀκόμη οὔτε τὴν προσοχὴ τοῦ κράτους, οὔτε τὴν ἀφοσίωσιν ἐξαιρετικῶν ἀτομικῶν αὐταπαρνήσεων, κρύβει ζηλοτύπως πλείστους θησαυρούς, τόσον ἡ «Στεργιανή», ὅσον καὶ ἡ «Θαλασσινή». Πόσος λαογραφικὸς πλοῦτος θὰ μποροῦσε νὰ συγκομισθῇ ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ τὰ ἀκρογιάλια μας, καὶ πόσα σπουδαῖα μαθήματα ἐπὶ τῶν ψυχικῶν ροπῶν καὶ τῶν ἀδήλων κλίσεων τοῦ λαοῦ τῆς στεργιᾶς καὶ τῆς θάλασσας χρησιμώτατα γιὰ τὴν ψυχοσύνθεσι τοῦ ἔθνους μας.

Ἂς ἀφήσωμε ἐν τούτοις τοὺς παλαιοὺς καὶ ἂς ἔλθωμε στοὺς νεωτέρους χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ σύγχυσις δὲν εἶνε μικρὴ στοὺς θρύλους γύρω ἀπὸ πρόσωπα, τῶν ὁποίων ἡ δρᾶσις, ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία ὑπῆρξεν ἐνδιαφέρουσα καὶ ἐξειλίχθη εἰς συγκινητικὰς καὶ δραματικὰς περιπετείας.

Ὅταν κατεγινόμην ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον νὰ ἐξακριβώσω τὴν πολιτείαν τῆς Ἀμαλίας καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ μελετῶ μὲ προσοχὴ παλαιὰς προσωπικὰς ἐπιστολὰς καὶ ἀπορρήτους γνώμας καὶ ἐκμυστηρεύσεις συγχρόνων, ἐξεπλάγην γιὰ τὰ ἀδικήματα καὶ τὰς διαδόσεις καὶ τοὺς θρύλους κατὰ τῆς Ἀμαλίας ὡς γυναίκας.

Ἄλλοι ἐπίστευαν, ἄλλοι ἐδυσκολεύοντο νὰ πιστεύσουν, ἄλλοι ἀναιροῦσαν καὶ ἄλλοι διέψευδαν μὲ φανατισμόν.

Ἡ πίστις, ἡ δυσπιστία, τὸ πεῖσμα καὶ ὁ φανατισμός, ἐπάλαιαν εἰς ἀμφότερα τὰ στρατόπεδα τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν φίλων. Ἐκ τῆς πάλης ἐκείνης ἀπέμεινε γιὰ τὴν ἀτυχῆ καὶ ὡραίαν βασίλισσα ὁ θρῦλος τῆς περιπετείας ἑνὸς ἀτυχοῦς αἰσθήματος, ὅπερ ἴσως θὰ ἐλησμονεῖτο καὶ θὰ ἐθάπτετο στὴν δίνην τῆς ἀλληλουχίας τῶν πολιτικῶν γεγονότων, ἐὰν δὲν συνυφαίνετο πρὸς μερικὰς τραγικὰς λεπτομερείας, αἵτινες, καθὼς ἰσχυρίζεται ὁ θρῦλος, ἐγένοντο πρόξενοι τοῦ μαρασμώδους θανάτου ἑνὸς εὐπατρίδου καὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἀμαλίας.

Δὲν εἶνε ἄγνωστον πόσο ἠδικήθη ἐκ τοῦ γάμου της ἡ ἀγέρωχος ἐκείνη Τευτονίς.

Νεαρωτάτη, ὡραία, εὐφυής, ἀληθινὴ Ἄρτεμις τῶν ζοφερῶν δρυμώνων τῆς πατρίδος της, ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ λαοῦ τῆς νέας της πατρίδος, ὑπὸ τὸν φωτεινὸν ἥλιον

Ἀμαλία, ἡ πρώτη Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.

τῆς Ἑλλάδος, ὡς θεότης τοῦ κάλλους καὶ τῆς σφριγηλῆς ρώμης, ὅταν ἔφιππος διέσχιζε τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγγάδια τῆς χώρας γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν λαόν της.

Ἀλλ' ἡ νεότης καὶ τὸ κάλλος τῆς Ἀμαλίας ἐμαράνθησαν ὑπὸ τὴν σκληροτέραν τυραννίαν μιᾶς μαρτυρικῆς καταδίκης.

Ἔζησε σύζυγος παρθένος καὶ ἀπέθανε ὑπὸ τὴν αὐτὴν μαρασμώδη καταδίκην.

Δὲν ἐδόθησαν ἀκόμη στὴν δημοσιότητα αἱ σκληρότητες καὶ αἱ μαρτυρικαὶ περιπέτειαι τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης γυναικός, ἥτις ἐνῷ εἰς οὐδὲν ἔπταιεν. ἐνῷ διετέλει ὑπὸ μαρτυρικὴν ἐγκαρτέρησιν, ἤκουε τὴν ἀπήχησιν τῶν κατ' αὐτῆς ἀρῶν καὶ ὕβρεων, διότι ἐστέρει τὸν θρόνον διαδόχου καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἀπέλθῃ τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἀνέλθῃ στὸν θρόνον ἄλλη βασίλισσα.

Τὸ ἀπόρρητον τότε ἐτηρήθη καλῶς μεταξὺ αὐστηροῦ κύκλου, ἀλλ' ὁ θρῦλος ἑνὸς μυστικοῦ αἰσθήματος ὑπερέβη τὸν κύκλον καὶ τὰ ἀληθινὰ ὅρια.

Οἱ ψυθιρισμοὶ ἦσαν οἱ ἑξῆς:

Ἡ Ἀμαλία εἶχεν ὅλα τὰ προτερήματα ἑνὸς ἀληθοῦς εὐπατρίδου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διότι εἶχε τύχει καὶ ἐξαιρετικῆς αὐστηρᾶς καὶ ἐπιμελημένης ἀνατροφῆς. Ἐγνώριζε τὰ ὅπλα ὡς καλὸς μονομάχος, ἐσκόπευε καλῶς καὶ ἐχειρίζετο κάλλιστα τὸ ξίφος.

Ἦτο ἀρίστη κολυμβήτρια καὶ ἀκούραστος χορεύτρια, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ὑπέροχος ἀμαζών. Ὅλοι οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες καὶ οἱ ξένοι τὴν ἐθαύμαζαν ὡς ἀμαζόνα καὶ ἐφοβοῦντο τὴν τιμὴν τῆς προσκλήσεως εἰς ἱππευτικὰς ἐκδρομάς.

Ἠδύνατο νὰ ἱππεύῃ ἀκαταπαύστως ἐπὶ δώδεκα ὥρας, νὰ ἀλλάζῃ ἵππους καὶ νὰ καλπάζῃ ἢ νὰ τροχάζῃ συνεχῶς. Οἱ παλαίμαχοι ἱππεῖς καὶ γεροκαπετανέοι τῆς Αὐλῆς δὲν ἐτόλμων νὰ τὴν συνοδεύσουν στὰς ἱππικὰς ἀνὰ τὴν Ἀττικὴν πολυώρους ἐκδρομάς της, οὔτε νὰ ἀνεβοκατεβαίνουν τὶς πλαγιὲς τῶν βουνῶν μὲ τὴν εὐτολμία καὶ τὴν δεξιότητα τῆς νεαρᾶς ἀμαζόνος, οὔτε νὰ ὑπερπηδοῦν ἀκινδύνως χάνδακας καὶ ρέματα. Ἀλλ' ἡ Ἀμαλία δὲν ᾐσθάνετο εὐχαρίστησιν στὴν ζωὴν ἄνευ ἱππευτικῆς ἐκδρομῆς, ἐπειδὴ δὲ οἱ γεροκαπετανέοι ὑπασπισταὶ ἦτο δυσχερὲς νὰ τὴν ἀκολουθήσουν ἀπὸ τῆς Πεντέλης στὴν Πάρνηθα καὶ ἐκεῖθεν στὸ Αἰγάλεω καὶ τὰς Ἀθήνας, προτιμοῦσε νὰ συνοδεύεται ἑκάστοτε ἀπὸ τοὺς διαγγελεῖς.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς διαγγελεῖς, νέος καὶ ὡραῖος ἄνδρας, εὐπατρίδης τὴν καταγωγήν, Ἕλλην τὰ αἰσθήματα ἀλλ' εὐρωπαῖος τὴν ἀνατροφήν, ὁ Μουρούζης, ἔτυχε τῆς προτιμήσεως τῆς Ἀμαλίας κατὰ τὰς ἱππευτικὰς ἐκδρομάς.

Ἱππεὺς καὶ αὐτὸς δεινὸς δὲν ἐγνώριζε τὴν κόπωσιν οὔτε τὸν κόρον, ἀλλ' ἡ σταθερὰ προτίμησις μιᾶς νέας καὶ ὡραίας γυναικὸς πρὸς τὴν συντροφιὰν ἑνὸς ὡραίου καὶ εὐγενοῦς εὐπατρίδου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ ἀπαρατήρητος.

Συνήθως πιστεύουν πολλοί, ὅτι δὲν δύναται νὰ διατηρηθῇ φιλία καὶ ἐκτίμησις μεταξὺ νέου ἀνδρὸς καὶ νεαρᾶς γυναικός, ὅτι τὰ αἰσθήματα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἔρωτα ὑπὸ προσωπίδα, ἀργὰ ἢ γρήγορα ἡ προσωπὶς θὰ διολισθήσῃ ἀκουσίως καὶ ὁ ἔρως θὰ στήσῃ τὸν θρόνον του ἐπάνω ἀπὸ τὰ αἰσθήματα τῆς φιλίας καὶ τῆς ἐκτιμήσεως.

Ἕνα ἀπόγευμα ἡ Ἀμαλία ἐβράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸν ἔφιππον περίπατον, ὅταν δὲ ἐπανῆλθεν ἦτο νύκτα καὶ δὲν συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ διαγγελέως. Ὁ θρῦλος λέγει ὅτι ἡ βασίλισσα ἦτο σκυθρωπὴ καὶ ὀργίλη.

Οἱ αὐλικοὶ ἐπληροφορήθησαν μετ' ὀλίγον ὅτι ὁ διαγγελεὺς ἠσθένησε καὶ ἡ βασίλισσα τὸν διέταξε νὰ μεταβῇ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν οἶκον του.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης ὁ διαγγελεὺς δὲν ἐνεφανίσθη πλέον εἰς τὴν αὐλήν.

Ἡ ἀσθένεια παρετάθη. Ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του, ἥτις καὶ ἐγένετο ἀμέσως δεκτὴ καὶ μετ' ὀλίγον ἀπῆλθε τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ πένθος εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν σιγὴν ἑνὸς ἀπορρήτου εἰς τὴν καρδίαν.

Βραχὺς χρόνος παρῆλθε καὶ ὁ διαγγελεὺς ἀπέθανε ἐκ μαρασμοῦ χωρὶς νὰ ψιθυρίσουν τίποτε τὰ χείλη του. Οἱ ψιθυρισμοὶ οἱ συνυφασμένοι μὲ τὸν θρῦλον βεβαιοῦν, ὅτι ὁ διαγγελεὺς ἐτόλμησεν. Ἴσως ἡ νεότης του, ἴσως ἡ σφοδρότης τοῦ αἰσθήματος, ἴσως μοιραία στιγμὴ ἀδυναμίας τῆς ψυχῆς του, τὸν ἔφεραν εἰς τὴν τόλμην μιᾶς ἐξομολογήσεως.

Ἀλλ' ἡ ἄκαμπτος ἐκείνη καὶ ἀμείλικτος Τευτονίς, ἥτις εἶχεν ὑπὲρ αὐτῆς ὅλους τοὺς θείους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους, ἐλησμόνησε τὸν ἄνθρωπον, ἐλησμόνησε τὴν γυναῖκα καὶ ὑψώθη ἀπέναντι τοῦ εὐπατρίδου ὡς βασίλισσα.

◆◆◆

Σιμὰ στὴ θαλπωρὴ τοῦ τζακιοῦ ἑνὸς φιλόξενου παλαιοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ἀκούγαμε πρὸ ἐτῶν ἀπὸ χείλη σεβαστά, ὡραῖες καὶ συγκινητικὲς ἱστορίες καὶ θρύλους περασμένων χρόνων ἀκούσαμε καὶ τὴν ἐπῳδὸν τοῦ θρύλου.

«...καὶ ὅμως ὕστερα ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνη, ἡ Ἀμαλία ἄλλαξε πολύ, ἔγινε δύστροπος, ἀπολυταρχικὴ καὶ ἀφωσιώθηκε σχεδὸν ὁλοψύχως εἰς τὴν πολιτικήν...».

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἀφήγησις τοῦ θρύλου ἠκολούθησεν, ὅπως συνήθως μιὰ βαθειὰ σιγή, τὴν ὁποίαν διέκοψεν ἔπειτα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα μιὰ ἐρώτησις:

—Τί πιστεύετε σεῖς, ἠρώτησε κάποιος τὴν σεβασμίαν κυρίαν, ἡ Ἀμαλία ἠγάπησε διόλου τὸν διαγγελέα;

—Νὰ σᾶς πῶ, τὴν ἀκούσαμε νὰ μᾶς λέγῃ, δὲν μπορῶ νὰ ἰσχυρισθῶ πὼς ἡ καρδιά της ἔμεινε ἀσυγκίνητη, μὰ εἶχε τέτοιο χαρακτῆρα καὶ ψυχικὴ δύναμι, ποὺ μποροῦσε νὰ προτιμήσῃ τὸν θάνατο παρὰ νὰ λησμονηθῇ καὶ για ἕνα ἀκόμα φίλημα, καὶ ὡς βασίλισσα καὶ ὡς γυναῖκα, ὅσο κι' ἂν ἀγαποῦσε...

Γ. Κ. ΑΣΠΡΕΑΣ

ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΕ ΜΑΙΝΤΕΝΟΝ, Η ΕΤΑΙΡΑ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΕ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ

ΜΕΤΑ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ

> Αὐτὲς τὶς τελευταῖες ἡμέρες ἑωρτάσθη στὸ Νιὸρτ τῆς Γαλλίας ἡ τριακοσιετηρὶς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τῆς περιφήμου μαντὰμ ντὲ Μαιντενόν, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς πλέον ρωμαντικάς, ἀλλὰ καὶ καταπληκτικὰς ἱστορίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δημοσιεύομεν ἕνα ὡραιότατο κομμάτι τοῦ κ. Καρόλου Κλὰρκ διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἑταίραν.

—ΜΗ τραβᾶς τὸ κορδόνι, Μπινιέτ, θὰ σχίσῃς τὸ φόρεμά σου.

—Σπουδαῖο φόρεμα! Δὲν ἀξίζει τίποτε. Σοῦ περνᾷ ἡ ἰδέα πὼς εἴμαστε κάτι κι' ἐμεῖς... Πφ! Δυὸ κοπέλλες ποὺ βόσκουν γαλόπουλα!

Αὐτὸς ὁ διάλογος διεξήγετο κατὰ τὸ ἔτος 1645, μεταξὺ δυὸ μικρῶν κοριτσιῶν, ἡλικίας δώδεκα περίπου ἐτῶν, ποὺ ἔβοσκαν σ' ἕνα λιβάδι γαλόπουλα, κρατῶντας στὸ χέρι ἀπὸ ἕνα πανέρι. Τὸ λιβάδι ἀνῆκε στὴν κυρία ντὲ Νεϊγιάν, νουνὰ τῆς μικρῆς, ποὺ ἔφερε τ' ὄνομα: Μπινιέτ. Ἦταν, τὸ χωράφι, τμῆμα τῆς ἰδιοκτησίας τῆς ντὲ Νεϊγιάν, μιᾶς παληᾶς πυργοδέσποινας, ἡ ὁποία εἶχε βαφτίσει τὴ μικρὴ στὸ δόγμα τῶν Οὐγενότων. Ἡ Μπινιὲτ ὅμως, ὅταν ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ τὸν κόσμο καὶ ἐπληροφορήθη πὼς ἦτο κόρη τοῦ Ἀγρίππα ντ' Ὠμπινιέ, ἀπὸ καλὴ δηλαδή, ἀλλὰ κατεστραμμένη οἰκογένεια, δὲν δέχτηκε νὰ ὑπακούσῃ στὴν νουνά της καὶ ν' ἀλλάξῃ τὴν θρησκεία της καὶ ζητοῦσε νὰ ξαναβαπτισθῇ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ κυρία ντὲ Νεϊγιὰν ἐφρόντισε νὰ τὴ στείλῃ πίσω στὴ μητέρα της, ἀφοῦ ἡ μικρὴ ἀτίθαση δὲν φαινόταν πὼς θ' ἀνεγνώριζε στὴ νουνά της καμμιὰ εὐγνωμοσύνη. Αὐτὸ στάθηκε ἀφορμὴ γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ λαμπρὸ στάδιο τῆς μικρῆς ὑπηρετρίας τοῦ οἴκου τῶν Νεϊγιάν, τῆς Μπινιέτ, ποὺ ἔγινε κατόπιν ἡ περίφημος κυρία ντὲ Μαιντενόν. Ἴσως ἡ ἀναχώρησις τῆς Μπινιὲτ ἀπὸ τὸν πύργο τῆς ντὲ Νεϊγιὰν νὰ ὠφείλετο περισσότερο στὴν γυναικεία της κοκεττερία, ποὺ δὲν ἱκανοποιεῖτο καθόλου μὲ τὴ βαρειὰ δουλειά, τὴν ὁποίαν ἡ νουνά της τῆς εἶχε ἀναθέσει· πάντως τὸ θρησκευτικὸ ζήτημα — στὰ δεκαπέντε της χρόνια, ὅταν ἔφυγε δηλαδὴ ἀπὸ τὸν πύργο — πολὺ λίγο φαίνεται νὰ τὴν ἀπασχόλει.

◆◆◆

Λίγο καιρὸ κατόπιν, ἡ γρηὰ μητέρα της καὶ ἡ Μπινιέτ, ντροπαλὲς καὶ δακρυσμένες, παρουσιάσθησαν εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ Πὼλ Σκαρρόν, ἑνὸς ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς. Εἶχαν γι' αὐτὸν κάποιο συστατικὸ γράμμα· ἡ μητέρα τοῦ παρουσίασε τὴν κόρη της, παρακαλῶντας τον νὰ τῆς βρῇ κάποια δουλειά. Συνεσταλμένη ἡ μικρή, καθὼς στάθηκε στὴ γωνιὰ τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ γραφείου τοῦ Σκαρρόν, ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀξιωματικό. Ἡ ὠμορφιά της φαινόταν ὑπέροχη καὶ μέσα ἀκόμη ἀπὸ τὴν φτωχική της ἀμφίεσι. Ἀλλὰ καὶ ὁ Σκαρρὸν δὲν ἔκαμε, παρ' ὅλη τὴν ἀσχημιά του καὶ τὰ σαράντα του χρόνια, λιγώτερη ἐντύπωσι στὴ νέα. Τὴ συνέχεια τὴ μαντεύετε... Εἴκοσι τέσσαρες χιλιάδες λίρες τὸ χρόνο εἰσόδημα, ποὺ ἐξησφάλισε στὴ μικρὴ ὁ Σκαρρόν, ὡς προγαμιαία δωρεά, δὲν ἦτο μικρὴ ὑπόθεσις, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο κανεὶς νὰ πανδρευθῇ τοὺς ρευματισμοὺς καὶ τὴν κουφαμάρα του.

...Ἡ Αὐλὴ τώρα ἀνοίγει στὴ μικρὴ καλλονή, ντυμένη στὰ μεταξωτὰ καὶ στὰ διαμάντια τὶς πόρτες της. Ἐγκαθίσταται εἰς ἕνα πύργο κοντὰ στὸ Παρίσι καὶ δέχεται τοὺς ξένους της ντυμένη μονάχα μ' ἕνα διάφανο πέπλο. Σ' αὐτὴ τὴν ἐμφάνισι τὴ βλέπει καὶ τὴν ἐρωτεύεται ὁ νεαρὸς λοχαγὸς ντὲ Βιλλαρσώ, ὁ ὁποῖος, προικισμένος μὲ ταλέντο ζωγραφικῆς, τῆς κατασκευάζει καὶ τὸ πορτραῖτο της. Ἔχει δημιουργήσει γύρω της τὴν φήμη πὼς ξέρει ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ ἔρωτος. Τὰ κουρασμένα μάτια της, ἡ ἀργὴ ἡδυπαθὴς φωνή της ἐπιβεβαιώνουν αὐτὴ τὴ φήμη. Ὁ Λουδοβῖκος ὁ 14ος τὴν ἐρωτεύεται προτοῦ ἀκόμη τὴν γνωρίσῃ. Ὅταν ἡ φιλία των γίνεται ἀπὸ τὶς πιὸ στενές, τοῦ ἐμπιστεύεται τὸ σῶμα της. Τὴν καρδιά της; Ἀλλὰ εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ ἡ κυρία Σκαρρόν, κατόπιν ντὲ Μαιντενόν, δὲν ἔχει πιὰ καρδιά. Τὴν ἐπώλησε γιὰ 24.000 λίρες ἐτήσιον εἰσόδημα στὸν Σκαρρὸν καὶ στὴ «μεγάλη ζωὴ» ποὺ τῆς προσέφερεν ἐκεῖνος ὡς ἀντάλλαγμα.

Ἐρωμένη τοῦ Βασιλέως, διευθύνει πιὰ τὴ Γαλλία. Διευθύνει τὴν διεθνῆ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς ἐποχῆς της. Τὸ σαλόνι της εἶνε τὸ πνευματικὸ κέντρο τῆς Γαλλίας.

◆◆◆

Νὰ φθάσουν οἱ κοινοὶ θνητοὶ ὡς τὸ σαλόνι της, νὰ παρουσιασθοῦν ἐμπρός της εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα πράγματα. Εὐκολώτερα ἔβλεπε κανεὶς τὸν Βασιλέα παρὰ ἐκείνην, ποὺ ἐβασίλευε πραγματικά.

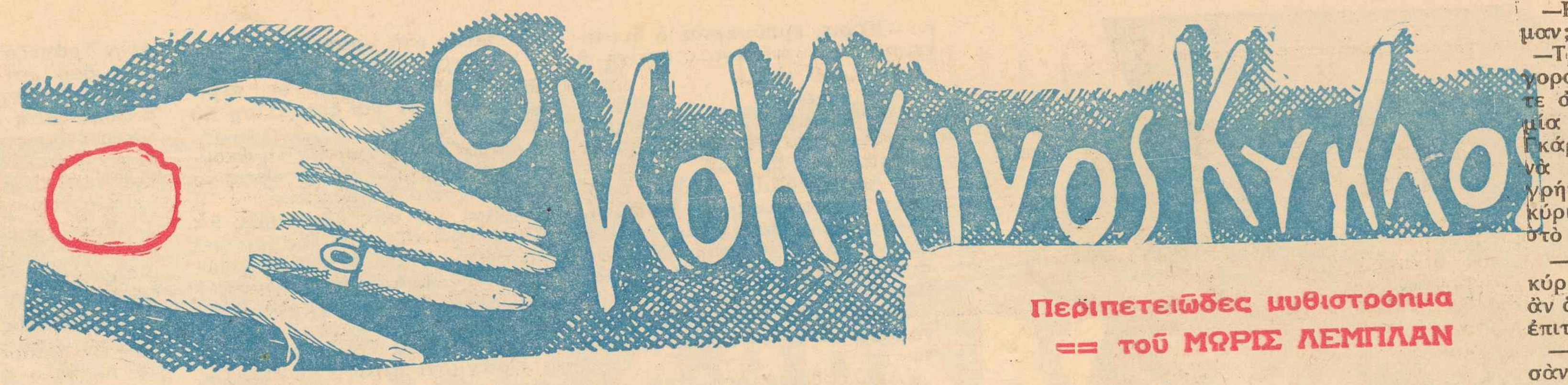

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Περιπετειῶδες μυθιστόρημα
== τοῦ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιὰ κατάρα, μιὰ κληρονομικὴ ἀρρώστεια βασανίζει μιὰ οἰκογένεια. Ἕνας, ἀπὸ τὰ μέλη της, βγαίνει ἢ τρελλὸς ἢ κακοῦργος. Στὸ χέρι του μάλιστα, τὴ στιγμὴ τῆς ἐξάφεως παρουσιάζεται ἕνας περίεργος κόκκινος κύκλος.

Ὁ ἰατροδικαστὴς Μὰξ Λεμὰρ παρακολουθεῖ πρὸ πολλοῦ αὐτὸ τὸ φαινόμενο καὶ νομίζει ὅτι μὲ τὸ θάνατο ἑνὸς Τζὶμ Μπάρντεν καὶ τοῦ γυιοῦ του ἐξαφανίζονται ὁλότελα οἱ κληρονόμοι τοῦ Κόκκινου Κύκλου.

Ἕνα ἀπόγευμα, λοιπόν, ποὺ ὁ ἰατροδικαστὴς πηγαίνει νὰ βρῇ τὴ δίδα Φιορέντσα Τράβις καὶ τὴ μητέρα της στὴν ἔπαυλί τους, τοῦ συμβαίνει κάτι τὸ πολὺ ἀπρόοπτο μπροστὰ σ' ἕνα αὐτοκίνητο.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ καιρὸς ἦταν καλός, πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε νὰ πάῃ στὸ Λευκὸ Πύργο.

Ἀλλὰ καθὼς ἔστριβε μιὰ πλατεῖα εἶδε ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο σταματισμένο μπροστὰ σ' ἕνα μαγαζί. Ὁ σωφὲρ εἶχε ἀνεβῆ κι' ἕνα ὡραῖο, λευκό, γυναικεῖο χεράκι ἦταν ἀκουμπισμένο στὸ παραθυράκι τοῦ αὐτοκινήτου...

Σταμάτησε κατάπληκτος καὶ κύτταξε. Τὰ μάτια του ἄνοιξαν μὲ ἀγωνία. Αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε ἦταν τρομερό : Τὸ χεράκι ἐκεῖνο εἶχε ἐπάνω του ἕνα Κόκκινο Κύκλο!

Μιὰ κραυγὴ τοῦ ξέφυγε κι' ἔκανε νὰ τρέξῃ, νὰ δῇ ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ νέα ποὺ εἶχε ἕνα τέτοιο σημάδι, ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε καὶ ἀπεμακρύνθη μὲ ταχύτητα.

Ἔβγαλε τότε τὸ σημειωματάριό του κι' ἔγραψε γιὰ νὰ τὸ θυμᾶται:

«Αὐτοκίνητο ἀριθ. 126694 — Ὁ Κόκκινος Κύκλος».

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΧΕΡΙ

Ι

ΟΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΚΑΡΟΛΟ ΜΠΩΜΑΝ, ΤΟΚΟΓΛΥΦΟ ΚΑΘ' ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ.

—Ἐδῶ εἶνε τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Μπώμαν;

—Μάλιστα, κυρία, ἀλλὰ ὁ κύριος Μπώμαν δὲν εἶνε ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμή. Θὰ ἐπιστρέψῃ κατὰ τὶς τρεῖς.

Ὁ Λάρκιν, ὁ κλητῆρας τοῦ τραπεζιτικοῦ γραφείου Μπώμαν, ἐκύτταζε μὲ κάποια ἔκπληξι τὴν ἄγνωστη ἐκείνη, ἡ ὁποία ζητοῦσε τ' ἀφεντικό του καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις δὲν ἦτο διόλου κοινή.

Ὁ Λάρκιν ἔβλεπε ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ ἦτο μετρίου ἀναστήματος. Δὲν ἔβλεπε ὅμως διόλου ἂν ἦτο νέα ἢ γρηά, ἂν ἦτο ὡραία ἢ ἄσχημη! Ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ καταλάβῃ.

Ἡ ἄγνωστη ἦτο τυλιγμένη μ' ἕνα ἐπανωφόρι τόσο φαρδὺ καὶ τόσο πολὺ μακρὺ ποὺ τὴν ἔκρυβε ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὥς τὰ νύχια!

Ἐπίσης φοροῦσε ἕνα βέλο πολὺ πυκνὸ ποὺ ἐσκέπαζε τὰ χαρακτηριστικά της, ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἡ φωνή της ἔβγαινε μέσα ἀπὸ τὸ στόμα της σὰν πνιγμένη, σὰν νὰ ἤρχετο ἀπὸ πολὺ μακρυά.

Δίχως νὰ νοιαστῇ διόλου γιὰ τὴν ἀπάντησι ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ μικρός, ἡ ἄγνωστος, προσπέρασε καὶ μπῆκε στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς.

—Τὸ ξέρω, πολὺ καλά, ὅτι ὁ κύριος Μπώμαν δὲν εὑρίσκεται στὸ γραφεῖο του, τοῦ εἶπε. Τὸν συνήντησα στὸ δρόμο καὶ μοῦ εἶπε νἄρθῶ ἐδῶ νὰ τὸν περιμένω στὸ γραφεῖο του.

— Στὸ γραφεῖο του, εἴπατε κυρία;

—Μά, ναί, βέβαια, στὸ γραφεῖο του. Εἰσαγάγετέ με, σᾶς παρακαλῶ.

Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ὁ Λάρκιν, κατάπληκτος καὶ σαστισμένος, ἐδίσταζε νὰ ὑπακούσῃ.

Ὁ Λάρκιν ἦταν ἕνας φουκαρᾶς, ντροπαλὸς καὶ ἁπλός, μὲ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια ὁ δυστυχής. Εἶχε γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴ φτώχεια, καὶ ζοῦσε διαρκῶς σὲ μιὰ διαρκῆ ἀγωνία καὶ φόβο κάθε μέρα, μὴν κάνει τὴν παραμικρὴ παρατυπία καὶ χάσει τὴ θέσι του.

Φοβῶταν τ' ἀφεντικό του ὅπως τὴ φωτιά, καὶ γι' αὐτὸ σκεπτόταν πάρα πολὺ γιὰ κάθε ἀπόφασι ποὺ θἄπρεπε νὰ πάρῃ.

Φοβῶταν νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν κύριον Μπώμαν καὶ δίσταζε ν' ἀφήσῃ κανένα μόνον στὸ γραφεῖο του, δίχως ἀπ' εὐθείας ἐντολήν. Ἀλλὰ καὶ πάλι φοβῶταν μὴ τὸν δυσαρεστοῦσε παρακούοντας σὲ κάτι ποὺ μποροῦσε νὰ τὸ εἶχε πῆ κι' αὐτὸς δὲν τὸ ἔκανε.

Ἡ κυρία φαινόταν αὐστηρὴ κι' ἐπιβλητική.

Ἡ φωνή της εἶχε κάτι τὸ προστακτικό, τὸ ἀγέρωχο. Σκέφτηκε νὰ πάῃ νὰ ρωτήσῃ κάποιον ὑπάλληλο, ἀλλὰ ὁ κύριος Μπώμαν τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει ἀπολύτως νὰ μιλᾷ μὲ τοὺς ὑπαλλήλους.

—Ἔ, λοιπόν, τί στέκεσαι; τὸν διέταξε ἡ κυρία μὲ κάποιο θυμὸ καὶ ἀνυπομονησία. Δὲν ἀποφασίζετε ; Ὁ κύριος Μπώμαν ἀσφαλῶς δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ διόλου νὰ μὲ βρῇ ἐδῶ.

Ὁ Λάρκιν ἀνατρίχιασε.

— Ἀπὸ δῶ, κυρία, περᾶστε, κυρία... τῆς εἶπε τότε γρήγορα - γρήγορα κι' ἄνοιξε μιὰ πόρτα δεξιά.

Ἡ κυρία μὲ τὸ βέλο ἐμπῆκε.

Ἔμεινε μόνη.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ τριγύρω της, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην της ἔκπληξιν δὲν ἔβλεπε τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ σοβαρὴ ἐπιβλητικὴ ἐπίπλωσι. Ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ γραφείου, οὔτε ἕνα γράμμα, οὔτε ἕνα σημείωμα, διόλου χαρτιά.

Τὸ γραφεῖο ἦταν ὁλοκάθαρο.

Ἐκάθησε στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου. Δίχως νὰ σηκώσῃ τὸ βέλο, ἀκούμπησε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

Νευρικὲς κινήσεις ἐτάραζαν τοὺς ὤμους της καὶ ἡ ὅλη στάσις της φανέρωνε ἄνθρωπο ταραγμένο, νευριασμένο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει νὰ κάνῃ κάτι κι' ἔμενε ἀναποφάσιστος.

Τὸ δεξί της χέρι ἔπεσε ἐπάνω στὸ τραπέζι. Μέσα σ' ἕνα κρυστάλλινο βάζο ὑπῆρχαν πέννες καὶ διάφορα μολύβια.

Ἐπῆρε ἕνα κι' ἀφηρημένη τραβοῦσε τώρα γραμμὲς ἐπάνω σ' ἕνα «μπλὸκ» ποὺ βρισκόταν δίπλα της, πάνω στὴ λευκὴ σελίδα.

Πάντοτε ἀφηρημένη, τραβοῦσε γραμμές, ἐσχεδίαζε.

Εἶχαν περάσει λίγα λεπτά.

Ξαφνικὰ ὅμως ἐρρίγησε καὶ ἀπεμακρύνθη ἀποτόμως ἀπὸ τὸ γραφεῖο, σὰν νὰ τὴν προσέβαλε ἡ ἐντύπωσις κάποιας δυσάρεστης ἐμφανίσεως.

Εἶδε αὐτὸ ποὺ εἶχε σχεδιάσει μὲ τὸ χέρι της δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ.

Ἦταν ἕνας κύκλος, ἕνας ἀκανόνιστος κύκλος στὸ μέγεθος ἑνὸς βραχιολιοῦ. Τὸ μολύβι ποὺ εἶχε πιάσει στὰ χέρια της ἀφηρημένη, ἦταν κι' αὐτὸ κόκκινο.

Ἔσχισε τὸ φύλλο μέσα ἀπὸ τὸ «μπλόκ», τὸ τσαλάκωσε καὶ τὸ πέταξε σὲ μιὰ γωνιά.

Ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Πῆγε νὰ φύγῃ. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔπιασε τὸ πόμολο τῆς πόρτας, σταμάτησε.

Ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Εἶχεν ἔλθει νὰ ἐκπληρώσῃ κάποιο σχέδιο.

Δύο φορὲς ἅπλωσε τὸ χέρι της στὸ πόμολο καὶ δύο φορὲς τὸ τράβηξε.

Ἔρριξε δίπλα της μιὰ ματιά, εἶδε μιὰ πράσινη κουρτίνα. Ἡ κουρτίνα ἐσκέπαζε ἕνα μέρος τοῦ τοίχου ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Εἶχε τὴν περιέργεια ν' ἀνασηκώσῃ τὴν κουρτίνα.

Καὶ εἶδε μιὰ κλειστὴ πόρτα, μιὰ σιδερένια πόρτα, τεράστια, ὕψους περίπου δύο μέτρων. Ἔμοιαζε τελείως μὲ πόρτα χρηματοκιβωτίου, μὲ πολύπλοκη κλειδαριά, μὲ κουμπιὰ καὶ τετραγωνίδια.

Τότε ἡ κυρία μὲ τὸ βέλο δὲν κουνήθηκε πιά.

Πρᾶγμα περίεργο!...

Δὲν ἦταν πιὰ ἡ πόρτα τὴν ὁποία ἐξήταζε, ἀλλὰ τὸ χέρι της ποὺ κρατοῦσε ἀνασηκωμένη τὴν κουρτίνα.

Τρομαγμένη ἐκύτταζε κάτι. Ἕνα Κόκκινο Κύκλο ποὺ εἶχε σχηματισθῇ καὶ ζωήρευε διαρκῶς ἐπάνω στὸ χέρι της.

—Ναί, ναί, ψιθύρισε ἀγριεμένη τώρα, πρέπει νὰ σπεύσω, πρέπει νὰ ἐνεργήσω...

Ἔτρεμε, καὶ μιὰ μυστική,

Κατάπληκτοι εἶδαν τὸν τοκογλύφο νὰ μπαίνῃ στὸ γραφεῖο

κρυφή, μέσα της, δύναμις, τὴν ἔσπρωχνε ἀλλόκοτα νὰ κάνῃ κάτι.

Ἔσκυψε, ἐκύτταξε τὸ μηχανισμό, προσπάθησε ἀλλὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Ἄφησε τότε τὴν κουρτίνα νὰ πέσῃ.

Ἐπῆγε κι' ἐμάζεψε ἔπειτα τὸ τσαλακωμένο χαρτάκι μὲ τὸν Κόκκινο Κύκλο καὶ τὤχωσε στὴ τσέπη της.

Τώρα ἦταν κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

Κατήρτισε τὸ σχέδιό της.

Σηκώθηκε. Εἶδε πὼς ὑπῆρχαν καὶ ἄλλες πράσινες κουρτῖνες γύρω, τριγύρω, ποὺ σκέπαζαν διάφορα κλειστὰ παράθυρα.

Σήκωσε μιὰ καὶ εἶδε ὅτι ὑπῆρχε ἀρκετὸ βάθος γιὰ νὰ κρυφθῇ κανεὶς πίσω της.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἡ ὁποία ἤρχετο ἀπὸ τὴν αἴθουσα ἀναμονῆς.

Ἕνα χέρι ἀκούμπησε ἀπ' ὄξω στὸ πόμολο τῆς πόρτας.

◆◆◆

Τὸ γραφεῖο αὐτό, τὸ ὁποῖον ὁ κύριος Κάρολος Μπώμαν, ὠνόμαζε τράπεζά του, δὲν εἶχε καμμιὰ τραπεζιτικὴ ἐμφάνισι καὶ οἱ ἐργασίες του ἦσαν μᾶλλον ὕποπτες.

Τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἡ τράπεζά του, ἦταν μιὰ παληὰ κατοικία, δίχως πολυτέλεια, καὶ τὰ γραφεῖα του ἔπιαναν ὁλόκληρο τὸ πρῶτο πάτωμα.

Τὸ γιατί εἶχε τὸ γραφεῖο του μέσα σὲ μιὰ τόσο λαϊκὴ συνοικία, ὁ κύριος Μπώμαν δικαιολογεῖτο ὅτι τὸν ἐνδιέφεραν ἐξ ἴσου οἱ λαϊκὲς μᾶζες.

Ὁ κύριος Κάρολος Μπώμαν ἔλεγε πὼς ἦταν τραπεζίτης καὶ ἐπιχειρηματίας. Ἂν εἶχε ὅμως τὴν παραμικρὴ εἰλικρίνεια θὰ ἔβαζε στὰ ἐπισκεπτήριά του τὴ λέξι: τοκογλύφος.

Τοκογλύφος ἦτο, ὅσο μποροῦσε κι' ἔπαιρνε περισσότερα καὶ εἰς ὅλα τὰ εἴδη. Ἐπωφελεῖτο ἀπὸ ἀνάγκες νεαρῶν κληρονόμων, πλουσίων, τοὺς ὁποίους ἔγδυνε κυριολεκτικῶς μὲ τὶς ὑπογραφὲς ποὺ τοὺς ὑπεχρέωνε νὰ βάζουν. Ἀλλὰ κατεδέχετο ἐπίσης νὰ δίνῃ καὶ μικρὰ δάνεια μὲ ὑπέρογκο ἑβδομαδιαῖο τόκο. Ἔλεγε πὼς τὰ ρυάκια ἀποτελοῦν καὶ σχηματίζουν τοὺς μεγάλους ποταμούς. Ἐμάζευε λοιπὸν ἔναντι μικρῶν δανείων ὅλην τὴν εἴσπραξι τῶν μικρῶν μαγαζιῶν, ὡς τόκο γιὰ τὰ λεφτὰ ποὺ τοὺς εἶχε δώσει.

Στὰ λαϊκὰ στρώματα ὅπου εἶχε ξαπλώσει τὰ δίχτυα του, δὲν ὑπῆρχε σπίτι ποὺ νὰ μὴν πλήρωνε φόρο στὸν Μπώμαν, καὶ ὅπου τ' ὄνομά του ἐσήμαινε καταστροφὴ καὶ φτώχεια.

Ὁ κύριος Μπώμαν ἦτο γερμανικῆς καταγωγῆς, ὅπως τὸ δείχνει ἐξ ἄλλου καὶ τ' ὄνομά του, ἐπάνω του ὅμως δὲν εἶχε τίποτα τὸ γερμανικό.

Ἦταν εὔθυμος, γλεντζές, πολὺ κομψός, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ἦταν νέος.

Τὰ μαλλιά του ἦσαν γκρίζα καὶ τὰ καλοχτένιζε ἐπάνω στὸ κεφάλι του.

Ὁ κύριος Μπώμαν λοιπὸν μὲ τὸ ψηλὸ γυαλιστερὸ καπέλλο του καὶ μὲ μιὰ ἄμεμπτη ρεδιγκότα, ἐπέρασε μὲ αὐστηρότητα τὸν προθάλαμο τοῦ γραφείου του.

— Λάρκιν, ἐφώναξε, σπρώχνοντας τὴν πόρτα τῆς αἰθούσης ἀναμονῆς.

Ὁ κλητῆρας ἀνατινάχθηκε

—Κύριε Μπώμαν;

—Τρέξετε γρήγορα νὰ πάρετε ἀπὸ τὸν ταμία τὸ φάκελλο Γκάρντινερ καὶ νὰ τὸν πᾶτε γρήγορα στὸν κύριο Μπούλ, στὸ δικαστήριο.

— Μάλιστα, κύριε. Πάντως ἂν ὁ κύριος μοῦ ἐπιτρέπῃ...

—Εἶπα, τρέχα σὰν ἐλατήριο. ..φύγε γρήγορα.

Ὁ δυστυχὴς κλητῆρας δὲν τόλμησε νὰ πῇ περισσότερα. Ἔφυγε.

Ὁ κύριος Μπώμαν ἐπέρασε τὴν αἴθουσα ἀναμονῆς καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο του.

Τοποθέτησε πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα τὸ καπέλλο καὶ τὸ μπαστοῦνι του. Ἔτριψε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ ξάπλωσε πάνω σὲ μιὰ μαλακὴ πολυθρόνα, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ξέρει ὅτι βρίσκεται στὰ ἰδιαίτερά του μακρυὰ ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα μάτια. Εἶχε κλείσει μιὰ ὑπόθεσι πολὺ συμφέρουσα καὶ ἐπικερδῆ.

Χαμογέλασε εὐχαριστημένος.

Σηκώθηκε ὅμως ἀπότομα καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πράσινη κουρτίνα ὅπου εὑρίσκετο τὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο.

Ἀκούμπησε τὰ δάχτυλα, ἀνασήκωσε τὴν κουρτίνα καὶ ἄρχισε νὰ κινῇ τὸ μηχανισμό.

Ἡ βαρειὰ πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου ἄνοιξε.

Ἡ κουρτίνα τοῦ ἀπέναντι παραθύρου κουνήθηκε ἐλαφρά.

Ὁ κύριος Μπώμαν δὲν τὸ ἀντελήφθη. Ἡ σιδερένια πόρτα δὲν ἦταν ἁπλουστάτη πόρτα χρηματοκιβωτίου. Ἔβγαινε μέσα σ' ἕνα ὁλόκληρο δωμάτιο δίχως παράθυρα. Ἕνα δωμάτιο μικρό, μὲ τοιχώματα ἀτσάλινα, γεμᾶτο ἀπὸ ράφια μὲ διάφορα χαρτιὰ καὶ φακέλλους. Κάθε φάκελλος ἔφερε ἀπ' ἔξω μιὰ ἐτικέττα καὶ ἐπιγραφή.

Ὁ τοκογλύφος ἐγύρισε ἕναν διακόπτη καὶ ἐφώτισε τὸ μυστικὸ αὐτὸ δωμάτιο. Ἔπειτα ἐμπῆκε. Πῆρε ἕνα μεγάλο δέμα ποὺ ἔγραφε ἀπ' ἔξω «ὁμολογίες», τὸ ἔφερε ἔξω, τὸ ἀκούμπησε ἐπάνω στὸ γραφεῖο του.

Ἔπειτα ξαναγύρισε στὸ κρυφὸ δωματιάκι καὶ ἄρχισε νὰ κατεβάζῃ διαφόρους φακέλλους καὶ ἔγγραφα. Ἔπαιρνε σημειώσεις σ' ἕνα σημειωματάριο.

Ἡ κουρτίνα τοῦ παραθύρου ἄνοιξε. Μιὰ γυναικεία σιλουέττα ἐβγῆκε δίχως τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Ὁ κύριος Μπώμαν μέσα στὸ ἀτσαλένιο δωματιάκι εἰργάζετο ἀτάραχος.

Οἱ ὑπάλληλοι στὰ διπλανὰ δωμάτια εἰργάζοντο κι' αὐτοὶ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, γιατὶ εἶχαν καταλάβει ὅτι τ' ἀφεντικὸ βρισκόταν στὸ γραφεῖο του.

Πάντως, κάποιος ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ πρὸ ὀλίγων λεπτῶν δὲν εἰργάζετο πιά.

Σὰν νὰ πρόσεχε κάτι, κάτι σὰν νὰ ἄκουε. Τέλος ἔγυρε δίπλα σ' ἕνα συνάδελφό του καὶ τοῦ εἶπε:

—Κύριε Ζάρβις;

—Κύριε Γκράντ!

— Ἀκοῦτε... Δὲν ἀκοῦτε τίποτα;

—Τί πρᾶγμα;

—Φωνὲς... μακρινές... πνιγμένες... ὑπόκωφοι κρότοι... Ἀκοῦστε! Ἀκοῦστε!

—Μά, ναί, πράγματι... Πολὺ περίεργο!

— Σὰν νἄρχωνται ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ!...

—Λέτε νὰ τὸν δολοφονοῦν ; εἶπε ὁ Ζάρβις μὲ ψυχραιμία.

— Φαντάζομαι μᾶλλον πὼς αὐτὸς θὰ δολοφονῇ κανένα... εἶπε κάποιος τρίτος ποὺ τοὺς ἄκουσε νὰ μιλοῦν.

—Δὲν πιστεύω, δὲν εἶνε τὸ εἶδος του... συνέχισε ὁ Ζάρβις.

— Ἀκοῦστε, εἶπε πάλι ὁ Γκράντ. Ἀσφαλῶς κάτι συμβαίνει στὸ γραφεῖο. Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε.

Ἐκυττάχθηκαν διστακτικοί. Ὁ κύριος Μπώμαν δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους ἐκείνους ποὺ θὰ μποροῦσαν ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει νὰ συζητήσουν καὶ νὰ ἐξηγηθοῦν. Θὰ μποροῦσε νὰ παρεξηγήσῃ τὴν

Ὁ ταγματάρχης Ἄλλεν, διοικητὴς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας

περιέργεια τους καὶ τότε ἀλλοίμονον!

Ἐν τούτοις, ἐκεῖνες οἱ φωνές, οἱ ὑπόκωφοι κρότοι, ἤρχοντο ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Σταμάτησαν μιὰ στιγμὴ ἀλλὰ καὶ πάλι ἐπανελήφθησαν πλέον ἀπελπιστικές. Δὲν ἔπρεπε πιὰ νὰ διστάζουν.

Οἱ τρεῖς ὑπάλληλοι ἔσπευσαν τότε πρὸς τὸ γραφεῖο ὅπου ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐτόλμησαν νὰ μποῦν δίχως τὴν ἐντολὴ τοῦ προϊσταμένου.

Ἐμπῆκαν.

—Ἐκείνη εἶνε! εἶπε ὁ ἕνας κι' ἔδειξε τὴ μετάλλινη πόρτα. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πάχος της ἀκουγόταν ἡ φωνὴ τοῦ Μπώμαν. Ἀκουγόντουσαν χτυπήματα, κλωτσιές.

— Τὸ κλειδί, ἐφώναξε ὁ Γκράντ. Ποῦ εἶνε τὸ κλειδί;

—Δὲν ἀνοίγει μὲ κλειδί. Εἶνε κάποιος συνδυασμὸς γραμμάτων.

—Τί νὰ κάνωμε τώρα; Θεέ μου τί νὰ γίνῃ; Κύριε Μπώμαν, κουράγιο! Εἴμαστε ἐδῶ νὰ σᾶς ἐλευθερώσωμε.

—Νὰ φωνάξουμε τὸν ταμία! Αὐτὸς θὰ ξέρῃ πῶς ἀνοίγει ἡ πόρτα, εἶπε ὁ Ζάρβις.

Κι' ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν ταμία, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ.

Μὲ λίγα λόγια ὁ Ζάρβις τοῦ ἐξήγησε τί συνέβαινε. Οἱ δύο ἄντρες ἔσπευσαν τότε μαζί.

Ὁ Γκρὰντ ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στὸν προϊστάμενό του.

Ἀλλὰ οἱ χτύποι τώρα ἦσαν πολὺ ἀσθενικοί, ἀσφαλῶς θὰ πνιγόταν ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὸν λίγο ἀέρα τοῦ κλειστοῦ δωματίου.

Ὁ ταμίας ἔστριψε τὰ κουμπιά, ἔχωσε τὰ δάχτυλά του, καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε.

Ἔφθασαν ἐγκαίρως. Ὁ κύριος Μπώμαν ἐβγῆκε τρικλίζοντας. Τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἐκάθισαν σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Εἶχε μελανιάσει, καὶ τραβοῦσε τὸ κολλάρο ποὺ τὸν ἔσφιγγε γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀναπνεύσῃ.

Ὅταν συνῆλθε, ἀγρίεψε κι' ἐφώναξε:

—Ποιὸς ἦταν; Γρήγορα θέλω νὰ τὸ μάθω. Ποιὸς ἦταν; Γρήγορα πῆτε το γιατὶ θὰ σᾶς πετάξω ὅλους ἀπὸ δῶ μέσα! Ποιὸς ἐμπῆκε ἐδῶ μέσα; Ποιὸς ἔκλεισε αὐτὴ τὴν πόρτα, ἀφοῦ ἤξερε ὅτι βρισκόμουν μέσα; Βέβαια ἐκεῖνος ποὺ μ' ἔκλεισε τὸ ἤξερε πῶς ἤμουν μέσα.

Ὁ τοκογλύφος ἐξήταζε τώρα τοὺς ὑπαλλήλους του ἕναν-ἕναν. Τὰ μάτια του ὅμως πετοῦσαν φλόγες!

Ὅλοι διεμαρτύροντο, δικαιολογοῦντο.

—Κανεὶς δὲν ἐμπῆκε, κύριε, ἐδῶ μέσα πρὶν ἀπὸ μᾶς. Μόλις ἀκούσαμε τὶς φωνές σας ἐσπεύσαμε νὰ σᾶς σώσουμε, ἐβεβαίωσεν ὁ ταμίας...

Ξαφνικὰ ὅμως ὁ Μπώμαν τὸν διέκοψε.

—Καὶ τὸ δέμα; Τὸ δέμα μὲ τὶς ὁμολογίες, ποῦ εἶνε; Ἦταν ἐδῶ! Ἐδῶ! Ἐπάνω στὸ γραφεῖο! Ποῦ εἶνε;

Καὶ μὲ μιὰ τραγικὴ κίνησι ἔδειχνε τὸ ἄδειο τραπέζι.

Οἱ ὑπάλληλοι κυτταζόντουσαν δίχως νὰ καταλαβαίνουν.

—Τί δέμα, κύριε Μπώμαν; ἐπρόφερε ὁ Σμὶθ ὁ ταμίας.

—Τὸ δέμα μὲ τὶς ὁμολογίες! Οἱ ὁμολογίες τῶν μικρῶν δανείων. Τὸ εἶχα βγάλει ἔξω, τὸ ἀκούμπησα ἐδῶ ἐπάνω... Μοῦ τὸ ἔκλεψαν... Ἀφοῦ ἀπεπειράθησαν νὰ μὲ σκοτώσουν κλείνοντας τὴν πόρτα, ἔπειτα μὲ ἔκλεψαν!

Θὰ βρῶ ὅμως τὸν ἔνοχο. Θὰ διατάξω νὰ σᾶς συλλάβουν ὅλους σας, θὰ σᾶς δικάσουν, καὶ θὰ σᾶς καταδικάσουν... Ἄθλιοι! Κακοποιοί! Δολοφόνοι!

Ὁ κύριος Μπώμαν οὔρλιαζε, φώναζε, πηδοῦσε μπροστὰ στὸ ἄδειο γραφεῖο.

Οἱ ὑπάλληλοι σιωποῦσαν.

—Θὰ ἦταν ἡ κυρία μὲ τὸ βέλο, ἀκούστηκε πίσω τους μιὰ φωνή.

Ὅλοι γύρισαν καὶ κύτταξαν.

Ἦταν ὁ Λάρκιν, ὁ κλητῆρας, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴ δουλειὰ ποὺ τὸν εἶχαν στείλει.

Ὁ Μπώμαν πήδησε καὶ τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμό.

—Πῶς; Ἡ κυρία μὲ τὸ βέλο; Ποιὰ κυρία μὲ τὸ βέλο; Τί θέλεις νὰ πῇς;... Μίλησε λοιπόν... Ἔ;

Τὸν κουνοῦσε πάνω - κάτω μὲ δύναμι. Ὁ δυστυχὴς εἶχε κιτρινίσει κι' ἔμοιαζε περισσότερο μὲ πεθαμένο, παρὰ μὲ ζωντανό.

— Κύριε Μπώμαν, δὲν ἦταν λάθος δικό μου. Σιγά, κύριε, θὰ μὲ πνίξετε.

—Σώπα καὶ μίλα!

Ὁ δυστυχὴς Λάρκιν διηγήθη ὅπως μποροῦσε τὴ συνομιλία του μὲ τὴν ἄγνωστη κυρία.

—Καὶ ἀφήσατε νὰ μπῇ στὸ σπίτι μου μιὰ ἄγνωστη γυναῖκα; Ἀπὸ λάθος δικό σου παρὰ λίγο νὰ ἤμουν τώρα νεκρός. Τὸ καταλαβαίνεις αὐτὸ ζῶον;

—Κύριε, ἐμούγκρισε ὁ δυστυχισμένος, ἐνόμισα... ἐκείνη ἡ κυρία μοῦ εἶπε...

Δὲν τελείωσε.

Ὁ Μπώμαν τοῦ ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ καὶ τὸν πέταξε στὴν πόρτα.

—Κύριε, Σμίθ, ἐλᾶτε, ἐφώναξε ἐπιτακτικὰ ὁ Μπώμαν. Τρέχω στὴν ἀστυνομία νὰ καταγγείλω τὸ γεγονός. Σεῖς θὰ συμπληρώσετε τὴν καταγγελία μου.

Μὲ τραγικὸ βῆμα ἐπέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του.

Ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Λάρκιν καὶ τὸν Σμίθ, κατέβηκε τὶς σκάλες.

Βγῆκε στὸ δρόμο καὶ κεῖ σταμάτησε κατάπληκτος. Τὸ αὐτοκίνητό του εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

—Τὸ αὐτοκίνητό μου!

Ὁ Σμὶθ καὶ ὁ Λάρκιν ἔτρεξαν ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ ἀλλὰ δὲν εὐρῆκαν τίποτε.

—Μοῦ τὸ ἔκλεψαν κι' αὐτό!

Ἀκούμπησε ἐξαντλημένος στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Σμίθ. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ βῆμα.

Τέλος διέταξε τὸν Λάρκιν νὰ φωνάξῃ ἕνα αὐτοκίνητο.

Ἔπειτα ἀπὸ τρία λεπτά, ὁ Λάρκιν κατέφθασε μ' ἕνα αὐτοκίνητο.

Ὁ Μπώμαν καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἀνέβηκαν.

Ἔσπευδαν τώρα πρὸς τὴν ἀστυνομία.

II

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΒΕΛΟ.— ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ.

Ὁ Ράντολφ Ἄλλεν, ὁ διοικητὴς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας, εἶχε ἀκούσει τὶς ἀναφορὲς τῶν ἀστυφυλάκων καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ δώσῃ τὶς σχετικὲς ὁδηγίες, ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἰατροῦ Λεμάρ, ὁ ὁποῖος ἐμπῆκε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ λεπτὰ μὲ τὴν οἰκειότητα ἀνθρώπου ποὺ μπαίνει στὸ σπίτι του.

Ὁ Ἄλλεν, ὁ ὁποῖος εἶχε γιὰ τὸν ἰατροδικαστὴ μεγάλη ἐκτίμησι καὶ φιλία, τοῦ ἔσφιξε μ' ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι.

Οἱ ἀστυφύλακες ἀπεχώρησαν μόλις ἐμπῆκε ὁ Μὰξ Λεμάρ.

—Τί εἶνε, φίλε μου; ἐρώτησεν ὁ Ἄλλεν.

Ὁ Λεμὰρ ἦταν σκεπτικός. Ὁ Ἄλλεν τὸ διέκρινε στὸ πρόσωπό του μόλις τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ.

—Θυμόσαστε τὸν Κόκκινο Κύκλο; ἐρώτησεν ὁ Λεμάρ.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ἄλλεν. Εἶνε μιὰ ὑπόθεσις, φαντάζομαι, ποὺ τώρα πιὰ ἔχει τελειώσει, ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Τζὶμ Μπάρντεν.

—Ὄχι, ἡ ὑπόθεσις δὲν ἐτελείωσε, τοὐναντίον εἶνε ἕνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπαναρχίζει. Ὁ Κόκκινος Κύκλος ἐπέζησε σὲ δύο τελευταίους ἀπογόνους τοῦ Μπάρντεν. Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι ἡ ἐπικίνδυνος αὐτὴ οἰκογένεια τοῦ Κόκκινου Κύκλου ἔχει καὶ ἄλλους ἀπογόνους, τοὺς ὁποίους ἐμεῖς δὲν ἐγνωρίσαμε.

—Εἶσθε βέβαιος γι' αὐτό; ἐρώτησε ὁ Ἄλλεν, ὁ ὁποῖος κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια νὰ μὴ φανερώσῃ τὴν συγκίνησί του.

—Ἀπολύτως βέβαιος.

—Ἀλλὰ ὁ Τζὶμ Μπάρντεν δὲν εἶχε ἄλλα παιδιὰ παρὰ ἐκεῖνον τὸν ἀλήτη ποὺ ὠνομάζετο Μπόμπ.

—Δὲν ξέρω. Γνωρίζω μονάχα ὅτι ὁ Κόκκινος Κύκλος ὑφίσταται ἀκόμα. Τὸν εἶδα.

—Πότε;

—Πρὸ ὀλίγου.

—Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ φέρει τὸ σημάδι αὐτό;

—Μιὰ γυναῖκα.

—Ποιὰ γυναῖκα;

—Δὲν ξέρω. Ἀλλὰ ὁ Κόκκινος Κύκλος ὑπάρχει πάνω στὸ χέρι μιᾶς γυναίκας. Ἰδοὺ τί συνέβη.

Καὶ ὁ Μὰξ Λεμὰρ διηγήθη κατὰ γράμμα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχε δῆ πρὸ ὀλίγου καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα ἐπισκεπτήριό του πάνω στὸ ὁποῖο εἶχε σημειώσει:

Αὐτοκίνητο ἀριθ. 126694
ὁ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Ὁ Διοικητὴς Ράντολφ Αλλεν ἐκύτταξε τὸ σημείωμα αὐτὸ γιὰ λίγα λεπτὰ κι' ἔπειτα ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Ἐμπῆκε ἕνας κλητῆρας.

—Φέρτε μου τὸ βιβλίο τῶν ἀριθμῶν αὐτοκινήτων. Ἔτσι θὰ δοῦμε ποιὸς εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐρχόμουν νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ δοῦμε, εἶπε ὁ ἰατρὸς Λεμάρ.

Ὁ κλητῆρας ἐπέστρεψε μ' ἕνα μεγάλο βιβλίο. Τὸ ἀκούμπησε ἐπάνω στὸ γραφεῖο.

Ὁ ἰατρὸς ἔσκυψε τώρα δίπλα στὸ Διοικητὴ περίεργος, περιμένοντάς τον νὰ ξεφυλλίσῃ τὸ βιβλίο ἐκεῖνο.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε ἀπέξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο θόρυβος καὶ φιλονικία.

—Καὶ γὼ σᾶς λέγω πὼς θὰ μπῶ! ἐφώναζε μιὰ ἐξαγριωμένη φωνή. Εἶμαι ὁ κύριος Μπώμαν, τῆς Τραπέζης Μπώμαν! Θέλω νὰ δῶ ἀμέσως τὸ Διοικητή σας!

Καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε ὁρμητικά.

Πράγματι ἦταν ὁ τραπεζίτης Μπώμαν, ὁ ὁποῖος διέφευγε ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ καὶ ὥρμησε μέσα στὸ γραφεῖο.

Ὁ θυμὸς καὶ ἡ νευρικότης του εἶχαν αὐξήσει καθ' ὅλο τὸ διάστημα καὶ παρ' ὅλο τὸ κομψὸ ντύσιμό του τώρα χειρονομοῦσε σὰν χιμπαντζῆς.

Πίσω του εἰσῆλθαν ὁ ταμίας Σμὶθ καὶ ὁ κλητῆρας του Λάρκιν.

—Μιὰ κλοπή! ἐφώναξε, δίχως νὰ σκεφθῇ κὰν πρὶν νὰ χαιρετήσῃ. Μιὰ μεγάλη κλοπὴ μὲ μιὰ ἀπόπειρα δολοφονίας!

—Ἐξηγηθῆτε, κύριε Μπώμαν, εἶπε ὁ Διοικητὴς Ἄλλεν.

—Καὶ πρὸ πάντων ἡσυχάσετε πρῶτα, πιὸ ἤρεμος, εἶπε ὁ ἰατρὸς Λεμάρ.

—Νὰ ἡσυχάσω; Νὰ ἠρεμήσω; Εἶνε εὔκολο νὰ τὸ λέῃ κανεὶς ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ γίνῃ. Μ' ἔκλεψαν, μ' ἔγδυσαν... Ποιόν; Ἐμένα τὸν Κάρολο Μπώμαν! Μοῦ πῆραν τὰ χαρτιά μου! Τὶς ὁμολογίες μου! Τὸ αὐτοκίνητό μου! Ἄ! οἱ κακοῦργοι... δὲν σέβονται πιὰ τίποτα... μπαίνουν στὰ σπίτια μας σὰν νὰ μπαίνουν σὲ καφενεῖο... Ὅλες τὶς ὁμολογίες ποὺ προέρχονται ἀπὸ διάφορα μικροδάνεια... Ὅλες! Πῶς θὰ ξεπληρώσω λοιπὸν τώρα ὅλ' αὐτὸ τὸ ποσό;

Χτυποῦσε τὰ πόδια του, στρίγγλιζε.

—Σὲ μιὰ πόλι, ὅπως τὴ δική μας, ἐπιτρέπεται νὰ γίνωνται τέτοιες ἀπόπειρες;... Ἐρωτῶ, κύριε Διοικητά, ποῦ εἶνε ἡ προστασία τοῦ Κράτους; Ἡ προστασία τῆς Ἀστυνομίας; Κύριε Ἄλλεν... σᾶς καθιστῶ προσωπικῶς ὑπεύθυνον. Σᾶς ὑποβάλλω...

—Σιγά! Σιγά! εἶπεν ὁ Ἄλλεν.

Καὶ μ' ἕνα αὐστηρό, ψυχρὸ βλέμμα τὸν σταμάτησε. Ὁ Μπώμαν ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα ἐξηντλημένος.

—Εἶμαι ἕνας δυστυχισμένος, μουρμούριζε. Μ' ἔγδυσαν... ὁ θυμός μου εἶνε δίκαιος... Ἠθέλησα πάντοτε νὰ κάνω τὸ καλό, —καὶ ἰδοὺ ἡ ἀμοιβή!...

Ὁ ἰατρὸς Λεμὰρ καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας Ἄλλεν, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ τὸν τοκογλύφο Μπώμαν, ἀντήλλαξαν μιὰ ματιὰ ἀποστροφῆς γι' αὐτὸ τὸ ἄτομο. Τέλος ἀπεφάσισαν νὰ σκεφθοῦν μονάχα τὸ γεγονὸς ποὺ τοὺς κατηγγέλλετο.

—Ἀπὸ ὅ,τι ἐκατάλαβα, κύριε Μπώμαν, ἐπέσατε θῦμα μιᾶς κλοπῆς. Ἔτσι, κύριε Μπώμαν; Μᾶς δίνετε, σᾶς παρακαλῶ, περισσότερες λεπτομέρειες;

Ὁ Μπώμαν, ὁ ὁποῖος εἶχε τώρα ἡσυχάσει κάπως, σηκώθηκε καὶ διηγήθη μὲ τὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες ὅσα συνέβησαν στὴν Τράπεζά του. Τόσον ὁ Ἄλλεν, ὅσο καὶ ὁ Λεμὰρ τὸν ἄκουαν προσεχτικά. Ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ὑπόθεσις εἶχε μεγάλο ἐνδιαφέρον. Τὴν ἀφήγησι τοῦ τραπεζίτου συνεπλήρωσε καὶ ἐβεβαίωσε σὲ πολλὰ σημεῖα ὁ ταμίας Σμίθ.

Ὁ ἰατροδικαστὴς Μὰξ Λεμὰρ

Ὅταν ἐμπήκατε στὸ γραφεῖο σας γιὰ πρώτη φορά, δὲν παρετηρήσατε τίποτα τὸ ὕποπτο; ἐρώτησε ὁ Ἄλλεν.

—Ἀπολύτως τίποτα.

—Ἐν τούτοις, αὐτὴ ἡ κυρία μὲ τὸ βέλο φαίνεται ὅτι βρισκόταν κρυμμένη μέσα στὸ γραφεῖο.

—Καὶ βέβαια, ἀφοῦ ξεγέλασε τὸν κλητῆρα μου...

Καὶ ὁ Μπώμαν ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λάρκιν.

—Καὶ ποιὰ στιγμὴ ἀκριβῶς καταλάβατε ὅτι σᾶς εἶχαν κλείσει μέσα στὸ μυστικὸ δωμάτιο;

—Τὴ στιγμὴ ποὺ γύρεψα νὰ βγῶ ἔξω. Ἐμπῆκα γιὰ πρώτη φορὰ κι' ἔβγαλα τὸ δέμα μὲ τὶς ὁμολογίες. Τὸ ἔβαλα ἐπάνω στὸ γραφεῖο καὶ ξαναμπῆκα στὸ μικρὸ αὐτὸ δωμάτιο γιὰ νὰ πάρω μερικὲς σημειώσεις. Ἡ ἐργασία ποὺ ἔκανα ἀπαιτοῦσε μεγάλη προσοχή, καὶ ὅπως ἤμουν προσηλωμένος δὲν κατάλαβα τίποτα. Ἔσβυσα τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς. Ἀλλὰ ξαφνικὰ βρέθηκα μέσα σ' ἕνα ἀπόλυτο σκοτάδι. Δὲν ἔφεγγε πιὰ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πόρτας τοῦ χρηματοκιβωτίου. Δὲν κατάλαβα βέβαια ἀκόμα τίποτα. Ἀλλὰ ὅταν πλησίασα, βρῆκα τὴν πόρτα κλειστή. Πότε τὴν ἔκλεισαν; Πῶς; Δὲν ξέρω...

Σιώπησε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε:

—Προσπάθησα ν' ἀνοίξω ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατον. Μὲ εἶχαν φυλακίσει. Ἄρχισα νὰ φωνάζω, νὰ χτυπῶ, ἀλλὰ ἡ πόρτα ἦταν πολὺ παχειά, ἀτσαλένια καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ μ' ἀκούσουν. Ἄρχισα νὰ ὑποφέρω... Τὸ δωμάτιο εἶνε μικρό... ὁ ἀέρας λίγος... πνιγόμουνα. Ἔνοιωσα, κύριοι, ὅτι θὰ πέθαινα... Σκεφθῆτε...

—Καὶ ἡ κυρία μὲ τὸ βέλο; ἐρώτησε ὁ Ἄλλεν.

Ὁ Μπώμαν τὸν διέκοψε.

—Λάρκιν! Ἔλα κοντά! Λέγε. Ἡ κυρία μὲ τὸ βέλο!... Σὺ τὴν ἔμπασες στὸ γραφεῖο μου.

Ὁ Λάρκιν διηγήθη κι' αὐτὸς ὅ,τι ἤξερε σχετικῶς μὲ τὴ μυστηριώδη ἐπισκέπτρια.

—Καὶ εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν εἶχε βγῆ πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ κυρίου Μπώμαν;

—Βεβαιότατος, διότι δὲν ἄφησα οὔτε στιγμὴ τὸν προθάλαμο.

—Καὶ γιατί δὲν εἰδοποιήσατε τὸν κύριο Μπώμαν ὅτι ὑπῆρχε κάποιος στὸ γραφεῖο του;

—Ναί, γιατί; εἶπε καὶ ὁ Μπώμαν.

—Ἐγώ, πῆγα νὰ σᾶς τὸ πῶ, κύριε. Ἀλλὰ σεῖς δὲν μ' ἀφήσατε νὰ μιλήσω. Μοῦ εἴπατε νὰ τρέξω νὰ πάω τὸ φάκελλο τῆς ὑποθέσεως Γκάρντινερ. Καὶ βέβαια προσπάθησα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, σεῖς ὅμως μὲ διακόψατε. «Γρήγορα, τρεχᾶτε...» μοῦ φωνάξατε. Καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ συνεχίσω, κύριε...

—Αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα ἔχει ἡ μεγάλη ἀπολυταρχία!

—Τὸ δέμα ποὺ σᾶς ἔκλεψαν περιεῖχε ὁμολογίες ἔναντι μικρῶν δανείων, τὰ ὁποῖα εἴχατε κάνει σὲ φτωχὸ κόσμο, μόνον; ἐρώτησε ὁ Ἄλλεν.

Ὁ Μπώμαν ἐκοκκίνισε.

—Μάλιστα, κύριε.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχές

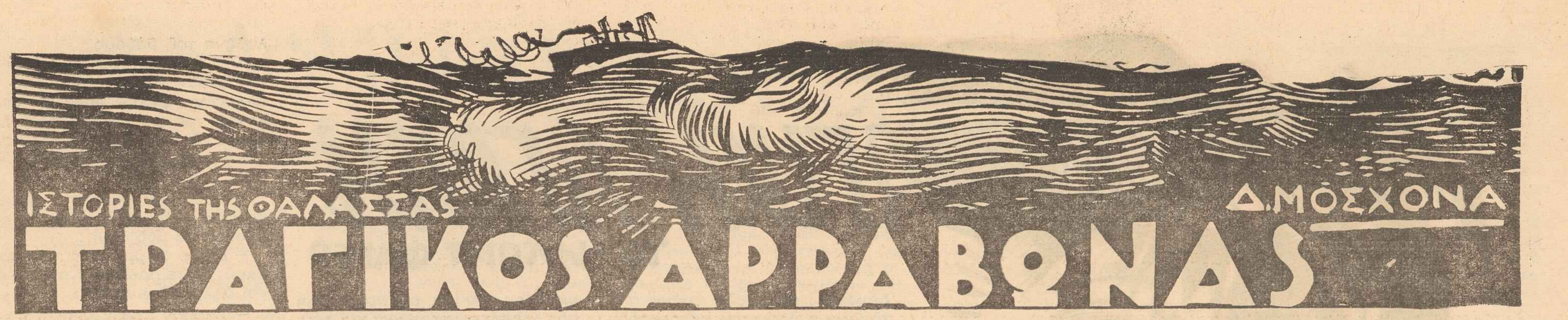

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Δ. ΜΟΣΧΟΝΑ

Δὲν εἴχαμε ξεμπουκάρει καλὰ-καλὰ τὴν Τζιμπεράλτα καὶ χύθηκε καταπάνω μας, θηριό ἀνήμερο, μουγκρίζοντας σὰν μανιασμένη ἀρκούδα, ὁ Ἀτλαντικός. Βουνὰ τὰ κύματα, μαῦρα καὶ σκοτεινά, ἄρχισαν νὰ μᾶς καβαλλᾶνε —ἄτια μουγγὰ κι' ἀνείπωτα— τὴν πλώρη καὶ νὰ ξεχύνωνται σὰν καταρράχτες ἀπὸ τὶς κουπαστές. Καὶ τὸ καράβι μας, λεβέντης ἄτρομος κι' ἀδείλιαστος, στὸ πάλεμά του μὲ τὸ φοβερὸ στοιχεῖο, ἔδινε τὰ σιδερένια στήθεια του νὰ τὰ δαγκάνουν λυσσασμένα τὰ φίδια τοῦ νεροῦ. Ἄγριο τὸ μπουνεντογάρμπι ἐχτυποῦσε ἀλύπητα τὴν ἀριστερή μας μάσκα. Καὶ τὸ θαλασσοποῦλι μας, σὰν κονταροχτυπημένος πολεμάρχος, ἀκούμπησε γερὰ στὶς καρένες του κι' ἔγειρε, ταξιδεύοντας πάντα. Κάπου δώδεκα μοῖρες κλίσι. Ἀγκομαχητὸ στὶς μηχανὲς καὶ ξενέρισμα στὶς προπέλλες, ξενέρισμα ποὺ ἔκανε τὸ σκάφος νὰ τριζοβολᾷ καὶ νὰ τραντάζῃ, λὲς καὶ τὸ βαροῦσαν ἀτελείωτοι κεραυνοί.

—Μωρέ, νὰ σοῦ πετύχῃ γλέντι ποὺ μᾶς σερβίρει ὁ κερατομπουνέντες, ὅτι καὶ ξεμυτίσαμε, ἐμουρμούρισε, δαγκώνοντας γερὰ τὴν πίπα του, ὁ καπετὰν Μιχάλης ὁ Χιώτης, ποὺ ἐκυβερνοῦσε τὴ βάρδια δώδεκα μὲ τέσσερες τὸ πρωΐ. Κι' εἶνε δυναμωμένος μὲ τὰ οὖλα του, ὁ ἀφιλότιμος.

—Καὶ θὰ βαστήξῃ, νὰ ξέρῃς, καπετάνιο, εἶπε σιγανὰ ὁ λοστρόμος, ὁ μπάρμπα Ἀντώνης ἀπὸ τὴν Ὕδρα, ποὺ σκαρφαλωμένος στὸ παραπέτο τῆς γεφύρας ἐμάζευε τὴν τέντα γιὰ νὰ μὴ σουρώνῃ ὁ ἀέρας. Θὰ βαστήξῃ! Τὸν ξέρω ἐγὼ τί πεισματάρης εἶνε αὐτὴ τὴν ἐποχή...

—Νὰ περάσουμε τὶς γραμμές, μωρὲ μπάρμπ' Ἀντώνη, τὸν ἀντίκοψε ὁ καπετὰν Μιχάλης, παλεύοντας νὰ σκίσῃ μὲ τὰ γερά του μάτια τὴν καταχνιὰ τῆς πλώρης. Νὰ μὴ μᾶς τύχῃ κανένα τράκο, Ἅη Νικόλα μου βοήθα. Κι' ὕστερα... Δὲν πάει νὰ λυσσάξῃ ὁ ἀντίχριστος... Τί θὰ μᾶς κάνῃ...

Στὶς καμπίνες καὶ στὶς κουκέττες κάτω, ψαθὶ οἱ ἐπιβάτες. Γιατὶ τὸ σκαμπανέβασμα τοῦ μπουνέντε στὸν Ὠκεανὸ δὲν εἶνε παῖξε - γέλασε. Κι' οἱ πλειὸ ψημένοι θαλασσινοὶ ἔρχεται ὥρα ποὺ θολώνει τὸ κεφάλι τους, λὲς καὶ περπατοῦν σκουλήκια μέσα στὸ μυαλό τους.

Στὸ «σμόκιν-ρούμ», στὸ καπνιστήριο, ὁ Πρῶτος, ἀγρυπνῶντας στὴν ἀντάρα τῆς θάλασσας, μασοῦσε νευρικὰ τὸ τσιγάρο του κι' ἔρριχνε πασιέντσες. Στὸν καναπὲ τῆς μουράδας, ξαπλωμένος πτῶμα ἕνας ἐπιβάτης, ἐσπαρταροῦσε ἀπὸ τὴν ἀγωνία κι' ἔλεγε καὶ ξανάλεγε:

—Μὰ γιατί τρίζει, γιατί τρίζει, γιατί τρίζει, καπετάνιο!...

—Χελῶνες ἔχουμε ἀπὸ κάτω μας, τὶς σπάει καὶ περνάει τὸ καράβι! τοῦ φώναξε γιὰ μιὰ στιγμὴ μισοθυμωμένος καὶ μισογελῶντας ὁ Καπετάνιος. Κάνε κράτει στὶς μουρμοῦρες καὶ κοιμήσου ἂν μπορῇς...

Διπλωμένος μέσ' στὴ νιτσεράδα του, μὲ τὰ πόδια χωμένα στὰ λαστιχένια ὑποδήματα καὶ μὲ τὸ κασκέττο στερεωμένο μὲ τὸ καψάλι κάτω ἀπὸ τὸ πηγοῦνι του, ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἐμπῆκε στὸ καπνιστήριο, στάζοντας θάλασσες, ὁ ὕπαρχος, ὁ καπετὰν Τηλέμαχος, θαλασσινὸς λεβέντης ἀπὸ τοὺς λίγους. Ψηλός, καλοδεμένος, μὲ πλατειὰ στήθεια, μὲ δέρμα κάστανο ἀπὸ τοὺς ἥλιους καὶ τὶς ἅλμες τῆς θάλασσας, ἀγέλαστος κι' ἀμίλητος, ἦταν τὸ καμάρι τοῦ καραβιοῦ μὰ καὶ τὸ καραβόσκυλο ποὺ ἔτρεμαν κι' ἐσεβόντουσαν τὰ πληρώματα.

Ξεκούμπωσε τὸ ἀδιάβροχο, ἐτίναξε τὰ νερὰ ποὺ τὸ πλημμύριζαν, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ εἶπε μὲ ἥσυχη φωνή:

—Μπουράσκα τῆς κακῆς ὥρας, καπετὰν Γκίκα. Λυσσομανάει σὰν γεννημένη σκύλα.

Ὁ Πρῶτος, χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὴν πασιέντσα του, ἐσήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους.

Ἄσε την κι' ἂς λυσσομανάῃ, μωρὲ καπετὰν Τηλέμαχε, ἐμουρμούρισε. Τί θὰ μᾶς κάνῃ;...

—Ἐγὼ λέω νὰ χαμηλώσουμε καμμιὰ-δυὸ μοῖρες, καπετὰν Γκίκα, ξαναεῖπε ὁ ὕπαρχος. Τὸ μπατάρισμα εἶνε μεγάλο καὶ τὸ σκαμπανέβασμα ἀνοικονόμητο. Ἔχουμε κι' ἐπιβάτες ἐδῶ μέσα, διάολε...

Ὁ Πρῶτος ἐπέταξε τὰ χαρτιὰ στὸ τραπέζι ἐπάνω, φόρεσε τὸ πηλήκιό του κι' ἐκουτσογέλασε.

—Μιὰ καὶ τὸ λές, Τηλέμαχε, ἀνέβα πάνω καὶ χαμήλωσέ το. Δὲν ἔχεις ἄδικο. Εἶνε δυνατὸ τὸ κούνημα... κι' ἔχουμε κι' ἐπιβάτες... Κι' ἐπιβάτες ποὺ δὲν κάνει νὰ τσαλακωθῇ τὸ μουτράκι τους ἀπὸ τὸ πολὺ ξερατό... Ἄντε... Σάλτα στὴ γέφυρα...

Ἀμίλητος ὁ δεύτερος σηκώθηκε, ἐκούμπωσε τὴ νιτσεράδα του καὶ χάθηκε στὰ σκοτάδια τῆς κουβέρτας, ποὺ τὴν ἐσάρωναν ἄγρια τὰ κύματα.

Ὁ καπετὰν Γκίκας ἐζύγωσε στὸ πλωρηὸ φινεστρίνι, τὸν εἶδε νὰ σκαρφαλώνῃ τὴ σκάλα τῆς γέφυρας κι' ἐμουρμούρισε:

—Νειός, λεβέντης κι' ἄξιος θαλασσινός... Χαλάλι του...

⁂

Πέντε μερόνυχτα, μᾶς ἐκοπανοῦσε ἡ ἄγρια φουρτούνα. Μὰ στὶς ἔξη μέρες κουράσθηκε, φαίνεται. Ὁ καιρὸς ἐγύρισε στὸν Γρέγο κι' ἡ θάλασσα μαλάκωσε. Οἱ ἐπιβάτες ἄρχισαν νὰ ξεμυτοῦν ἀπὸ τὶς καμπίνες στραπατσαρισμένοι, κίτρινοι σὰν θειάφι. Οἱ πολυθρόνες ἁπλώθηκαν στὸ ντὲκ τῆς πρώτης κι' ὁ πρῶτος καμαρότος ξαναχτύπησε ὕστερ' ἀπὸ τόσες μέρες τὸ κουδοῦνι τοῦ φαγητοῦ. Ἡ ζωὴ ξαναγύρισε στὸ ταλαιπωρημένο μας πλεούμενο.

Σὲ μιὰ σαὶζ-λὸγκ ἀναπαυτική, τοποθετημένη στὴν κόντρα γέφυρα, σκεπασμένη ὡς τὸ λαιμὸ μὲ ἀκριβὲς κουβέρτες, ἦταν ξαπλωμένη μιὰ κοπέλλα. Οἱ μποῦκλες ἀπὸ τὰ ξανθὰ μαλλιά της, ἄτακτες κι' ἀκατάστατες, ἀνέμιζαν στὸ φύσημα τοῦ ἀέρα. Τὰ κατάγαλανα, σὰν ἀπριλιάτικος οὐρανός, μάτια της, κουρασμένα, ἐκύτταζαν βαθειὰ πρὸς τὴν ἀτελείωτη θάλασσα. Καὶ στὸ χέρι της, ἕνα ὑπέρκομψο, λαξευμένο χέρι, φτιαγμένο λὲς γιὰ χάδια καὶ φιλήματα, κρατοῦσε ἕνα μπουκαλάκι αἰθέρα, ποὺ τὤφερνε συχνὰ-πυκνὰ στὰ ρουθούνια της. Ἕνα λουλοῦδι ὁλόκληρη, λουλοῦδι ποὺ ἦταν καρφωμένο τώρα μέσα σὲ κάβους καὶ κατράμια καὶ σωσίβια δεξιὰ κι' ἀριστερὰ πεταγμένα.

Δειλινὸ ἡ ὥρα πλειά. Ἕνας ἥλιος, χλωμός, ἀδύνατος, καταχνιασμένος ἀπὸ τὶς μπόρες ποὺ ξεσποῦσαν βαθειὰ καὶ πίσω του, προχωροῦσε νὰ κρυφτῇ μέσα στὴν ὑγρὴ ἐπιφάνεια. Ἡ δύσις στὸν Ὠκεανό, τὰ χειμωνιάτικα βραδινά, εἶνε κάτι ἀσύλληπτο καὶ ἀναπόδοτο. Καὶ ἀπὸ γρανίτη νὰ εἶσαι φτιαγμένος, δὲν μπορεῖς ὅταν τὴν βλέπῃς νὰ μὴ νοιώσῃς κάτι νὰ λυώνῃ μέσα στὰ στήθη σου καὶ ν' ἁπλώνεται, ν' ἁπλώνεται γιὰ νὰ σοῦ γεμίσῃ τὴν ψυχὴ μὲ ἀνείπωτη μελαγχολία καὶ νὰ σοῦ ὑγράνῃ, νὰ σοῦ κάψῃ τὰ μάτια, σὰν νὰ χώθηκαν μέσα τους σπίθες ἀπὸ τὶς τσιμινιέρες...

Τὸν ρεμβασμὸ τῆς κόρης ἀντίκοψε μιὰ σιλουέττα ποὺ φάνηκε στὸ καφάσι τῆς δεξιᾶς σκάλας. Ἦταν ὁ καπετὰν Τηλέμαχος. Στὸ ἀντίκρυσμά του τριαντάφυλλα πετάχτηκαν στὰ κερένια της τὰ μάγουλα κι' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο ἄνθισε στὸ στοματάκι της.

—Ἐλᾶτε, λοιπόν, καπετάνιε... Ἐλᾶτε νὰ σᾶς δῶ... ἐκελάδησε σ' ἕναν τόνο γεμᾶτο τρυφερότητα. Εἴσαστε κακός... τὸ ξέρετε; Τόσες μέρες κλεισμένη στὴν καμπίνα καὶ οὔτε ρωτήσατε τί γίνομαι...

Ὁ ὕπαρχος ἐζύγωσε καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι.

—Εἴχαμε μεγάλη θάλασσα, παιδί μου, τῆς εἶπε, ἐνῷ τὸ βλέμμα του τὴν ἐσκέπαζε γεμᾶτο ἀπὸ τρυφερότητα. Μὰ σὲ συλλογιζόμουνα... Κι' ἐρωτοῦσα πῶς περνᾶς...

Ἐκάθησε κατάχαμα στὴν κουβέρτα, δίπλα της. Πῆρε μέσα στὴν πλατειά του παλάμη τὸ χεράκια της κι' ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ, νὰ τῆς λέῃ...

Ἐπάνω ἀπὸ τὴ γέφυρα, οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς βάρδιας παρακολουθοῦσαν παραξενεμένοι τὸ εἰδύλλιο. Παραξενεμένοι, γιατὶ ὅλοι τὸν ξέραμε τὸν καπετὰν Τηλέμαχο. Βαρύν, ἀμίλητο, πειθαρχικόν, ἀνεπηρέαστο ἀπὸ τέτοιου εἴδους ἀδυναμίες.

Καὶ τὸ κουτσομπολιὸ σὲ λίγο ἔδινε κι' ἔπαιρνε ἀνάμεσά μας.

—Ἐρωτεύθηκε ὁ καρχαρίας, ἐμουρμούριζε ὁ πρῶτος ἀνθυποπλοίαρχος, ἕνας θαλασσινὸς γερολύκος. Μωρὲ τί τὸν βάρεσε τὸν Τηλέμαχο;

—Ἀπὸ σιγανὸ ποτάμι, ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ, ἐσυμπλήρωνε ὁ τροφοδότης.

Καὶ ἔτσι ἦρθε τὸ βράδυ. Μαζεμένοι στὴν τραπεζαρία τῶν ἀξιωματικῶν γιὰ τὸ δεῖπνο, ἐπεριμέναμε τὸν καπετὰν Τηλέμαχο. Εἶχε μπουνατσάρει γιὰ καλά. Κι' ἑτοιμαζόμαστε ν' ἀμολήσουμε... καταιγίδα στὸ κεφάλι τοῦ δεύτερου γιὰ τὶς αἰσθηματολογίες του. Μὰ ὅταν τὸν εἴδαμε νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα σοβαρός, μὲ τὸ κορίτσι στηριγμένο στὸ μπράτσο του, ἐμείναμε ἄλαλοι ἀπὸ σαστισμάρα.

Ὁ ὕπαρχος ἐπροχώρησε καὶ ἀφοῦ μᾶς ἐσύστησε ἕναν-ἕναν μὲ τ' ὄνομά μας, ἀγκάλιασε μὲ τὸ δυνατό του χέρι τοὺς ὤμους τῆς κόρης καὶ ἀνάγγειλε μὲ φωνὴ ἐπίσημη:

—Ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου, ἡ δεσποινὶς Π.

Ὄρθιοι ὅλοι, ξεροκαταπίνοντας ἀπὸ κατάπληξι τὸ σάλιο μας, ἐχαιρετήσαμε μὲ τὸ χέρι τὸ κεραμίδι τοῦ πηλήκιου

—Νὰ ζήσετε!... Καλὰ στέφανα!...

Ὁ γιατρὸς μονάχα τοῦ καραβιοῦ, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ πιάτο του, ἔμεινε βουβός. Μὰ κανεὶς δὲν τὸ πρόσεξε...

⁂

Ἀργά, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, συντροφιὰ μὲ τὸν πρῶτο μηχανικό, ἐφλυαροῦσαμε ἀκουμπημένοι στὸ παραπέτο. Κι' ἐκεῖ μέσα στὴ σκοτεινιὰ τῆς νύχτας, εἴδαμε πίσω καθισμένους δίπλα-δίπλα σὲ δυὸ πολυθρόνες τὸν καπετὰν Τηλέμαχο μὲ τὸν γιατρὸ νὰ σιγοκουβεντιάζουν.

—Πρόσεχε, καπετάνιε, ἔλεγε ὁ γιατρός, πρόσεχε γιὰ τὸ Θεό. Εἶνε προχωρημένο, πολὺ προχωρημένο τὸ ἄτυχο. Βγάζει δὲν βγάζει τὸ χειμῶνα.

Μιὰ τρομερὴ ὑποψία πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Κι' ἐπίστεψα ὅτι ἐμάντεψα γιὰ ποιὸ ἄτυχο μιλοῦσαν.

Ἐκαληνύχτισα τὸν μηχανικὸ κι' ἐζύγωσα στὶς πολυθρόνες.

—Ἡ χαρὰ δὲν σ' ἀφήνει νὰ κοιμηθῇς βλέπω, καπετὰν Τηλέμαχε, εἶπα γελῶντας. Ἀρραβωνιασμένος νέος, βλέπεις...

Ὁ ὕπαρχος ἔφερε τὸ τσιγάρο ποὺ κρατοῦσε ἀργὰ στὸ στόμα του. Ἐτράβηξε βαθειὰ τὸν καπνὸ καὶ χωρὶς νὰ μὲ κυττάξῃ, ἐμουρμούρισε, σὰν νὰ μονολογοῦσε μὲ βαρειὰ φωνή:

—Ναί... Ἀρραβωνιάστηκα τὸ Χάρο... Ἕνα ζωντανὸ πεθαμένο. Γιατί, ρώτα καὶ τὸ γιατρό, εἶνε φθισικὸ τὸ κακόμοιρο. Φθισικὸ στὸ τελευταῖο στάδιο... Ζητοῦσε μιὰ χαρά, τὸ λουλοῦδι ποὺ θὰ μαραθῇ πρὶν νὰ φουντώσῃ. Τὴ χαρὰ τῆς ἀγάπης. Καὶ τοῦ τὴν ἔδωσα, ἀφοῦ ἀπὸ μένα τὴ ζητάει. Γιατί ὄχι; Τὸ σκυλόψαρο τί ἔχει νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τὴ συναγριδούλα;

Ἐσώπασε. Ξαναρούφηξε τὸ τσιγάρο του κι' ἐβουτήχθηκε ὁλόκληρος στὴν πλειὸ θανατερὴ σιωπή.

Ἂν δὲν ἦταν σκοτάδι, σίγουρα θὰ βλέπαμε κλαμένα τὰ μάτια τοῦ θαλασσινοῦ, τ' ἀτσαλένια μάτια τοῦ καπετάνιου ποὺ δὲν ἐχαμήλωσαν, δὲν ἐδείλιασαν ποτέ, οὔτε μπροστὰ στὶς πλειὸ μεγάλες ἀντάρες τοῦ Ὠκεανοῦ.

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

Οἱ τραγουδισταὶ τῆς θάλασσας

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

τοῦ καπετάνιου

Καπετάνισσα, σοῦ φέρνω ἀπὸ τὴν Πόλι φορεσιά
κεχριμπάρια, τζοβαΐρια... μέσ' ἀπ' τὴν Ὀντέσα,
νὰ λαμποκοπᾶν, καλή μου, σὰ θὰ πᾷς στὴν ἐκκλησιά,
σὰν τὴ χαραυγὴ ἡ δροσιά. Κι' ἔγια - λέσα.

Κεῖ στὰ ξένα, κάποιο βράδυ ποὺ μὲ κέρναγε κρασὶ
μοὔδειχνε κοράλλια χείλια —πειρασμὸ— ἡ μαργιόλα
μιὰ ξανθή. Μὰ γὼ τῆς εἶπα: «Κοραλλένια ὅπως ἐσὺ
ἔχει μιὰ ἄλλη στὸ νησί' κι' ἔγια - μόλα».

Λίγο βοήθησε, Ἅη Νικόλα, μαϊστραλάκι νὰ στρωθῇ
κι' ἔτσι ἀρχήτερα νὰ μποῦμε στὸ λιμάνι μέσα.
Δυὸ ματάκια νὰ στεγνώσουν, μιὰ καρδιὰ νὰ στεριωθῇ
ἀπ' τὸν πόνο τὰ βαθύ' κι' ἔνια - λέσα.

ΛΑΥΡΑ, ΠΕΤΜΕΖΑ—Ν.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΕΡ

Ἕνα μῆνα γυρίζαμε τὸν Ἰνδικὸ ὠκεανό, καὶ ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς ὧρες ποὺ σταματούσαμε σὲ κανένα λιμάνι γιὰ νὰ πάρουμε νερὸ καὶ ἄλλες ζωοτροφίες, δὲν ἐπικοινωνούσαμε καθόλου μὲ τὸν ἔξω κόσμο.

Τὰ πλοῖα μας εἶχαν λάβει διαταγὲς νὰ ἐκτελέσουν ὡρισμένα γυμνάσια, κι' ἔπρεπε, πιστοὶ στὸ καθῆκον, νὰ ὑπομείνωμε ὥς τὴν ἡμέρα τῆς ἐλευθέρας μας ἐξόδου σὲ κανένα μεγάλο λιμάνι, ἐκεῖ ποὺ θὰ μᾶς ὥριζαν πάλι νὰ κατευθυνθοῦμε καὶ νὰ περιμένωμε.

Κι' ἔτσι, μιὰ μέρα, λίγο πρὶν νὰ βραδυάσῃ, ἀντικρύσαμε τὶς μυριάδες τὰ φῶτα τῆς Σαϊγκόν, κι' ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα οἱ ἀξιωματικοὶ ἔπαιρναν τὶς σχετικὲς ἄδειες ἀποβιβάσεως.

— Ζώρζ, ποῦ θὰ πᾶμε ἀπόψε;

— Νά, ὅπου μᾶς βγάλῃ ἡ ἄκρη.

— Ἐσύ, Ζεράρ;

— Δὲν ἔχω κανένα σχέδιο... πάντως θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν κατεβῶ...

— Πῶς; Ἕνα μῆνα ποὺ δὲν πατήσαμε σὲ στεριά;

— Καὶ ποῦ νὰ κατέβω;

Ὅλοι μας ἐπάνω στὸ καράβι γνωρίζαμε πολὺ καλὰ τὸν πόνο τοῦ Ζεράρ.

Δυὸ μῆνες πρὶν φύγωμε ἀπὸ τὴ Γαλλία εἶχε παντρευθῆ μιὰ ὑπέροχη κοπέλλα καὶ τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὸ γάμο τους, ἡ γυναίκα του ἐξαφανίσθηκε.

Πῶς; Μυστήριον!

Ὅσο κι' ἂν ἐρώτησε κι' ἂν ἐφρόντισε, κι' ἂν ἀνεφέρθη στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ βροῦν τὰ ἴχνη της, δὲν κατώρθωσε τίποτα.

Ἔπειτα... ἦρθε ἡ διαταγὴ νὰ φύγωμε γιὰ τὸν Ἰνδικὸ ὠκεανὸ κι' ἀνέβηκεε στὸ καράβι μὲ τὴν καρδιὰ ραγισμένη.

……

Τὰ κινεζόπουλα μᾶς ὑπεδέχθησαν στὴν ἀποβάθρα μὲ ἐνθουσιασμό. Ἀνεβήκαμε σὲ δύο ποὺς-ποὺς καὶ πρὶν καταλήξωμε κάπου, ἀποφασίσαμε νὰ κάνωμε ἕναν περίπατο, νὰ περιηγηθοῦμε λιγάκι τὴν πόλι.

Ξαφνικά, ἐπάνω στὴ στροφὴ ἑνὸς δρόμου, τὸ πρῶτο ἁμαξάκι, ποὺ μετέφερε μόνον τὸν Ζεράρ, ἐχτύπησε στὸν τροχὸ ἑνὸς ἄλλου μικροῦ ἁμαξιοῦ καὶ οἱ ἐπιβάτες του ἐπήδησαν ἀμέσως κάτω.

Ὁ Ζεράρ ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἄλλο κύριο καὶ ἐσυστήθηκαν.

Ἦταν ἕνας Ἄγγλος πολυεκατομμυριοῦχος, ἐγκατεστημένος ἀπὸ χρόνια πολλὰ στὴ Σαϊγκόν, καὶ ὁ ὁποῖος ἐμπορευόταν διάφορα προϊόντα, ἀ-
— Τζὶμ Μάκενζεν, εἶπε ὁ Ἄγ-
ποικιακά.
γλος. Ἂν δὲν γελιέμαι, θὰ εἶσθε ἀξιωματικὸς τῶν πολεμικῶν ποὺ ἔφθασαν σήμερα. Ἔτσι;

Συστηθήκαμε μὲ τὴ σειρά μας.

Ἐκεῖνος ἐνθουσιάσθηκε καὶ μᾶς παρακάλεσε νὰ περάσωμε ἀργὰ — ὅ,τι ὥρα θέλαμε — ἀπὸ τὴν ἔπαυλί του, νὰ πιοῦμε ἕνα ποτῆρι οὐΐσκυ μαζί.

Τοῦ ὑποσχεθήκαμε πὼς θὰ πηγαίναμε καὶ συνεχίσαμε τὸ δρόμο μας.

***

Ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν νύχτα ἐκπλήξεων γιὰ μᾶς.

Ὁ Ζὼρζ βρῆκε μιὰ παληά του φιλεναδίτσα μέσα σ' ἕνα ἑστιατόριο καμπαρέ, καὶ μᾶς ἐγκατέλειψε. Τὴ γυναίκα αὐτὴ τὴν εἶχε γνωρίσει πρὸ πενταετίας στὴ Μασσαλία, εἶχαν ζήσει μερικοὺς μῆνες μαζὶ κι' ἔπειτα ἐκεῖνος ἔφυγε. Δὲν τὴν ξαναεῖδε πιά, καὶ νά, τώρα, ἔπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια, τὴν ξανάβρισκε τραγουδίστρια στὴ Σαϊγκόν.

Ἐμείναμε μόνοι, ἐγὼ καὶ ὁ Ζεράρ. Ὥς ποὺ νὰ φθάσουν τὰ μεσάνυχτα, γυρίσαμε διάφορα κέντρα, ἀλλὰ προσέχαμε πάντως νὰ μὴν πίνωμε πολὺ γιὰ νὰ μὴν καταλήξωμε στὸ σπίτι τοῦ Ἄγγλου μεθυσμένοι.

***

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Ἄγγλου βρισκόταν στὸ ὡραιότερο μέρος τῆς Σαϊγκόν.

Τριγυρισμένη ἀπὸ ἕνα ὑπέροχο κῆπο, γεμᾶτον ἀπὸ φοινικόδενδρα, ἐδέσποζε ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὕψωμα ὅλου τοῦ κόλπου ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι.

Μιὰ μεγάλη ταράτσα, φωτισμένη μὲ κόκκινα κινέζικα φαναράκια, ἔδινε κάτι τὸ φαντασμαγορικό.

Ὁ Ἄγγλος, μόλις ἄκουσε τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἐστάθμευσε ἔξω ἀπὸ τὴν καγκελόπορτα, ἔτρεξε πρῶτος νὰ μᾶς ὑποδεχθῇ.

Ὁ οὐρανὸς καθαρός, γεμᾶτος ἀπὸ ἄστρα. Ὁ κῆπος φαντασμαγορικὸς μὲ τὰ κόκκινα φανάρια.

— Πῶς; Ἤρθατε μονάχα δύο; Κι' ἐγὼ ἐπρόβλεψα καὶ ἔφερα τρεῖς κυρίες, φιλενάδες τῆς γυναίκας μου, γιὰ νἄχῃ ἡ παρέα μας κάποια ποικιλία.

Τὸν εὐχαριστήσαμε γιὰ τὴν εὐγενική του πρόβλεψι, καὶ γελάσαμε μὲ τὴ «χήρα», ὅπως τὴν ἔλεγε τώρα ὁ Ἄγγλος, τὴν κυρία ἡ ὁποία θὰ ἀνῆκε σὲ ὅλη τὴν συντροφιά, ἀφοῦ δὲν εἶχε ἰδιαίτερο καβαλλιέρο.

Ἕνα τραπέζι ἦταν στρωμένο στὴν ταράτσα μὲ διάφορα ἀναψυκτικά, ἀλλὰ καὶ μὲ διάφορα σάντουϊτς καὶ δοχεῖα, τὰ ὁποῖα περιεῖχαν πάγο καὶ μπουκάλες οὐΐσκυ.

Πλησιάσαμε στὴ μεγάλη βεράντα. Οἱ κυρίες ἦσαν οἱ δύο πατριώτισσές μας καὶ ἡ τρίτη Ἀγγλίδα.

Ὁ ἐνθουσιασμός τους ἦταν μεγάλος ποὺ μᾶς ἐγνώρισαν καὶ σὰν γυναῖκες περίεργες καὶ φλύαρες ἄρχισαν νὰ μᾶς περισφίγγουν μὲ διάφορες ἐρωτήσεις.

Ἔχει τὸ ἐπάγγελμά μας περιπέτειες καὶ ἱστορίες πολλές. Αὐτὸ ὁ κόσμος, καὶ πρὸ πάντων οἱ γυναῖκες, τὸ ξέρουν καὶ ἀσφαλῶς μιὰ ὡραία περιπέτεια ἑνὸς ναυτικοῦ θὰ τοὺς ἦταν ἀρκετὰ εὐχάριστη καὶ θελκτικὴ ἂν τὴν διηγῶταν κανεὶς ἀπὸ μᾶς, μιὰ τέτοια νύχτα, κάτω ἀπὸ τὰ κινέζικα φαναράκια, δίπλα στὸ δροσερὸ ἀεράκι τῆς θάλασσας καὶ μέσα σ' ἕναν κῆπο ποὺ μοσχοβολοῦσε ἀπὸ τροπικὰ ἀρώματα.

Ἡ οἰκοδέσποινα δὲν εἶχε ἀκόμα ἐμφανισθῆ. Εἶχε ἀναλάβει τὴ φροντίδα νὰ ἑτοιμάσῃ διάφορα φροῦτα παγωμένα καὶ νὰ σερβίρῃ γλυκύσματα.

Ἐπέβλεπε λοιπὸν στὴν τακτοποίησι ἐπάνω ἀπὸ πέντε Κινέζους ὑπηρέτες.

Ὁ Ἄγγλος ἐπῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ γυναίκα του πὼς ἤρθαμε καὶ νὰ τὴ φέρῃ νὰ μᾶς τὴ συστήσῃ.

Ξαπλωμένοι ἐπάνω στὶς ἀναπαυτικὲς ψάθινες πολυθρόνες, ἀκούσαμε βήματα νὰ πλησιάζουν καὶ ξαφνικὰ εἶδα τὸν Ζεράρ νὰ κάνῃ μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω, νὰ τρικλίζῃ καὶ νὰ πέφτῃ κατακίτρινος σὲ μιὰ πολυθόνα τοῦ βάθους.

Ὁ Ἄγγλος μὲ τὴ γυναῖκα του εἶχαν τώρα πλησιάσει, οἱ ἄλλες γυναῖκες προχωροῦσαν κοντά της μὲ κολακευτικὰ λόγια, ἐνῷ ἐγὼ εἶχα σταματήσει μόνος μπροστὰ στὸ μεγάλο τραπέζι.

Ἔκανα μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, ἔσκυψα, ἐφίλησα τὸ χέρι της καὶ ἄκουσα νὰ μοῦ λέγῃ:

— Εἶσθε ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ; Πότε ἤρθατε; Κατέβηκαν καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοί;

— Σχεδὸν ὅλοι... ψιθύρισα καὶ γύρισα νὰ δῶ ποῦ εἶνε ὁ Ζεράρ.

Ὁ Ἄγγλος εἶχε πάει κοντὰ στὸ φίλο μου Ζερὰρ καί, κατάπληκτος ὅταν εἶδε ὅτι εἶχε χάσει τὸ κέφι του ξαφνικά, ἔσπευσε νὰ τοῦ φέρῃ ἕνα ποτῆρι οὐΐσκυ παγωμένο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅμως πλησίασε καὶ ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ ὁποία ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως:

— Ζεράρ!

Ὁ Ζερὰρ στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς συνῆλθε, σηκώθηκε καὶ ἔπιασε τὴ νεαρὰ ὡραία κυρία ἀπὸ τὰ χέρια.

Ἡ περίπτωσις ἦταν πολὺ ἐξαιρετική, ἀλλὰ καὶ ἡ βραδειά μας γεμάτη ἐκπλήξεις.

Μήπως ἦταν τίποτε παληοὶ φίλοι;

Ὁ Ἄγγλος γύρισε καὶ κύτταξε τὴ γυναῖκα του.

— Γνωρίζεστε;

— Ἂν γνωριζόμαστε; Εἶνε... ὁ ἄντρας μου!

— Ὁ ἄντρας σας; Δηλαδὴ θέλετε νὰ πῆτε, ἀγαπητή μου, ὁ πρώην ἄντρας σας; εἶπε ὁ Τζὶμ Μάκενζεν.

Ἡ στιγμὴ ἦταν πολὺ κρίσιμη. Δὲν ξέραμε ποῦ θὰ κατέληγε αὐτὸ τὸ δρᾶμα.

Ξαφνικά, ἄκουσα τὸν Ζεράρ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει ὅλη τὴν ψυχραιμία του, νὰ λέγῃ:

— Πράγματι. Ἀλλά... ὅπως βλέπετε, τόσον ἐσεῖς, κυρία μου, σήμερα εἶσθε καὶ πάλιν παντρεμένη, ὅπως ἐπίσης καὶ ἐγώ. Πρὸ δέκα μόλις ἡμερῶν ξαναπαντρεύτηκα τὴν... νέα μου γυναῖκα!

Ἡ κυρία Μάκενζεν χαμογέλασε, ἐστηρίχθηκε στὸ μπράτσο τοῦ ἀντρός της καὶ οἱ ὑπηρέται σερβίρισαν διάφορα πράγματα.

Βέβαια ἡ παρέα δὲν εἶχε πιὰ τὴν ἴδια εὐθυμία, ὁπωσδήποτε ὅμως οἱ τρεῖς κυρίες ἔδωσαν κάποιον τόνο.

***

Ὅταν φύγαμε, ὁ Ζερὰρ δὲν θέλησε νὰ ἐπιστρέψωμε στὸ καράβι.

Ξημερωθήκαμε σ' ἕνα καμπαρὲ κι' ἀπὸ κεῖ πάλι καταλήξαμε σ' ἕνα ἐξοχικὸ καφενεδάκι.

Οὔτε στὸ σπίτι τοῦ Ἄγγλου, ἀλλ' οὔτε καὶ στὸ δρόμο ξαναγίνηκε κουβέντα γι' αὐτὸ τὸ περιστατικό.

Δὲν μπόρεσα ὅμως πιὰ νὰ κρατηθῶ καὶ τὸν ἐρώτησα:

— Γιατὶ εἶπες ψέματα πὼς ξαναπαντρεύτηκες;

— Γιατὶ τὴν ἀγαπῶ πάρα πολύ. Κι' ἂν δὲν ἔλεγα ὅτι ξαναπαντρεύτηκα δὲν θἄβρισκε τὴν ἡσυχία της. Θὰ ἔκανα ἕναν ἄνθρωπο δυστυχισμένο. Καὶ δὲν θέλω διόλου ἡ Τζούλια νὰ δυστυχήσῃ! Κατάλαβέ το καλά... τὴν ἀγαπῶ!

Κατὰ τὸ μεσημέρι γυρίσαμε στὸ καράβι.

Τὸν συνώδεψα ὥς τὴν καμπίνα του. Πάνω στὸ τραπεζάκι ὑπῆρχε ἕνα γράμμα.

Τὸ ἄνοιξε βιαστικά, τὸ διάβασε καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε.

Ἦταν ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ Τζούλια. Τοῦ ἔγραφε:

«Ἀγαπητέ μου,

Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς βρέθηκα στὴ Σαϊγκόν. Αὐτὸ μόνο ποὺ θυμᾶμαι εἶνε ἕνα κίτρινο ἀπαίσιο πρόσωπο ποὺ μοῦ ἔφραξε τὸ στόμα μιὰ νύχτα ποὺ σὲ περίμενα στὴν καμαροῦλα μας. Κι' ἔπειτα... τὸν κύριο Μάκενζεν νὰ βαστᾷ ἕνα πιστόλι καὶ νὰ σκοτώνῃ ἕναν Κινέζο. Τὸ δεύτερο ἐπεισόδιο ἀσφαλῶς ἔγινε στὴν Σαϊγκόν. Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες μὲ παντρεύτηκε. Εἶχα χάσει ὅλη μου τὴν πρωτοβουλία. Πάντως εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ ποὺ δὲν σ' ἄφησε ἀπαρηγόρητο, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ ἤμουν πολὺ δυστυχισμένη!»

ΑΘΗΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΩΤΕΡΟΣ ΤΟΠΟΣ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΥ

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέτυχαν ἕνα μεγάλο κατόρθωμα: Νὰ μένουν τὸ καλοκαῖρι στὴν Ἀθήνα. Νὰ παραθερίζουν στὰ σπίτια τους, στὰ μπαλκόνια τους, στὶς ταράτσες τους. Νὰ τεντώνωνται καὶ νὰ ξεδιπλώνωνται μακαρίως σὰν καλοφαγωμένα φίδια ζωολογικοῦ κήπου, νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν ξεραΐλα τῶν δρόμων, μὲ τὴν ἰδίαν τέρψιν ποὺ θὰ αἰσθάνονταν ἐὰν βρίσκονταν στὸ σκιερώτερο δάσος τῆς Ἑλβετίας ἢ στὴν κορυφὴ τοῦ Ἔβερεστ...

Τὸ ἐφετεινὸ καλοκαῖρι, ἰδίως, τὰ πρᾶγμα παράγινε. Φυσικά, πολλοὶ συντελεσταὶ ἐμεσολάβησαν. Προχθὲς ἀκόμη ἔβρεχε. Ἴσως βρέχει καὶ σήμερα. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ; Ἡ 1η Ἰουλίου βρῆκε τοὺς Ἀθηναίους στὴν ἐξωφρενικώτερη καὶ πιὸ ἀνέλπιστη κατάστασι: Νὰ κρατοῦν τὶς τρεῖς ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος ὀμπρέλλες. Νὰ τουρτουρίζουν τὶς ἄλλες τρεῖς καὶ νὰ λυώνουν ἀπὸ τὴ ζέστη τὴν ἑβδόμην!

Τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο ἐνισχύει καθημερινῶς τὴν ἀνώμαλον αὐτὴν κατάστασιν. Αἱ Ἀθῆναι παρουσιάζονται εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς θερμοκρασίας. Οἱ Ἀθηναῖοι... κρυώνουν καθ' ἣν στιγμὴν οἱ κάτοικοι τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν τῆς Ἠπείρου, τῆς Πελοποννήσου καὶ τῶν νήσων τσιγαρίζονται ὡς εἰς τηγάνιον.

Γιατί, λοιπόν, νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ δροσερὴ πόλι οἱ Ἀθηναῖοι; Μερικοὶ ἐτόλμησαν ἡρωϊκὴν ἔξοδον πέραν τῶν συνόρων τῆς πόλεως, ἀλλὰ ἐπέστρεψαν ἀμέσως ἡμιθανεῖς ἀπὸ ἐγκαύματα! Ἕνας στρατὸς ἀοράτων γιγάντων νομίζει κανεὶς ὅτι πολιορκεῖ τὴν πρωτεύουσαν μέ... φλογοβόλα! Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ποὺ θ' ἀποφασίσῃ νὰ ξεμυτίσῃ ἀπὸ τὴν δροσόλουστον Ἀθήνα. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τσουρουφλίζονται τὰ φρύδια του, τὰ μουστάκια του, τὰ μαλλιά του. Τὸ σῶμα του ἀναδίδει ὀσμὴν καιομένων σαρκῶν, ὅπως αἰσθάνεται κανεὶς ἀπὸ μακρὰν τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς ὅταν ψήνωνται τὰ ὕποπτα ἐκεῖνα σουβλάκια... Παρέμειναν κατ' ἀνάγκην, λοιπόν, στὰ σπίτια τους οἱ Ἀθηναῖοι καὶ παραθερίζουν μὲ ὅλας τάς... ἀνέσεις των!

ΒΟΥΝΟ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

Τοῦ χρόνου, ἀσφαλῶς, ἐὰν τὰ πράγματα ἐξελιχθοῦν ὁμαλῶς, θὰ ἔχωμεν καὶ ξένους παραθεριστάς, ἀπὸ τὴν Ἤπειρον, ἀπὸ τὴν Τρίπολιν, ἀπὸ τὸ Βόλο καὶ τὰ νησιά! Αἱ Ἀθῆναι κατὰ τοῦτο ὑπερτεροῦν ὡς τόπος παραθερισμοῦ: Ἔχουν ἀνέσεις. Εὐκολίες εἰς τὸ κάθε τί. Πρόοδος καὶ πολιτισμός.

Σήμερα ὑπάρχουν πλήθη Ἀθηναίων, φίλοι τοῦ βουνοῦ, ποὺ ἱκανοποιοῦν ἀπολύτως τὶς ἐπιθυμίες των χωρὶς νὰ ξοδευτοῦν καὶ νὰ κοπιάσουν. Διαθέτουν δέκα δραχμὲς καὶ κατεβαίνουν ἄλλα δέκα μέτρα ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, εἰς τὸ «Σινεάκ». Ἐκεῖ ἡ ἐπιστήμη τοὺς παρέχει καθαρὸν καὶ δροσερὸν ἀέρα βουνοῦ ὕψους 2.000 μέτρων! Οἱ φανατικοὶ ὀρειβάται καὶ οἱ φίλοι τοῦ βουνοῦ, παραθερίζουν ἐκεῖ πανευτυχεῖς, ξαπλωμένοι εἰς ἀναπαυτικώτατα καθίσματα. Τόσο, μάλιστα, ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ βουνοῦ, ὥστε τὰς Κυριακάς, ποὺ αἱ προβολαὶ τοῦ «Σινεάκ» ἀρχίζουν λίαν πρωΐ, ξεκινοῦν οἰκογενειακῶς ἐφωδιασμένοι μὲ σχετικὰς ζωοτροφίας καὶ παίρνουν «δυὸ-τρεῖς ὡρίτσες ὕπνο» κατὰ τὸ μεσημέρι!... Ἀργὰ τὸ βράδυ ἀνέρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ζωηροὶ καὶ ἀκμαῖοι, μὲ τοὺς πνεύμονας ἐφτακάθαρους καὶ τὸν ὀργανισμὸν ἀνανεωμένον. Ἔχουν μάλιστα σαφῆ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι μυρίζουν... θυμάρι!

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ὑδροφίλους, ἔχει καὶ γι' αὐτοὺς ἀπὸ καιροῦ ληφθῆ μέριμνα. Ὅσοι δὲν ἔχουν σκοπὸ νὰ κολυμπήσουν, ἀρκοῦνται νὰ περάσουν τὴν ἡμέραν των στὶς κατὰ τόπους δημοτικὲς «πισίνες» γιὰ παιδιὰ κάτω τῶν 15 ἐτῶν! Εἶνε κι' αὐτὸς ἕνας τρόπος ἀπολαυστικῆς διασκεδάσεως, γιὰ τὴν ὁποίαν, ἄλλως τε, κανένα ἔξοδον δὲν χρειάζεται...

Τοιούτου εἴδους ὑδρόφιλοι καὶ ὑδροχαρεῖς παραθερίζουν ἐπίσης καὶ γύρω ἀπὸ τὶς ὄχθες τῶν μικρῶν λιμνῶν τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου. Ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὰ δέντρα, ποὺ δανείζουν τὸ πράσινο χρῶμα τῶν φυλλωμάτων τους στὶς μικρὲς λίμνες, ξεχνᾷ κανεὶς τὰ χρόνια ποὺ βαραίνουν τοὺς ὤμους του... Καὶ καθὼς ἀνάμεσα στὰ δένδρα γλυκοκελαϊδοῦν τὰ πουλιὰ καὶ οἱ κύκνοι βουτοῦν τοὺς πηχυαίους λαιμούς των στὸ νερό, τοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα πὼς αὐτομάτως ἔγινε κι' αὐτὸς παιδί, ἕνα μεγαλύτερο παιδί... Καὶ ἀνακατεύεται μὲ τὰ παιδιά, μὲ τὶς τρυφερὲς ἐκεῖνες ὑπάρξεις καὶ παίζει μαζί τους καὶ τὰ προστατεύει, καὶ τὰ καθίζει στὰ γόνατά του γιὰ νὰ τοὺς πῇ ἐνδιαφέροντα παραμυθάκια...

Οἱ ὀρειβάται λαμβάνουν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Σινεάκ.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΕΙ

Μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα, τὸ κάθε τι ἀλλάζει ὄψι. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐν τῷ συνόλῳ, ἀρχίζουν νὰ πα- «παραθερίζουν»... Ἐλᾶτε νὰ τοὺς παρακολουθήσουμε στὴ γειτονιά, στὰ κοσμικὰ κέντρα καὶ στοὺς τόπους τῆς φορολογημένης διασκεδάσεως.

Ἡ γειτονιὰ κρατᾷ πάντοτε ἀμείωτον τὸ ἀπὸ αἰώνων μεγαλεῖον της... Εἶνε, πράγματι, ὡραία τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ ἀθηναϊκὴ γειτονιά! Ρωμαντισμοὶ καὶ γλάστρες μὲ βασιλικοὺς στὰ μπαλκόνια δὲν ὑπάρχουν πιά. Στὰ μπαλκόνια παραθερίζουν τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Ἐκεῖ λύονται ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ καὶ τὰ διεθνῆ ζητήματα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διεξάγονται μεγαλοφώνως ὅλες οἱ συζητήσεις μὲ τοὺς ὑπολοίπους γειτόνους. Ἀπὸ τὰ μπαλκόνια μεταδίδονται τὰ νέα καὶ ἐκεῖ συζητεῖται τὸ «ψιθυριζόμενον συνοικέσιον», τὸ «θρυλούμενον διαζύγιον» καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ ραδιόφωνα γκαρίζουν, πριμαντόνες ξελαρυγγίζονται καὶ ἀτσίγγανοι γεμίζουν σπαραγμοὺς τὴ γειτονιὰ μὲ τὰ παθητικὰ βιολιά των... Τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κοριτσόπουλα τρέχουν στὸ δρόμο. Ὁ ἀέρας τὰ γαργαλᾷ στὶς μασχάλες καὶ γελοῦν τρανταχτά. Ἡ γειτονιὰ παραθερίζει σεμνοπρεπῶς, ὅπως πάντοτε.

Τὸ Σαββατοκύριακο ἀνοίγει μίαν σημαντικὴν παρένθεσιν. Ἐπισκέπτονται τὸν ἐγγύτερον κινηματογράφον. Γεγονὸς συζητούμενον ἀπὸ διημέρου. Οἱ κόρες καλλωπίζονται προσεκτικά, ἀνεβαίνουν εἰς τὴν ταράτσαν, ὅταν ἔχουν, καὶ ἐκθέτουν εἰς τὸν ἥλιον τὶς λευκές των ἐπιδερμίδες γιὰ νὰ μαυρίσουν λίγο καὶ νὰ ἀποβάλουν τὸ χρῶμα τοῦ θανάτου. Συνήθως κάνουν καὶ ποδόλουτρον.

Εἰς τὸ «σινεμὰ» παθαίνουν ἀποχαύνωσιν. Ὁ κάματος τοῦ νοικοκυριοῦ τοὺς ἀργοκλείνει τὰ βλέφαρα. Καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην νομίζουν πὼς ἡ ὀθόνη μεγαλώνει καὶ κυριεύει τὸν κόσμον, ὅτι ὁ Κλὰρκ Γκέϊμπλ καὶ ὁ Γκάρυ Κοῦπερ προχωροῦν, πλησιάζουν μὲ νλικὰ χαμόγελα κι' ἁπλώνουν τὰ χέρια νὰ τὶς πάρουν στὴν ἀγκαλιά τους. Σκιρτοῦν. Ἕνα ἐπιφώνημα σχίζει τὴν γαλήνην...

— Πρόσεχε, Λιλή! λέγει ὁ συνοδός. Ἂν δὲν προλάβαινα νὰ σὲ ἀγκαλιάσω θἄπεφτες κάτω...

— Ἄχ! ἐσὺ μ' ἀγκάλιασες, λοιπόν; Κρῖμα στ' ὄνειρο!...

ΘΕΡΙΝΕΣ «ΠΡΕΜΙΕΡΕΣ»

Μερικὰ χορευτικὰ κέντρα ἐπιμένουν νὰ ὑπάρχουν, ἀλλὰ δὲν συγκινοῦν τοὺς Ἀθηναίους «παραθεριστάς». Τὰ γεγονότα ποὺ συναρπάζουν τὸν «καλὸν κόσμον» εἶνε οἱ πρεμιέρες τῶν δύο-τριῶν κεντρικῶν κινηματογράφων. Ἐκεῖ τρέχουν οἱ Ἀθηναῖοι, ὅπως οἱ Λονδρέζοι καὶ οἱ Παριζιᾶνοι στὶς μεγάλες ἱπποδρομίες. Ὑπάρχει μόνο μιὰ οὐσιώδης διαφορά: Ὅτι τά... φαβορὶ τῆς κομψότητος φθάνουν πάντοτε τελευταῖα καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχουν πιὰ θέσεις. Ἔτσι, εἰς ὅλους δίδεται ὁ καιρὸς νὰ τὰ ἀποθαυμάσουν...

Γενικά, ἡ εἴσοδος τῶν «παραθεριστῶν» στοὺς κινηματογράφους συνοδεύεται ἀπὸ μεγάλον θόρυβον. Οἱ «καθὼς πρέπει» φωνάζουν διὰ νὰ γίνουν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅπως ἡ κόττα, διὰ νὰ πληροφορήσῃ τὴν νοικοκυρὰν ὅτι ἔκαμε τὸ αὐγό! Ἐν προκειμένῳ τὰ αὐγὰ εἶνε κλούβια, διότι συνήθως ἀκούονται σαχλαμάρες καὶ βλακώδη εὐφυολογήματα.

Στὶς κοσμικὲς αὐτὲς κινηματογραφικὲς πρεμιέρες, ὅλοι σκέπτονται μεγαλοφώνως. Καὶ οἱ μὴ «καθὼς πρέπει», ἀσυνήθιστοι εἰς τοιούτου εἴδους πανηγύρια, ἀποχωροῦν πρὶν ἡ παράστασις ἀρχίσῃ. Διότι, ἡ δῆθεν ἀφέλεια τῶν ἄλλων, τοὺς ἀναγκάζει νὰ ἀκούουν τὰ πιὸ κρυφὰ ζητήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν ἄνθρωπο... Ἔπειτα, μπορεῖ νὰ σᾶς ἔλθῃ στὸ μάτι τὸ καλάμι τοῦ καταφαγωθέντος παγωτοῦ τῆς «Ἔδγα», διότι κάποιος ἄλλος τὸ ἐξεσφενδόνισε κατὰ τοῦ παραπλησίου σας φίλου του. Ἡ κριτικὴ τῶν ἔργων γίνεται ἐπὶ τόπου καὶ μεγαλοφώνως. Κατὰ σύστημα, οἱ γυναῖκες τὰ βρίσκουν ὅλα «αἶσχος»! Καὶ ἀγανακτοῦν στὸ τέλος:

— Οὔφ! ἀδερφέ!... Ἀπὸ αὔριο θὰ πηγαίνουμε στὴ Γλυφάδα...

Σαχλαμάρα, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα. Διότι εἰς τὴν ἑπομένην πρεμιέραν εἶνε πάλι ὅλοι παρόντες καὶ ἔχουν ἕνα σωρὸ πράγματα νὰ ἀφηγηθοῦν διὰ νὰ τὰ ἀκούσουν ὑποχρεωτικῶς ὅλοι οἱ θεαταί...

Θὰ ἔχωμεν καὶ ξένους παραθεριστὰς...ἀπὸ τὴν Ἤπειρον.

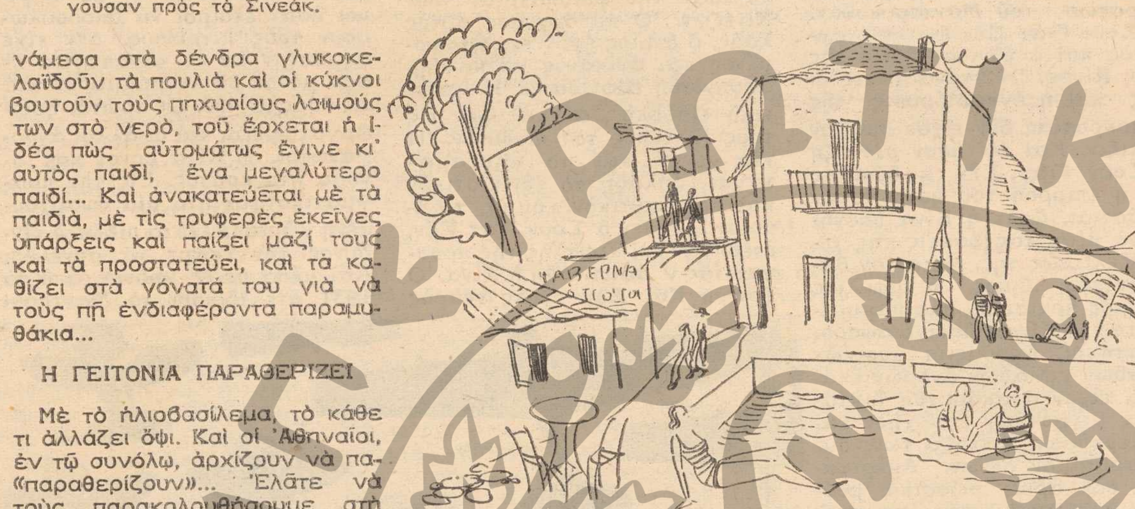

Ἡ γειτονιὰ παραθερίζει σεμνοπρεπῶς, ὅπως πάντοτε.

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Ἔξοχος, ὅσο καὶ ἰδιόρρυθμος τόπος παραθερισμοῦ, εἶνε καὶ ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Ἐκεῖ, τὰ ἀπογεύματα, ἀντιπροσωπεύεται ὁλόκληρος ἡ ἐν Ἀθήναις παραθερίζουσα Ἑλλάς. Ἀργότερα, ὅμως, κυριαρχεῖ μόνιμος ἀπὸ ἐτῶν καὶ περίεργος πληθυσμός, ποὺ φιλοσοφεῖ καὶ κατεβάζει ἰδέες περὶ τῶν παγκοσμίων γεγονότων καὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν ἀνθρωπότητα

— Ἐὰν ἤμουν Ροῦσβελτ... Προσέξατε, λοιπὸν τὸν συλλογισμό μου... Ἐὰν ἤμουν Ροῦζβελτ...

Ἀλλὰ δὲν ἀκούεται ἡ συνέχεια. Κάπου ἀλλοῦ ἀναπτύσσεται μεγαλύτερον σχέδιον:

— Μποροῦν νὰ μοῦ δώσουν τὰ μέσα νὰ πραγματοποιήσω «ὁ οἰκονομικόν μου πρόγραμμα; Ὁ κόσμος θὰ σωθῇ. Διότι, ὅταν ὑλοποιήσω τὰ πνεύματα, θὰ ἀντικαταστήσω τὸν στρατὸν καὶ τὴν ἀστυνομίαν μὲ πνεύματα ποὺ δὲν θέλουν οὔτε τροφὴν οὔτε ἱματισμόν! Θὰ ὑλοποιήσω τὸν Μιλτιάδη καὶ θὰ θὰ τὸν τοποθετήσω ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ. Θὰ προαγάγω ἀμέσως εἰς ἀξιωματικοὺς τοὺς 300 Σπαρτιάτας τῶν Θερμοπυλῶν καὶ θὰ ἔχω ὑπέροχα στελέχη... Θὰ ἐπαναφέρω τὸν Μαρούδαν...

Ἀνατριχιαστικὸν καὶ μακάβριον οἰκονομικὸν πρόγραμμα, ποὺ τὸ ὑφίστανται οἱ «παραθερισταὶ» μέχρι μεσονυκτίου

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐν τούτοις ἐκείνην, ἀρχίζει νὰ ζῇ ἄλλο παραθεριστικὸν σημεῖον τῶν Ἀθηνῶν: Ἡ Ὁμόνοια. Ἐκεῖ καταλήγουν οἱ ξενύχτηδες καὶ οἱ δημοσιογράφοι, ἕνας ἄλλος ἑτερόκλιτος κόσμος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ περιγραφῇ. Αὐτὸς παραδίδεται τὴ νύχτα ποὺ ξεψυχᾷ στὸ γλυκοξημέρωμα ποὺ ἔρχεται...

Γ. ΛΥΔΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

● ΤΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ ●

Ἐπὶ τέλους, ξεμπέρδεψα. Αὔριο τὸ πρωΐ φεύγω καὶ θὰ πάω νὰ ξαπλώσω τὴν ἀρίδα μου δυὸ μῆνες!

Ἔτσι ἔλεγε ὁ κύριος Παραμάουντ κι' ἔχωσε τὰ διάφορα ροῦχα του μέσα στὴ βαλίτσα του.

Ὅταν πῆγε ὅμως νὰ πιάσῃ τὸ ρολόϊ γιὰ νὰ τὸ κουρδίσῃ νὰ τὸν ξυπνήσῃ στὶς 5 τὸ πρωΐ, τὸ ρολόϊ κύλισε, ἔπεσε χάμω κι' ἔσπασε.

— Καὶ τώρα; Πῶς θὰ ξυπνήσω;

Μισὴ ὥρα ὁ Παραμάουντ στριφογυρνοῦσε γιὰ νὰ βρῇ μιὰ λύσι. Ξαφνικὰ χτύπησε τὰ χέρια του χαρούμενα.

Σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου:

— Ἐμπρός, ποιὸς ἐκεῖ;

— Σαλταμπάρας! Ἐσύ;

— Ὁ Παραμάουντ. Καϋμένε σὲ θυμήθηκα γιὰ κάτι ποὺ μοὔλεγες τὸ μεσημέρι.

— Πάει... ἀρραβωνιάστηκα, αὔριο ὑπογράφουμε τὰ συμβόλαια.

— Καὶ ποιὰ παίρνεις;

— Ἔ, δὲν εἶνε πιὰ μυστικό. Θὰ σοῦ τὸ πῶ... Τοῦ Ἀλταφιέρη τὴν κόρη... Ἔ; Χάρηκες βέβαια... Λεφτὰ πολλά...

— Τοῦ Ἀλταφιέρη; Μά...

— Τί συμβαίνει, Παραμάουντ;

— Τίποτα, τίποτα...

— Δὲν μπορεῖς, εἶσαι φίλος μου, πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῇς...

— Λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω μέχρις αὔριο. Ἔχω δώσει τὸ λόγο μου...

— Παραμάουντ... αὔριο λοιπόν, στὶς δέκα θἄρθω νὰ σὲ βρῶ.

— Ἀδύνατον, φεύγω στὶς πέντε... Ἂν θέλῃς...

— Τί πρᾶγμα;

— Τηλεφώνησέ μου πέντε παρὰ πέντε, πρὶν φύγω γιὰ ταξίδι. Κύτταξε ὅμως μὴν κοιμηθῇς, γιατὶ στὶς πέντε θὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Σύμφωνοι, δὲν θὰ κλείσω μάτι.

Ὁ Παραμάουντ ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καὶ ξάπλωσε. Τώρα ἦταν ἥσυχος. Τὸν κούρδισε τόσο καλά, τὸν ἔβαλε σὲ ἔννοια τὸ φίλο του... ποὺ ἦταν βέβαιος πὼς δὲν θὰ ἔκλεινε μάτι ὅλη τὴ νύχτα.

Καὶ πράγματι, πέντε παρὰ τέταρτο, ἐνῷ κοιμῶταν βαθειά, ὁ Παραμάουντ ἄκουσε τὸ τηλέφωνο νὰ χτυπᾷ.

Ἐπήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἔτρεξε στὸ ἀκουστικό.

— Ἐμπρός! Ποιὸς εἶνε;

— Ἐγώ, λέγε μου, Παραμάουντ. Δὲν κοιμήθηκα ὅλη τὴ νύχτα. Πές μου, ἀδελφέ μου, τί γνωρίζεις γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου.

— Μπᾶ, τίποτα φίλε μου, εἶνε ἕνα ἄξιο καὶ καλὸ κορίτσι...

— Καὶ τότε;

— Τί πρᾶγμα;

— Γιατί μ' ἔβαλες νὰ σοῦ τηλεφωνήσω;

— Ἁπλούστατα... εἶχε σπάσει τὸ ξυπνητῆρι μου καὶ σ' ἔβαλα νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃς γιὰ νὰ ξυπνήσω ἐγκαίρως καὶ νὰ μὴν χάσω τὸ τραῖνο!

— !!!

ΠΑΡΛΑΜΑΣ

Η ΚΙΝΑ ΚΑΙ Η ΙΑΠΩΝΙΑ ΕΤΟΙΜΑΙ ΠΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ο «ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ» ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ!

Τὰ τελευταῖα ἐπεισόδια στὴν Βόρειο Κίνα. — Οἱ δύο ἀδελφοὶ λαοὶ ποὺ ἑτοιμάζονται νὰ ἀλληλοσπαραχθοῦν. — Διατὶ κινδυνεύει ἡ εἰρήνη. — Τὰ σχέδια τῆς Ἰαπωνίας καὶ ἡ ἀφύπνισις τῆς Κίνας. — Ἡ ἱστορία μιᾶς διεισδύσεως. — Εἰς ποῖον σημεῖον εὑρίσκονται τώρα τὰ πράγματα. — Ὁ πόλεμος ἀναπόφευκτος;

Η ΠΥΡΙΤΙΔΑΠΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ἰαπωνικὸν πυροβολικὸν ἐν δράσει εἰς τὴν Μαντζουρίαν ἐναντίον τῶν Μογγόλων, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦν συχνὰ ἐπιδρομὰς κατὰ τῶν ἰαπωνικῶν φυλακίων τῶν συνόρων. Ἤδη τὸ ἰαπωνικὸν πυροβολικὸν συγκεντρώνεται εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Πεκίνου, ὅπου ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος διεξάγονται συμπλοκαὶ μὲ τὰ κινεζικὰ στρατεύματα.

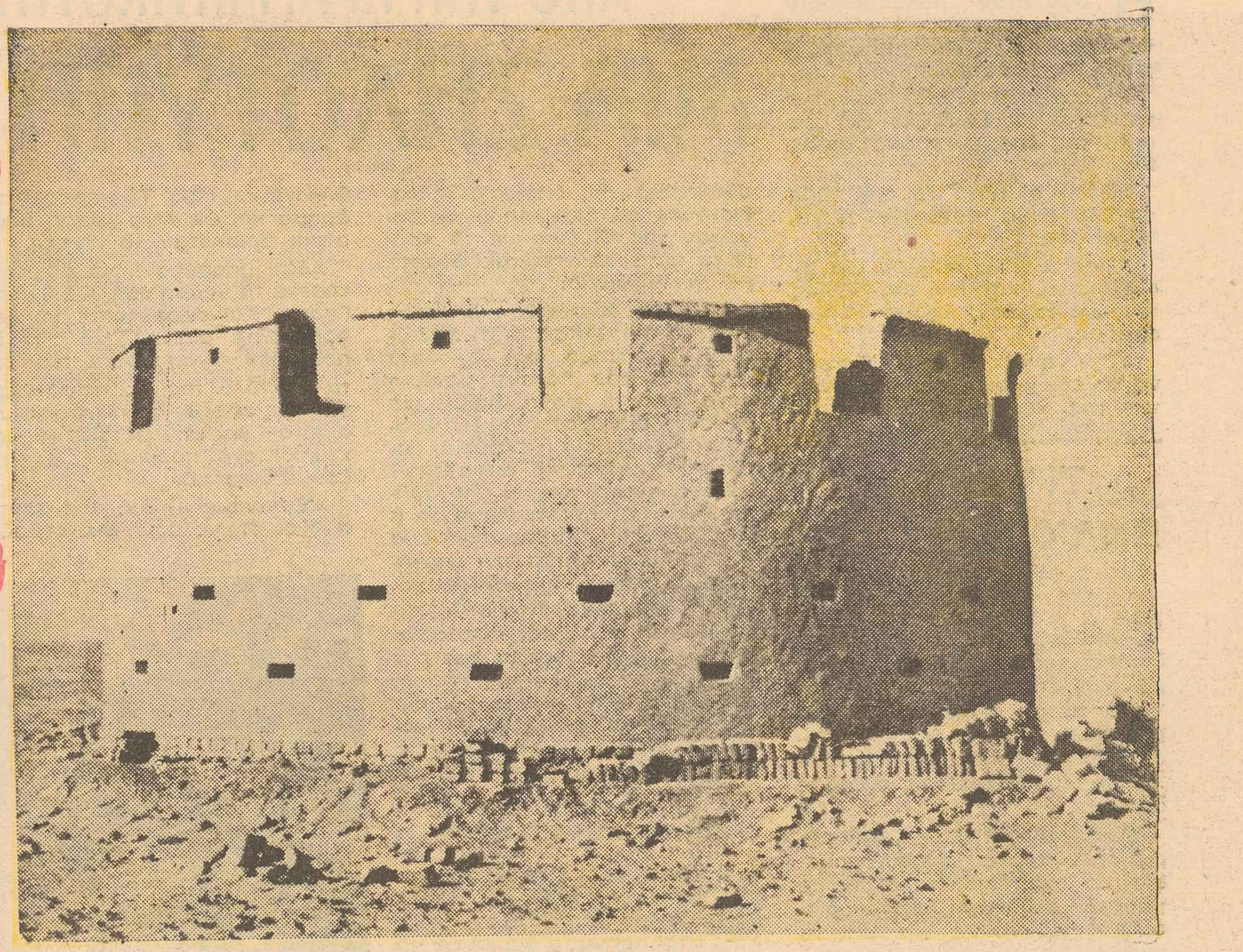
Παλαιὰ μέσα εἰς τὸν σύγχρονον πόλεμον: Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα παλαιὰ φρούρια, ποὺ ὑπάρχουν παντοῦ εἰς τὴν Κίναν καὶ τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιοῦντο ἐναντίον τῶν ἐχθρικῶν ἐπιδρομῶν. Χρησιμοποιοῦνται καὶ σήμερον ἀκόμη ἀπὸ τοὺς Κινέζους κατὰ τῶν Ἰαπώνων, ὅταν οἱ τελευταῖοι δὲν ἔχουν πυροβολικὸν ἢ ἀεροπλάνα.

Ο κίτρινος κίνδυνος! Ὁ Κάϊζερ τὸν προέλεγε πρὸ τοῦ μεγάλου πολέμου. Ἦταν ἡ ἰδεοληψία του. Δὲν παρέλειπε καμμίαν εὐκαιρίαν νὰ μὴ τὸν διακηρύξῃ καὶ νὰ μὴ προειδοποιήσῃ τὴν Εὐρώπην ὅτι ὁ μεγάλος κίνδυνος, ποὺ τὴν ἀπειλεῖ, ἔρχεται ἀπὸ μακράν, ἀπὸ τὴν Ἄπω Ἀνατολήν, ἀπὸ τὴν χώρα τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου. Ὁ Κάϊζερ εἶγε τὴν ἔμμονη ἰδέα ὅτι μίαν ἡμέραν ἡ Ἰαπωνία θὰ κατακτήσῃ τὴν Κίναν καὶ τότε, τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια τῶν κιτρίνων θὰ ἠμπορέσουν, ὀργανούμενα καὶ ἐξοπλιζόμενα, νὰ ἐξορμήσουν κατὰ τῆς γηραιᾶς καὶ διῃρημένης Εὐρώπης καὶ νὰ τὴν κατακλύσουν, νέα θεομηνία, νέα ἐπιδρομὴ τοῦ Τζεγκὶς Χὰν ἢ τοῦ Ταμερλάνου. Οἱ φόβοι τοῦ Κάϊζερ ἦσαν, βέβαια, ὑπερβολικοὶ καὶ ἡ σημερινὴ Γερμανία εἶνε σύμμαχος τῆς Ἰαπωνίας. Μία ὅμως, ἀπὸ τὰς προβλέψεις τοῦ Κάϊζερ ἐπηλήθευσεν: ἡ Ἰαπωνικὴ διείσδυσις εἰς τὴν Κίναν.

Πράγματι, οἱ Ἰάπωνες κατακτοῦν τὴν Κίναν. Λαὸς δραστήριος, πολεμικός, παραγωγικός, μὲ αὔξησιν τῶν γεννήσεων σταθερὰν καὶ μεγάλην, δὲν χωροῦν πλέον εἰς τὸ μικρὸν ἐδαφικῶς κράτος των. Ἀπέναντι εἰς τὰς ἰαπωνικὰς νήσους ἐκτείνεται ἡ ἀπέραντος Κίνα, μὲ τὸν νωθρὸν πληθυσμόν της, μὲ τὸν ἀπέραντον πλοῦτον της, μὲ τὰς τεραστίας ἐκτάσεις της: ἦτο ὁ μέγας πειρασμός. Ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ Μοῦτσο - Χῖτο, ὁ μέγας ἀναμορφωτὴς τῆς Ἰαπωνίας εἰσήγαγεν εἰς αὐτὴν τὸν δυτικὸν πολιτισμὸν καὶ τὸ κράτος του ἤρχισε νὰ προοδεύῃ ἁλματωδῶς, ὁ πειρασμὸς τῆς Κίνας ἔγινε ζωηρότερος. Ὁ πρῶτος σινοϊαπωνικὸς πόλεμος, κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀπόπειρα διεισδύσεως τῆς Ἰαπωνίας εἰς τὴν Κίναν. Οἱ Ἰάπωνες ἀντελήφθησαν ὅτι εἰς τὴν Κίναν εἶχον πεδίον δράσεως, ὅτι ἐκεῖ ἠμποροῦσαν νὰ εἰσχωρήσουν, νὰ ἐπικρατήσουν καὶ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸν φυσικὸν πλοῦτον καὶ τὰς ἐργατικὰς χεῖρας. Πρῶτον ἀποτέλεσμα τῆς διεισδύσεως αὐτῆς, ἰδίως εἰς τὴν Μαντζουρίαν, τὸ ὑπέδαφος τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικῶς πλούσιον, ὑπῆρξε νὰ προκληθῇ ἡ ἀντίδρασις τῆς Ρωσσίας, ἡ ὁποία εἶχε καὶ αὐτὴ βλέψεις εἰς τὴν Κίναν, ἔτσι δὲ ἔγινεν ὁ Ρωσσοϊαπωνικὸς πόλεμος τοῦ 1904—5, ποὺ ἀπέληξεν ὑπὲρ τῆς Ἰαπωνίας. Ἡ Κορέα καὶ ὡρισμένοι λιμένες τῆς Μαντζουρίας ὑπῆρξαν τὸ γέρας τῆς νίκης. Ἡ Ἰαπωνία εἶχεν ἀποκτήσει τὰς βάσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ ἐσυνέχιζε τὴν προσπάθειάν της νὰ κατακτήσῃ καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν Κίναν.

Ἕως τὸν πόλεμον τοῦ 1914 ἡ διείσδυσις εἰς τὴν χώραν τοῦ Οὐρανοῦ ἦτο μᾶλλον οἰκονομική. Ἐν τῷ μεταξύ, ὅμως, ἀπὸ τὸ 1911, μία τεραστία μεταβολὴ εἶχε γίνει εἰς τὴν Κίναν. Ἡ νέα γενεά, ἡ ὁποία εἶχεν ἐκπαιδευθῇ εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ τὰ ἀμερικανικὰ πανεπιστήμια, ἀπέκτησεν ἐθνικιστικὰς ἰδέας καὶ ὠνειρεύετο μίαν Κίναν ἰσχυρὰν καὶ προοδευτικήν. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1911 ἀνέτρεψε τὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ ὁ τελευταῖος Αὐτοκράτωρ, ποὺ ἦτο ἀκόμη βρέφος, ἐξεθρονίσθη. (Τὸ βρέφος ἐκεῖνο εἶνε σήμερα Αὐτοκράτωρ τοῦ Μαντσουκοῦο). Ὁ Σοὺν Γιὰτ Σὲν ἔγινεν ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὁ ἐθνικὸς ἥρως τῆς νέας Κίνας. Ἡ ἐπανάστασις ὅμως καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς Δημοκρατίας δὲν εἶχον ὁμαλὴν ἐξέλιξιν. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἔζη ὁ Σοὺν Γιὰτ Σὲν ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐπιρροή του ἦσαν τόσον τεράστιαι, ὥστε ἡ Κίνα ἠδυνήθη νὰ θέσῃ τὰς βάσεις τῆς νέας ἐξελίξεώς της. Μετὰ τὸν θάνατόν του, ὅμως, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἤρχισε νὰ σπαράσσῃ ἐπὶ ἔτη τὴν Κίναν, ὅπου διάφοροι στρατηγοί, ἡγούμενοι μερικῶν δεκάδων χιλιάδων ἀνδρῶν ἕκαστος, εἶχον ἀνακηρυχθῇ δικτάτορες γειτονικῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἐπολεμοῦσαν μεταξύ των, διὰ λογαριασμὸν ξένων. Ἀμερικανικὰ δολλάρια, ρωσσικὰ ρούβλια, ἀγγλικαὶ λίραι, ἰαπωνικὰ γέν, ἦσαν τὰ ὅπλα ποὺ ἐχρησιμοποιοῦσαν οἱ ξένοι διὰ νὰ ἐξαγοράσουν τοὺς Κινέζους στρατηγοὺς —τοὺς «τοκιούν», ὅπως ἐκαλοῦντο— καὶ νὰ στερεώσουν τὴν θέσιν των εἰς τὴν Κίναν. Οἱ Ἰάπωνες εἶχον ἐκλέξει ὡς πεδίον δράσεως τὴν Μαντζουρίαν καὶ ἐκεῖ εἰργάσθησαν νὰ ἐπικρατήσουν. Εἰργάσθησαν συστηματικῶς, ἔστειλαν ἑκατοντάδας χιλιάδων Ἰαπώνων νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὴν μεγάλην καὶ πλουσίαν αὐτὴν κινεζικὴν ἐπαρχίαν, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ ἕνας ἰσχυρὸς ἰαπωνικὸς πυρήν. Οἱ Ρῶσσοι, βέβαια, ἦσαν οἱ κύριοι ἀντίπαλοί των εἰς τὴν Μαντζουρίαν, ἀλλ' οἱ Ρῶσσοι δὲν ἦσαν ἀκόμη τότε ὑπολογήσιμοι. Καὶ οἱ Ἰάπωνες, ἐπωφελούμενοι τῶν ἐσωτερικῶν αἱματηρῶν διενέξεων, ποὺ ἐσπάραζαν τὴν Κίναν, ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν τὸ μέγα πραξικόπημα.

ΜΑΝΤΣΟΥΚΟΥΟ

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1931 μερικὰ αἱματηρὰ ἐπεισόδια εἰς τὸ Μοῦκδεν ἔδωσαν εἰς τοὺς Ἰάπωνας τὴν εὐκαιρίαν, ποὺ ἐπερίμεναν. Ἐπενέβησαν φανερά, ἔστειλαν στρατὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἡ Μαντζουρία, μία ἐπαρχία μὲ 30 ἑκατομμύρια κατοίκους, ἀνεκηρύσσετο ἀνεξάρτητος. Ὁ Ποὺ - Γί, ὁ Αὐτοκράτωρ - βρέφος τοῦ 1911, ποὺ εἶχεν ἐκθρονισθῇ ἀπὸ τὸν Σοὺν Γιὰτ Σὲν εἰς τὸ Πεκῖνον, ἀνεκηρύχθη Αὐτοκράτωρ τοῦ νέου κράτους, ποὺ ἔλαβε τὸ ὄνομα Μαντσουκοῦο. Τὸ ἀνεξάρτητον αὐτὸ κράτος ἦτο ἁπλούστατα μία ἰαπωνικὴ ἀποικία. Τὸ μέγα ὄνειρον τῶν ἰμπεριαλιστῶν τοῦ Τόκιο ἤρχιζε νὰ πραγματοποιῆται. Μία ἀπέραντος χώρα προσετίθετο εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ἠδύνατο δὲ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις, ὅπου νὰ ὀργανωθῇ ἡ ἀποφασιστικὴ προσπάθεια διὰ τὴν κατάκτησιν ὁλοκλήρου τῆς Κίνας.

Οἱ Ἰάπωνες, ὅμως, δὲν ὑπελόγισαν τὴν φιλοπατρίαν τῶν Κινέζων. Ὁ πανάρχαιος αὐτὸς λαός, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ναρκωμένος καὶ ἀνίκανος νὰ κινηθῇ, ἀφυπνίσθη αἰφνιδίως. Ἡ ἰαπωνικὴ εἰσβολὴ ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς Κινέζους τὸν κίνδυνον. Ἡ νέα γενεὰ καὶ τὸ «Κουαμιντὰγκ», δηλαδὴ τὸ ἐθνικιστικὸν καὶ προοδευτικὸν κόμμα, τὸ ὁποῖον ἵδρυσεν ὁ Σοὺν Γιὰτ Σέν, ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς προσπαθείας ν' ἀφυπνισθῇ ἡ Κίνα. Ὁ Τσὰγκ Κάϊ Σὲκ ἕνας νεαρὸς στρατηγὸς κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ, νὰ συντρίψῃ τοὺς διαφόρους «Τοκιοὺν» οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο διὰ λογαριασμὸν τῶν ξένων καὶ νὰ γίνῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς κεντρικῆς κινεζικῆς κυβερνήσεως εἰς τὸ Νανκίν. Ἡ Κίνα, ὅμως, ἐξακολουθοῦσε πάντοτε νὰ εἶνε διῃρημένη, νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ διάφορα αὐτόνομα καὶ ἡμιανεξάρτητα κράτη, ποὺ ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν Ἄγγλων, τῶν Ρώσσων, τῶν Ἰαπώνων. Ἡ κεντρικὴ κυβέρνησις τοῦ Νανκὶν ἦτο «κεντρικὴ» μόνον κατ' ὄνομα. Τὸ νέον κράτος τοῦ Μαντσουκοῦο ἦτο μία φοβερὰ ἀπειλή, ἡ ὁποία καθημερινῶς ἐγίνετο μεγαλυτέρα. Οἱ Ἰάπωνες προετοίμαζαν ἐκεῖ τὴν ὁριστικὴν εἰσβολήν των. Ὠργάνωναν στρατόν, κατεσκεύαζον ὀχυρωματικὰ ἔργα, ἀεροδρόμια, στρατιωτικὰς καὶ ναυτικὰς βάσεις. Ὁ πολεμικὸς ὀργασμὸς τῆς Ἰαπωνίας εἶχε μεταφερθῇ εἰς τὸ Μαντσουκοῦο. Οἱ κίτρινοι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ὑποδουλώσουν τοὺς κιτρίνους. Δὲν εἶχε σημασίαν ἂν οἱ κατακτηταὶ ἦσαν μόνον 80 ἑκατομμύρια καὶ τὰ θύματα 450. Οἱ πρῶτοι ἦσαν ὠργανωμένοι καὶ οἱ ἄλλοι ἀνοργάνωτοι. Ἡ Κίνα μόνον κατ' ὄνομα ἦτο κράτος. Εἰς τὴν πραγματικότητα ἦτο μία ἀναρχουμένη χώρα. Ἀλλ' ἀκριβῶς ὁ κίνδυνος τὴν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ. Καὶ μέσα σὲ ἕξ χρόνια, ἀπὸ τὸ 1931 ὅτε ἱδρύθη τὸ Μαντσουκοῦο, ἕως τώρα, ἔγινε μιὰ καταπληκτική, μιὰ βαθειὰ μεταβολή.

Ἡ Κίνα ἵσταται πάνοπλος, ἑτοίμη ν' ἀντιμετωπίσῃ, μὲ τὸν συγχρονισμένον ἐθνικὸν στρατόν της, κάθε ἐπιδρομήν

Η ΝΕΑ ΚΙΝΑ

Οἱ Κινέζοι εἶνε πολιτισμένος λαός, ἀπείρως ἀνώτερος, ποιοτικῶς ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας. Εἶχαν περιπέσει, βέβαια, εἰς νάρκην, ἀλλ' ὁ πολιτισμός των, ἡ ψυχικὴ των ἀνωτερότης δὲν εἶχαν νεκρωθῇ. Καὶ ἤρκεσε τὸ μεγάλο πλῆγμα τοῦ 1931 κατὰ τῆς ἐθνικῆς των ἀξιοπρεπείας, διὰ ν' ἀποτινάξουν τὴν νάρκην. Μία πελωρία κραυγὴ ὑψώθη ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Κίνας: Νὰ φύγουν οἱ Ἰάπωνες! Νὰ φύγουν οἱ ἐπιδρομεῖς. Ἡ κυβέρνησις τοῦ Νανκὶν ἔγινεν ἀποτόμως τὸ κέντρον τῆς νέας κινήσεως, ὁ στρατάρχης Τσὰγκ Κάϊ Σὲκ ὁ ἐμψυχωτής της. Ἡ ἀναρχουμένη καὶ διῃρημένη Κίνα ἤρχισε νὰ ἑνώνεται, νὰ συγκεντρώνεται, νὰ ὀργανώνεται. Πολιτικῶς, οἰκονομικῶς, κοινωνικῶς, στρατιωτικῶς, ἔγιναν τεράστιες μεταβολές. Ἐκεῖ ποὺ ὑπῆρχαν πρὶν μόνον μισθοφόροι, ἐδημιουργήθη τώρα τακτικὸς στρατὸς καλῶς ἐφωδιασμένος, καλῶς γυμνασμένος, μὲ ἄριστον ἠθικόν, μὲ ἀεροπορίαν, μὲ τάνκς, μὲ πυροβολικόν, μὲ διοίκησιν. Ὁ Τσὰγκ Κάϊ Σέκ, πραγματικὸς δικτάτωρ τῆς νέας Κίνας, ἐπέτυχε νὰ συγκεντρώσῃ ὑπὸ τὴν κεντρικὴν ἐξουσίαν του, ὅλα τὰ αὐτόνομα τμήματα τῆς Κίνας. Ἐπεβλήθη διοίκησις. Ἐφηρμόσθη οἰκονομικὴ πολιτική. Ἔγιναν κοινωνικὲς μεταρρυθμίσεις. Ἐδόθη ἰδιαιτέρα προσοχὴ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, εἶνε δὲ γνωστὴ ἡ φιλομάθεια τῶν Κινέζων. Πρὸ παντὸς ἐκαλλιεργήθη τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα. Τὸ μῖσος κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως ἀνεπτύχθη εἰς ὅλας τὰς τάξεις, οἱ δὲ νέοι ἕνα σύνθημα ἔχουν: πόλεμον κατὰ τῆς Ἰαπωνίας. Οἱ ξένοι, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς τὴν Κίναν καὶ ἰδίως εἰς τὰ μεγάλα κέντρα της, εἰς τὴν Σαγγάην, εἰς τὴν Καντῶνα, εἰς τὸ Νανκίν, ἔχουν μείνει κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν ἀφύπνισιν τῶν Κινέζων μέσα εἰς ὀλίγα χρόνια. Τοὺς κάμνει ἰδίως ἐντύπωσιν ὁ νέος κινεζικὸς στρατός, ὁ ὁποῖος εἶνε ἄρτιος. Ἡ Κίνα ἔχει εὕρει τὴν ἑνότητα, ποὺ δὲν κατώρθωνε νὰ τὴν ἀποκτήσῃ ἐπὶ αἰῶνες. Τὰ κομμουνιστικὰ ἀνεξάρτητα κράτη τῆς Καντῶνος καὶ τῶν δυτικῶν ἐπαρχιῶν ὑπήχθησαν καὶ αὐτὰ εἰς τὴν κεντρικὴν κυβέρνησιν τοῦ Νανκὶν καὶ προσέφεραν τὶς δυνάμεις καὶ τὴν ὀργάνωσίν των. Οἱ νωθροὶ καὶ δυσκίνητοι Κινέζοι κατελήφθησαν ἀπὸ τὸν πυρετὸν τῆς δράσεως. Τὰ ἀεροπλάνα, ποὺ ἠγοράζοντο εἰς τὴν Ἀμερικήν, τὰ τάνκς ποὺ ἠγοράζοντο εἰς τὴν Ρωσσίαν, τὰ πυροβόλα, τὰ πυρομαχικά, κατέφθαναν ἄφθονα καὶ συνεχῶς εἰς τοὺς κινεζικοὺς λιμένας. Οἱ νεαροὶ στρατηγοί, ὅπως ὁ στρατάρχης Τσὰγκ Σοῦε Λιάγκ, ποὺ εἶχεν αἰχμαλωτίσει πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνας τὸν δικτάτορα στρατάρχην Τσὰγκ Κάϊ Σέκ, ἠξιοῦσαν τὴν ἄμεσον κήρυξιν τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ἰαπωνίας καὶ τὴν ἀνάκτησιν τοῦ Μαντσουκοῦο, τῆς μεγάλης καὶ πλουσίας ἐπαρχίας, ποὺ εἶχεν ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν Κίναν εἰς στιγμὰς ἀδυναμίας. Ἀλλὰ ἡ κεντρικὴ κυβέρνησις τοῦ Νανκὶν δὲν ἐβιάζετο. Ἤθελε πρῶτον νὰ συμπληρώσῃ τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν προπαρασκευήν της.

ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ

Εἰς τὸ Τόκιο, ἡ ὁμὰς τῶν στρατιωτικῶν ἐζήτουσεν ἀπὸ τὸν Μικᾶδον καὶ τὴν κυβέρνησιν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Κίνας, πρὶν αὐτὴ προλάβῃ νὰ συμπληρώσῃ τὴν στρατιωτικὴν ὀργάνωσίν της. Οἱ στρατηγοὶ Ἀράκι καὶ Χαγιάσι ἦσαν οἱ ἡγέται αὐτῆς τῆς κινήσεως. Δὲν εὕρισκαν ὅμως συμφώνους ὅλους τοὺς Ἰάπωνας. Ὑπῆρχαν πολλοὶ —οἱ περισσότεροι ἴσως— ποὺ δὲν εἶχαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἑνὸς πολέμου κατὰ τῆς Κίνας. Ἐφοβοῦντο τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ρωσσίας, τὴν ἀντίδρασιν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἦσαν ἱκανοποιημένοι μὲ τὴν κατοχὴν τοῦ Μαντσουκοῦο καὶ δὲν ἤθελον νέας περιπετείας. Ἡ μεγάλη ἐσωτερικὴ κρίσις, ποὺ χωρίζει σήμερα τὴν Ἰαπωνίαν εἰς δύο στρατόπεδα, ἀπὸ αὐτὴν τὴν διάστασιν προέρχεται: νὰ γίνῃ ἢ νὰ μὴ γίνῃ πόλεμος κατὰ τῆς Κίνας. Τὰ πολιτικὰ κόμματα, αὐτὰ ποὺ ἐπλειοψήφησαν μὲ 85% εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογάς, εἶνε κατὰ τοῦ πολέμου. Τὸ ναυτικὸν εἶνε κατὰ τοῦ πολέμου. Ὁ στρατὸς ὅμως εἶνε ὑπέρ. Καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν Ἰαπωνίαν τὴν κυβερνᾷ ὁ στρατός. Αἱ πληροφορίαι, λοιπόν, ποὺ ὑπάρχουν ἀπὸ τὸ Τόκιον εἶνε ὅτι οἱ στρατιωτικοὶ ἐπείγονται νὰ δράσουν. Δύο πράγματα τοὺς κάμνουν νὰ ἐπείγωνται: πρῶτον ὅτι, ὅσον περνᾷ ὁ καιρός, τόσον ἡ Κίνα γίνεται ἰσχυροτέρα καὶ δεύτερον ὅτι πιθανὸν αὔριον νὰ μὴ εἶνε αὐτοὶ εἰς τὴν ἀρχήν, ὥστε νὰ ἐπιβάλουν τὰς ἀποφάσεις των. Ἔτσι ἐξηγοῦν αἱ ἐγκυρότεραι ξέναι ἐφημερίδες τὰ τελευταῖα ἐπεισόδια τοῦ Πεκίνου. Τὰ ἰαπωνικὰ στρατεύματα κατοχῆς τοῦ Μαντσουκοῦο — «Στρατιὰ τοῦ Κβαντσοὺνκ» εἶνε ἡ ἐπίσημος ὀνομασία τους— ἀπὸ καιροῦ ἤδη ἔδειχναν τάσεις νὰ εἰσβάλουν εἰς τὰς πρὸς νότον τοῦ Μαντσουκοῦο ἐπαρχίας, εἰς τὰς «βορείους ἐπαρχίας τῆς Κίνας» καὶ νὰ ἐπιβάλουν καὶ εἰς αὐτὰς τὴν κυριαρχίαν των. Συνοριακὰ ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσαν «κρούσεις» τῶν Ἰαπώνων διὰ ν' ἀντιληφθοῦν τὰς διαθέσεις καὶ τὴν δύναμιν ἀντιστάσεως τῶν Κινέζων, εἶχαν γίνει πολλὰ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας. Τὰ τελευταῖα ὅμως, τῆς παρελθούσης καὶ τῆς παρούσης ἑβδομάδος, εἶνε σοβαρώτερα καὶ ἀποκαλύπτουν ὅτι οἱ Ἰάπωνες, ἐνεργοῦντες ἐπὶ τῇ βάσει διαταγῶν, ἑτοιμάζονται διὰ γενικωτέρας ἐπιχειρήσεις. Αἱ συγκεντρώσεις μεταξὺ ἰαπωνικῶν καὶ κινεζικῶν στρατευμάτων ἔγιναν κυρίως πλησίον τοῦ Πεκίνου, τῆς παλαιᾶς Αὐτοκρατορικῆς πρωτευούσης τῆς Κίνας, οἱ δὲ Ἰάπωνες μεταφέρουν ἐν σπουδῇ δυνάμεις εἰς τὸν τόπον τῶν ἐπεισοδίων. Ἐνισχύσεις ἀποστέλλουν καὶ οἱ Κινέζοι, ἀρκεταὶ δὲ χιλιάδες στρατοῦ, μὲ τάνκς, πυροβολικὸν καὶ ἀεροπλάνα ἔχουν ἤδη συγκεντρωθῇ παρὰ τὸ Πεκῖνον. Οἱ Ἰάπωνες ἀποστέλλουν δύο μεραρχίας ἀπὸ τὴν Ἰαπωνίαν εἰς τὴν Κίναν. Τὸ σχέδιον τῶν στρατιωτικῶν φαίνεται ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς σχεδὸν ἐπιτυγχάνει: νὰ ἐξωθηθοῦν τὰ πράγματα τόσον πολύ, ὥστε νὰ καταστῇ ὁ πόλεμος ἀναπότρεπτος. Οἱ Κινέζοι δὲν ἠμποροῦν νὰ παρακολουθήσουν παθητικῶς τὴν ἰαπωνικὴν εἰσβολήν. Οἱ Ἰάπωνες δὲν δέχονται νὰ παρενοχλοῦνται ἀπὸ τοὺς Κινέζους. Καὶ οἱ δύο εἶνε ἀδιάλλακτοι.

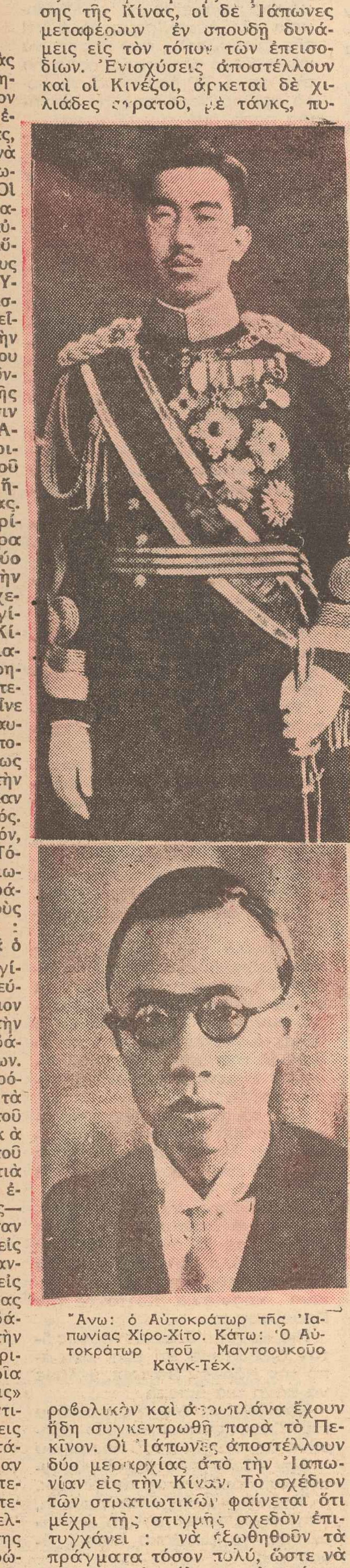
Ἄνω: ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας Χίρο-Χίτο. Κάτω: Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Μαντσουκοῦο Κὰγκ-Τέχ.

Φιλοπόλεμον μένος παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς δύο. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε γεμάτη ἠλεκτρισμόν. Μῆνες, χρόνια τώρα συμβαίνουν ἐπεισόδια. Ὁ πόλεμος κάποτε θὰ καταστῇ μοιραῖος μεταξὺ τῶν δύο κιτρίνων ἀδελφῶν λαῶν. Ἡ ὀξύτης ἔχει ἐνταθῇ ἐπικινδύνως, ἡ κατάστασις ἔχει φθάσει εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Ἕνας σπινθὴρ ἀρκεῖ διὰ ν' ἀνάψῃ ἡ πυρκαϊά.

Η ΡΗΞΙΣ

Δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλα κράτη, ποὺ ἔχουν τεράστια συμφέροντα εἰς τὴν Κίναν. Ἡ Ρωσσία, ἰδίως, ἡ ὁποία καὶ θὰ ἔβλεπε εὐχαρίστως ἕνα πόλεμον μεταξὺ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας. Ἡ Ἀγγλία, ἡ ὁποία ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ Ἰαπωνία εἶνε ὁ ἐπικίνδυνος ἀντίπαλός της εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, θὰ ἤθελε νὰ τὴν ἴδῃ ἐμπλεκομένην εἰς ἐπικίνδυνον περιπέτειαν: γνωρίζει ὅτι ἰσχυρὰ Ἰαπωνία ἀποτελεῖ ἀπειλὴν διὰ τὴν Αὐστραλίαν. Καὶ πράγματι, τὸ ἰαπωνικὸν ναυτικὸν διαφωνεῖ μὲ τὸν στρατόν: θέλει νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ Κίνα, ὅπου ἡ ἰαπωνικὴ διείσδυσις θὰ προσκρούσῃ εἰς τὴν ἀντίδρασιν 450 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων καὶ νὰ ἐπιχειρηθῇ ἡ κατάκτησις τῆς Αὐστραλίας, ἡ ὁποία, μολονότι ὁλόκληρος ἤπειρος, κατοικεῖται μόνον ἀπὸ 10.000.000 ἄτομα. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἔχουν καὶ αὐταὶ ἀντίθετα συμφέροντα εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανὸν μὲ τὴν Ἰαπωνίαν καὶ φοβοῦνται ἰαπωνικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν Φιλιππίνων Νήσων. Ἔτσι ἕνας σινοϊαπωνικὸς πόλεμος θ' ἀπαλλάξῃ ὅλας αὐτὰς τὰς Δυνάμεις ἀπὸ τὴν ἄμεσον ἰαπωνικὴν ἀπειλήν, διότι ἡ Ἰαπωνία θὰ εἶνε ἀπησχολημένη εἰς τὴν Κίναν. Θὰ νικήσῃ; Κανεὶς δὲν γνωρίζει. Ἕνας πόλεμος μὲ τὴν Κίναν δὲν ἠμπορεῖ νὰ τερματισθῇ εὔκολα. Ἔχουν οἱ Ἰάπωνες τὴν τεχνικὴν ὑπεροχὴν καὶ ὁ στρατός των φημίζεται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ οἱ Κινέζοι ἀπό τινος ἔχουν ἀποκτήσει, ὅπως εἴπομεν, ἀξιόλογον στρατόν. Τὸ εἰς ἔμψυχον ὑλικὸν ἀπόθεμα τῶν Κινέζων εἶνε ἀστείρευτον. Χρήματα ἔχει ἄφθονα τὸ Νανκίν ἐνῷ τὸ Τόκιο διέρχεται οἰκονομικὴν κρίσιν. Εἰς τὴν Κίναν εἶνε γενικὸν τὸ αἴσθημα τῆς ἀμύνης κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως, ἐνῷ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν μεγάλαι τάξεις λαοῦ διάκεινται ἐχθρικῶς πρὸς τὴν ἰδέαν ἑνὸς ἐπιθετικοῦ πολέμου κατὰ τῆς Κίνας. Καὶ ὅμως, παρ' ὅλα αὐτά, ἡ ρῆξις ἐμφανίζεται ἀναπότρεπτος. Οἱ φανατισμοὶ ἔχουν ἐξαφθῇ ἑκατέρωθεν, τὸ δὲ Πεκῖνον, ποὺ ἀπειλεῖται ἤδη ἀπὸ τὰ ἰαπωνικὰ στρατεύματα, παραμένει πάντοτε ἱερὰ πόλις διὰ τοὺς Κινέζους, ἔστω καὶ ἂν ἔπαυσε νὰ εἶνε ἡ πρωτεύουσά των.

Μέχρι πρὸ ἐτῶν, πρὶν πραγματοποιηθῇ ἡ ἑνότης τῆς Κίνας, ὅταν ἐσυνεχίζετο ἡ περίοδος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὑπῆρχε ἰσχυρὸν ρεῦμα προσεγγίσεως μὲ τὴν Ἰαπωνίαν, ἔστω καὶ μὲ θυσίας καὶ παραχωρήσεις. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως τὸ ρεῦμα αὐτὸ ὑπεχώρησε καὶ σήμερον δὲν ὑπάρχει κάν. Φίλος τῆς Ἰαπωνίας εἶνε συνώνυμον τοῦ προδότου εἰς τὴν Κίναν. Εἶνε περίεργον πόσον μισοῦνται σήμερον οἱ δύο ἀδελφοὶ κίτρινοι λαοί. Οἱ Κινέζοι ἔχουν ὅλην τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ μακραίωνος πολιτισμοῦ καὶ τῆς παναρχαίας ἱστορίας των καὶ περιφρονοῦν τοὺς Ἰάπωνας, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζουν «ἀρριβίστας». Οἱ Ἰάπωνες, ἐξ ἄλλου, θεωροῦν τοὺς Κινέζους νωθρούς, καθυστερημένους, βραδεῖς καὶ καταλλήλους μόνον διὰ νὰ ἐργάζωνται πρὸς ὄφελος τῶν κατακτητῶν των. Καὶ ἐπιδιώκουν ἀκριβῶς νὰ γίνουν αὐτοὶ οἱ κατακτηταί. Τὰ στρατεύματά των εὑρίσκονται ἤδη ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος ἐντὸς κινεζικοῦ ἐδάφους. Μάχαι διεξάγονται σχεδὸν καθημερινῶς, μὲ πολλοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίας ἑκατέρωθεν. Πρόκειται περὶ πραγματικοῦ ἀκηρύκτου πολέμου. Εἶνε δύσκολον εἰς τὴν Ἰαπωνίαν νὰ ὑποχωρήσῃ πλέον: οἱ στρατιωτικοί της τὴν ἀναγκάζουν νὰ δεχθῇ τὴν περιπέτειαν. Ἐπαναλαμβάνεται τὸ πραξικόπημα τοῦ 1931 ὅτε ὁ στρατηγὸς Χαγιάσι κατέλαβε τὴν Μαντζουρίαν καὶ ὑπεχρέωσε τὴν κυβέρνησιν τοῦ Τόκιο ν' ἀκολουθήσῃ τὴν πολιτικήν του. Φαίνεται ὅτι καὶ τώρα οἱ Ἰάπωνες στρατηγοὶ θέλουν νὰ θέσουν τὴν κυβέρνησιν τοῦ πρίγκηπος Κονόγε πρὸ τετελεσμένου γεγονότος. Καὶ ἔτσι ἡ ρῆξις δὲν θὰ καταστῇ δυνατὸν ν' ἀποφευχθῇ. Ἡ Ἄπω Ἀνατολὴ φαίνεται ὅτι εἶνε μοιραῖον νὰ βαφῇ καὶ πάλιν μὲ αἷμα.

Καὶ κανεὶς δὲν ξέρει ἂν ὁ πόλεμος θὰ περιορισθῇ ἐκεῖ. Ἡ Ἄπω Ἀνατολὴ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πυριτιδαποθῆκες ποὺ ἀποτελοῦν τὸν διαρκῆ ἐφιάλτην τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἔκρηξίς της ἠμπορεῖ ν' ἀντηχήσῃ ἕως τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ οἱ σπινθῆρες της ἔχουν τὴν δυναμιν ν' ἀνάψουν πυρκαϊὲς καὶ σ' ἄλλες μακρινὲς πυριτιδαποθῆκες. Ὅπως εἶνε σήμερον ἡ διεθνὴς κατάστασις κανεὶς δὲν ξέρει ποιὲς συνέπειες ἐνδέχεται νὰ ἔχῃ μιὰ ἔνοπλος ρῆξις σ' ἕνα ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς γῆς. Ἡ Ἱσπανία ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀνάψῃ τὴν φωτιὰ τοῦ πολέμου σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη. Τὸ ἴδιο εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ καὶ μὲ τὴν Κίνα, ὅπου ἄλλη συγκρούονται τὰ συμφέροντα τῶν μεγαλυτέρων Δυνάμεων τοῦ κόσμου. Γι' αὐτό, ἡ εὐχὴ ἐκείνων ποὺ ἀγαποῦν τὴν εἰρήνη, εἶνε ν' ἀποφευχθῇ, ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμὴν ἡ ἐπίσημος κήρυξις πολέμου μεταξὺ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας. Διότι, ἂν δὲν ἀποτραπῇ, ἡ ἀνθρωπότης θὰ γνωρίσῃ ξανὰ τὴν θεομηνία μιᾶς παγκοσμίου συρράξεως.

Ἐκεῖ ὅπου διεξάγονται ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος αἱ μάχαι μεταξὺ τῶν Κινέζων καὶ τῶν Ἰαπώνων: Μία ἀπὸ τὰς κεντρικὰς πλατείας τῆς εὐρωπαϊκῆς συνοικίας τοῦ Πεκίνου.

ΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Αἱ τελευταῖαι πληροφορίαι, ποὺ ὑπῆρχον διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἐπεισοδίων καὶ γενικῶς τῆς καταστάσεως εἰς τὴν Βόρειον Κίναν ἦσαν πραγματικῶς ἀνησυχητικαί. Ἀλλεπάλληλα ἔκτακτα ὑπουργικὰ συμβούλια συνεκροτοῦντο εἰς τὸ Τόκιο καὶ εἰς τὸν Νανκίν, διαμαρτυρίαι, διακοινώσεις, τελεσίγραφα ἐπεδίδοντο ἑκατέρωθεν, διετάσσοντο μετακινήσεις στρατευμάτων καὶ ἐλαμβάνοντο, τόσον ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς Κινέζους, ὅλα τὰ μέτρα, ποὺ ἀποτελοῦν προοίμιον πολέμου. Καὶ συγχρόνως κατεβάλλοντο καὶ ἀπὸ τὴν ἰαπωνικὴν καὶ τὴν κινεζικὴν κυβέρνησιν προσπάθειαι νὰ ἐπιρριφθῇ ἡ εὐθύνη διὰ τὰ γεγονότα εἰς τὸν ἀντίπαλον. Ἡ Σαγγάη, ἡ πόλις ποὺ εἶνε πλουσιωτέρα καὶ ἀπὸ τὸ Λονδῖνον καὶ τὴν Νέαν Ὑόρκην μαζί, ὅπου εὑρίσκονται χιλιάδες Εὐρωπαῖοι καὶ ὅπου τὰ ξένα κεφάλαια ἀνέρχονται εἰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων λιρῶν, ζῇ στιγμὰς ἀγωνίας, διότι εἰς περίπτωσιν πολέμου θ' ἀποτελέσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς πρώτους στόχους τῶν Ἰαπώνων. Οἱ ξένοι ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐγκαταλείπουν τὸ Πεκῖνον, κυκλωμένον ἀπὸ τὰ ἰαπωνικὰ στρατεύματα. Πολεμικὰ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καταπλέουν εἰς τὰ κινεζικὰ ὕδατα διὰ νὰ προστατεύσουν τὰ συμφέροντα τῶν ξένων. Οἱ Ρῶσσοι ἀγρυπνοῦν εἰς τὰ βόρεια σύνορα τοῦ Μαντζουκοῦο. Ὁ ἀμερικανικὸς στόλος ἑτοιμάζεται νὰ συγκεντρωθῇ εἰς τὸν Εἰρηνικόν. Εἰς τὴν Ἰαπωνία ἀνεστάλη ἡ ἀπόλυσις τῶν κληρωτῶν. Ὅλοι οἱ σιδηροδρομοι τῆς Κίνας ἔχουν διατεθῇ διὰ τὴν μεταφορὰν στρατευμάτων καὶ πολεμικοῦ ὑλικοῦ. Οἱ παλαιότεροι κάτοικοι τῆς Μαντζουρίας ἐνθυμοῦνται τὰς ἡμέρας τοῦ 1904—1905. Οἱ διπλωμάται, οἱ ὁποῖοι πάντοτε φοβοῦνται τὸν πόλεμον, ἀγωνίζονται νὰ ἐξεύρουν ἔδαφος συνδιαλλαγῆς. Ὁ Ἄγγλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἤντεν ἀναγνωρίζει, ἐνώπιον τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, ὅτι ἡ κατάστασις εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν εἶνε κρίσιμος. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι στρέφουν ὅλην τὴν προσοχήν των εἰς τὸν Εἰρηνικόν. Ἡ ἀνατολικὴ Ἀσία εὑρίσκεται ἐπὶ ποδὸς πολέμου. Ὁ κρότος τοῦ τηλεβόλου διακόπτει ἀπὸ ἡμερῶν τὴν γαλήνην τῶν ἀπεράντων κινεζικῶν πεδιάδων. Δύο ἀδελφοὶ λαοί, κίτρινοι καὶ οἱ δύο, εἶνε ἀντιμέτωποι. Καὶ ὁ «κίτρινος κίνδυνος», ποὺ τόσον τὸν ἐφοβεῖτο ὁ Κάϊζερ, ἀπειλεῖ τώρα τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου.

Ὁ πόλεμος, τὸν ὁποῖον τόσο μισεῖ ἡ ἀνθρωπότης, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐνδεχόμενον νὰ ἐκραγῇ. Δύο ἑστίαι, μία εἰς τὴν Ἱσπανίαν, ὅπου μένεται ὁ ἐμφύλιος πόλεμος καὶ μία εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν, εἰς τὴν Κίναν, ὅπου διασταυροῦνται συμφέροντα παγκόσμια, ἀποτελοῦν τὸν ἄμεσον κίνδυνον μιᾶς τεραστίας ἀνθρωποσφαγῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώρισεν εἰς τὸ παρελθὸν ἡ ἀνθρωπότης.

Τὰ πράγματα, ἐν τούτοις, δὲν ἔχουν φθάσει ἀκόμη εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Εἶνε καιρὸς νὰ περισωθῇ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου, ἂν τὸ θελήσουν οἱ λαοί.

Τὰ ἐπεισόδια ποὺ ἐσημειώθησαν εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν ἀνησυχοῦν βεβαίως τὴν παγκόσμιο Κοινὴ Γνώμη καὶ ἐκνευρίζουν τὰ πνεύματα τῶν ἑκατέρωθεν ἀντιπάλων στρατοπέδων. Θὰ παραμείνουν ὅμως μὲ τὸν ἐπεισοδιακόν των χαρακτῆρα, ἂν περιεσκεμμένως ζητηθῇ ἡ περίσωσις τῆς εἰρήνης καὶ ἡ διάσωσις τοῦ πολιτισμοῦ, ἀπειλουμένου ἐπικινδύνως ἀπὸ μίαν παγκόσμιον σύρραξιν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΖΗΛΟΤΥΠΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Η κατηγορία πού τοῦ ἀπέδιδαν ἦταν πολὺ σοβαρή, πού ἀσφαλῶς οἱ ἔνορκοι θὰ κατεδίκαζαν τὸν κατηγορούμενο εἰς θάνατον.

—Κοῦθμπερ Γκρήν, ἐπήγατε τὴ νύχτα τῆς 12 τρέχοντος στὸ σπίτι τῆς ἐρωμένης σας Σάρας Κίμ.

»Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι σᾶς συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ ἡ γυναῖκα σας.

»'Ασφαλῶς θὰ συνέβη μιὰ βιαία σκηνή, κατόπιν τῆς ὁποίας ἡ γυναῖκα σας ἔφυγε ἐσπευσμένως.

»Τὴν ἀκολουθήσατε. Τσακωνὰ γίνετε κύριος τῶν ὑπαρχόντων της, καθότι ὑπῆρχε καὶ διαθήκη διὰ τῆς ὁποίας σᾶς καθιστοῦσε ἐξ ὁλοκλήρου κληρονόμον της. Βέβαια μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ παντρευόσαστε μὲ τὴν ἐρωμένη σας.

»Καὶ δὲν ἐδιστάσατε. Βέβαιος γιὰ τὴν ἀτιμωρησία διότι δὲν ὑπῆρχε μάρτυς, στὸ ἔγκλημά σας. Καὶ δὲν ἔφτανε μονάχα αὐτό, γιὰ νὰ εἶσθε ἀκόμη πιὸ βέβαιος, διατάξατε τὴν συνένοχό σας —ἀκουσία ἢ ἑκουσία, αὐτὸ θὰ ξεκαθαριστῇ ἀργότερα— νὰ ἐξαφανισθῇ καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ ἴχνη της. Θὰ ὑπετίθετο ὅτι ἡ γυναῖκα σας αὐτοκτόνησε ἀπὸ τὸν καϋμό της διότι τὴν ἀπατήσατε. Κι' ἔτσι θ' ἀπελευθερωνόσαστε ἀπὸ τὴν κατηγορία.

»Δυστυχῶς γιὰ σᾶς ἀνευρέθη λίγα μέτρα μακρύτερα ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἡ γοῦνα της, τὴν ὁποία φοροῦσε τὴ μοιραία ἐκείνη νύχτα, σχισμένη καὶ ματωμένη. Πῶς δὲν τὸ σκεφτήκατε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα νὰ τὴν ἐξαφανίσετε!»

Η ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΙΣ ΙΣΧΝΗ

'Ο Κοῦθμπερ Γκρὴν ἄκουσε τὴν κατηγορία ποὺ τοῦ ἀπεδίδετο. Τέλος ἀπήντησε:

— Ἔτσι πράγματι φαίνονται νὰ ἔγιναν τὰ πράγματα. Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶνε ἐντελῶς ἄλλη.

»Ἡ Σάρα Κὶμ ἦταν φίλη μου πρὸ τοῦ γάμου μου. Εἶχεν ἐξαφανισθῆ κι' ἐγὼ τὴν εἶχα σβύσει ἀπὸ τὴν καρδιά μου, ὅταν μιὰ μέρα ἔλαβα ἕνα της γράμμα μὲ τὸ ὁποῖο μ' ἐξώρκιζε νὰ πάω νὰ τὴ δῶ, στὸ σπίτι της, νύχτα, καὶ κρυφὰ μάλιστα, καὶ νὰ τῆς πάω ὅ,τι εἶχα ἀκόμα δικό της, τὸ ὁποῖον ἐθύμιζε τὶς πρωτινές μας σχέσεις.

»Θεώρησα καθῆκον μου, ὡς τιμίου ἀνθρώπου, νὰ ὑπακούσω στὴν ἐπιθυμία της.

»Ἐμάζεψα τὰ ἐρωτικὰ γράμματα, τὰ δῶρα ποὺ μοῦ εἶχε κάνει ἄλλοτε καὶ τὰ ὁποῖα εἶχα κρύψει ἀπὸ τὴ σύζυγό μου κι' ἐπῆγα στὸ ραντεβοῦ.

»Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω πῶς τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἡ γυναῖκα μου. Ἐγὼ εἶχα κάνει κομματάκια τὸ γράμμα τῆς Σάρας καὶ τὰ πέταξα στὸ καλάθι. Ἴσως, ἐπειδὴ ἦταν ζηλότυπη, νὰ ὑπωψιάστηκε τίποτα καὶ νὰ μάζεψε τὰ κομματάκια αὐτά, τὰ κόλλησε καὶ διάβασε τὸ γράμμα.

»Ἡ Σάρα Κὶμ μοῦ ἐξηγοῦσε τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους μ' ἐκάλεσε. Ἦσαν λόγοι λογικοὶ καὶ σωστοί. Ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ κι' ἑπομένως δὲν θὰ ἤθελε νὰ ὑπάρχουν σκόρπια ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἴχνη τοῦ παρελθόντος της.

»Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐνεφανίσθη ἡ γυναῖκα μου.

Ἦταν ἐξαγριωμένη. Φιλονικήσαμε βέβαια, κι' ἐκείνη μὲ θυμὸ ἔβγαλε, τραβῶντας το μὲ τὰ δόντια, τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου, εἰς τρόπον ὥστε ἐμάτωσε θήκατε καὶ πάλι. Τὸ μέρος ἦταν ἔρημο καὶ σὲ λίγα μέτρα ἀπόστασι βρισκόταν τὸ ποτάμι.

»Δὲν μπορέσατε νὰ συγκρατήσετε τὰ νεῦρα σας, Κοῦθμπερ Γκρήν. Καὶ σκεφθήκατε νὰ ξεφορτωθῆτε μιὰ σύζυγο τὴν ὁποία δὲν ἀγαπούσατε πιὰ καὶ τὰ δάχτυλά της —κι' αὐτὸ ἐξηγεῖ πῶς εὑρέθη ἡ γοῦνα της μὲ αἵματα— καὶ μοῦ πέταξε τὸ δαχτυλίδι στὸ πρόσωπο. Ἔπειτα ἔφυγε βιαστικά.

»Ἐμείναμε οἱ δυό μας σαστισμένοι. Μόλις συνῆλθα, ἔτρεξα ἔξω, ἐλπίζοντας νὰ προφτάσω τὴ γυναῖκα μου. Δὲν τὴν εὕρηκα. Εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Καὶ δὲν τὴν ξαναεῖδα πιά, οὔτε στὸ σπίτι, οὔτε στὸ σπίτι τοῦ συγγενῶν ποὺ τὴ γύρεψα.

Ἕνα πρᾶγμα διεπίστωσε, ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ζήλευε γιατὶ δὲν τὸν ἀγαποῦσε.

»Τότε σκέφθηκα νὰ ἀποτανθῶ στὴν ἀστυνομία, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ξαναβροῦν τὴ γυναῖκα μου, μ' ἐκάθησαν ἐμένα στὸ ἑδώλιον τοῦ κατηγορουμένου».

◆◆◆

'Η ἐξήγησις αὐτὴ δὲν ἔπεισε κανένα καὶ ἡ ἀνάκρισις ἐξηκολούθησε τὸ δρόμο της βρίσκοντας διαρκῶς ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα ἐναντίον τοῦ Γκρήν.

Στὸ ἀναμεταξὺ συνέβη κάτι περίεργο, ποὺ ἐμπέρδεψε τὰ πράγματα.

Στὸ πατρικὸ σπίτι τῆς κυρίας Γκρὴν ἔφθασε ἕνα γράμμα τὸ ὁποῖον ἔλεγε:

«Ἂν θέλετε νὰ ξαναδῆτε τὴν κυρία Βιργινία Γκρήν, ἀποστείλατε 10.000 δολλάρια μ' ἕναν ἀπεσταλμένο σας στὸ σταυροδρόμι τῶν Τριῶν Πεύκων. Ἂν εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομία, θὰ σκοτώσουμε τὴν κυρία Γκρήν».

Τὸ γράμμα ἔφερε μιὰ κακογραμμένη ὑπογραφὴ κι' ἕνα μυστηριῶδες σημεῖον.

Τὸ γράμμα παρεδόθη ἀμέσως στὴ διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας, ἡ ὁποία τὸ παρέδωσε πάλι στὸν ἀνακριτή.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΝΕ ΚΟΝΤΑ

—'Ασφαλῶς θὰ εἶνε κανένα τέχνασμα γιὰ ν' ἀναβληθῇ ἡ δίκη, εἶπεν ὁ ἀνακριτής. Ἂς περιμένουμε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀνακρίσεων.

Στὰ Τρία Πεῦκα οἱ ἀστυνομικοὶ κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν ἕνα ὕποπτο ὑποκείμενο, τὸ ὁποῖον ἐστάλη νὰ παραλάβῃ τὰ χρήματα.

Ὅταν ὑπεβλήθη εἰς ἀνάκρισιν κατέθεσεν ὅτι εἶχε καταφύγει σ' αὐτὸ τὸ στρατήγημα γιὰ νὰ κερδίσῃ μερικὰ χρήματα.

—Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρία Γκρήν, προσέθεσε, δὲν τὴν γνωρίζω διόλου.

Τέλος ὁ Κοῦθμπερ, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες του ὅτι εἶνε ἀθῶος, κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Λίγες ὧρες πρὶν νὰ τὸν φέρουν στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα ἐζήτησε νὰ τοῦ πᾶνε ἕναν ἱερέα.

—Εἶμαι θῦμα, τοῦ εἶπε, σειρᾶς συμπτώσεων. Φαντάζομαι ὅτι ἡ γυναῖκα μου θὰ ζῇ ἀκόμα καὶ ὅτι κάτι τὸ πολὺ σοβαρὸ τὴν ὑποχρεώνει νὰ μὴν παρουσιάζεται μέχρι σήμερα γιὰ νὰ μὲ σώσῃ.

Καὶ ἡ στιγμὴ ἔφθασε.

Τὸν ἔδεσαν στὴ μοιραία πολυθρόνα τοῦ θανάτου.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἔφθασε μιὰ διαταγὴ νὰ σταματήσουν τὴν ἐκτέλεσι καὶ νὰ φέρουν τὸν κατάδικο στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν.

'Ο Κοῦθμπερ μόλις ἐμπῆκε, ἔβγαλε μιὰ κραυγή. Ἡ γυναῖκα του βρισκόταν ἐκεῖ.

—Συγχώρα με! τοῦ λέγει κλαίγοντας. Ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ παραφερθῶ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴ ζήλεια μου... Ἐκείνη τὴ νύχτα, ξέρεις, ἐνῷ ἔφευγα μόνη στὸν ἔρημο δρόμο, κάποιος μὲ σταμάτησε καὶ μ' ἔχωσε διὰ τῆς βίας μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο. Μάλιστα μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι γιὰ νὰ μὴν μπορέσω νὰ φωνάξω.

»Μὲ πῆγε δὲν ξέρω ποῦ.. μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, μακρυά, πολὺ μακρυά... Ἦταν τρομερό. Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ μὲ ἄφηνε νὰ φύγω ἂν δὲν ἐπλήρωνα 10.000 δολλάρια. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἔστειλαν κάποιο γράμμα, ἀλλ' ἐκεῖνοι ποὺ μὲ φύλαγαν μὲ πληροφόρησαν ὅτι ὁ ἀπεσταλμένος τους συνελήφθη... Ἐφοβήθηκαν λοιπὸν κι' ἔτσι μὲ ἄφησαν κι' ἔφυγαν. Ἤμουν δεμένη, ἐλευθερώθηκα κι' ἔτρεξα ἐδῶ, εὐτυχῶς ἐγκαίρως, γιὰ νὰ σὲ σώσω»

'Ο Κοῦθμπερ σιωποῦσε, κυττάζοντας μὲ μιὰ περίεργη ματιὰ τὴ γυναῖκα του.

Μᾶλλον ὑπωπτευόταν ὅτι ἡ γυναῖκα του γύρεψε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, ἀλλὰ δὲν βάστηξε μέχρι τέλους.

Πάντως ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συνέβαινε, ἐπιστοποίησε ἕνα πρᾶγμα: ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ζήλευε γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε.

ΤΖΑΚ ΠΗΡΑΣ

Τί κοστίζει ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΕΡΩΤΙΚΟ

Γνωρίζετε ὅτι... ἕνα φιλὶ ποὺ διαρκεῖ τέσσαρα μόνον δευτερόλεπτα ἐπὶ τῆς ὀθόνης μπορεῖ νὰ ἀπαιτήσῃ τέσσερις ὁλόκληρες ὧρες γύρισμα καὶ νὰ κοστίσῃ... τρεῖς χιλιάδες δολλάρια ἤτοι περίπου τριακόσιες χιλιάδες δραχμές;

Μὴν ἐκπλήττεσθε γιατὶ ἕνα ἐρωτικὸ φιλὶ ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ τὸ σκηνοθέτη ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ ξοδέψῃ πολὺ περισσότερα γιὰ νὰ πετύχῃ κάτι τὸ φυσικό.

Πόσες καὶ πόσες δοκιμὲς γίνονται γιὰ νὰ πετύχῃ αὐτὸ τὸ περίφημο φιλί!...

Τὴ στιγμὴ τῆς δοκιμῆς, τὴ στιγμὴ τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ τοῦ φιλιοῦ ὅλοι βρίσκονται σὲ νευρικότητα. Ὅλοι οἱ βοηθοὶ τῆς ὠμορφιᾶς καὶ τῆς τουαλέττας μιᾶς πρωταγωνιστρίας παραστέκουν ἕτοιμοι νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους.

Κι' ἂς πάρωμε τώρα ἕνα παράδειγμα, μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ «Ρωμαῖο καὶ Ἰουλιέττα» τὸ φίλμ ποὺ εἴδαμε τὸ χειμῶνα κι' ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται ἀκόμα καὶ σήμερα.

'Ο Λέσλη Χόβαρ εἶνε ἕνας ἥρως ἀπὸ τοὺς πλέον ρωμαντικοὺς τῆς ὀθόνης, ἀλλὰ ἡ μύτη του, ἡ μεγάλη του μύτη μπερδεύει τρομερὰ τὴν κατάστασι καὶ στενοχωρεῖ τὸν «ὀπερατέρ», ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται πρὸ πάντων γιὰ τὸ προσωπάκι τῆς Νόρμας Σῆρερ.

'Αρχίζει λοιπὸν τὸ μαρτύριο. Δεξιά, ἔπειτα ἀριστερά, ἀναζητῶντας τὴν πιὸ κατάλληλη αἰσθητικὴ γωνιὰ γιὰ τὴ φωτογραφία τοῦ φιλιοῦ, ποὺ πρέπει νὰ πάρῃ.

Καὶ τὸν ἀκοῦτε νὰ λέγῃ:

—Μίστερ Χόβαρ, δὲν θὰ μπορούσατε νὰ ἀποθέσετε τὸ φιλί σας στὴν ἀριστερὴ γωνία τοῦ στόματος τῆς δεσποινίδος Σῆρερ; Ὄχι... ἔτσι δὲν πάει... Δοκιμᾶστε τώρα ἀριστερά... Λιγάκι πιὸ χαμηλά... Ὄχι, ὄχι πάνω στὸ σαγῶνι!... Οὔτε ἐπάνω στὰ χείλη, οἱ δύο μύτες σας ἀγγίζουν... Τί τρομερὸ θέαμα αὐτὲς οἱ δύο μύτες γιὰ ἕνα ἐρωτικό, αἰσθητικὸ φιλί.

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ μιὰ ὥρα, δύο ὧρες, ὡς ποὺ ἐπιτέλους βρῇ τὴν κατάλληλη στάσι ποὺ νὰ μὴ χαντακώνῃ ἡ μύτη τοῦ Χόβαρ τὸ φιλί, τότε ἡ Σῆρερ πρέπει νὰ ξαναρχίσῃ τὴν τουαλέττα της. Οἱ μποῦκλες σας ἔχουν χαλάσει, τὰ κοκκινάδια ἔχουν μετατοπισθῆ καὶ σχηματίζουν ἕνα φρικτὸ πρόσωπο. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ Χόβαρ, αὐτὸς πρέπει ν' ἀλλάξῃ γιακᾶ, νὰ μακιγιαριστῇ, νὰ πάρῃ πέντε λεπτὰ ἀνάπαυσι.

Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ κατηγοροῦμε τὶς ἀρτίστες ποὺ ἀναζητοῦν διαρκῶς φιλιὰ στὸν κινηματογράφο. Ξέρουν ὅτι εἶνε ἐφήμερα, περαστικὰ καὶ γυρεύουν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴ στιγμιαία αὐτὴ εὐκαιρία ποὺ τοὺς παρουσιάζεται!

Τὸ φιλὶ ποὺ ὑπερέβη ὅλα τὰ ὅρια τοῦ διαστήματος καὶ εἶχε τὸ ρεκὸρ διαρκείας ἦταν τὸ φιλὶ ποὺ ἔδωσε ὁ Τζὸν Μπάρυμορ στὴν Ντολορὲς Καστέλο στὸ «Θαλάσσιο Κῆτος». Διήρκεσε ἕνα λεπτό. Μάλιστα, ὡραῖες μου δεσποινίδες, ἑξῆντα ὁλόκληρα δευτερόλεπτα.

Τί ἀποκαλοῦμε ΓΚΡΕΤΑ—ΓΚΑΡΜΠΙΣΜΟ!

Τὰ πραγματικὰ ἀστέρια ποὺ λάμπουν στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα, δὲν ἔχουν τόσο μεγάλη διαφήμισι ὅσο οἱ καλλιτέχνιδες ἐκεῖνες ποὺ ξέρουν πραγματικὰ νὰ μακιγιαριστοῦν.

Οἱ εἰδικοὶ τῆς ὠμορφιᾶς μποροῦν μὲ μιὰ ματιὰ νὰ δοῦν ἀμέσως ποιὰ εἶνε τὰ τρωτὰ σημεῖα τῆς ἐμφανίσεως ἀλλὰ καὶ τῆς ἐντυπώσεως ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνα γυναικεῖο πρόσωπο στὸ κοινό. Κι' ἐπωφελοῦνται πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀσχήμια παρὰ ἀπὸ τὴν ὠμορφιά!

Εἶνε δηλαδὴ ἡ περίπτωσις τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, τῆς Μαρλένε Ντῆτριχ, τῆς Τζόαν Κράουφορντ καὶ ἄλλων.

Καὶ γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, γιατὶ αὐτὴ ἀπασχολεῖ τὸ σημερινό μας θέμα, μποροῦμε νὰ σᾶς διαβεβαιώσουμε ὅτι εἶνε ἡ μόνη ἠθοποιὸς ποὺ κατάλαβε τὸ πῶς ν' ἀλλάξῃ τὴν αἰσθητική της. Ὅσοι τὴν εἶδαν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ «Παραμύθι τοῦ Γκύστα Μπέρλιν», τὸ φίλμ ποὺ ἐξεδηλώθη καὶ γνωρίσαμε τὸ ταλέντο της, μποροῦν νὰ βεβαιώσουν τὴν ἀλήθεια.

Οἱ διευθυνταὶ τῶν στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ ὀνομάζουν σήμερα «Γκρετα-γκαρμπισμὸ» τὴν ὑψηλὴ τέχνη τοῦ μακιγιαρίσματος.

Ὅταν ξεμπαρκάρισε στὴν 'Αμερική, ἦταν ἕνα κοινὸ γυναικεῖο πρόσωπο. Οἱ ἐπιστήμονες ὅμως τοῦ μακιγιαρίσματος τὴν παρέλαβαν καὶ τὴν μετεμόρφωσαν σὲ «προσωπικότητα».

Καὶ ἤξεραν τί ἔκαναν. Ἐπῆραν τὰ ἐλαττώματα τῆς Γκάρμπο καὶ τὰ ἔκαναν προτερήματα.

Τὰ πρῶτα μεγάλα ψεύτικα ματοτσίνορα τὰ λανσάρισε ἡ Γκρέτα Γκάρμπο.

Τὸ μυστήριο ποὺ περιτριγυρίζει τὴ ζωή της ἦταν τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς δόξης της.

Κι' ἔτσι λοιπὸν οἱ θαυματοποιοὶ τοῦ Χόλλυγουντ κατώρθωσαν νὰ μᾶς κατασκευάσουν μιὰ Γκρέτα Γκάρμπο ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀστέρας.

'Απὸ μιὰ νέα Σουηδὴ δίχως πεῖρα, δημιούργησαν μιὰ «φυσιολογικὴ ἀρχιτεκτονική». Γιατὶ σήμερα δὲν ὑπάρχει πιὰ ἄσχημη γυναῖκα, ἀφοῦ ὑπάρχει ὁ «Γκρετα-γκαρμπισμός», ἡ τέχνη δηλαδὴ τῆς μετατροπῆς τῶν φυσικῶν ἐλαττωμάτων σὲ προτερήματα!

Ἂν τὸ πρόσωπό σας εἶνε ὠχρό, πρέπει νὰ μακιγιάρεστε ἐλαφρά. Ἂν τὰ μάτια σας εἶνε μεγάλα, ἐπιμηκύνατέ τα μὲ μιὰ κραγιονιά.

Τοὐναντίον μὴν κάνετε τὴν ἀνοησία νὰ μαδήσετε τὰ πυκνὰ φρύδια σας. Κι' ἂν τὸ στόμα σας εἶνε μεγάλο, μὴ διστάσετε νὰ τὸ ὑπογραμμίσετε μὲ μιὰ κόκκινη κραγιονιά. Κυττᾶχτε τὴν Κράουφορντ.

Μιὰ Καναδὴ δημοσιογράφος ὅταν διεπίστωσε ὅτι εἶχε κάτι ἀπὸ τὴν Μάρλεν Ντῆτριχ, θέλησε νὰ κάνῃ μιὰ δοκιμή.

Βασιζομένη ἐπὶ τῆς μεθόδου τοῦ «Γκρετα-γκαρμπισμοῦ», ζωήρεψε τὴν ἀσχήμια τοῦ προσώπου

Δὲν ἔβαλε τίποτα στὰ μάγουλά της καὶ προσήγγισε τὴ Ντῆτριχ.

'Η ἐπιτυχία της ἦταν μεγάλη, γιατὶ ἀντέγραψε καὶ τὰ μυστηριώδες, τὸ μαλθακὸ ἐπίσης ὕφος της.

'Αλλὰ ἡ δημοσιογράφος αὐτὴ δὲν ἔκανε παρὰ μονάχα μιὰ ἀντιγραφή.

Τοὐναντίον ὁ «Γκρετα-γκαρμπισμὸς» σημαίνει ἄλλο πρᾶγμα!

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

'Ιατρική

Η ΥΠΕΡΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ ΕΙΝΕ ΑΣΘΕΝΕΙΑ;

'Η ὑπερευαισθησία εἶνε μιὰ ψυχικὴ κατάστασις νοσηρὰ καὶ ὀφείλεται στὴ γενικὴ χαλάρωσι τοῦ νευρικοῦ συστήματος, προέρχεται δὲ συνήθως ἀπὸ τὴν ἐπίγνωσιν ἑνὸς γεγονότος ποὺ ἀναστατώνει τὶς τάσεις καὶ τὶς ἐπιθυμίες τῆς ψυχῆς μας, εἴτε γιατὶ προβάλλει ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια στὴν ἐκπλήρωσί των, εἴτε ἐπειδὴ ἐπιτρέπει τὴν ἀπροσδόκητο ἱκανοποίησί των.

'Η ὑπερευαισθησία χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη ὡς μία ἀσθένεια. 'Ο ὑπερευαίσθητος ἔχει ὀξυτάτην τὴν ἀκοήν, τὴν ἁφήν, τὴν ὅρασιν καὶ προσβάλλεται ἀπὸ ζωηρὴ συγκίνησι, πολλάκις ἀφόρητον. Οἱ μῦς τῶν ὀργάνων του τεντώνονται τόσο πολύ, ὥστε προκαλεῖται σπασμὸς στὸ στομάχι, ἐπακολουθεῖ δυσπεψία, δύσπνοια, ὁ ρυθμὸς τῆς καρδιᾶς ἀτονεῖ ἢ ἐπιταχύνεται καὶ γενικῶς παρατηρεῖται μία ὀξεία νευρικὴ κρίσις.

Μοναδικὸ φάρμακο κατὰ τῆς ἀσθενείας αὐτῆς εἶνε τὰ λεγόμενα σκωτσέζικα λουτρά, πρῶτα ζεστὰ καὶ ἔπειτα κρύα, ποὺ ἔχουν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν στὰ κουρασμένα νεῦρα.

Θρησκεία

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ;

'Η πολιτεία τοῦ Ἄθω ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ παρακάτω 20 περίφημα ἱστορικῶς μοναστήρια, τὰ ὁποῖα καὶ λέγονται Σταυροπηγιακαὶ πατριαρχικαὶ μοναί:

1) Μεγίστης Λαύρας, 2) Βατοπεδίου, 3) 'Ιβήρων, 4) Χιλιανδρίου, 5) Διονυσίου, 6) Παντοκράτορος, 7) Ξηροποτάμου, 8) Ζωγράφου, 9) Κουτλουμουσίου, 10) Δοχειαρίου, 11) Καρακάλου, 12) Φιλοθέου, 13) Σίμωνος Πέτρου, 14) Σταυρονικήτα, 15) 'Αγίου Παύλου, 16) Ξενοφῶντος, 17) Γρηγορίου, 18) 'Εσφιγμένου, 19) Παντελεήμονος (Ρωσσική), 20) Κασταμονίου.

ΠΟΣΑ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ;

Στὴν 'Ελλάδα ὑπάρχουν τὰ κάτωθι θρησκεύματα μὲ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῶν:

'Ορθόδοξοι	5.961.529
Μουσουλμάνοι	124.017
'Εβραῖοι	72.791
Καθολικοὶ	35.182
Διαμαρτυρόμενοι	9.003
Ἄλλων θρησκευμάτων	162

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Η ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ

Ὅταν στὸν πρῶτο σταθμὸ τοῦ γαμηλίου ταξιδίου μου ἐμπῆκα σ' ἕνα πολυτελέστατο διαμέρισμα ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου, ἔνοιωσα τὸ αἷμα μου νὰ παγώνῃ...

Γιὰ πρώτη φορὰ βρισκόμουνα μόνη μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μοῦ ἐπέβαλαν οἱ γονεῖς μου νὰ παντρευτῶ, τὸν λόρδο Λήαρυ.

Ὅταν τὰ γκαρσόνια ἔφυγαν, ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον παντρεύτηκα μ' ἐπλησίασε μὲ μιὰ παράξενη λάμψι μέσα στὰ μάτια καὶ ἡ φωνή του ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ χτυπήσῃ δυνατὰ ὅταν μοῦ εἶπε:

— 'Επὶ τέλους, μόνοι, ὡραία μου μικρούλα...

Ἔσκυψε καὶ μ' ἐφίλησε τόσο ἀπρόοπτα, ποὺ δὲν πρόφτασα νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀμέσως ἀπὸ κοντά του

Μὲ μιὰ πνιγμένη ἀπὸ τὸν τρόμο φωνὴ κατέφυγα στὸ βάθος τοῦ δωματίου καὶ ἅπλωσα τὰ χέρια μου γιὰ νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτό μου:

— Μὴ μ' ἀγγίζετε! Δὲν θέλω! Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ γίνω γυναῖκα σας! Μὲ ἐξεβίασαν νὰ σᾶς παντρευτῶ, ἀλλὰ κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ ὑποχρεώσῃ καὶ τὴν καρδιά μου νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ.

'Εκεῖνος μὲ κύτταξε κατακόκκινος ἀπὸ θυμό, σὰν νὰ κύτταζε μιὰ ἐχθρά, τὴν ὁποίαν θὰ ἤθελε νὰ τσακίσῃ κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα του καὶ εἶπε:

— Κατάλαβα! Τὸ συνηθισμένο δρᾶμα... ἔτσι; Παντρεύτηκες ἐμένα, ἐνῷ ἀγαπᾷς κάποιον ἄλλον... Πολὺ καλά, τότε τὸ καλύτερο ποὺ ἔχομε νὰ κάνωμε εἶνε νὰ ἐξηγηθοῦμε ἀμέσως. Κι' ἐγὼ ἀγαπῶ μιὰ ἄλλη γυναῖκα. 'Αλλ' ἐπειδὴ σ' αὐτὸ τὸ γάμο ἐγὼ ἐπρόσφερα τοὺς οἰκογενειακούς μου τίτλους καὶ σὺ τὰ χρήματά σου, πρέπει νὰ καταλήξωμε σὲ μιὰ συμφωνία. 'Ο καθένας μας θὰ ζήσῃ ἐλεύθερος. Θὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ ἀρέσει.

'Υπεκλίθη, χαμογέλασε εἰρωνικὰ καὶ πῆγε στὸ δωμάτιό του.

Ἔμεινα μόνη στὸ δικό μου δωμάτιο, εὐχαριστημένη μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἐξειλίχθησαν τὰ πράγματα. Ἤμουν ὅμως θλιμμένη καὶ ἀπηλπισμένη μὲ τὴν ἰδέα ὅτι δὲν μπόρεσα νὰ παντρευθῶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσα καὶ ὑπεβλήθην στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ πατέρα μου.

Τὸ ταξίδι μας συνεχίσθη. 'Ο λόρδος Λήαρυ φαινόταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτὴ τὴ λύσι. 'Εγὼ ἐν τούτοις, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἔνοιωθα ν' ἀνοίγῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου μία ἄβυσσος.

Ὅταν ἐπιστρέψαμε στὸ Λονδῖνο κατοικήσαμε σὲ ἕνα πολυτελέστατο μέγαρο καὶ ὁ σύζυγός μου ἄρχισε νὰ σκορπᾷ τὰ χρήματα τοῦ πατέρα μου δίχως κανένα ὑπολογισμό.

Οἱ ζωές μας ἦσαν ἐντελῶς χωρισμένες, καὶ πολλὲς φορὲς δὲν συναντώμεθα οὔτε κἂν στὸ τραπέζι, γιατὶ ἐγὼ προτιμοῦσα, μὲ τὴ μία ἢ ἄλλη ἀφορμή, νὰ τρώγω σὲ φιλικά μου σπίτια.

Μιὰ μέρα ποὺ συνήντησα τὸ σύζυγό μου, τοῦ εἶπε ὅτι θὰ προτιμοῦσα νὰ ἐπιστρέφαμε στὴν ἐξοχική μας ἔπαυλι, διότι ἡ ζωὴ τοῦ Λονδίνου μὲ στενοχωροῦσε πάρα πολύ.

Πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν εἶδα ὅτι τὸ παρεδέχθη ἀμέσως καὶ τὴν αἰτία τὴν ἔμαθα ἀργότερα.

Δίπλα στὸ δικό μας κτῆμα κατοικοῦσεμιὰ γρηά,θείαμιᾶς νέας τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου, ἡ ὁποία κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς μας στὸ Λονδῖνο συντρόφευε διαρκῶς τὸν ἄνδρα μου.

Τὴν ἑπομένη λοιπὸν ποὺ φθάσαμε στὴν παρχία, εἶδα τὴν ὡραία Φρίντα νὰ ἔρχεται στὸ σπίτι σὰν νὰ ἦτο προσκαλεσμένη.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ θεία τῆς Φρίντας ἔφυγε γιὰ κάποιο μεγάλο ταξίδι καὶ ὁ ἄντρας μου ἐτόλμησε νὰ τὴν καλέσῃ νὰ μείνῃ μαζί μας στὴν ἔπαυλι.

Διεμαρτυρήθηκα καὶ πῆγα νὰ ἐμποδίσω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ἀλλὰ ἐκεῖνος μοῦ εἶπε:

— Συμφωνήσαμε νὰ μείνωμε ἐλεύθεροι καὶ νὰ κάνῃ ὁ καθένας ὅ,τι θέλει. Ἂν ἔχῃς καμμιὰ ἀντίρρησι μπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν ἔπαυλι.

Κι' ἔφυγα πράγματι. 'Επῆγα στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ δώσω στὸ δικηγόρο μου τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διαζυγίου.

Δὲν ἀγαποῦσα τὸν ἄνδρα μου, ἀλλ' ὁπωσδήποτε γι' αὐτή του τὴ στάσι ἐνόμισα ὅτι ἐθίνετο ὁ ἐνωϊσμός μου.

Βασανισμένη ἀπὸ τὴ ζωή, ἔρημη καὶ μόνη, προσπαθοῦσα νὰ ζήσω ἀπὸ τὴν ἐργασία μου.

Μιὰ μέρα περνοῦσα ἀπὸ τὸ Πικαντίλυ ὅταν ἄκουσα ξαφνικὰ μιὰ γνωστὴ φωνὴ νὰ μὲ φωνάζῃ. Ἦταν ὁ Ζὼρζ Ρόντ, ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσα. Ἦρθε κοντά μου μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες.

— Γιατὶ δὲν μ' ἐπερίμενες; μοῦ εἶπε. Γιατὶ παντρεύτηκες αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

Μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ εἶπα ὅτι ἤμουν μονάχη, ὅτι δὲν μποροῦσα ν' ἀνθέξω στὴν τυραννικὴ ζωὴ τοῦ πατέρα μου καὶ ἐπρόσθεσα:

— 'Αλλὰ τώρα ἦρθα στὸ Λονδῖνο... νὰ ἐνεργήσω γιὰ τὸ διαζύγιό μου... κι' ἂν ἐσύ...

'Εκεῖνος μὲ διέκοψε καὶ σφίγγοντας τὸ μπράτσο μου μὲ πνιγμένη φωνὴ μοῦ εἶπε:

— Ἔφυγα, ἀλλὰ δν σὲ ξέχασα. Σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ ἀκόμα κι' ἔτσι. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σὲ κάνω γυναῖκα μου, ἀλλὰ ὅσο συλλογίζομαι ὅτι ἤσουν ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον, δὲν ἀγαποῦσες...

Μὲ δυσκολία κατώρθωσα νὰ ψιθυρίσω:

— Ζώρζ, ἀγάπη μου, εἶμαι ἡ ἴδια... ὅπως ἄλλοτε... δὲν εἴχαμε καμμία σχέσι ἐγὼ καὶ ὁ ἄντρας μου...

'Ο Ζώρζ πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρά του μόλις τἄκουσε αὐτό.

— 'Αλήθεια; Κατάλαβα καλά;

'Εγὼ τὸν ἐβεβαίωσα. Τότε ἐκεῖνος μοῦ εἶπε:

— Τότε ἄκουσε, ἀγάπη μου. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ λάβω μέρος σὲ μιὰ ἀποστολὴ ποὺ πάει γιὰ τὴν 'Αλάσκα... Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ θὰ διαρκέσῃ τρεῖς μῆνες. Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ἐσὺ θὰ ἐνεργήσῃς νὰ πάρῃς τὸ διαζύγιο καὶ μόλις ἐπιστρέψω θὰ παντρευτοῦμε.

Ὅλα ἐπέρασαν σὰν μέσα σ' ὄνειρο: ἡ συνάντησις μὲ τὸν Ζώρζ, ἡ ἀγάπη μας ὅσες ἡμέρες ἐκάθησε στὸ Λονδῖνο, ἡ ἀναχώρησίς του, ἡ διαδικασία τοῦ διαζυγίου, ἡ φιλονικεία μὲ τὸν πατέρα μου, οἱ δημοσιεύσεις καὶ τὰ ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων τόσο γιὰ τὸ διαζύγιό μου, ὅσο καὶ γιὰ τὴ θριαμβευτικὴ ἀναχώρησι τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ζώρζ γιὰ τὴν 'Αλάσκα.

Ἕνας μῆνας, δύο μῆνες ἐπέρασαν. Στ' ἀναμεταξὺ ἐπούλησα ὅ,τι εἶχα γιὰ νὰ ζήσω. Ἡ πεῖνα καὶ ἡ φτώχεια ἐχτύπησαν τὴν πόρτα μου. Δὲν μποροῦσα νὰ ζητήσω χρήματα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, πολὺ δὲ περισσότερο ἀπὸ τὸ λόρδο Λήαρυ.

Καὶ ἀπεφάσισα νὰ πάω νὰ ἐργασθῶ ὡς ὑπηρέτρια.

Ἡ μοῖρα ὅμως μοῦ προώριζε ἕνα πολὺ δυνατὸ πλῆγμα.

Μὲ εἶχαν στείλει στὴν ἀγορὰ νὰ ψωνίσω ψάρια, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούω τοὺς ἐφημεριδοπώλας στὸ δρόμο νὰ φωνάζουν κάποιο παράρτημα.

Τὸ πλοῖο ποὺ μετέφερε τὸν Ζώρζ καὶ τὴν ἄλλη ἀποστολή, ἐχτύπησε ἐπάνω σ' ἕνα παγόβουνο καὶ ἐξηφανίσθη αὔτανδρο.

Σὰν τρελλὴ γυρνοῦσα ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ δρόμο. Δὲν ξέρω ἀκριβῶς τί μοῦ συνέβη, οὔτε πόσος καιρὸς εἶχε περάσει, πάντως μιὰ μέρα συνῆλθα καὶ βρέθηκα σ' ἕνα νοσοκομεῖο.

Ἔπειτα ἀπὸ δύο ἑβδομάδες εἶχα συνέλθει κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ φύγω νὰ πάω νὰ ζητήσω πάλι δουλειά. Ἄκουσα ὅμως ὅτι στὸ νοσοκομεῖο εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ νοσοκόμες καὶ παρεκάλεσα νὰ με κρατήσουν.

Ἔζησα ἡμέρες πολλὲς σὰν ἕνα αὐτόματο. Δὲν μ' ἐνδιέφερε πιὰ τίποτα. 'Αφοῦ ὁ Ζώρζ ἐξηφανίσθη!

Καὶ μιὰ μέρα, ἐνῷ ἔπλενα τὶς μαρμάρινες σκάλες τοῦ νοσοκομείου, ἄκουσα κάποιο θόρυβο στὴν εἴσοδο. Μετέφεραν τραυματίας ἀσθενεῖς ἀπὸ κάποιο μακρινὸ ταξίδι.

Ἔσκυψα νὰ δῶ καὶ ξαφνικὰ εἶδα ἕνα πρόσωπο ὠχρό, ἀδύνατο, ἀλλὰ πολὺ γνωστό μου.

Κατέβηκα τὶς σκάλες, ἐπῆγα κοντὰ καὶ ἀνεγνώρισα τὸν ἀγαπημένο μου Ζώρζ.

Εἶχε πάθει ἀπὸ κρυοπαγήματα, ἀλλὰ ἦτο ζωντανός.

***

Τώρα ἔχουν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τότε.

'Εγὼ καὶ ὁ Ζώρζ εἴμαστε παντρεμένοι.

Ἔχομε τρία παιδάκια.

Παρ' ὅλο ποὺ ἡ μοῖρα ἠθέλησε νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα σύζυγο δίχως ἀριστερὸ πόδι, γιατὶ τοῦ τὸ κόψανε στὸ νοσοκομεῖο, ἐν τούτοις αὐτὸν τὸν σύζυγο τὸν ἀγαπῶ καὶ δὲν εἶμαι πιὰ ἡ κατάδικος ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἐπέβαλαν, ἀντὶ γιὰ ἄλλη τιμωρία, ἕνα γάμο μ' ἕναν ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαποῦσε.

ΛΗΑ ΒΑΡΝΤ

Ἕνα αἰσθηματικὸ ρομάντσο.

ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΑΛΗΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

IX

Ἡ Ντενὶζ στὸ Φίλιππο.

21 Δεκεμβρίου

Χθὲς μοῦ εἴπατε: «Σᾶς γνωρίζω πολὺ καλά, πάρα πολὺ καλά!». Εἶνε πάρα πολὺ αὐθαίρετη αὐτὴ ἡ βεβαίωσις ἐκ μέρους σας. Ἔ, λοιπόν, καλά, τότε κι' ἐγὼ σᾶς γνωρίζω πολὺ καλά: Εἶσθε πάρα πολὺ ἔξυπνος, ἀλλὰ δὲν εἶσθε ἁπλός. 'Αναλύετε καὶ λεπτολογεῖτε τὰ πράγματα. Ζῆτε ἀποθαυμάζοντας τὶς κινήσεις τοῦ πνεύματός σας. Τὰ μικρότερα συναισθήματα καὶ ἀπλούστερα [illegible] ἀναπλάσσονται μέσα σας καὶ σᾶς κρατοῦν σὲ μιὰ διαρκῆ ἀναζήτησι αἰτιῶν ἐπάνω σας πρῶτα κι' ἔπειτα ἐπὶ τῶν ἄλλων. Αὐτὸ εἶνε μία μέθη ἀνωτέρας ἀντιλήψεως. 'Απολαμβάνετε. 'Υπερέχετε ὅμως πάντων ἐκείνων ποὺ ἀποτελοῦν σήμερα τὴ νεολαία. Δὲν σᾶς ἔχω καταλάβει καλά; Πρὸς δυστυχίαν σας ζῆτε σ' ἕνα περιβάλλον ἀνωφελῶν νέων μὲ κοινὴ ὕπαρξι, ἀνθρώπων ποὺ ἀναταράζουν μᾶλλον τὰ λεφτὰ στὶς τσέπες τους παρὰ τὴ σκέψι στὸ μυαλό τους. Πάντως εὐχαριστιέσθε ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον. Κι' αὐτὸ βέβαια, γιατὶ νοιώθετε ὅτι ξεχωρίζετε ἀπὸ ὅλους αὐτούς. Ἔπειτα ἡ πολυτέλεια τῆς ζωῆς τους σᾶς ἀρέσει, γιατὶ εἶσθε καὶ σεῖς ἀπὸ φυσικό σας τεμπέλης. Δὲν θὰ ἦταν ὅμως διόλου εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας, αὐτὸ ἂν ἐπεκτείνατε τὶς ἀντιλήψεις αὐτὲς καὶ ἐπὶ τῶν γυναικῶν. Μὴν πῆτε μέσα σας αὐτό: «Δὲν εἶνε παρὰ ἕνα χορευτικὸ ἔνστικτο τὸ ὁποῖον θὰ ἤθελα ν' ἀγαπήσω ἀπὸ εὐχαρίστησι γιὰ νὰ ταπεινώσω τὶς σκέψεις μου». Αὐτὸ μὴν τὸ κάνετε, κύριε Φίλιππε. Μπορεῖτε νὰ ξέρετε πόσο οἱ καρδιές μας, ἡ εὐαισθησία μας, οἱ τρυφερές μας σκέψεις βρίσκονται μακρυὰ ἀπὸ τὴ βαρύτητα ποὺ ἔχουν αἱ διανοήσεις μερικῶν κυρίων ποὺ τείνουν νὰ φθάσουν τὸ ἀνώτατο ὅριο.

Καταλήγω νὰ πῶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἁπλούστατα μιὰ καλὴ καρδιά, μᾶς μεταδίδει καὶ ἕνα ἔρωτα ἁγνὸ ἐνῷ ὁ καλλιτέχνης καὶ ὁ ἐρασιτέχνης τῆς ἀγάπης, δὲν ἀναζητοῦν παρὰ μιὰ προσωπικὴ ἱκανοποίησι. Καληνύχτα, ἀγαπητέ μου, εἶνε ἀργά, μία ἡ ὥρα καὶ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ.

'Ο Φίλιππος στὴ Ντενίζ.

23 Δεκεμβρίου

Κυρία μου, μένω κατάπληκτος. Λυποῦμαι πάρα πολὺ ὅτι ἡ ἔκφρασίς μου σᾶς δυσηρέστησε, ὥστε νὰ σκεφθῆτε τόσα πράγματα. Ἂν ξέρατε τὴ λύπη μου θὰ μὲ συγχωρούσατε.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔλαβα τὸ γράμμα σας ἐπέστρεφα ἀπὸ τὴν Ὄπερα. Σᾶς συλλογιζόμην. Συλλογιζόμουνα γιατὶ νὰ μὴν βρισκώσαστε καὶ σεῖς δίπλα μου, γιὰ ν' ἀπολαύσετε τὴ μουσικὴ τοῦ Ρέγιερ, τὴν ὁποία ἄκουσα.

Ἔλαβα ἕνα σημείωμα ἀπὸ τὴν κυρία Νιμέρκ. Εὐχαρίστως θὰ πάω στὴν ἑσπερίδα τῆς μητέρας σας. 'Εγνώρισα ἐπίσης καὶ τὸν Ζεράλδο. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος. Μὲ ἀγάπη.

ΑΛΧΗΜΙΣΤΑΙ ΤΟΥ 1937

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου Πρίνσετον τῆς 'Αμερικῆς ἕνα περιοδικὸ τοῦ ὁποίου σκοπὸς εἶνε ἡ μελέτη τῶν ἀλχημιστικῶν προσπαθειῶν τοῦ Μεσαιῶνος.

ΜΑΓΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

Ἤδη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀπεστάλησαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη στὸ Πρίνσετον πολλὰ ἔγγραφα τοῦ 12ου, 13ου, 14ου καὶ 15ου αἰῶνος. Τὰ ἔγγραφα αὐτὰ περιέχουν διάφορα καβαλιστικὰ γράμματα, ἀναπαριστάνουν διάφορα ἐργαλεῖα, λαμπίκους, χωνιά, λεκάνες κλπ.

Μεταξὺ ἄλλων ὑπάρχει καὶ ὁ λαμπῖκος τοῦ 'Αριστοτέλους, ὁ ὁποῖος μετέτρεπε τὸ θαλάσσιο νερὸ σὲ γλυκό.

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Πρίνσετον ζητοῦν νὰ ἐπαναλάβουν τὰ πειράματα τῶν 'Αλεξανδρινῶν καὶ τῶν Βυζαντινῶν, οἱ ὁποῖοι φαίνονται ὅτι εἶνε οἱ πρῶτοι ποὺ βρῆκαν τὴ φιλοσοφικὴ λίθο. Κατὰ τὸ δεύτερο αἰῶνα τὰ πρῶτα πειράματα τὰ εἶχε κάνει ἕνας Αἰγύπτιος.

Τὰ ἔγγραφα λοιπὸν ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχουν τώρα στὰ χέρια τους οἱ 'Αμερικανοί, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ τὰ μελετήσουν, νὰ τὰ ἐξηγήσουν, νὰ πειραματισθοῦν καὶ νὰ ἐπωφεληθοῦν.

Ἕνας ἄλλος πιὸ παληὸς ἀλχημιστὴς ἦταν ὁ Μάνου τῶν 'Ινδιῶν, τοῦ ὁποίου οἱ συνταγὲς εἶχαν ἀντιγραφῆ στὴ συριακὴ γλῶσσα, στὴ χαλδαϊκὴ καὶ τέλος στὴν ἑλληνικὴ καὶ τὴν αἰγυπτιακή. Μεταξὺ ἄλλων συνταγῶν ὑπάρχει καὶ ἡ τῆς «ἀμέσου γονιμοποιήσεως», τὴν ὁποία οἱ 'Αμερικανοὶ θέλουν τώρα νὰ δοκιμάσουν.

'Η φιλοσοφικὴ λίθος, ἡ ἄμεσος γονιμοποίησις, τὸ ἐλιξήριον τῆς μακροζωΐας, ὅλα αὐτὰ τὰ παραμύθια ξαναγυρίζουν.

Τὸ ζήτημα τῆς ἀθανασίας ἀπασχόλησε τὴν ἀνθρωπότητα σὲ ὅλες τὶς ἐποχές.Πρῶτος αὐτὸς ἀνέγραψε τὶς συνταγὲς ἐπὶ περγαμηνῶν ἀνθρωπίνου δέρματος καὶ ἐφυλάσσοντο σ' ἕνα ναὸ τοῦ Πεκίνου.

Οἱ 'Αμερικανοὶ τὶς ἀντέγραψαν, ἀλλὰ τὰ κιβώτια στὰ ὁποῖα τὶς μετέφεραν, ἐκλάπησαν στὸ τελωνεῖο τοῦ 'Αγίου Φραγκίσκου.

Ἔγινε τότε δευτέρα ἀντιγραφή, ἀλλὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ ἔγγραφα ἐξηφανίσθησαν.

Λέγεται ὅτι κάποια αἵρεσις Κινέζων τὶς φυλάττει ἐπιμελῶς κι' ἑπομένως δὲν ἀφήνει νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴ χώρα τους οὔτε ὡς ἀντίγραφα.

Κι' ἔτσι ἡ 'Αμερική, ἡ χώρα τῶν ἀπιθανοτήτων, σήμερα προβαίνει στὶς πιὸ μεγάλες ἀπιθανότητες νὰ μετατρέψῃ τὸν ἄργυρο εἰς χρυσὸν καὶ τὴν κοντινὴ ζωὴ εἰς ἀθανασίαν!

Οἱ ἄσσοι τῆς κατασκοπείας.

Ο ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

'Ο τίτλος τοῦ «Ἄσσου» τῆς Κατασκοπείας, δικαίως μπορεῖ ν' ἀποδοθῇ στὸν Φρὶτς Ντυκέσν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ὅλες τὶς μυστικὲς ὑπηρεσίες τῶν διαφόρων χωρῶν εἶχε χαρακτηρισθῆ ὡς ὁ «ἀσύλληπτος».

Τὸ πεδίον δράσεώς του κατὰ τὸν μεγάλον πόλεμον ἦτο ἡ Νότιος 'Αμερική, διότι κατὰ τὴν ἀντίληψί του ἦταν τὸ μόνο μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μποροῦσε νὰ βλάψῃ καλύτερα τὴν 'Αγγλία παρὰ ἂν βρισκόταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ Λονδῖνο.

Πολλὲς φορὲς συνελήφθη κι' ἔφθασε ἀκόμα μέχρι τῆς ἀγχόνης, ἀλλὰ διαρκῶς ἐδραπέτευε καὶ ἐξαφανίζετο.

Πράγματι, γιὰ πολὺ καιρὸ τὸ ὄνομά του δὲν ἀκούστηκε, ὅταν ξαφνικὰ ὁ ἀσύρματος ἀνήγγειλε τὴν καταβύθισι τοῦ ἀτμοπλοίου «Σὰν Σαλβαντόρ», τὸ ὁποῖον εἶχε ἀναχωρήσει ἀπὸ ἕνα λιμένα τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς γιὰ τὴν 'Αγγλία γεμᾶτο ἀπὸ ζωοτροφίας. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἕνα δεύτερο ἐξηφανίζετο τὸ «Βωμπάν», ἔπειτα ἕνα τρίτο τὸ «Πεμπροκισάϊρ».

Κοινῇ τότε συνεννοήσει τὰ λαγωνικὰ τῶν διαφόρων μυστικῶν ὑπηρεσιῶν κατάλαβαν περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ἐξαπολύθησαν πρὸς σύλληψιν τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ κατασκόπου.

Λίγο μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἕνας Ἄγγλος κατάσκοπος, περπατῶντας μιὰ μέρα στὸ Μπροντγουαίη, διέκρινε κάποιον ἀξιωματικὸ Αὐστραλιανὸ μὲ ὅλα τὰ διάσημα τοῦ μεγάλου πολέμου τῆς Νοτίου 'Αφρικῆς. Ὅταν τὸν πλησίασε περισσότερο, ἀνεγνώρισε τὸν Φρὶτς Ντυκέσν καὶ τὸν συνέλαβε.

'Αλλά... τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, ὅταν πῆγαν νὰ τὸν ἀναζητήσουν ἀπὸ τὴ φυλακή, ὁ Φρὶτς εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ποτὲ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ, οὔτε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἔγινε αὐτὴ ἡ ἀπόδρασις. Οὔτε οἱ κλειδαριὲς ἦσαν σπασμένες, οὔτε οἱ δεσμοφύλακες εἶδαν τίποτα τὸ ὕποπτο.

Δὲν εἶχε περάσει μῆνας, ὅτε ἡ διοίκησις τῆς 'Αστυνομίας τῆς Νέας 'Υρόκης ἔλαβε ἕνα γράμμα τοῦ Φρίτς, μὲ τὸ ὁποῖο τοὺς πληροφοροῦσε ὅτι ἔκανε ἕνα ὑπέροχο ταξίδι μὲ αὐτοκίνητο ἀπὸ Νέα 'Υόρκη μέχρι τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Φιλαδελφείας. 'Απὸ ἐκεῖ ἐπῆρε τὸ ἀεροπλάνο τῆς γραμμῆς καὶ διεπεραιώθη στὸ Μεξικό.

Τὸ γράμμα ἔφερε Μεξικανικὰ γραμματόσημα.

'Ο Διοικητὴς ὡρκίσθη νὰ τὸν συλλάβῃ, κι' ἔτσι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ δραματικὴ καταδίωξι κατώρθωσε νὰ τραυματίσῃ καὶ νὰ συλλάβῃ τὸν «ἀσύλληπτο», ὁ ὁποῖος φαίνεται ἦτο διαρκῶς προφυλαγμένος ἀπὸ τὸ ριζικό του κι' ἔτσι ὁ Φρὶτς ἄλλη μιὰ φορὰ κατώρθωσε νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ἐλευθερία του, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε καμμία αἴτησις ἐναντίον του κι' ἑπομένως ἡ 'Αμερικανικὴ ἀστυνομία δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ τὸν κρατᾷ στὶς φυλακές της.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἕνας βασιλεὺς μὲ 75 μόνο γυναῖκες.

Στὸν κόλπο τῆς Γουϊνέας ὑπάρχει ἕνα ἀνεξάρτητο κρατίδιο μὲ ἕναν πολὺ ἀγαπητὸ βασιλέα, ἕναν μαῦρο, ὁ ὁποῖος ἔχει μόνον... 75 γυναῖκες! Ἡ πολυγαμία εἶνε συνήθης στὸ μικρὸ αὐτὸ κράτος, διότι πλεονάζουν οἱ γυναῖκες ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Μάλιστα ἡ ἀξία ἐκεῖ διατιμᾶται μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν γυναικῶν ποὺ ἔχει ἕνας τιτλοῦχος ἢ προύχων τοῦ τόπου.

Ἔτσι οἱ ὑπήκοοι τοῦ ἐν λόγῳ ἡγεμόνος τὸ ἔχουν παράπονο γιατὶ ὁ βασιλεύς τους ἔχει μόνον 75... γυναῖκες ἐνῷ ὁ πρωθυπουργός του ἔχει 400. Ὁ ἀρχιαστυνόμος του ἔχει 250. Ὁ ἰατρός του, Κάτρα Μιτού, ἕνας περίφημος μάγος, ἔχει 650, καὶ ἄλλοι ἀπὸ 700—250 γυναῖκες.

Ο ΠΑΝΥΨΗΛΟΤΑΤΟΣ

Στὴν πόλι Ἀτσούρκα τῆς Ρουμανίας, ὅπου ὁ φωτισμὸς γίνεται μὲ τὸ ἀεριόφως, ὁ Δῆμος ἔχει προσλάβει μεταξὺ ἄλλων κι' ἕνα φανοκόρο, τὸν Γρηγόρη Κάρλογκ, ὕψους 2 μ. 10. Ὁ πανυψηλότατος φανοκόρος δὲν παίρνει μαζί του ποτὲ τὸ ραβδὶ ποὺ ὑποβοηθεῖ τὸ ἄναμμα καὶ τὸ σβύσιμο τῶν φαναριῶν. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του εὐχερέστατα.

Μία πρωτότυπη ἀπαίτησις.

Μία δεκαοκταέτις Ἀμερικάνα, ἡ ὁποία τὰ χάλασε μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, τὸν κατήγγειλε καὶ τοῦ ζητοῦσε ὡς ἀποζημίωσιν 10.000 δολλάρια, ὅσα δηλαδὴ ἐξετίμησε ἡ ἴδια τὴν θιγεῖσαν αἰσθηματικότητά της.

Τὸ δικαστήριον ὅμως τοῦ Λὸς Ἄντζελες ἀπέρριψε τὴν αἴτησί της, διότι, ὅπως ἀπεφάνθη, ἡ νέα ζῇ σὲ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ αἰσθήματα εἶνε τόσο γνωστά, ἡ δὲ λογικὴ τόσο ἀνεπτυγμένη ποὺ μποροῦσε εὐκολώτατα νὰ διακρίνῃ ἂν ὁ νέος τὴν ἀγαποῦσε ἢ ὄχι.

Ποντικοτροφεῖα

Στὸ Μέμελ Χίμστηντ τῆς Ἀγγλίας ζῇ κάποια κυρία Μπλόβερ, ἡ ὁποία διατρέφει ἄνω τῶν 11.000 ποντικῶν.

Ὅσο περίεργο κι' ἂν φαίνεται τὸ πρᾶγμα, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι στὴν Ἀγγλία ὑπάρχουν πολλοὶ φίλοι τῶν ποντικῶν, κι' ἐπομένως ἕνα τέτοιο ἵδρυμα παρουσιάζει μιὰ μεγάλη πηγὴ κέρδους γιὰ τὴν κυρία Μπλόβερ.

Διατρέφει πρὸς τὸ παρὸν 32 διάφορες ράτσες ποντικῶν, μεταξὺ αὐτῶν καὶ μία ράτσα κόκκινη, ἡ ὁποία εἶνε καὶ εὔκολη νὰ δαμασθῇ.

Περιζήτητος ὅμως εἶνε καὶ ὁ λευκὸς ποντικὸς μὲ μαῦρο μουτράκι.

Ἀλλὰ ἡ κυρία Μπλόβερ βγάζει μεγάλα κέρδη καὶ ἀπὸ τὰ δέρματα τῶν ποντικῶν, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν γυναικεία ἀμφίεσι.

Μὲ 400 τομάρια ποντικῶν γίνεται ἕνα ὑπέροχο παλτό.

Μέσα στὰ τόσα παραδοξολογήματα κι' ἕνα καινούργιο.

Χώρα τῶν παραδοξολογημάτων, ὅπως γνωρίζομεν, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλη παρὰ μονάχα μία. Κι' αὐτὴ εἶνε ἡ Ἀμερική.

Δηλαδὴ τὰ πλουσιοκόριτσα ἄρχισαν ἕνα περίεργο σπόρ.

Ἀντὶ νὰ πηγαίνουν οἱ ὡραῖες Ἀμερικάνες νὰ παραθερίζουν, τὶς ἔπιασε τώρα τελευταῖα ἡ παραξενιὰ νὰ γυρίζουν τὶς φτωχὲς γειτονιές, νὰ παριστάνουν τὶς φτωχὲς καὶ νὰ νοικιάζουν δωμάτια, εἰς τρόπον ὥστε δίχως νὰ φαίνωνται ὅτι εἶνε πλούσιες νὰ προσφέρουν τὴ βοήθειά τους, μὲ περισσότερη εὐχέρεια καὶ ἀκίνδυνα, πιστοποιῶντας ταὐτοχρόνως τὴν πραγματικὴ δυστυχία τῶν φτωχῶν.

Ἡ μόδα αὐτὴ βγῆκε ἀπὸ τὴν ἑξῆς πραγματικὴ περιπέτεια, ἡ ὁποία συνέβη στὴ δεσποινίδα Κάρλτον, κόρη τοῦ ἑκατομμυριούχου βασιλέως τοῦ «πασατέμπου».

Ἡ δεσποινὶς Κάρλτον ἕνα βράδυ εἶχε πάει μὲ μερικοὺς φίλους καὶ φίλες νὰ διασκεδάσουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, σὲ κάποιο ἐξοχικὸ κέντρο.

Τὸ βράδυ ὅμως ποὺ ἐγύριζαν ἐκεῖνος ποὺ ὡδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο εἶχε παρατιῆ κι' ἔκανε ἀστεϊσμοὺς στὸ δρόμο μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ξαφνικὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ἡ μὶς Κάρλτον ἔπεσε ἔξω δίχως νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν.

Ἐχτύπησε στὸ κεφάλι καὶ ἔμεινε ἀναίσθητη.

Κάποιος ἐργάτης, ὁ ὁποῖος ἐπήγαινε σπίτι του, βρῆκε τὸ σῶμα τῆς νέας στὸ δρόμο, ἀλλὰ μὲ δίχως καμμία ταὐτότητα. Τὸ σήκωσε, τὸ ἔβαλε στὸν ὦμο του καὶ τὸ μετέφερε σπίτι του ποὺ ἦταν ἑκατὸ μέτρα μακρύτερα.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἐργάτου μὲ πολλὲς περιποιήσεις κατώρθωσε νὰ ἐπαναφέρῃ στὶς αἰσθήσεις τὴ νέα κοπέλλα καὶ νὰ τὴν περιποιηθῇ.

Ὅταν ἡ μὶς Κάρλτον ἄνοιξε τὰ μάτια, εἶδε τριγύρω της ὀκτὼ παιδιὰ καὶ μιὰ μεγάλη φτώχεια.

Δὲν εἶπε τίνος κόρη ἦτο, ἀλλὰ κάθησε μαζί τους μιὰ ἑβδομάδα.

Τέλος ἔφυγε, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀνέλαβε ὅλη τὴν οἰκογένεια ὑπὸ τὴν προστασία της.

Γιὰ περισσότερη ἐπίδειξι, δημοσίευσε μὲ ψευδώνυμο καὶ μιὰ καμπάνια ὑπὸ τὸν τίτλο «Μιὰ ἑβδομάδα ἀνάμεσα στοὺς φτωχούς».

Ἡ καμπάνια λοιπὸν αὐτὴ ἦταν τόσο ζωηρή, ποὺ παρεκίνησε ὅλες τὶς κοπέλλες νὰ τὴ μιμηθοῦν.

Ἀπὸ τὸν Νότιο Πόλο στὸν Βόρειο.

Ἕνα μέλος τῆς ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς στὸ Νότιο Πόλο, ποὺ εἶχε πάει πρὸς ἐξερεύνησιν κατὰ τὸ 1930, διηγεῖται τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο:

«Ἦταν ἡ 12 Ἰανουαρίου. Ἐνῷ, λοιπόν, ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμός μας ἀναρωτοῦσε τὸν αἰθέρα, ξαφνικὰ ἐδέχθηκε μιὰ φωνή:

—Ποιὸς ὁμιλεῖ;

Τότε ἀπήντησα:

—Ἡ βάσις τῆς ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς στὸ Νότιο Πόλο.

— Ἐμεῖς εἴμαστε ἑπτὰ καὶ βρισκόμαστε στὸν Βόρειο Πόλο καὶ εἶνε νύχτα.

—Ἐμεῖς ἔχομε ἡμέρα καὶ εἴμαστε σαράντα δύο!

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐπικοινωνοῦσε ραδιοφωνικῶς ὁ Νότιος μὲ τὸν Βόρειο Πόλο».

Τὸ μηχάνημα ἐναντίον τοῦ ψεύδους

Στὴ Βαουκίδα τῆς Ἀμερικῆς ἐτέθη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας εἰς ἐφαρμογὴν γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα τελειότατο μηχάνημα τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτει τὸ ψεῦδος.

Ἕνας ἀγρότης τῆς ἐπαρχίας Βισκόνας ἐνῷ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἠρνεῖτο γιὰ τὴν κατηγορία ποὺ τοῦ ἀπεδίδετο, ὅταν τὸν ἔθεσαν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ μηχάνημα αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτὸς εἶχε προσαρμόσει δυναμίτιδα στὸ ραδιόφωνό του, οὕτως ὥστε τὸ βράδυ ἡ οἰκογένειά του ποὺ μαζεύτηκε γύρω ἀπὸ τὸ μηχάνημα ν' ἀκούσῃ τὰ νέα, ἐσκοτώθηκε ἀπὸ τὴν ἔκρηξι.

Κλειδαριὰ δίχως κλειδαρότρυπα

Παρουσίασαν τελευταίως στὸ Γραφεῖον Ἐφευρέσεων μιὰ περίεργη ἀδιαφανῆ κλειδαριά.

Τὸ κλειδὶ μπαίνει τόσο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀλλὰ ἡ μιὰ τρύπα βρίσκεται ἀπάνω, ἡ ἄλλη κάτω καὶ ἔτσι ὅσο καὶ νὰ θέλῃ νὰ δῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ δὲν τὸ κατορθώνει.

Τί ἰδέα εἶχε ὁ διάσημος συγγραφεὺς Μπαλζὰκ γιὰ τὴ γυναῖκα.

Ὁ Μπαλζὰκ ἔδωσε διαφόρους χαρακτηρισμοὺς γιὰ τὶς γυναῖκες, παρομοιάζοντάς τις μὲ πτηνὰ ἀναλόγως πρὸς τὴν ἡλικία τους.

Κι' ἔγραψε:

Ἡ γυναῖκα ἀπὸ ἑνὸς μέχρι δέκα ἐτῶν εἶνε σπουργίτης.

Ἀπὸ δέκα μέχρι δεκαπέντε ἐτῶν εἶνε χελιδόνι.

Ἀπὸ δεκαπέντε μέχρι εἴκοσι ἐτῶν εἶνε παραδείσιο πουλί.

Ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν μέχρι εἴκοσι πέντε εἶνε τρυγόνι.

Ἀπὸ εἴκοσι πέντε μέχρι τριάντα εἶνε περιστέρι.

Ἀπὸ τριάντα μέχρι σαράντα εἶνε παπαγάλος.

Ἀπὸ σαράντα χρονῶν μέχρι πενῆντα εἶνε κουκουβάγια.

Ἀπὸ πενῆντα μέχρι ἑξῆντα εἶνε κουροῦνα.

Τέλος ἀπὸ 60 κι' ἐπάνω, ἡ γυναῖκα δὲν εἶνε τίποτα!

Τὰ δύο Ἡμερολόγια

Οἱ Χριστιανοὶ καὶ ἰδίως οἱ δύο Ἐκκλησίες Ρώμης καὶ Βυζαντίου, παρ' ὅλο ποὺ ξεκίνησαν ἀπὸ μία καὶ τὴν αὐτὴ ἡμερομηνία τῆς ὑπάρξεως τοῦ πρώτου ἀνθρώπου Ἀδὰμ καὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν τούτοις μπερδεύτηκαν καὶ ἡ μὲν μία ἐκκλησία γιορτάζει δεκατρεῖς ἡμέρες ἐνωρίτερα, ἡ δὲ ἄλλη 13 ἡμέρες ἀργότερα κάθε γεγονός.

Καὶ ἔτσι ἀπὸ καλὴ ἢ κακὴ ἀντίληψι δύο σοφῶν ἱερέων ὁ Χριστιανικὸς κόσμος διῃρέθη σὲ δύο στρατόπεδα γιὰ νὰ μὴ φτάνουν ὅλα τ' ἄλλα, νὰ ὑπάρχῃ διαφορὰ ἀκόμη καὶ στὶς ἡμέρες, στὸ χρόνο, ποὺ ὅσο καὶ νὰ πηγαίνῃ «ρολόγι» ὅπως λέμε, ἔχει κι' αὐτὸς κατὰ τὴν ἀντίληψι τῶν σοφῶν τὶς διαφορές του.

Κι' ἔτσι οἱ μὲν ἀκολουθοῦν τὸ Γρηγοριανὸ ἡμερολόγιον δηλαδὴ τὸ νέον, οἱ δὲ ἄλλοι τὸ Ἰουλιανόν, δηλαδὴ τὸ παλαιόν.

Ποιὰ εἶνε τώρα ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἑνὸς ἡμερολογίου καὶ τοῦ ἄλλου;

Θὰ δοῦμε πῶς μᾶς ἐξηγοῦν τὰ πράγματα οἱ εἰδικοὶ ἀστρολόγοι.

Ἡ Γῆ, λέγουν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γύρω πρὸς τὸν ἄξονά της στροφήν, τὴν ὁποίαν κάμνει σὲ διάστημα 24 ὡρῶν, (κι' ἔτσι ἔχομε τὸ ἡμερονύχτιο) κάνει καὶ μιὰ μεγάλη στροφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἡ ὁποία στροφὴ διαρκεῖ 365 ἡμέρες, 6 ὧρες, 9 λεπτὰ καὶ 11 δευτερόλεπτα.

Ἀλλὰ οἱ ἕξ αὐτὲς ὧρες σὲ διάστημα τεσσάρων ἐτῶν ἀποτελοῦν ἕνα ἡμερονύχτιο παραπάνω, τὸ ὁποῖον προστίθεται κάθε τέσσερα χρόνια καὶ ἀποτελεῖ τὸ δίσεκτον ἔτος τῶν 366 ἡμερῶν.

Μένουν ὅμως καὶ κάτι λεπτὰ καὶ δευτερόλεπτα, ἤτοι 9΄ καὶ 11΄΄, τὰ ὁποῖα σὲ διάστημα 100 ἐτῶν σχηματίζουν κι' αὐτὰ μιὰ ἡμέρα.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ ἀνεκάλυψαν οἱ σοφοὶ ἱερεῖς καὶ ἀστρολόγοι τοῦ Πάπα Γρηγορίου κατὰ τὸ 1582, κι' ἔτσι ὁ Πάπας ἠθέλησε νὰ διορθώσῃ τὰ κακῶς κείμενα.

Μετερρύθμισε λοιπὸν τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον (τὸ Ἡμερολόγιο δηλαδὴ ποὺ εἶχε γίνει ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος) κι' ἐπρόσθεσε πάνω σ' αὐτὸ τὶς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δέκα ἡμέρες ποὺ ἔλειπαν.

Σήμερα ὅμως οἱ δέκα ἡμέρες ἔχουν γίνει δεκατρεῖς.

Ἀλλὰ κάθε ἑκατὸ χρόνια πρέπει νὰ προσθέτωμε καὶ μία ἡμέρα, γιὰ νὰ εἴμαστε ἐν τάξει ἀπέναντι τῆς κανονικῆς τροχιᾶς τῆς Γῆς.

Α΄ ΔΙΠΛΩΜΑ ΜΗΧΑΝΙΚΗΣ

Ὁ πενταετὴς Τσάρλυ Μόχλιν, ἕνα μεσημέρι, ποὺ ὁ πατέρας του ἦρθε ν' ἀναπαυθῇ, ἐβγῆκε στὴν αὐλὴ καὶ μὲ ἕνα μικρὸ ἀγγλικὸ κλειδὶ ξεβίδωσε τὴ ρόδα τοῦ ποδηλάτου καὶ διέλυσε σὲ μικρὰ τεμάχια ὅλο τὸ ποδήλατο. Ποιὰ ἦταν ἡ ἔκπληξις τοῦ πατέρα του ὅταν ἐβγῆκε ἔξω καὶ εἶδε σὲ τέτοια χάλια τὸ ποδήλατό του. Ἀπογοητευμένος, πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἔφυγε γιὰ τὴ δουλειά του. Ἡ κατάπληξίς του ὅμως ἐκορυφώθη ὅταν ἐπέστρεψε τὴ νύχτα καὶ βρῆκε πάλι τὸ ποδήλατό του στὴ θέσι του. Τὸ εἶχε δέσει πάλι ὁ μικρὸς Τσάρλυ.

Μία περίεργη φορολογία.

Ὁ κυβερνήτης τῆς ἐπαρχιακῆς περιφερείας Κουατούγκ, ἐσκέφθηκε κάτι πολὺ περίεργο.

Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τονώσῃ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ θησαυροφυλακίου του, ἐπέβαλε διὰ νόμου, τὴν διατροφὴ ἀπὸ κάθε σπίτι μιᾶς κότας. Ἡ κότα τρέφεται, μεγαλώνει, ἐπὶ ἕνα μῆνα, κι' ὅταν ἡ ἀξία τοῦ βάρους της φθάσῃ τὸ ἕνα δολλάριο, παραδίδεται στὸ γραφεῖο Θησαυροφυλακίου, τὸ ὁποῖο φροντίζει γιὰ τὴν πώλησί της σὲ ξένες ἀγορές.

Μ' αὐτὸ τὸ σύστημα ὁ κυβερνήτης μαζεύει ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια τὸ μῆνα ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του, ὡς ἔκτακη φορολογία... ἀνώδυνη.

Διανομεῖς δολωμάτων

Οἱ Ἀμερικανοί, πάντοτε πρῶτοι καὶ καλύτεροι στὶς πρωτοτυπίες τους, ἔθεσαν ἐν ἰσχύϊ ἕνα μηχάνημα διανομῆς... σκουληκιῶν γιὰ τὸ ψάρεμα!

Κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης τοῦ Χούντσον, στὴ Νέα Ὑόρκη, ἔχουν τοποθετηθῆ τέτοια μηχανήματα.

Οἱ ψαρᾶδες ρίχνουν ἕνα κέρμα καὶ ἡ μηχανὴ τοὺς ρίχνει ἔξω ἕνα σακκίδιο μὲ δολώματα, δηλαδὴ καμμιὰ δεκαριὰ ζωντανὰ σκουλήκια.

Νομίζομεν ὅτι θὰ ἦταν προτιμότερον ἡ ἴδια ἑταιρεία νὰ ἔβαζε καὶ μηχανὲς μὲ ψάρια, γιὰ κείνους ποὺ δὲν κατορθώνουν, καὶ παρ' ὅλα τὰ σκουλήκια, νὰ πιάσουν ψάρια.

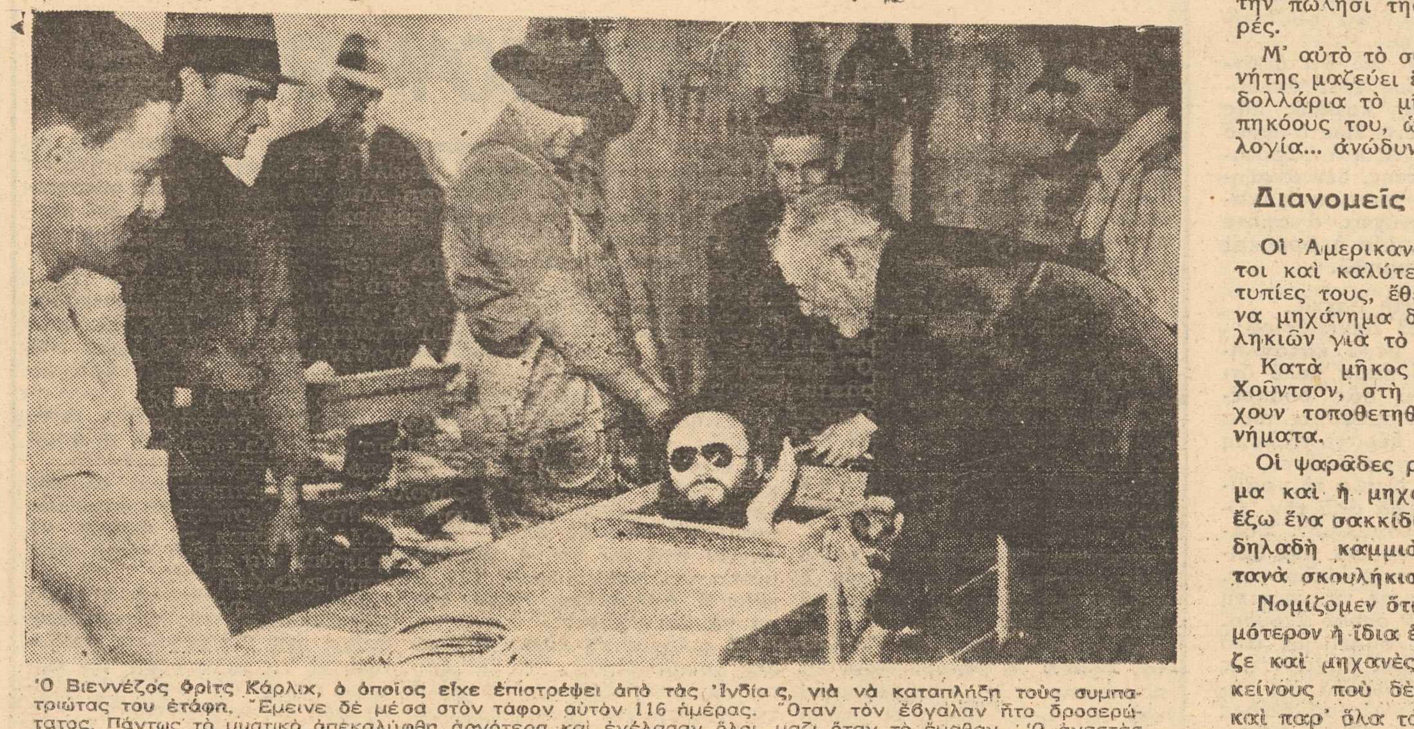

Ὁ Βιεννέζος Φρὶτς Κάρλιχ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιστρέψει ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, γιὰ νὰ καταπλήξῃ τοὺς συμπατριώτας του ἐτάφη. Ἔμεινε δὲ μέσα στὸν τάφον αὐτὸν 116 ἡμέρας. Ὅταν τὸν ἔβγαλαν ἦτο δροσερώτατος. Πάντως τὸ μυστικὸ ἀπεκαλύφθη ἀργότερα καὶ ἐγέλασαν ὅλοι μαζὶ ὅταν τὸ ἔμαθαν. Ὁ ἀναστὰς δὲν εἶχε κάνει παρὰ μόνον τὴν πρώτη καὶ τὴν τελευταία ἡμέρα ὡς... νεκρός.

Ἄνθρωποι Δίχως Οἰκογένεια

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ πλουσιώτατος κόμης Μαυρίκιος Ραμπὲρ κατακτᾷ τὴ Ρόζα, μιὰ ἁγνὴ χωριατοπούλα. Ἐκείνη τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀδιαφορεῖ καὶ ἔχει ὑπ' ὄψι του νὰ τὴν ἔχῃ μόνον ἐρωμένη του γιὰ τὸ μέλλον καὶ ἀκριβῶς θέλει νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ Παρίσι.

Ἡ οἰκογένεια τῆς Ρόζας ζῇ τέσσερα χρόνια τώρα στὴ ντροπὴ καὶ τὴν καταφρόνια ἔπειτα ἀπὸ τὸ πάθημά της.

Ὁ ἀδελφός της ὅμως ἐκδικεῖται καὶ ἀνταποδίδει μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα τὴν ἀτιμία στὴν ἀδελφὴ τοῦ κόμητος, μὲ ὅλο τὸ ἀγροῖκο ἀλλὰ καὶ δίκαιο πάθος του δίχως ν' ἀνταγαπᾶται ἀπὸ τὴ Λουΐζα τὴν κόρη τοῦ μαρκησίου Ραμπέρ.

Μιὰ μέρα ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, ὁ Πέτρος Μπρουντὲν καὶ ἡ Ρόζα, ἐξηγοῦνται.

Μὲ χαιρεκάκια διηγεῖται στὴν ἀδελφή του τὸ πάθημα τῆς Λουΐζας.

Ἐκείνη ὅμως τοῦ ἀπαντᾷ:

— Ὄχι, ἀδύνατον. Καὶ νὰ ἦταν αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ χαίρεσαι γιὰ τὴν ἀδυναμία της. Θυμήσου τί γλυκειὰ ποὺ ἦταν!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

—Θυμᾶμαι καὶ σένα πῶς ἤσουν πιὸ γλυκειά!

—Ἔστω, μὰ δὲν μπορεῖς νὰ τὴ μισῇς...

—Ναί!

—Πέτρο!... εἶπε μὲ συγκίνησι. Ἂν θέλῃς νὰ εἶμαι ἥσυχη, πές μου ὅτι δὲν ἀνακατεύθηκες διόλου στὴ δυστυχία της.

—Ἐγώ! Τί τὸ κοινὸ μπορῶ νὰ ἔχω μ' αὐτήν;

Μιὰ νάχος ὁ γέρω ζητιᾶνος συλλογιζόταν τώρα τὴ δυστυχία ποὺ ἔπληξε τὴ Λουΐζα.

—Ἐρχόταν συχνὰ στὸ σπίτι μας μόνη της...

—Καί... θὰ τὴν γοήτευα μιμούμενος τὸ παράδειγμα τοῦ ἀδελφοῦ της...

—Ὄχι, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ἄλλο πρᾶγμα...

Ἐκεῖνος χαμογέλασε.

—Δὲν θέλω νὰ ξέρω τί σκέπτεσαι. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ ὁρκισθῶ — ἀφοῦ τὸ ζητᾷς — εἶνε ὅτι μισῶ τοὺς Ραμπέρ, τοὺς μισῶ μέχρι θανάτου. Καὶ ὅ,τι κακὸ κι' ἂν τοὺς συμβῇ, γιὰ μένα θὰ εἶνε χαρά. Σὺ ἤσουν ἡ χαρά μας, ἡ εὐτυχία μας. Μᾶς τὴν πῆραν! Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ μᾶς. Ἄρχισε ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος δίχως τέλος. Θὰ βαρῶ μέχρι ποὺ νὰ ἐξαντληθῶ...

—Ὥστε δὲν μοῦ ὁρκίζεσαι...

—Τίποτα ἄλλο!...

—Καὶ ὅμως μ' ἀγαπᾷς;

—Μὲ ὅλη μου τὴν ψυχή.

—Πέτρο, σὲ παρακαλῶ!

Ἐπῆρε τὴν ἀδελφή του στὴν ἀγκαλιά του, τὴ φίλησε στὸ μέτωπο καὶ ψιθύρισε:

—Δὲν σοῦ ὑπόσχομαι τίποτα, δὲν σοῦ ὁρκίζομαι τίποτα... Γιατὶ οἱ ὅρκοι μου θὰ εἶνε ψεύτικοι... σὰν κι' αὐτοὺς ποὺ ἄκουσες κάποτε ἀπὸ κεῖνον...

Καὶ ξαφνικὰ τὴν ἀπαράτησε καὶ ἀπομακρύνθη.

Τότε τὴν πλησίασε ὁ γέρω Μπαρότ.

—Ὢ, φίλε μου, πόσο εἶμαι δυστυχισμένη!

Δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἔφυγε.

Κι' ἐνῷ ἀπεμακρύνετο εἶδε τὴ σιλουέττα τοῦ Πέτρου ἀπὸ μακρυὰ καὶ ψιθύρισε:

—Αὐτὸς εἶνε ὁ ἔνοχος.

Καὶ λυπῶταν τώρα καὶ τοὺς δύο: Τὸν ἐγκληματία καὶ τὸ θῦμα!

Ἀλλὰ πῶς συνέβη αὐτό;

ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα κατὰ τὶς δεκάμισυ τὸ πρωΐ, δυὸ νέοι ἐπήγαιναν περίπατο ἐπάνω σὲ δύο ὑπέροχα ἄλογα.

Εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, καὶ μπῆκαν πρὸς τὸ ἱπποδρόμιο τοῦ Ὠτέϊγ.

Εἶχαν τὴν ἴδια ἡλικία, ἀλλὰ διέφεραν στὸ ἀνάστημα καὶ στὸ ὕφος.

Ὁ κόμης Μαυρίκιος ντὲ Ραμπὲρ ἦτο ψηλὸς καὶ εἶχε ὅπως εἴπαμε, ὅλη τὴν ὡραία ἐμφάνισι τῆς διακρίσεως εὐγενοῦς.

Ἔμοιαζε μὲ παληὸ ἱππότη τῆς ἐποχῆς τῶν ἀγωνιστῶν, ἕτοιμος νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ πρώτου ἀντιπάλου του, γιὰ μιὰ γυναῖκα ἢ μιὰ οἱαδήποτε ἄλλη προσβολή.

Ὁ σύντροφος τοῦ περιπάτου του ἦταν πολὺ διαφορετικός.

Ἦταν ἕνας νέος μετρίου ἀναστήματος, ἀδύνατος, μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, μὲ χρῶμα φιλντισένιο, εὔθραυστος σὰν κοτσάνι τριανταφυλλιᾶς.

Ὅταν φθάσανε στὸ σταυροδρόμι, χαιρέτησε δύο γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ἠκολουθοῦντο ὑπὸ ἑνὸς κυρίου χοντροῦ, σωματώδους, μὲ ἕνα ὕφος ἀνθρώπου ποὺ φαινόταν ὅτι εἶχε ζήσει.

Αὐτὸς ὁ κύριος ἦταν ὁ σύζυγος τῆς μιᾶς τῶν δύο γυναικῶν.

Ἦταν δύο ἀδελφὲς πλουσιώτατες, κόρες τοῦ μεγάλου τραπεζίτου Ἰωακεὶμ Περνέτ, τῆς Τραπέζης Περνέτ, Μπερὰρ καὶ Σία.

Ἡ νεωτέρα τῶν δύο ἀδελφῶν ἔρριξε μιὰ ἐκφραστικὴ ματιὰ στὸν κόμητα Μαυρίκιο ντὲ Ραμπέρ.

Ὁ Περνὲτ πλησίασε περισσότερο.

—Καλημέρα, Ραμπέρ, καλημέρα Πρεσάκ! Εἶσθε καλά;

Βέβαια αὐτοὶ οἱ κύριοι θὰ ἐγνωρίζοντο πολὺ καλά.

Ὁ σύζυγος τῆς Βαλεντίνης Περνέτ, ὁ κόμης ντ' Ὠμπερίβ, μεγάλος χαρτοπαίκτης, γλεντζές, ἀγαποῦσε περισσότερο τὶς διασκεδάσεις παρὰ τὶς ἐπιχειρήσεις.

Εἶχε πνεῦμα, ἦταν καλὴ καρδιά, ἦταν πάρα πολὺ εὐτυχὴς πρὸ πέντε-ἕξη ἐτῶν, εἶχε φάει ὅλη του τὴν περιουσία, ἀλλ' εὐτυχῶς ἐσώθη χάρις στὴ μεγάλη προῖκα τῆς μεγάλης κόρης τοῦ τραπεζίτου, ἡ ὁποία τοῦ ἔφθασε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τόσο ἐγκαίρως.

Μαζὶ ὅμως μὲ τὴν προῖκα βρῆκε καὶ μιὰ γυναῖκα ὑπέροχη, ἔξυπνη, χαριτωμένη, τῆς ὁποίας οἱ καλὲς συμβουλὲς τὸν τράβηξαν ἀπὸ τὴν ἄβυσσο.

Ὁ πατέρας της, ὁ Ἰωακεὶμ Περνέτ, ἀκούραστος στὴ δουλειά του, χῆρος πρὸ πολλῶν ἐτῶν, δὲν εἶχε ἄλλη ἔγνοια παρὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν ἐργασιῶν τῆς τραπέζης του καὶ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης του.

Ἡ περιουσία του ἀνήρχετο ἄνω τῶν τριάντα ἑκατομμυρίων.

Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ γεννιῶνται, ζοῦν καὶ πεθαίνουν μπροστὰ σ' ἕνα γραφεῖο καὶ ποὺ ἀφήνουν τεράστια πλούτη στοὺς κληρονόμους των δίχως αὐτοὶ νὰ λάβουν τὸν καιρὸ νὰ χαροῦν τίποτα.

Ἐλάτρευε τὶς κόρες του. Ἡ μεγαλύτερή του χαρὰ ἦταν νὰ τὶς βλέπῃ διαρκῶς κομψές.

Ἡ Βαλεντίνη, ἡ μεγαλύτερη, ἦταν μελαχροινὴ σὰν τσιγγάνα. Εἶχε ἕνα καλὸ καὶ καθαρὸ χαρακτῆρα. Ὡραῖα δόντια, μαῦρα μεγάλα μάτια, ἐκφραστικά.

Ἡ Ματθίλδη, ἡ νεωτέρα, ἦταν ξανθή.

Ἦταν γνωστὸ ὅτι πρὸ καιροῦ ἤδη ἠρνεῖτο ὅλες τὶς αἰτήσεις ποὺ τῆς ἐγίνοντο γιὰ γάμο.

Ἡ προῖκα της εἶχε ἑλκύσει ὅλη τὴ νεολαία τοῦ Παρισιοῦ.

Ἐψιθυρίζετο ὅμως ὅτι ἡ Ματθίλδη εἶχε ρίξει τὶς βλέψεις της στὸ νεαρὸ κόμητα Μαυρίκιο ντὲ Ραμπέρ.

Εὐτυχῶς αὐτὸς τοὐλάχιστον δὲν θὰ πήγαινε γιὰ τὴν προῖκα της, ἦτο ἤδη πάρα πολὺ πλούσιος. Ἴσως πλουσιώτερος καὶ ἀπ' αὐτήν.

Ὁ Ἰωακεὶμ Περνέτ, ὁ πατέρας τῶν δύο γυναικῶν, ἦταν στενὰ συνδεδεμένος μὲ τὸν μαρκήσιο ντὲ Ραμπέρ. Ἦταν φίλος, σύμβουλός του, ἀλλὰ καὶ τραπεζίτης του.

Ἡ Ματθίλδη ἐγνώριζε ὅτι ὁ μαρκήσιος τὴν εἶχε ὑπ' ὄψιν του, κι' ἐπερίμενε ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα αὐτὴ τὴν αἴτησι γάμου.

Ὁ κόμης ντ' Ὠμπερὶβ πλησίασε τοὺς δύο νέους καὶ ἀποτεινόμενος στὸ Μαυρίκιο εἶπε:

—Ἔ, Μαυρίκιε, ξέχασα νὰ σοῦ πῶ...

—Τί πρᾶγμα;

—Μιὰ παράκλησι.

—Ἐκ μέρους τίνος;

—Ἐκ μέρους τῶν δύο κυριῶν... ἐν πρώτοις.

—Κι' ἔπειτα;

—Ἐκ μέρους πολλῶν φίλων...

—Στὰς διαταγάς σας... Περὶ τίνος πρόκειται;

Ἡ μελαχροινὴ κόμησσα προχώρησε τώρα καὶ συνέχισε:

—Βέβαια, κύριε κόμη, εἶπε, γλυκοκυττάζοντάς τον μὲ τὰ φλογερὰ μαῦρα μάτια της Δὲν θὰ κυνηγήσουμε ἐφέτος; Λησμονήσατε νὰ μᾶς στείλετε, ἴσως, προσκλήσεις;

Καὶ ἡ ξανθὴ Ματθίλδη ἐπέμεινε.

—Ἀγαπητέ μου κόμη, μιλῆστε στὸν πατέρα σας. Αὐτὸ θὰ μᾶς κάνῃ μεγάλη εὐχαρίστησι.

—Καὶ ποῦ θὰ θέλατε νὰ πᾶτε;

—Ποῦ ἀλλοῦ; Στὸν Λευκὸ Πύργο σας, στὸ Πριερί. Ἄ! γιὰ μένα εἶνε τὸ ὡραιότερο κτῆμα!

—Ὤ! μία ἔρημος...

—Ὑπέροχος ὁ Λευκόπυργος! ἐφώναξε ἡ μελαχροινή.

—Ποιητικό, γραφικὸ τοπίο! ἐπρόσθεσε ἡ ξανθή.

—Πῆτε μᾶλλον μιὰ ἀγριοτοπιά, εἶπε ὁ Μαυρίκιος.

—Τί λέτε; Ὡραῖο δάσος, πάρκο, σπηλιές, συντριβάνια, καὶ μία ὑπέροχη διαμονή. Ἐπὶ πλέον ὅμως καταλληλότερο μέρος γιὰ κυνῆγι δὲν ὑπάρχει. Τί ἄλλο θέλετε;

Τότε ὁ φίλος τοῦ Μαυρικίου εἶπε:

—Φίλε μου, δὲν μπορεῖς νὰ ἀρνηθῇς. Ἡ ἐποχὴ εἶνε καλή. Ὁ καιρὸς ὑπέροχος! Οἱ φίλοι μας τῆς λέσχης ἀκόμη χθὲς μιλοῦσαν γιὰ μιὰ τέτοια ἐκδρομή. Ἀκόμα καὶ ἡ μικρὴ Μπρονουὰ τὸ θυμήθηκε καὶ μοῦ εἶπε:

—Μὰ τί γίνονται αὐτοὶ οἱ Ραμπέρ; Ξύπνησέ τους λιγάκι ἐσύ, Πρεσάκ.

Ὁ Πρεσὰκ ἦταν φίλος του καὶ φίλος τῆς Ματθίλδης. Ὁ Ζὼρζ Πρεσὰκ ἦταν περίπου τριάντα ἐτῶν. Ἦτο βαρῶνος καὶ εἰσέπραττε καμμιὰ ἑξηνταριὰ χιλιάδες εἰσόδημα ἀπὸ κτήματα ποὺ εἶχε στὴ Γασκώνη.

Αὐτὰ ἦταν ὅλα.

Δὲν εἶχε οὔτε συγγενεῖς ἀλλ' οὔτε καὶ καμμία ἄλλη κληρονομία μελλοντική. Ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει νέα. Ὁ πατέρας του ἀξιωματικὸς εἶχε σκοτωθῆ.

—Ἰδού, ἀγαπητέ μου Μαυρίκιε, ὅλος ὁ κόσμος σὲ παρακαλεῖ.

Ὁ Μαυρίκιος ἐδάγκωνε τὰ χείλη του. Ἦταν ἀναποφάσιστος. Τέλος ἀποφάσισε καὶ εἶπε:

—Δὲν προτιμᾶτε νὰ πᾶμε καλύτερα στὸ Μιρβὰν στὸ δάσος Μπλανύ, ἢ στὸ δάσος Μπρός.

—Πιὸ ὡραῖο ὅμως εἶνε τὸ Πριερί, εἶπε ἡ Ματθίλδη.

—Τέλος θὰ μιλήσω στὸν πατέρα μου, τοὺς ὑπεσχέθη.

—Πότε!

—Ἀπόψε.

—Κάνε ὅ,τι νομίζεις, εἶπε ὁ ντ' Ὠμπερίβ.

—Πάντως χρειάζονται ὀκτὼ ἡμέρες γιὰ τὶς προετοιμασίες.

—Σύμφωνοι, εἶπαν οἱ δυὸ γυναῖκες χαρούμενες.

—Στ' ἀναμεταξὺ θὰ ἑτοιμάσουμε τὶς προσκλήσεις κ.λ.π. κ.λ.π.

Ἐχώρισαν.

Τώρα οἱ δύο νέοι ἐπήγαιναν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο σιωπηλοί, ὅπου ὁ Πρεσὰκ εἶπε ξαφνικὰ στὸ φίλο του:

—Εἶνε χαριτωμένες καὶ οἱ δυό τους!

—Δυὸ μπουκέτα ἀπὸ λουλούδια.

—Μυρωδᾶτα. Καὶ ἡ Ματθίλδη ἔχει καὶ μία χάρι..

— Μία ὡραία προῖκα ἀπὸ τέσσαρα ἑκατομμύρια!

—Χαριτωμένη!

— Τότε πάρε την γυναῖκα σου, εἶπε ὁ Μαυρίκιος.

—Μὰ τὴν πίστι μου ἂν τὸ ἤθελε.. ἀλλὰ δὲν θὰ θέλῃ...

—Καὶ γιατί;

—Ἔχει ἄλλες βλέψεις, τὶς ὁποῖες γνωρίζεις καὶ σὺ πολὺ καλά.

—Μήπως θὰ πάρῃς προμήθεια.

—Ὄχι, εἶπε γελῶντας...

—Τότε γιατὶ δὲν μιλᾶς; Νὰ σοῦ πῶ ἐγώ...

—Λέγε...

—Γιατὶ ὁ πατέρας σου τὴν προορίζει ἁπλούστατα γιὰ σένα.

—Δὲν τὸ ἀγνοῶ! Καὶ τί μὲ συμβουλεύεις;

—Νὰ τὴν παντρευτῇς.

—Θὰ σκεφθῶ.

—Μίλησε στὸν πατέρα σου, θὰ τοῦ προξενήσῃς μεγάλη χαρά.

Ὁ Πρεσὰκ σταμάτησε ξαφνικὰ κι' ἐρώτησε:

—Καὶ ἡ Λουΐζα; Ἐλάβατε νέα της;

—Διόλου. Ἐξ ἄλλου ἔχω ὀκτὼ ἡμέρες νὰ δῶ τὸν πατέρα μου.

—Ἔ, τότε ἐγὼ τὸν εἶδα. Χθὲς ἀκόμη ἤμουν μαζί του. Ἦταν λυπημένος, στενοχωρημένος. Παραπονιῶταν ὅτι τὸν ξεχνᾷς. Σὲ ὑπεράσπισα καὶ σὲ δικαιολόγησα ὅσο μποροῦσα. Ἔπειτα ἐρώτησα γιὰ τὴν ἀδελφή σου.

—Ξέρω ὅτι ὁ γιατρὸς τὴ συμβούλεψε νὰ ἀναπαυθῇ λίγο καιρὸ στὴν ἐξοχή.

—Καὶ ἔχει φύγει.

—Ἀπὸ πότε;

—Πρὸ ἑπτὰ-ὀκτὼ ἡμερῶν.

—Ποῦ ἔχει πάει;

— Στὸν Λευκὸ Πύργο, στὸ Πριερί.

—Ἄ!

—Μὲ τὴ βαρώνη ντ' Ὀρβιλιὲ καὶ τὴν Μαριέττα.

—Καὶ λοιπόν;

—Ὁ πατέρας σου δὲν μοῦ εἶπε περισσότερα. Φαίνεται στενοχωρημένος, κακοδιάθετος...

Ὁ Ζὼρζ ἀναστέναξε:

—Καὶ δὲν ἐνοιάστηκες κὰν νὰ πάρῃς νέα του...

—Γιατὶ δὲν λὲς ὅτι εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος σκληρός, δίχως καρδιὰ καὶ ψυχή!

Ὁ Πρεσὰκ εἶπε:

—Σὲ ξέρω γλεντζέ, ὅτι ἔχεις παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν παριζιάνικη ζωή. Δὲν ἔχεις καιρὸ οὔτε ν' ἀγαπήσῃς στὰ σοβαρά. Ζωὴ εἶνε αὐτή;

—Ἔχεις δίκηο

—Παντρέψου.

—Θὰ ἦταν προτιμότερο. Δόσε μου ἐσὺ ὅμως τὸ παράδειγμα.

—Ἐγώ!

—Καλά, καλὰ ἀρχίνα ἐσὺ καὶ βλέπομε. Ἐξ ἄλλου γιὰ σένα εἶνε εὐκολώτερο.

—Καὶ γιὰ σένα... Ζώρζ. Ξέρω κάποια, τῆς ὁποίας ὁ πατέρας εὐχαρίστως θὰ ἐδέχετο.

Ὁ Ζὼρζ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Μωρίς. Κατάλαβε ὅτι τοῦ μιλοῦ-

Τὸ κουτσομπολιὸ ἔδινε κι' ἔπαιρνε στὸ χωριό

Ὁ κόμης Μαυρίκιος συνηντᾶτο συχνὰ μὲ τὴν κόρη τοῦ τραπεζίτου Περνέτ.

σε γιὰ τὴν ἀδελφή του τὴ Λουΐζα.

—Εὐχαριστῶ, Μωρίς, ἂς ἀναλάβῃ πρῶτα τὴν ὑγεία της.

Πράγματι ἡ ψυχή του εὐχόταν πάρα πολὺ τὸ πρᾶγμα.

Ὅταν χωρίστηκαν ἀργότερα οἱ δύο νέοι ἐσκέπτοντο ὁ καθένας χώρια:

Καὶ ὁ μὲν Ζὼρζ Πρεσὰκ ἐσκέπτετο:

—Πρέπει νὰ τὴν ξαναδῶ, νὰ τὴν ἐνθαρρύνω.

Ἐσκέπτετο τὴ Λουΐζα. Τὴν ἀγαποῦσε πραγματικά, ἁγνὰ καὶ ἦταν ἀφωσιωμένος μέχρι θανάτου.

Ὁ Μαυρίκιος πάλι, ὁ κατακτητὴς τῆς Ρόζας ἐσκέπτετο:

—Θὰ βρεθῶ κοντά της γιατὶ θὰ συναντηθοῦμε ἀναμφιβόλως ! Ὑποφέρει! Εἶνε δυστυχισμένη!

Ἔπειτα ἔκανε μιὰ κίνησι ὀργῆς.

—Στὸ κάτω-κάτω, εἶνε λάθος δικό της. Γιατὶ ἀντιτίθεται, γιατὶ δὲν ἀκούει τὶς συμβουλές μου; Φτωχὴ Ρόζα, ἦταν πράγματι ἕνα καλὸ κορίτσι. Τί ὑπέροχη ἐρωμένη ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ!

Καὶ ἐσπηρούνιασε τἄλογό του.

—Θὰ προσπαθήσω ἄλλη μιὰ φορά. Ἡ ξανθὴ Ματθίλδη μπορεῖ ν' ἀρέσῃ σὲ ἄλλους. Δὲν τὴν ἀγαπῶ, ἀλλὰ γιατὶ νὰ μὴν παντρευτῶ τὰ ἑκατομμύριά της; Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ νόμιμος σύζυγος καὶ ἡ περιουσία, ἡ ἄλλη ἡ εὐχαρίστησις καὶ ὁ ἔρως, ἂν τὸ θελήσῃ... Θὰ θελήσῃ ὅμως;

ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὁ θυρωρὸς ἀντίκρυσε ἀπὸ μακρυὰ τὸν κόμητα Μαυρίκιο Ραμπέρ. Ἄνοιξε ἀμέσως τὴν πόρτα.

Ὁ Μαυρίκιος μπῆκε, πήδησε ἀπ' τ' ἀλογό του καὶ παρέδωσε τὰ γκέμια σ' ἕναν ὑπηρέτη, κι' ἔσπευσε πρὸς τὸ περίπτερό του, ἕνα μικρὸ μεγαράκι, ἑκατὸ μέτρα ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μεγάλο μέγαρο τοῦ πατέρα του.

Σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι περνοῦσε πολὺ λίγες ὧρες ὁ Μαυρίκιος, γιατὶ τὶς περισσότερες τὶς περνοῦσε ἔξω.

Τὸ σπιτάκι του ὅμως αὐτὸ ἦταν πολυτελέστατα ἐπιπλωμένο.

Ἐμπῆκε. Ἐξάπλωσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ σταύρωσε τὰ πόδια.

Ἐσκέπτετο.

Τέσσερα χρόνια τώρα δὲν εἶχε κάνει παρὰ ἀραιὲς ἐμφανίσεις στὸν Λευκὸ Πύργο τοῦ Πριερί. Δὲν ἐμφανίζετο κὰν στὰ περίχωρα.

Ἀλλὰ γιατὶ φοβῶταν;

Ἤξερε ὅτι ἡ Ρόζα δὲν εἶχε προδώσει τὸ μυστικό της, ἀλλὰ δὲν ἀγνοοῦσε ἐπίσης τί ἐψιθυρίζετο σὲ ὅλη τὴν περιφέρεια.

—Μπᾶ! ψιθύρισε, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ ἐπ' ἄπειρον!

Ναί, αὐτὸ εἶχε συμβῆ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν!

Ὁ ὡραῖος Μαυρίκιος ἔκανε τὴ Ρόζα νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ μέσα στοὺς μεγάλους ἐρωτικοὺς ἐνθουσιασμοὺς τὴν ξεγέλασε καὶ τὴν ἔκανε δική του.

Ἡ Ρόζα ἐπίστεψε στὴν ἀγάπη του. Ἐκεῖνος πράγματι τὴν ἀγαποῦσε ἀλλ' ἁπλούστατα ὡς γυναῖκα καὶ ὄχι γιὰ νὰ τὴν κάνῃ σύζυγό του.

Ἔπειτα ἐκράτησαν τὸ πρᾶγμα μυστικό. Φοβήθηκαν τὸ σκάνδαλο.

Δὲν τὸ ἀπέφυγαν ὅμως.

Οἱ χωρικοὶ ἐμίλησαν, εἶπαν, εἶπαν ὥς που τὰ λόγια τους ἔφθασαν καὶ μέχρι τ' αὐτιὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Πέτρου.

Ὁ Πέτρος προσπάθησε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν ἴδια ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

Μιὰ μέρα ὅμως εἶδε τὸν ταχυδρόμο νὰ φέρνῃ ἕνα γράμμα γιὰ κάποια ὑπηρέτριά της, τὴ Γενεβιέβη.

Κάτι ὑπωψιάστηκε. Πῆρε τὸ γράμμα καὶ βγῆκε στὸ δάσος νὰ τὸ διαβάσῃ.

Ὅταν τἄνοιξε ὅμως ἐδιάβασε:

«Ἀγαπημένη μου Ρόζα,

»Ἡ Γενεβιέβη θὰ σοῦ ἔδωσε ἀναμφιβόλως καὶ τὰ δύο προηγούμενα γράμματά μου.

»Γνωρίζεις πόσο σ' ἀγαπῶ. Ἂν παρασυρθήκαμε ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ στιγμή, αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτα γιατὶ ποτέ μου δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω.

»Σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ σὲ περιποιοῦμαι καὶ θὰ φροντίζω ἰδιαιτέρως γιὰ σένα.

»Ἐγκατάλειψε, λοιπόν, τοὺς γονεῖς σου. Σοῦ ἑτοιμάζω μιὰ νέα ζωή, μὲ ὡραῖα φορέματα, κοσμήματα καὶ ἀγάπη. Ὅλα διορθώνονται, ἀγάπη μου. μὲ τὸ χρῆμα.

»Βέβαια ἔσφαλα ἀπέναντί σου, ἀλλὰ νά, τώρα ποὺ σοῦ λέγω ἔλα!

»Μιὰ λέξι μόνο καὶ θὰ βρῇς μιὰ ἕτοιμη φωλίτσα. Θὰ ζήσουμε εὐτυχεῖς, δίχως νὰ τὸ ξέρῃ κανείς».

Ὑπῆρχε μιὰ ὑπογραφὴ ἀλλὰ πολὺ κακογραμμένη.

Ὁ Πέτρος Μπρουντὲν ἐδιάβασε καὶ ξαναδιάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα. Κατάλαβε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ προέρχεται παρὰ μονάχα ἀπὸ τὸ Μαυρίκιο.

Ὁ ἴδιος ὁ κόμης ἀνάφερε στὸ γράμμα του ὅτι αὐτὸς ἔφταιγε καὶ μάλιστα μετεχειρίσθη βίαν.

Τὸ μυαλό του δὲν σταμάτησε ἐκεῖ. Κι' ἐσκέφθη. Ὁ κατακτητὴς εἶχε μιὰ ἀδελφή. Τὴ Λουΐζα.

Ἔ, λοιπόν, αὐτὴ τὴν ἀτιμία θὰ τὴν πλήρωνε μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα.

Θὰ ἐξεδικεῖτο.

Κατέστρωσε τὸ σχέδιό του. Ἐγνώριζε καλὰ τὰ κατατόπια τοῦ Πύργου. Ὅλοι ἦσαν ἀπησχολημένοι στὶς δουλειές τους. Ἀνέβηκε ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας καὶ πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ Μαυρικίου. Ἐπάνω στὸ γραφεῖο του ὑπῆρχαν διάφορα γράμματά του. Παρέβαλε τὸ γράψιμο γιὰ νὰ εἶνε βέβαιος. Αὐτὸ ἦταν. Εἶχε πιὰ μιὰ σοβαρὴ ἀπόδειξι στὰ χέρια του.

—Ἄχ! ἀδελφούλα μου, κάθε πόνο σου, θὰ τὸν πληρώσουν πολὺ ἀκριβά!

Καὶ τὰ δυστυχήματα ἦρθαν τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Πέθανε καὶ ἡ μητέρα τους.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τῆς μητέρας ὁ Πέτρος πῆρε πιὰ τὴν ἀπόφασί του.

Βέβαια κάθε χρόνο ἡ οἰκογένεια Ραμπὲρ ἐρχόταν στὸν Πύργο.

Ὁ Πέτρος ρωτοῦσε μὲ ἀδιαφορία δῆθεν τὸν Βερνάρδο Μπιντώ, τὸ γυιὸ τοῦ ἐπιστάτη: «Καὶ ὁ κόμης»; Ὁ ἄλλος ἀπαντοῦσε: «Φαίνεται πὼς θἄχῃ δουλειές... Ἦρθε κι' ἔφυγε...».

Καὶ πράγματι εὕρισκε διαρκῶς προφάσεις.

Ἡ Ρόζα διαρκῶς κρυβόταν ὅταν μάθαινε τὴν ἄφιξι τοῦ Ραμπὲρ στὸν Πύργο.

◆

Ὁ κόμης Μαυρίκιος σκεπτόταν τώρα τὴ Ρόζα, τὸν ἀπασχολοῦσε πάρα πολὺ ἡ σκέψι της

Δὲν εἶχε λάβει ἄλλο γράμμα ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα σύντομο ὡς ἀπάντησι στὸ πρῶτο τὸ δικό του.

«Δὲν θὰ ξαναϊδωθοῦμε πιὰ ποτέ. Πάντως μείνετε ἥσυχος. Δὲν θὰ προδώσω ποτὲ τὸ μυστικό μας.

Χαῖρε
ΡΟΖΑ»

Ἀπὸ τότε δὲν ἤξερε πιὰ τίποτα.

Ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ εἶχε κρατήσει τὴν ὑπόσχεσί της. Ἤξερε καλὰ ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ παρ' ὅλα ὅσα συνέβαιναν τὸν ἀγαποῦσε.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἐδείπνησε μόνος καὶ κατὰ τὶς ἐννηὰ τὴ νύχτα ἀποφάσισε νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ νὰ πάῃ στὸ μεγάλο μέγαρο νὰ βρῇ τὸν πατέρα του.

Στὸ χὼλ συνάντησε ἕνα ὑπηρέτη καὶ τὸν ἐρώτησε:

—Εἶνε μέσα ὁ πατέρας μου, Μπρουνέν;

—Μάλιστα, κύριε κόμη.

—Μήπως εἶνε ἀπησχολημένος;

—Δὲν φαντάζομαι. Ἐξ ἄλλου ὁ μαρκήσιος θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ νὰ σᾶς δῇ. Σήμερα ἀκόμα τὸ πρωῒ μοῦ ἔλεγε: «Εἶνε καταπληκτικὸ πὼς ὁ γυιός μου δὲν ἔρχεται νὰ μὲ δῇ».

—Ἔχει δίκηο, ψιθύρισε ὁ κόμης... Καὶ ἡ θεία ντ' Ὀρβιλιὲ δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμα;

—Ὄχι ἀκόμη, κύριε κόμη.

—Μήπως εἴχατε νέα της·

—Φαντάζομαι πὼς ὁ μαρκήσιος θὰ ἔχῃ λάβει.

◆

Ὁ μαρκήσιος βρισκόταν στὸ γραφεῖο του. Ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ μαλακὴ πολυθρόνα καὶ ζέσταινε τὰ πόδια του κοντὰ στὴ φωτιά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐδιάβαζε ἕνα γράμμα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε πάρα πολύ.

Πράγματι τὸ γράμμα ἐκεῖνο προήρχετο ἀπὸ τὸ Πριερί, ἀπὸ τὴ βαρώνη ντ' Ὀρβιλιέ.

Τοῦ ἔγραφε:

«Ἀγαπητέ μου Ρολάνδε,

»Σοῦ ἔγραψα ἤδη δυὸ λέξεις μὲ τὶς ὁποῖες σοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Λουΐζας.

»Ἤδη ἡ μικρούλα μας ὅσο πάει καὶ συνέρχεται καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἀναλαμβάνει.

»Ὅλα συνέβησαν πιὸ καλὰ ἀπὸ ὅ,τι τὰ φανταζόμουν καὶ παρ' ὅλους τοὺς φόβους ποὺ εἶχες ἐσύ».

—Ἔχει δίκηο ἡ ἀδελφή μου. Εἶμαι φοβιτσιάρης....

Πῆγε νὰ συνεχίσῃ τὸ διάβασμα, ὅτε ἐχτύπησε ἡ πόρτα

—Ἐμπρός! ἐφώναξε.

Καὶ ἀμέσως:

—Ἆ! Ἐσὺ εἶσαι, Μαυρίκιε ; Σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶχα φαντασθῆ πὼς δὲν θὰ σὲ ξανάβλεπα πιά. Εἶνε τρομερὸ μὲ σένα, παιδί μου...

—Μὲ συγχωρεῖς, πατέρα μου...

—Ξέρω, ξέρω τὶς δικαιολογίες σου... ἀσχολίες... ἡ ζωή... δὲν σοῦμεινε καιρός... Ἔλα τώρα, φίλησέ με. Μήπως δὲν ἔχεις λεφτά;

—Ἄ, ὄχι' ἔχω ἀκόμη.

Ἐφίλησε τὸν πατέρα του καὶ εἶπε:

—Ἤμουνα τὸ ἀπόγευμα μὲ τὸν Πρεσάκ.

—Ἆ! Ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴ Γασκώνη;

—Ἀπὸ χθές. Ἐτρύγησε κι' ἦρθε.

—Εἶνε καλά;

—Πολὺ καλά.

—Λοιπόν;

—Μοῦ μίλησε γιὰ κυνῆγι... Μ' ἐρώτησε μήπως θὰ πᾶμε πουθενά... στὸν Λευκὸ Πύργο.

Ὁ μαρκήσιος ἐκύτταξε κατάπληκτος το γυιό του.

—Θέλεις νὰ πᾷς στὸ Πριερί;

—Γιατὶ ὄχι;

—Ἐνόμιζα...

—Τί πρᾶγμα;

—Μικροπράγματα . . . Ἀλλά... κατὰ τὸ τελευταῖα μου ταξίδια ἄκουσα κάπως ἀορίστως κάποια ἱστορία, ἡ ὁποία μὲ ἐξέπληξε...

—Ποιὰ ἱστορία; ἐρώτησε ὁ Μαυρίκιος μὲ ἀδιαφορία.

—Κάποια κατάκτησι... Μιὰ οἰκογένεια ἐν ἀπελπισίᾳ... Δὲν ἔμαθα ὀνόματα. Πάντως νομίζω ὅτι ξέχασες τὴν παροιμία...

—Ἡ ὁποία λέγει;

—Ὅτι ἡ ἀλεποῦ δὲν κυνηγᾷ ποτὲ στὰ κτήματά της.

Ὁ νέος πῆγε ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ πατέρας του τὸν διέκοψε.

—Ἂς τ' ἀφήσουμε τώρα αὐτά. Εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς νὰ φέρεσαι. Λοιπόν... ἐπιθυμεῖς νὰ πᾷς στὸ Πριερί;

—Μαζί σου.

—Καὶ βέβαια, ἀλλὰ τὸ θέλεις;

—Ὄχι ἐγὼ ἀκριβῶς, ἀλλὰ ὁ Πρεσὰκ καὶ ὄχι μόνον αὐτός.

—Ποιὸς ἀκόμη;

—Πάρα πολλοὶ φίλοι μας.

—Προσδιόρισε.

—Ἤμαστε μὲ τὸ Πρεσὰκ καὶ συναντήσαμε τὶς κόρες τοῦ τραπεζίτη Περνέτ.

—Τὴν κυρία Ὠμπερίβ;

—Καὶ τὴν ἀδελφή της, τὴν ξανθὴ Ματθίλδη.

—Ὑπέροχη!

—Δὲν λέγω ὄχι!

—Εἶνε πάρα πολὺ πλούσιες!

—Ἔτσι φαίνεται!... Τί περίεργο ὄνομα. Περνέτ. Δὲν βρίσκεις;

—Ποιὸς σκέπτεται σήμερα τὰ ὀνόματα...

—Ἀλλά...

—Ἐγὼ δὲν βλέπω παρὰ τὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶνε χαριτωμένη τὴν προῖκα, ἡ ὁποία εἶνε τεραστία...

—Πολὺ εὐχάριστο γιὰ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη...

Ὁ μαρκήσιος ἐδήλωσε:

—Δὲν εἶνε ἄσχημα εἴκοσι μὲ τριάντα ἑκατομμύρια.

—Ἡ ὡραία Ματθίλδη ἀξίζει τόσο ἀκριβά.

—Τοὐλάχιστον... Μοῦ τὸ ἐνεπιστεύθη ὁ πατέρας της, κι' ἂν θέλῃς νὰ ὑπογράψῃς τὸ συμβόλαιο... εἶνε ἕτοιμο.

—Οἱ ἐπιθυμίες σου εἶνε διαταγές, πατέρα μου!

—Ὅπως καταλαβαίνεις... Ὁ γάμος εἶνε μία ἐπιχείρησις καὶ μάλιστα πολὺ σοβαρύ, καθ' ὅλας τὰς ἀπόψεις.

Ὁ μαρκήσιος κατέληξε χαμογελῶντας:

—Θὰ ἔχῃς ὅσα σοῦ χρειάζονται νὰ χρυσώσῃς τὸν τίτλο τοῦ κόμητος ἐπὶ ἥμισυ τοὐλάχιστον αἰῶνα. Ἀργότερα, ὅσοι ζήσουν μετὰ ἀπὸ μᾶς, ὁ θεὸς ἂς τοὺς βοηθήσῃ...

Καὶ ἐπανερχόμενος στὴν κουβέντα του:

—Λοιπόν, αὐτὲς οἱ κυρίες θέλουν νὰ πᾶνε ἐκεῖ κάτω;

—Μοῦ τὸ ἐζήτησαν καὶ οἱ δύο καὶ μάλιστα μὲ ἐπιμονή.

—Περίμενε μιὰ στιγμή. Τώρα θὰ σοῦ πῶ ἂν θὰ εἶνε δυνατόν!

Καὶ ὁ μαρκήσιος ξάπλωσε στὴν πολυθρόνα καὶ συνέχισε τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς:

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ Ματθίλδη κατέβηκε ἀπ' τὸ ἄλογο κι' ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸ Μαυρίκιο

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΩΝ

Η ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

— ΑΝΤΩΝΗ ΤΣΕΧΩΦ —

Ὁ Ἰβὰν Ντίμιτριτς, ἕνα μικρὸς ἀστὸς τοῦ ὁποίου τὸ οἰκογενειακὸ εἰσόδημα ἀνήρχετο σὲ χίλια διακόσια ρούβλια τὸ χρόνο καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχη του, ἐκάθησε στὸν καναπὲ μετὰ τὸ δεῖπνο γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα του.

—Ἐλησμόνησα, ἄντρα μου, νὰ κυττάξω τὴν ἐφημερίδα σήμερα. Κύτταξε σὺ μὴν ἔχῃ τὸν κατάλογο τῶν κληρώσεων.

—Καὶ βέβαια τὸν ἔχει, εἶπε ὁ Ἰβὰν Ντίμιτριτς, ἀλλὰ δὲν φαντάζεσαι ὅτι... τὴ χάσαμε τὴν ὁμολογία στὸ ἐνεχυροδανειστήριο;

—Μπᾶ, διόλου. Προχθὲς ἐπῆγα καὶ πλήρωσα τοὺς τόκους.

—Ὡραῖα... Καὶ τί ἀριθμὸ ἔχει παρακαλῶ;

—Ἀριθ. 26... Σειρὰ 9499.

—Πολὺ καλὰ...Τώρα θὰ δοῦμε.

Ὁ Ἰβὰν Ντίμιτριτς δὲν πίστευε διόλου στὴν τύχη.

Σὲ ἄλλες περιστάσεις δὲν θὰ κύτταζε ποτέ του ἂν κέρδισε ἢ ὄχι. Τὴν ἡμέρα ὅμως ἐκείνη ἐπειδὴ εἶχε μπροστά του τὴν ἐφημερίδα καὶ ἐπειδὴ τὸν ἐρώτησε ἡ γυναῖκα του, ἐστήριξε τὸ δάχτυλο πάνω στὴν ἐφημερίδα καὶ τὸ τράβηξε ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἐπάνω εἰς τοὺς ἀριθμούς. Καὶ ξαφνικὰ νὰ ποὺ τὸ δάχτυλό του σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕναν ἀριθμό.

Ἡ εἰρωνεία τῆς τύχης ἠθέλησε ὅπως στὴ δευτέρα σειρὰ ἐπάνω ψηλὰ νὰ βρίσκεται ὁ ἀριθμὸς 9499. Ἦτο ὁ ἀριθμὸς τῆς σειρᾶς. Δίχως νὰ κυττάξῃ καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς ὁμολογίας, δίχως νὰ ἐλέγξῃ περισσότερο, ἄφησε τὴν ἐφημερίδα νὰ γλυστρήσῃ στὰ γόνατά του καὶ σὰν νὰ τὸν εἶχαν περιχύσει παγωμένο νερό, ἔνοιωσε στὰ βάθη τοῦ στομάχου του ἕνα εὐχάριστο ρῖγος : Ἦταν τουτοχρόνως γλυκὸ κι' ἐρεθιστικό.

—Μάσα, ἐφώναξε, ὁ ἀριθ. 9499 ὑπάρχει!

Ἡ γυναῖκα του γύρισε καὶ κύτταξε τὸ κατάπληκτο πρόσωπό του καὶ κατάλαβε πὼς ὁ ἄντρας της δὲν ἀστειευόταν.

—Ὁ 9499;

—Ναί...ναί! Σοβαρά...

— Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς μετοχῆς;

— Ἀ ! βέβαια, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κι' αὐτός... Ἀλλὰ... γιὰ σκέψου, ὅμως, ἐβγῆκε ὅμως ὁ ἀριθμὸς τῆς σειρᾶς μας. Καταλαβαίνεις;

Ὁ ἕνας ἐκύτταζε τὸν ἄλλο καὶ χαμογελοῦσαν. Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος βιαζόταν τώρα νὰ ἐλέγξῃ καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς ὁμολογίας. Ἔνοιωθαν μιὰ πικρὴ ἡδονή, γιὰ μιὰ πιθανὴ εὐτυχία.

—Εἶνε ἡ σειρά μας... ἐψιθύρισε ὁ Ἰβὰν ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Ὑπάρχει λοιπὸν ἡ πιθανότης καὶ νἄχωμε κερδίσει. Μιὰ ἁπλῆ πιθανότης, ἀλλ' ὑπάρχει.

—Πολὺ καλά! Κύτταξε ὅμως τώρα...

—Μιὰ στιγμή! Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀπογοητευθοῦμε, γυναῖκα, τόσο γρήγορα. Ὁ 9499 βρίσκεται στὴ δεύτερη γραμμὴ τῶν ἀριθμῶν, ἑπομένως θὰ κέρδισε 75.000 ρούβλια. Βέβαια, δὲν εἶνε ἕνα μικρὸ ποσό. Εἶνε 3.000 λίρες. Γιὰ φαντάσου νὰ ὑπάρχῃ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς ὁμολογίας μας, ὁ 26. Τί θὰ ἔλεγες ἂν εἴχαμε πραγματικὰ κερδίσει;

Οἱ σύζυγοι ἄρχισαν νὰ γελοῦν καὶ ἐκυττάζοντο σιωπηλοί. Ἡ δυνατότης μιᾶς εὐτυχίας τοὺς ἐσάστιζε.

Δὲν μποροῦσαν νὰ σκεφθοῦν, οὔτε νὰ ποῦν γιατι καὶ οἱ δυό τους, εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ 75.000 ρούβλια. Οὔτε τί θ' ἀγόραζαν, οὔτε ποῦ θὰ πήγαιναν.

Ἐσκέπτοντο μονάχα τὰν ἀριθμὸ 9499 καὶ τὸν ἀριθμὸ 75.000. Οἱ δύο ἀριθμοὶ εἶχαν πλημμυρήσει τὴν φαντασία τους.

Ὁ Ἰβὰν μὲ τὴν ἐφημερίδα στὸ χέρι ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται μέσα στὸ δωμάτιο.

—Ἆ! ἂν ἐκερδίσαμε βέβαια θ' ἀλλάξωμε ζωή... Βέβαια, ἀγαπημένη μου Μάσα... ἡ ὁμολογία σοῦ ἀνήκει... ἀλλ' ἂν ἀνῆκε σὲ μένα θὰ ἔπαιρνα πρῶτα ἀπὸ ὅλα μὲ 25.000 ρούβλια ἕνα μεγάλο κτῆμα. Οἱ 10.000 θὰ πήγαιναν σὲ διάφορα ἔξοδα ἔκτακτα: Μιὰ νέα ἐπίπλωσι... ἕνα ταξιδάκι, πληρωμὴ χρεῶν κλπ. Τὸ ὑπόλοιπον 40.000 θὰ τὸ ἔβαζα σὲ μιὰ τράπεζα.

—Ναί, ναί, ἕνα κτῆμα δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο, ψιθύρισε ἡ γυναῖκα του.

—Κάπου πρὸς τὸ Τούλα ἢ στὸ Ὀρέλ... Δὲν θἄχαμε ἀνάγκη νὰ κάνουμε καὶ ταξίδια... ἐνόσῳ θὰ βρισκόμαστε σὲ ἐξοχή. Θὰ εἴχαμε τὰ ἔξοδα κέρδος.

Κι' ἀμέσως διάφορες εἰκόνες ἐπρόβαλαν στὸ κεφάλι τους, ἡ φαντασία τους ἄρχισε νὰ δουλεύῃ.

Ὁ Ἰβὰν ἄρχισε νὰ βλέπῃ σιδηροδρόμους, ψάρεμα, κυνῆγι, ἀνάπαυσι, σπόρ, παγοδρομίες, βαρκάδες, χορούς, τουαλέττες, κοσμικὴ κίνησι. Προπάντων ὅμως μιὰ ζωὴ ἄνετη μέσα στὸ δάσος ποὺ θὰ τοῦ χάριζε ἄλλα εἴκοσι χρόνια ζωῆς.

Τὸ ἴδιο ἐσκέπτετο καὶ ἡ γυναῖκα του. Ἐκείνη μάλιστα περισσότερα.

—Ξέρεις, Ἰβάν, θὰ μπορούσαμε νὰ διαθέσουμε τοὺς τόκους καὶ γιὰ κανένα ταξίδι στὸ ἐξωτερικό.

—Στὴ Γαλλία, στὴν Ἰταλία.

—Καὶ πιὸ μακρυά... στὶς Ἰνδίες... γιατί νὰ μὴν πᾶμε νὰ δοῦμε καὶ ἄλλα περίεργα μέρη...

— Ἔχεις δίκηο... Ἰνδιάνοι, Ἀραπάδες, Κινέζοι...

—Ναί, γιὰ κύτταξε τώρα τὸν ἀριθμό...

—Μὴ βιάζεσαι, Μάσα... Ὁ ἀριθμὸς δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα οὔτε ἀπὸ τὴν κλήρωσι... ἂν ἐβγῆκε ὁ 26 θὰ ὑπάρχῃ. Γι' αὐτὸ νὰ εἶσαι βεβαία ὅπως ἐβγῆκε καὶ ὁ ἀριθμὸς 9499 τῆς σειρᾶς.

Τώρα ἄρχισαν νὰ περπατοῦν καὶ οἱ δυό τους πάνω - κάτω.

Καὶ τὸ μυαλὸ τοῦ Ἰβὰν ἔπαιρνε δρόμο, εἶχε φουντώσει ἀπὸ τὴ φαντασία.

Μήπως θὰ ἦταν κουραστικὸ τὸ ταξίδι γιὰ τὴν γυναῖκα του; Θὰ περνοῦσαν βέβαια οἰκονομικά... Καὶ ὁ Ἰβὰν φανταζόταν τώρα τὴ γυναῖκα του, ἀνάμεσα σὲ βαλίτσες, νὰ κατεβαίνῃ τὸν ἕνα σταθμό, ν' ἀνεβαίνῃ στὸν ἄλλο.

Αὐτὸς θὰ τρέχῃ νὰ τῆς ἀγοράζῃ σάντουϊτς, λεμονάδα... Βέβαια τὰ γεύματα κοστίζουν ἀκριβὰ μέσα στὸ τραῖνο.

Ἔπειτα θὰ πρέπει νὰ τῆς δίνω λογαριασμό, κάθε δεκάρα ποὺ θὰ ξοδεύω... Μὴν ξεχνῶ πὼς ἡ ὁμολογία εἶνε δική της, τὰ λεφτὰ εἶνε δικά της. Δὲν βαρυέσαι... Καὶ γιατὶ νὰ πᾶνε στὸ ἐξωτερικό;... Δὲν θἄθελε νὰ βγαίνω ἔξω γιὰ νὰ μὴ ξοδεύω.. κι' ἑπομένως θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος κι' ἐγὼ νὰ μένω διαρκῶς κοντά της... Ὤ, ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος.

Ὁ Ἰβὰν ἔρριξε τώρα μιὰ κρυφὴ ματιὰ στὴ γυναῖκα του. Εἶδε καὶ ἐξηκρίβωσε πὼς δὲν ἦταν καὶ τόσο νέα... μᾶλλον γρηά, ζαρωμένη, ἄσχημη, μύριζε καὶ λιγάκι κουζίνα... ἐνῷ αὐτὸς ἦτο ἀκόμη νέος, δροσερός, ἕτοιμος νὰ δράσῃ ἀκόμη στὴ ζωή.

Βέβαια, ὅλ' αὐτά, συνέχιζε ὁ Ἰβάν, δὲν εἶνε ἀνόητα μικροπράγματα... Βέβαια, τί θέλει ἡ γυναῖκα μου στὸ ἐξωτερικό;...Τί καταλαβαίνει ἀπὸ ἐξωτερικό ;... Ἐκείνη ὅμως θὰ θελήσῃ νὰ φύγῃ, εἶμαι βέβαιος. Τί νοιώθει ἀπὸ Νεάπολι... Καὶ διαρκῶς θὰ μ' ἐνοχλῇ. Θὰ μὲ ἔχῃ ὑπὸ ἐπίβλεψιν... Βέβαια τὸ βλέπω καλὰ ἀπὸ τώρα. Μόλις θὰ πάρῃ τὰ λεφτὰ στὸ χέρι, θὰ τὰ κλειδώσῃ, ἔτσι ὅπως κάνουν ὅλες ἅμα θὰ βρεθοῦν μὲ λεφτά... Θὰ μοῦ τὰ κρύψῃ... Θὰ στέλνῃ βέβαια στὴν οἰκογένειά της καὶ σὲ μένα θὰ ζητᾷ λογαριασμὸ καὶ γιὰ τὴ δεκάρα ἀκόμα ποὺ θὰ ξοδεύω...

Ὁ Ἰβὰν θυμήθηκε ὅλους τοὺς συγγενεῖς της.

Τ' ἀδέλφια της, οἱ ἀδελφάδες της, θεῖοι, θεῖες, ἀνήψια, ὅλοι θὰ ξεκινοῦσαν νὰ συγχαροῦν τὴ γυναῖκα του καὶ θὰ τὴν περικύκλωναν μὲ χαμόγελα.

Εἶνε τρομερό ! Δὲν θὰ τοὺς ἠρνεῖτο, γιατὶ πᾶσα ἄρνησις θὰ προκαλοῦσε δυσαρέσκεια, σκάνδαλο κτλ. Θὰ τοὺς ἔβριζαν, θὰ τοὺς καταριῶντο...

Καὶ τὰ πρόσωπά τους, ποὺ μέχρι στιγμῆς ἦσαν συμπαθητικὰ θὰ ἐγίνοντο ἀπαίσια, φρικτά, σωστὰ φίδια!

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ γυναῖκα του. Πόσο ἀποκρουστικὴ τοῦ φαινόταν τώρα κι' αὐτή. Καὶ σκέφτεται:

«Τί νὰ καταλαβαίνῃ αὐτὴ ἀπὸ λεφτά. Ἂν ἐκέρδιζε, θὰ μοῦ ἔδινε ἕνα ἑκατοσταρικο καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ κλείδωνε στὸ χρηματοκιβώτιο».

Τώρα δὲν κύτταζε πιὰ τὴ γυναῖκα του μὲ χαμόγελο. Ἀλλὰ μὲ μῖσος, μὲ ἀπέχθεια. Ἀλλὰ κι' ἐκείνη τὸν ἐκύτταζε πάρα πολὺ δυσάρεστα. Ἐχθρικά.

Ἤξερε καλὰ ὅτι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ ἔβαζε χέρι στὰ λεφτὰ της θὰ ἦταν ὁ ἄνδρας της.

«Ἄ, ἐσκεπτόταν ἐκείνη, συλλογίζεται τὰ λεφτά μου, θὰ κάνῃ πύργους μὲ τὴ φαντασία του. Δὲν θὰ λογαριάζῃ ὅτι τὰ λεφτὰ εἶνε δικά μου. Ἂς φυλαχθῶ λοιπὸν ἀπὸ τὴ λαιμαργία του».

Ὁ σύζυγος κατάλαβε τὴ ματιά της. Τὸ μῖσος του θέριεψε μέσα στὰ στήθη του καὶ γιὰ νὰ ἀπογοητεύσῃ τὴ γυναῖκα του ἅρπαξε τὴν ἐφημερίδα, καὶ ἐφώναξε θριαμβευτικά.

—Σειρὰ 9499, ἀριθμὸς ὁμολογίας 46! Δυστυχῶς δὲν εἶνε ὁ 26. Ἡ ἐλπὶς καὶ τὸ μῖσος ἐξηφανίσθησαν.

Ξαφνικά, τόσο ὁ σύζυγος, ὅσο καὶ ἡ σύζυγος ἔρριξαν μιὰ ματιὰ γύρω τους.

Τὸ δωμάτιό τους τοὺς φάνηκε φτωχικό, στενό, σκοτεινό.

Ὅτι τὸ γεῦμα ποὺ ἔφαγαν, ἀντὶ νὰ τοὺς χορτάσῃ, τοὺς εἶχε σταθῆ σὰν πέτρα στὸ στομάχι καὶ ὅτι τὰ βράδυα ποὺ περνοῦσαν μαζὶ ἦσαν ἐνοχλητικὰ καὶ δυσάρεστα.

—Διάβολε, τί παληοζωὴ εἶνε αὐτή! Λὲς καὶ ζοῦμε διαρκῶς σὲ μιὰ φυλακή! Σκάω! Πάω ν' ἀναπνεύσω λιγάκι...

—Ἰβάν, κι' ἐμένα ποῦ μ' ἀφήνεις;

Τὴν κύτταξε θλιβερά. Ἔπειτα κατέβασε τὸ κεφάλι.

— Ἔχεις δίκηο, γυναῖκα... Ντύσου νὰ πᾶμε νὰ πάρωμε λιγάκι ἀέρα... μᾶς ἔπνιξαν τὰ ἑκατομμύρια ἐδῶ μέσα!

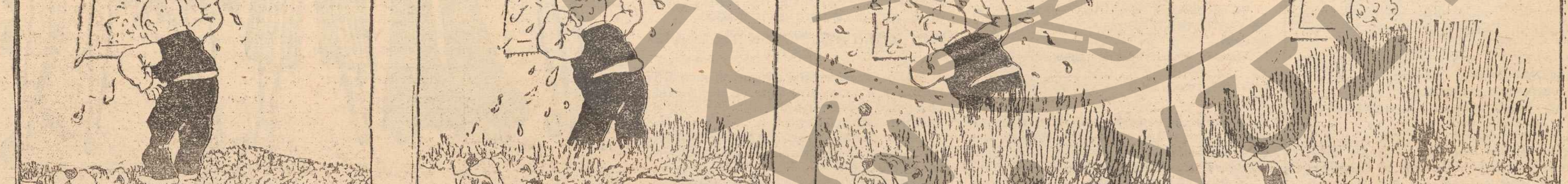

Ἱστορία χωρὶς λόγια: Ο κ. ΦΑΛΑΚΡΙΔΗΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΤΗΣ ΤΡΙΧΟΦΥΪΑΣ

Τὰ χέρια προλέγουν

Ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες,

Προσέξατε καλὰ γιατὶ αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖο μάθημά μας σχετικὰ μὲ τὶς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ.

Μιλήσαμε γιὰ τὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς, γιὰ τὴ γραμμὴ τῆς κεφαλῆς.

Μιὰ ὅμως ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες γραμμές, ὅπως λέγω παρακάτω, εἶνε καὶ ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μιλήσω ἐκτενέστερον.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἀφοῦ μιλήσαμε στὰ προηγούμενα τρία τεύχη μας γιὰ τὶς δυὸ κυριώτερες γραμμὲς τοῦ χεριοῦ, τὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς καὶ τὴ γραμμὴ τοῦ κεφαλιοῦ, σήμερα ἐρχόμαστε νὰ μιλήσουμε γιὰ μιὰ ἐπίσης σπουδαία γραμμή: τὴ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς.

Ἡ γραμμὴ αὐτὴ εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία βρίσκεται ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὰ δάχτυλα.

Ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς ἀρχίζει κάτω ἀπὸ τὸ δείκτη καὶ τελειώνει στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χεριοῦ.

Ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς, γιὰ νὰ εἶνε καλή, πρέπει νὰ εἶνε εὐθεῖα, καθαρή, ὄχι τόσο βαθειά.

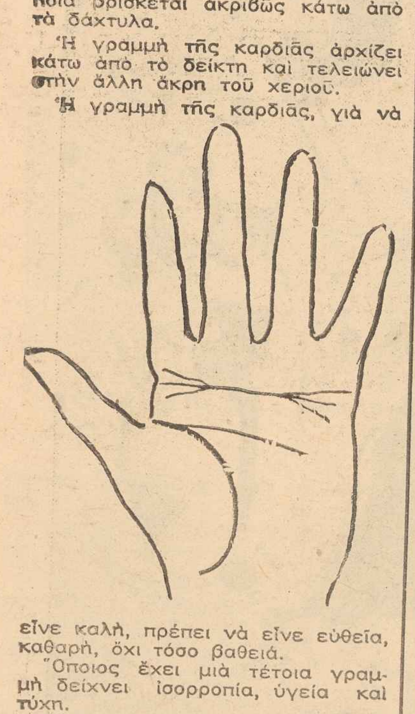

Ὅποιος ἔχει μιὰ τέτοια γραμμὴ δείχνει ἰσορροπία, ὑγεία καὶ τύχη.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν ὅτι μιὰ καλὴ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς, ἡ ὁποία ξεκινᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν δείκτη καὶ τὸ μεσαῖο δάχτυλο, εἶνε σημεῖον εὐτυχοῦς ἔρωτος καὶ μεγάλης τύχης.

Συχνὰ βλέπουμε μιὰ γραμμὴ καρδιᾶς, ἡ ὁποία χωρίζει τὸ χέρι ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Αὐτὴ σημαίνει ὑπερευτυχία, πολλὴ τρυφερότητα, μεγάλη καρδιά.

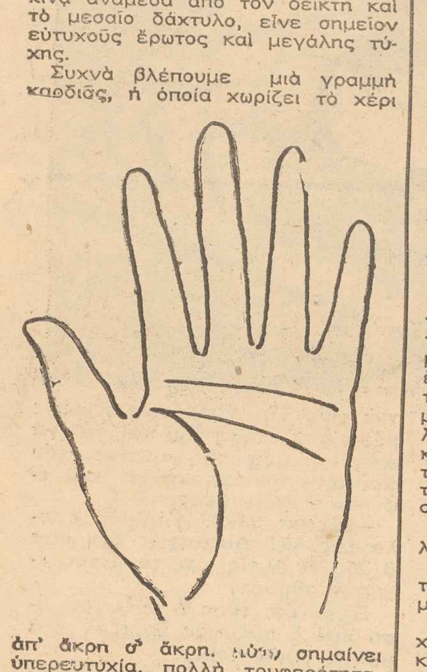

Ὅταν ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς εἶνε χλωμή, δείχνει κακὸν χαρακτῆρα, ψυχὴ κακή.

Ὅσο μακρύτερη εἶνε αὐτὴ ἡ γραμμή, τόσο ἡ τρυφερότης καὶ ἡ καλωσύνη εἶνε μεγαλύτερες.

Ὅταν ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς ἀρχίζῃ μὲ κλαδάκια καὶ τελειώνῃ σὲ κλαδάκια, ἀποκαλύπτει ἄνθρωπον πολὺ εὐαίσθητον καὶ νευρικόν.

Ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς, ἡ ὁποία ἀρχίζει κάτω ἀπὸ τὸ μεσαῖο δάχτυλο, προλέγει μιὰ ζωὴ ἀνήσυχη, ζωὴ ἀπογοητεύσεων, τόσο στὴ φιλία, ὅσο καὶ στὸν ἔρωτα, προπάντων ὅταν ἡ γραμμὴ αὐτὴ ἀρχίζῃ δίχως κλαδάκια.

Ἂν ἀρχίζῃ ἀπὸ τὸν παράμεσο δάκτυλο, δηλαδὴ τὸ δάχτυλο ποὺ βρίσκεται δίπλα στὸν ὠτύτη, εἶνε σημεῖον πτωχοῦ πνεύματος.

Πολὺ συχνὰ συναντῶνται ἄνθρωποι δίχως γραμμὴ τῆς καρδιᾶς. Αὐτὸ σημαίνει κάποιο μεγάλο πλῆγμα στὴ ζωή. Φανερώνει ἐπίσης ἄνθρωπο δίχως καλωσύνη, δίχως τρυφερότητα.

Ἕνας ἄνθρωπος δίχως τέτοια γραμμὴ δὲν πρέπει νὰ ἐμπνέῃ ἐμπιστοσύνη. Εἶνε ἄνθρωπος σκληρός, ὁ ὁποῖος σπέρνει τὴ δυστυχία ἀπ' ὅπου θὰ περάσῃ.

Ἡ ἔλλειψις μιᾶς τέτοιας γραμμῆς προλέγει ἐπίσης σοβαρὸ δυστύχημα, τσάκισμα, κάψιμο.

Σᾶς συμβουλεύω ν' ἀποφεύγετε ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο.

Μιὰ πολὺ καλὴ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς, ἡ ὁποία ἀρχίζει μ' ἕναν σταυρὸ κάτω ἀπὸ τὸν δείκτη, ἡ ἑνώνεται μὲ μιὰ γραμμούλα μὲ τὶς γραμμὲς τῆς ζωῆς, προλέγει εὐτυχισμένον γάμον.

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μεταξύ μας

ΔΙΣΤΑΓΜΟΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ἡ Ἀδέλα Μορένο μοῦ γράφει ἕνα πολὺ παραπονιάρικο γράμμα καὶ μοῦ λέγει ὅτι ἕως σήμερα δὲν συνήντησε ἀκόμα στὴ ζωή της ἕναν νέο, ὁ ὁποῖος νὰ τῆς ἐφέρθηκε εὐγενικὰ καὶ δίχως ὑστεροβουλία.

Ἐξηγούμεθα: Ἡ δὶς Ἀδέλα πιστεύει πάρα πολὺ στὴ φιλία καὶ ἐπὶ πλέον δίνει μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴν ἀνδρικὴ κολακεία καὶ τὰ φουσκωμένα λόγια, τὰ ὁποῖα παπαγαλίζουν συνήθως οἱ δανδῆδες γιὰ νὰ πείσουν μιὰ γυναῖκα.

Κι' ἔχει δίκηο, ἀγαπητές μου, ἡ δὶς Ἀδέλα. Ὅλες μας ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ καλὴ συντροφιά, ἀπὸ ἕνα φίλο, ἀπὸ δυὸ κουβέντες, ἀλλοιώτικες ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἀκοῦμε στὸ σπίτι μας, ἀπὸ κεῖνες ποὺ μᾶς λέει τὸ αἴσθημα τοῦ κορμιοῦ.

Καὶ ζητᾶμε ἕνα φίλο, ἔστω καὶ δι' ἀλληλογραφίας, μιὰ ψυχικὴ ἀνακούφισι γιὰ τὴν ταραγμένη ψυχοσύνθεσί μας.

Δυστυχῶς, στὸν πρῶτο νέο ποὺ θ' ἀποταθοῦμε, τὰ μάτια του δὲν θὰ κυττάξουν ποτὲ πιὸ μέσα ἀπὸ τὸ κορμί, γιὰ νὰ φθάσουν στὴν ψυχή μας, στὴ στοργή μας, στὰ λεπτὰ αἰσθήματά μας. Ὅλων τὰ μάτια σταματοῦν στὴν ἐπιφάνεια, καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ ἐπάνω: στὶς γραμμὲς καὶ στὰ φουστάνια.

Καὶ γυρίζουμε, στριφογυρίζουμε, μᾶς πιάνει ἡ ἀπογοήτευσις, ὁ φόβος καὶ ὁ δισταγμὸς τῆς ἐκλογῆς.

Καὶ λέμε: Μὰ δὲν μποροῦμε νὰ ἔχουμε ἕνα φίλο, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε μονάχα ψυχικά;

Ἔ, λοιπὸν, ὄχι, ὡραία μου Ἀδέλα Μορένο, τὰ ξανθά σας τὰ μαλλιά, τὸ λεπτὸ καὶ συμπαθητικὸ σας προσωπάκι, ὅσο ἁγνὰ κι' ἂν εἶνε, τὸ μάτι τοῦ ἀνδρὸς θὰ τὸ κυττάξῃ πολὺ ὕποπτα, πολὺ ὑστερόβουλα.

Δῶστε τὴ φιλία σας, τὴν ἀγάπη σας στὸν ἄνδρα ποὺ θὰ διαλέξετε γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς σας καὶ ἂς σᾶς λείψουν οἱ ἰδιαίτερες φιλίες ποὺ κατὰ τὸ πλεῖστον εἶνε ἐπικίνδυνες.

ΛΙΛΗ

Κουζίνα

ΕΝΑ ΕΞΟΧΙΚΟ

Κουζίνα, κατσαρόλες, φωτιές, ὅλ' αὐτὰ εἶνε δύσκολα στὴν ἐξοχὴ καὶ ἑπομένως εἶνε δύσκολο καὶ νὰ περιποιηθῆτε ἕναν ξένο ποὺ ἔρκεται νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ.

Ἕνα περίφημο, λοιπὸν, «ἐξοχικὸ» σώζει τὴν κατάστασι.

Παίρνετε μιὰ ὀκᾶ κρέας ψαχνό, μιὰ καλὴ φέτα μακρουλή, ἂν βρῆτε φιλέτο ἀκόμα καλύτερα.

Παίρνετε καὶ μιὰ φέτα χοιρινὸ πάχος.

Καὶ ἀρχίζει ἡ παρασκευή του:

Ἁπλώνετε στὸ τραπέζι τὸ κρέας, τὸ τρυπᾶτε μ' ἕνα μαχαιράκι ἀρκετὰ βαθειὰ καὶ χώνετε σκορδάκια μέσα στὶς τρύπες. Στὸ ἀναμεταξὺ ἔχετε βάλει σ' ἕνα πιάτο λίγο βούτυρο, λίγο λάδι, ἕνα ποτηράκι σαμιώτικο κρασί, λίγο δεντρολίβανο, ἁλάτι, πιπέρι, τὰ χτυπᾶτε καλὰ κι' ἐκεῖ ποὺ ἀνοίξατε τρύπες καὶ βάλατε τὸ σκόρδο, ρίχνετε μὲ τὸ κουταλάκι μέσα καὶ λίγη ἀπ' αὐτὴ τὴ σκευασία.

Ἔπειτα κόβετε φετοῦλες μακρουλὲς τὸ χοιρινὸ πάχος.

Τὸ στρώνετε γύρω-τριγύρω ἀπὸ τὸ φιλέτο καὶ τὸ δένετε ὅλο μαζὶ μὲ ἕνα σπάγγο.

Τὸ διπλώνετε σ' ἕνα ἀδιάβροχο χαρτί, ἔπειτα σ' ἕνα στρατσόχαρτο καὶ τὸ στέλνετε στὸ φοῦρνο.

Νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι ἅμα θὰ τὸ πάρετε ἀπὸ τὸ φοῦρνο, δὲν θὰ ἔχετε ξαναετοιμάσει μεζὲ πιὸ μυρωδᾶτον καὶ εὔγεστον.

Ζαχαροπλαστική

ΚΡΕΜΑ «ΠΡΙΟ»

Μιὰ φθηνότατη κρέμα, ἕνα ὑπέροχο γλύκυσμα, ποὺ ἑτοιμάζεται πρόχειρα καὶ δίχως κόπο.

Παίρνετε μισὴ ὀκᾶ «θρεφίνη», πενῆντα δράμια ἀμύγδαλα καὶ τρεῖς δραχμὲς ψίχα καρύδια. Ὅλ' αὐτὰ μαζὶ δὲν κάνουν παραπάνω ἀπὸ 11 δραχμές.

Διαλύετε τὴ «θρεφίνη» σὲ 3½ ποτήρια νερὸ κι' ἀφοῦ διαλυθῇ καλά, ρίχνετε λίγο-λίγο τὸ ἀμύγδαλο μέσα καὶ τὰ καθαρισμένα καρύδια.

Τὰ βάζετε σὲ σιγανὴ φωτιὰ νὰ βράσουν μέχρις ὅτου ἀρχίσουν νὰ πήζουν καὶ τότε τὰ κατεβάζετε καὶ τὰ σερβίρετε σὲ πιάτα ρηχά, γιὰ νὰ κρυώσουν γρηγορώτερα.

Ὑγιεινή

ΑΝΑΠΝΕΕΤΕ

Ἡ ἀναπνοὴ καθαροῦ ἀέρος εἶνε τὸ πιὸ ὑγιεινὸ φάρμακο γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ὅταν κοιμώσαστε μὴν κλείνετε τὰ παράθυρα, ἢ μᾶλλον ἀφήνετε τοὐλάχιστον ἕνα παράθυρο ἀνοιχτό.

Ἐνόσῳ δὲν ὑπάρχει πόρτα ἀνοιχτὴ ἢ ἄλλο ἀπέναντι παράθυρο καὶ δὲν σχηματίζεται ρεῦμα, δὲν διατρέχετε κανέναν κίνδυνο.

Ὅταν τὰ παράθυρα μένουν ἀνοιχτά, ἀποφεύγετε κατὰ 90 τοῖς ἑκατὸ κάθε ἀρρώστεια, γιατὶ σχηματίζετε γεροὺς πνεύμονας ἀπὸ μιὰ καθαρὴ ἀναπνοὴ καὶ ἑπομένως καλὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

ΛΟΥΤΡΑ

Τώρα τὸ καλοκαίρι μᾶς προσφέρεται ἡ εὐκαιρία ὄχι μόνο νὰ δροσίσουμε κάπως περισσότερο τὸ κορμί μας, ἀλλὰ καὶ νὰ τοῦ δώσουμε ἕνα ὑγιεινὸ μπάνιο.

Γιὰ ὅλους κάνει καλὸ τὸ θαλασσινὸ νερὸ καὶ στοὺς νεφριτικοὺς καὶ στοὺς καρδιακούς.

Τὸ θαλάσσιο λουτρὸ εἶνε προτιμότερο νὰ γίνεται τὸ πρωΐ: ἀπὸ τὰς 11 ἕως τὰς 12. Ἐν πάσῃ περιπτώσει 5 ὧρες μετὰ τὸ φαΐ.

Ὅταν κάνουμε θαλάσσιο λουτρό, πρέπει νὰ κινούμεθα καὶ νὰ μὴ μένουμε καθισμένοι, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ γίνεται ταυτοχρόνως καὶ μιὰ καλὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Ἡ διάρκεια τοῦ μπάνιου πρέπει νὰ εἶνε ἀνάλογη μὲ τὴν ἀντοχὴ τοῦ σώματος στὸ νερό. Δηλαδὴ ὅταν ἀρχίσῃ τὸ σῶμα νὰ ριγῇ, εἶνε προτιμότερο νὰ βγαίνουμε. Πάντως δὲν ὠφελεῖ τὸ μπάνιο ποὺ διαρκεῖ παραπάνω ἀπὸ μισὴ ἢ μιὰ ὥρα.

Ὅταν κάνετε θαλάσσιο λουτρό, καλὸν θὰ εἶνε νὰ σκεπάζετε τ' αὐτιά.

Μετὰ τὸ μπάνιο καλὰ θὰ κάνετε νὰ ἐπιφέρετε μιὰ ἀντίδρασι στὸ κορμὶ μὲ τὴ λεπτὴ ἄμμο, μέχρις ὅτου ἱδρώσετε λιγάκι.

Ἀποφεύγετε τὰ βίαια καὶ δυνατὰ καψίματα τοῦ ἥλιου, ἀλείφοντας προηγουμένως τὸ σῶμα μὲ λάδι καρύδας τῶν Ἰνδιῶν. (huile de coco).

Ὁπωσδήποτε ἡ ἔκθεσις τοῦ κορμιοῦ στὸν ἥλιο νὰ γίνεται βαθμιαίως.

Τὰ παιδιὰ πρὸ τοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας τους δὲν πρέπει νὰ κάνουν θαλάσσια μπάνια, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ μένουν ἐπὶ πολὺ ἐκτεθειμένα στὸν ἥλιο.

Ἰατρικὴ τῆς ἐξοχῆς

ΤΑ ΤΣΙΜΠΗΜΑΤΑ

Στὸ περασμένο τεῦχος εἴδαμε, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, μερικὰ πρόχειρα γιατρικὰ γιὰ τὰ ἀπρόοπτα ἀτυχήματα ἢ ἀρρώστειες τῆς ἐξοχῆς.

Εἴδαμε τί πρέπει νὰ κάνετε ἂν σᾶς τσιμπήσουν κουνούπια ἢ σκνίπες.

Εἴδαμε, ἂν μπῇ κανένα ἀγκάθι στὸ δάχτυλό σας, τί θὰ κάνετε...

Καὶ συνεχίζουμε:

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ἂν σᾶς πονέσῃ τὸ δόντι, βουτᾶτε ἕνα πολὺ μικρὸ μπαμπακάκι, τυλιγμένο σ' ἕνα σπίρτο, σὲ γαρυφαλλόλαδο, καὶ τὸ χώνετε στὴν τρύπα. Παίρνετε καὶ μιὰ ἀσπιρίνη.

Ο ΗΛΙΟΣ

Σᾶς χτύπησε ὁ ἥλιος, ζαλιστήκατε; Νὰ σᾶς ξαπλώσουν ἀμέσως στὸν ἴσκιο, ἔπειτα σ' ἕνα δροσερὸ μέρος. Νὰ σᾶς γδύσουν καὶ νὰ σᾶς βάλουν παγωμένες κομπρέσες στὸ κεφάλι.

ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ ΗΛΙΑΚΑ

Αὐτὰ εἶνε ἐκεῖνα ποὺ ἀσχημίζουν πολλὲς φορὲς τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κορμί μας, ὡραῖες μου.

Μαυρίζετε, ἀσχημαίνετε, πονᾶτε, παθαίνετε ὅλα τὰ κακὰ τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ ἥλιου καὶ τῆς θάλασσας.

Καὶ ὅμως ἂν προβλέπατε πρὶν βγῆτε ἀπὸ τὸ σπίτι σας νὰ φτιάσετε μιὰ διάλυσι ἀπὸ 10 γραμμάρια ἀμυγδαλόλαδο μὲ 4 γραμμάρια συλφὰτ ντὲ κινὶν καὶ ἀλείφατε τὰ μέρη ποὺ δὲν θέλετε νὰ πάθουν τίποτε, θὰ μπορούσατε νὰ πᾶτε πιὸ ἥσυχες στὸ ὕπαιθρο, δίχως κανένα φόβο.

ΜΗΝ ΚΥΝΗΓΑΤΕ ΜΟΝΟΝ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ!

Ὅλοι σταματοῦν μπροστὰ στὴ θάλασσα καὶ περνοῦν ὅλο τὸ καλοκαίρι τους στὴν ἀκρογιαλιά.

Κακό, πολὺ κακό!

Μετὰ τὴ θάλασσα, δηλαδὴ ἕνα μῆνα ὕστερα, πρέπει νὰ φύγετε γι' τὸ βουνό.

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀλλάζετε περιβάλλον, ἀέρα, ἀτμόσφαιρα, ζωή, τὸ βουνὸ δροσίζει τοὺς πνεύμονας καὶ δίνει μιὰ νέα κυκλοφορία στὸ αἷμα, πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ὑγρὴ ἀτμόσφαιρα τῆς θάλασσας.

3 σιλουέττες ρυθμοὶ —

Φορᾶτε ὑφάσματα καὶ ντυσίματα ποὺ πᾶνε στὸ σῶμα σας, στὴ φυσική σας διάπλασι, στὸ χρῶμα σας, στὸν χαρακτῆρα σας

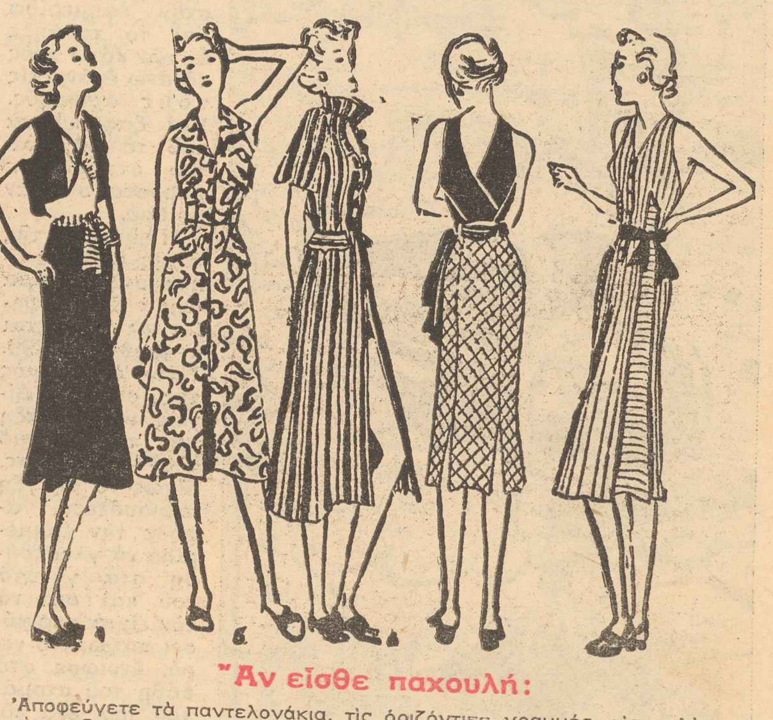

Ἂν εἶσθε παχουλή:

Ἀποφεύγετε τὰ παντελονάκια, τὶς ὁριζόντιες γραμμές, τὶς πολὺ κοντὲς φοῦστες. Διαλέγετε φορέματα ντεκολτέ, ὑφάσματα μὲ ρίγες κάθετες, ὄχι μεγάλα σχέδια στὰ ἐμπριμέ. Προτιμᾶτε μπολερά, φορέματα μὲ ἴσια γραμμή, κορσὰζ σὲ σκούρους χρωματισμούς. Ἡ σιλουέττα Α εἶνε ἕνα φόρεμα τῆς πλάζ, ἀπὸ πικὲ ἐμπριμὲ βαμβακερό. Τὸ κορσὰζ σταυρωτό, κλείνει μὲ 4 κουμπιὰ καὶ ἡ φοῦστα ἀπανωτή, εἶνε ἡ καταλληλότερη ἀμφίεσις γιὰ μιὰ γυναῖκα παχουλή (χρειάζονται: 3 μ. Χ0.80). Ἡ ὑπ' ἀριθ. 4 σιλουέττα: Φοῦστα καὶ μπολερὸ ἀπὸ λινὸ μπλὲ (2½ μ.Χ0.80). Κορσὰζ ἀπὸ λινὸ ὕφασμα μπλὲ ἀνοιχτό, ζώνη. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 5 σιλουέττα φορεῖ ρόμπα ἀπὸ τομπράλνο, γραμμὴ ἀπολύτως καλή, ποὺ ν' ἀδυνατίζῃ τὸ σῶμα καὶ ποὺ κουμπώνει ἀπὸ πάνω ὥς κάτω. Φοριέται ἐπάνω ἀπὸ ἕνα μαγιὼ μπάνιου (3½ μ.Χ0. 92). Ἡ ὑπ' ἀριθ. 6 σιλουέττα φορᾷ ἕνα μαντὼ πλάζ, τὸ ὁποῖον φοριέται ἐπάνω ἀπὸ ἕνα λευκὸ φορεματάκι. Εἶνε ἀπὸ βαμβακερὸ ὕφασμα μὲ ζωηρὲς ρίγες (3½ μ. Χ0.80). Ἡ ὑπ' ἀριθ. 7 σιλουέττα φορᾷ μιὰ φοῦστα ἀπὸ λινὸ ὕφασμα μὲ τετράγωνες γραμμὲς καὶ σχηματίζεται ἀπὸ 6 πανὼ ἑνωμένα, ὥς τὸ γόνατο (1 μ. 60Χ1 μ.). Τὸ κορσὰζ ἀπὸ λινὸ μονόχρωμο σκοῦρο (1 μ. 10Χ1 μ.). Ἡ ὑπ' ἀριθ. 8 σιλουέττα: Τὰ πανὼ κομμένα στὸ φάρδος τοῦ ὑφάσματος, ἐφαρμοσμένα στὶς πάντες τῆς φούστας τοῦ φορέματος. Ὅσες παχειὲς φοροῦν αὐτὸ τὸ φόρεμα φαίνονται ἀδύνατες (3 μέτρα Χ 0.80).

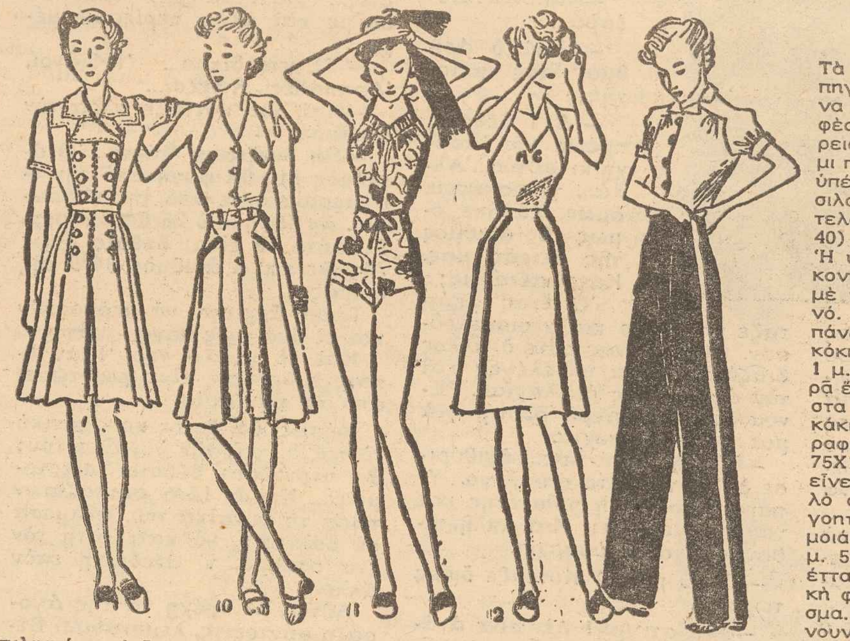

Ἂν εἶσθε ὑψηλή:

Τὰ πολὺ μακρειὰ παντελόνια θὰ σᾶς πηγαίνουν θαυμάσια. Γκάνς ραμμένα ἐπάνω-ἐπάνω στὶς διπλανὲς ραφὲς θὰ ἀδυνατίσουν τὴν περιφέρειά σας. Τὸ μονοκόμματο κοστοῦμι πλὰζ σὰν μαγιὼ μπάνιου σᾶς πάει ὑπέροχα. Φοῦστες πολὺ κοντές. Ἡ σιλουέττα Β φορᾷ ἕνα μακρὺ παντελόνι ἀπὸ φανέλλα (1 μ. 20Χ1 μ. 40). Μπλοῦζα ζέρσεϋ (1 μ. 30Χ1μ.). Ἡ ὑπ' ἀριθ. 9 σιλουέττα φορᾷ ἕνα κοντὸ φορεματάκι μὲ μιὰ φοῦστα μὲ πλισέδες. Γίνεται μὲ πικὲ ἢ λινό. Οἱ ραφὲς εἶνε περασμένες ἀπὸ πάνω μ' ἕνα ψιλὸ κεντηματάκι ἀπὸ κόκκινη βαμβακερὴ κλωστὴ (3 μ. Χ 1 μ.). Ἡ ὑπ' ἀριθ. 10 σιλουέττα φορᾷ ἕνα κομψὰ φορεματάκι, ἡ δὲ φοῦστα ἀνεβαίνει καὶ σχηματίζει γελεκάκι. Ἡ ράχη ἐντελῶς γυμνή. Οἱ ραφὲς ἔχουν μπλὲ γαλονάκι (2 μ. 75Χ1 μ.). Ἡ ὑπ' ἀριθ. 11 σιλουέττα εἶνε ἡ πιὸ κατάλληλη γιὰ πολὺ ψηλὸ ἀνάστημα. Τίποτα δὲν εἶνε πιὸ γοητευτικὸ ἀπὸ ἕνα κοστοῦμι ποὺ μοιάζει μᾶλλον μὲ μαγιὼ μπάνιου (1 μ. 50Χ0.80). Ἡ ὑπ' ἀριθ. 12 σιλουέττα φορᾷ ἕνα φορεματάκι ἀπὸ λευκὴ φανέλλα ἢ ἀπὸ βαμβακερὸ ὕφασμα. Τὰ δυὸ γαλόνια ποὺ κατεβαίνουν εἰς μάκρος τῆς φούστας ἀδυνατίζουν τοὺς γοφοὺς (2 μ. 75Χ1μ.). Ἡ ὑπ' ἀριθ. 13 σιλουέττα φορᾷ τὸ κλασσικὸ μακρὺ παντελόνι ἀπὸ μάλλινο ζέρσεϋ (1 μ. 20Χ1 μ. 40). Γαλόνια στὶς ραφὲς γιὰ ν' ἀδυνατίζουν τοὺς γοφούς. Μπλοῦζα ἀπὸ ζαφίρι (1 μ. 50Χ0.80).

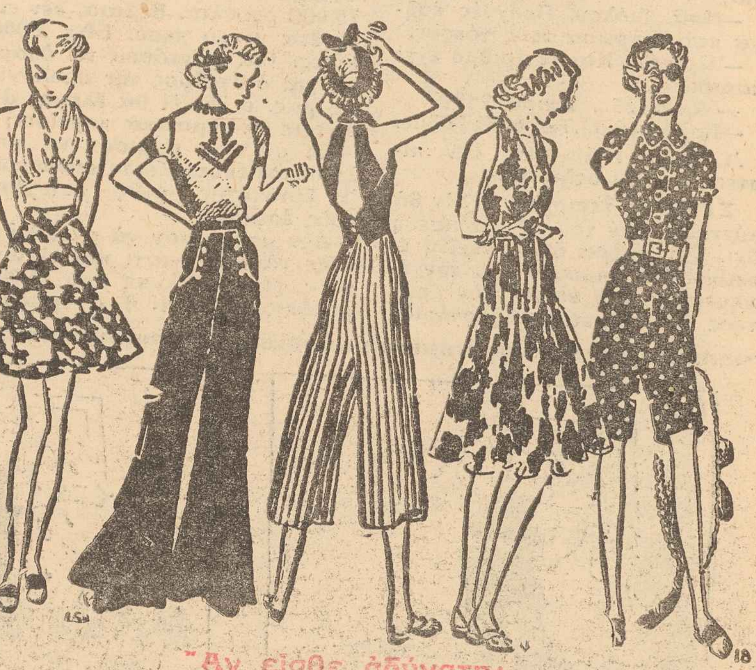

Ἂν εἶσθε ἀδύνατη:

...κι' ἑπομένως πολὺ λεπτή, νὰ προσπαθῆτε νὰ σφίγγετε τὴ μέση μὲ σφιχτὰ γελεκάκια ἢ νὰ φορᾶτε μᾶλλον φορέματα ἀπὸ δύο κομμάτια. Κρύβετε τὶς πλάτες σας μὲ φαρδειὲς μπρετέλλες καὶ ἂν τὰ πόδια σας εἶνε πολὺ ἀδύνατα, φορᾶτε παντελόνια μᾶλλον μακρειά. Τὰ κορσὰζ ἐλαφρὰ ντραπὲ ἐπάνω ἢ κομψὰ πλισαρισμένα πρὸς τὸ μέρος τοῦ στήθους.

Ἡ σιλουέττα Γ (ἄνω) φορᾷ παντελόνι μᾶλλον πιὸ κοντὸ ἀπὸ ὅ,τι χρειάζεται (1 μ. 20Χ0.80), ἕνα σουΐτερ ριγωτὸ ὁριζοντίως. Ἡ σιλουέττα ὑπ' ἀριθ. 14 φορᾷ μιὰ φοῦστα κλὸς ἀπὸ πικὲ ἐμπριμὲ (2 μ.Χ0.80) καὶ ἕνα κορσὰζ μὲ σοῦρες (0.75Χ0.80), ποὺ κρύβουν τὴν πολὺ ἰσχνότητα. Ἡ ὑπ' ἀρ. 16 σιλουέττα φορᾷ ἕνα πολὺ φαρδὺ πανταλόνι, στενό, σφιγμένο στὴ μέση (1 μ 25Χ1 μ. 40). Ἡ σιλουέττα ὑπ' ἀρ. 16 φορᾷ ἕνα ριγωτὸ πανταλόνι ποὺ φτάνει κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα (2 μ. Χ0.80). Οἱ φαρδειὲς μπρετέλλες κρύβουν τὶς πλάτες (0.75Χ0.80). Ἡ ὑπ' ἀριθ. 17 σιλουέττα φορᾷ ἕνα κομψὸ φορεματάκι μὲ πλισέδες στὴ φοῦστα φαρδειές, ἀνοιχτὲς καὶ ὄχι σιδερωμένες. Κορσὰζ μὲ σοῦρες στὸ στῆθος (2 μ. 50Χ1 μ.). Ἡ ὑπ' ἀριθ. 18 σιλουέττα φορᾷ ἕνα «σουρὰ» ποὺ πλένεται. Κυττᾶχτε τὸ πανταλόνι, εἶνε κοντό, τὸ κορσὰζ μὲ μανίκια στοὺς ὤμους (2 μ. 50Χ1 μ.).

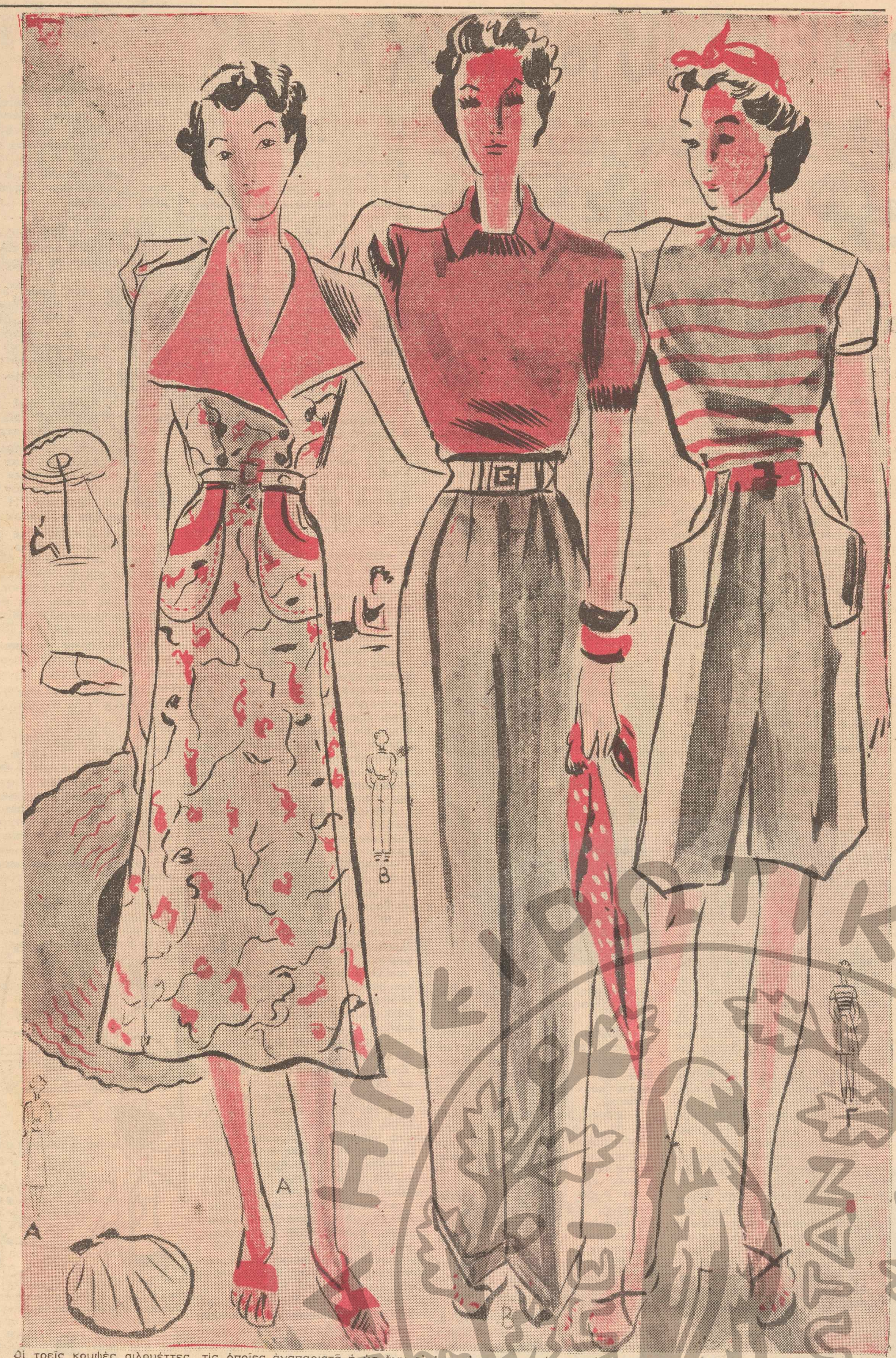

Οἱ τρεῖς κομψὲς σιλουέττες, τὶς ὁποῖες ἀναπαριστᾷ ἡ ὡς ἄνω εἰκόνα, ἀντιπροσωπεύουν καὶ τοὺς τρεῖς συνηθέστερους τύπους τῆς γυναίκας: τὴν φὸς μαῖγκρ (παχουλή), τὴν ἀδύνατη καὶ τὴν ὑψηλή. Ποτὲ μιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ φορέσῃ φορέματα στὸ ἴδιο μοντέλλο καὶ στὸν ἴδιο ρυθμὸ ποὺ φορᾷ καὶ ἡ ἄλλη. Μιὰ σειρὰ ἀπὸ διάφορα φορέματα κατάλληλα γιὰ τὴν κάθε μιὰ σιλουέττα μᾶς δείχνουν οἱ τρεῖς εἰκόνες ἀριστερά, ποὺ συνοδεύονται καὶ ἀπὸ τὶς σχετικὲς λεπτομέρειες τῶν φορεμά ων ποὺ φέρουν.

Τὰ προβλεπτικὰ μιᾶς νέας γραμμῆς, ἑνὸς νέου ρυθμοῦ.

Ἡ συνηθισμένη ὅπως κάθε χρόνο συγκέντρωσις γραμμῶν, χρωμάτων, ψιλικῶν ἀπασχολεῖ τοὺς αὐθέντας τῆς «μόδας», τοὺς κυριάρχους αὐτοὺς τῆς ὑφηλίου.

Ἡ πνοή τους ἑτοιμάζεται νὰ σκορπισθῇ καὶ νὰ ἁπλωθῇ πέρα ὥς πέρα στὰ τέσσαρα ἄκρα τῆς γῆς.

Παρ' ὅλο ποὺ ἡ Νέα Ὑόρκη προσπαθεῖ χρόνια πολλὰ τώρα νὰ παραγκωνίσῃ τὸ Παρίσι, ἐν τούτοις οἱ Ἀμερικανίδες τῆς ἀριστοκρατίας σπεύδουν κάθε χρόνο στὸ Παρίσι νὰ προμηθευθοῦν τὶς τουαλέττες τους.

Καὶ οἱ κύριοι τῆς μόδας, οἱ Παρισινοὶ αὐτοὶ καλλιτέχνες χαμογελοῦν.

Ἀδιάφοροι προβαίνουν σιγὰ-σιγὰ στὸν καθορισμὸ τῆς νέας κατευθύνσεως.

Ἀλλὰ ἂς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι οἱ Παρισινοὶ αὐτοὶ «μοδίσται» εἶνε καὶ μεγάλοι πατριῶτες.

Πρὶν ν' ἀποφασίσουν πρέπει νὰ ἐρωτήσουν καὶ τὴν ἐγχώριο βιομηχανία τους, τί πρέπει νὰ λανσάρουν.

Ψεύτικα ἄνθη; Κουμπιά; Ζῶνες; Φτερά; Κοκκάλινα ἢ μετάλλινα εἴδη; Δαντέλλες; Σειρήτια; Χρυσᾶ ἢ μεταξωτὰ γαλόνια.

Ὑφάσματα: Σὲ τί σχήματα, σὲ τί ποιότητα, σὲ τί σχέδια;

Ὅλα αὐτὰ εἶνε μιὰ ὁλόκληρη προεργασία, τὴν ὁποία πρέπει νὰ συγκεντρώσουν, γιὰ νὰ τὴ μελετήσουν καὶ νὰ ἐνισχυθῇ ἡ ἐθνικὴ βιομηχανία.

Συμβούλια ἐπὶ συμβουλίων, γνῶμες, ἀντεγκλήσεις, θεωρίες, ἀλλὰ πρὸ πάντων πρᾶξις.

Κι' ἀφοῦ κατασταλάξῃ μέσα στὸ μυαλὸ ὅλη αὐτὴ ἡ προετοιμασία, τότε φωνάζουν τοὺς σκιτσογράφους.

Θέλουμε αὐτὸ κι' αὐτό: Π. χ. γραμμὴ ἴσια. Θέλουμε φοῦστα 10 πόντους ψηλότερη ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Θέλουμε μανίκια φαρδειά, θέλουμε κλειστὸ λαιμό, ψηλὸ κορσάζ, μέση σφιχτή.

Ὁ σκιτσογράφος χαράζει, σβύνει, ξαναγράφει, τέλος κατασκευάζει σὲ μιὰ νέα γραμμὴ ἕνα νέο ρυθμό.

Τὰ σχέδια αὐτὰ ἐπιδεικνύονται, διορθώνονται, ξαναγίνονται καὶ τέλος παίρνουν τὴ φόρμα τους.

Ἐπὶ τῇ βάσει τότε τοῦ πλέον ἐμπνευσμένου σχεδίου ἐξαπολύονται χιλιάδες μοντελλάκια σὲ διάφορα σχήματα, ἀλλὰ ἐπάνω σὲ μιὰ γενικὴ κεντρικὴ γραμμή.

Ἐκ παραλλήλου λανσάρονται καὶ τὰ σχέδια τῶν ὑφασμάτων, γίνεται ἡ προσαρμογὴ αὐτῶν ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ σχεδιογραφήματος.

Τέσσαρες ἐποχὲς τέσσαρες διάφορες κατευθύνσεις.

Ἂς μὴν ξεχνοῦμε ὅμως ὅτι αὐτὰ μὲν ἀποφασίζει ἡ μεγάλη βιομηχανία τῆς μόδας ἀλλὰ τὸν λόγον ἔχει καὶ ἡ κριτικὴ τοῦ κοινοῦ.

Καὶ τὸ κοινὸν εἶνε ἀδιάλλακτον! Εἶνε γυναικεῖον! Ἄρα τὸν τελευταῖο λόγο δὲν τὸν ἔχουν τὰ κραγιόνια καὶ οἱ σοφὲς ἰδέες τῶν μεγάλων κυριάρχων τῆς μόδας, ὄχι, τὸν τελευταῖο λόγο τὸν ἔχει πάντοτε ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία θὰ ἐπιβάλῃ καὶ τὴ γνώμη της.

Ἰατρὸς τῆς καλλονῆς

Ἔλαβα καὶ πάλιν πολλὰ γράμματα μόλις ἐκυκλοφόρησε τὸ ἀγαπητό μας «Φαντάζιο», δὲν προφταίνω ὅμως ν' ἀπαντήσω σὲ ὅλες σας.

Ἀπαντῶ σὲ κάθε μιὰ μὲ τὴ σειρὰ ἡμερομηνίας ποὺ ἔλαβα τὸ γράμμα της.

Σᾶς πληροφορῶ ὅτι εὐχαρίστως θ' ἀπαντῶ στὴν κάθε μιὰ μέσῳ αὐτῆς τῆς στήλης, δίνοντάς της τὶς καλύτερες καὶ περιφημότερες συνταγὲς τῶν διασημοτέρων Γάλλων δερματολόγων.

Κάθε γράμμα σας μὲ τὰ μυστικὰ ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν θ' ἀπευθύνεται στή:

Δίδα Βέρα
Περιοδικὸν «Φαντάζιο»
Σωκράτους 43
Ἀθήνας

καὶ θὰ περιέχῃ δραχμὰς 5.

Ὅσες πάλι θέλουν ἰδιαίτερο γράμμα, γιὰ νὰ λάβουν ἀπευθείας τὴν ἀπάντησι στὸ σπίτι τους, θὰ ἐσωκλείουν δραχμὰς 25.

Πάντως ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ θὰ σᾶς δίνω κάθε ἑβδομάδα τὶς καλύτερες συμβουλές μου γιὰ τὴν τακτοποίησι τῆς ὠμορφιᾶς σας σύμφωνα μὲ τὰ νέα συστήματα τῆς δερματολογικῆς ἐπιστήμης.

Δική σας
ΒΕΡΑ

Αἱ ἀπαντήσεις μου

ΤΑΝΑΓΡΑΙΑ ΚΟΡΗ, Μπογιάτι.—Ἔλαβα, ἀπαντῶ καὶ στὰ δύο σας γράμματα:

Γιὰ τὸ πρόσωπο, χτυπᾶτε τὸ ἀσπράδι ἑνὸς αὐγοῦ κάθε βράδυ καὶ ἀλείφετε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μπράτσα. Ἀφήσατε νὰ στεγνώσῃ. Κοιμώσαστε μ' αὐτὸ καὶ τὸ πρωΐ ξεπλένετε μὲ χλιαρὸ χαμομηλόνερο.

Γιὰ νὰ μαυρίσουν τὰ μαλλιὰ ὑπάρχουν βαφές, ἀλλὰ εἶνε ἐπικίνδυνες.

Ὅταν θἄρθῆτε στὴν Ἀθήνα, περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καὶ ζητῆστε εἰδικῶς τὸν κύριο Πριό, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς συστήσῃ μία σπεσιαλιτέ, ποὺ παρασκευάζει ἕνας γνωστός του φαρμακοποιός, ἀκίνδυνη.

Γιὰ τὰ τσίνουρά σας μεταχειρίζεσθε τὸ ἀμυγδαλόλαδο, κάθε πρωΐ καὶ βράδυ μ' ἕνα βουρτσάκι τὰ βουρτσίζετε πρὸς τὰ ἄνω τὰ ἐπάνω, πρὸς τὰ κάτω τὰ κάτω.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ γυάλισμα τῶν χειλιῶν, πρέπει νὰ βρῆτε τὸ εἰδικὸ ρούζ γιὰ τὰ χείλη. Ἀποφεύγετε τὰ ὑγρά.

Α. Β. Γ. Ἐνταῦθα. — Δὲν ἔλαβα. Περιμένω.

ΞΑΝΘΗ ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΑ, Καλάμας. — Βράζετε τσάϊ καὶ τὰ πλένετε κάθε βράδυ.

Καν ΧΗΡΑΝ, Θεσσαλονίκη. — Μὴ βρέχετε ποτὲ τὰ χείλη σας μ' αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφετε. Γιὰ τὴ μύτη σας ἐπίσης μὴ μεταχειρίζεσθε λιπαρά. Βάζετε χυμὸ λεμονιοῦ.

ΖΙΣΚΑ, ἐνταῦθα.— Κάθε πρωΐ ξεπλένετε τὰ μάτια σας μὲ χλιαρὸ χαμομηλόνερο. Ἂν ἔχετε καιρὸ βάζετε κομπρέσσες.

ΑΝΕΜΩΝΗ, Πειραιᾶ. — Πάρετε 20 γραμμάρια χυμὸ λεμονιοῦ καὶ 4 γραμμάρια ἐσὰνς περγαμότο. Προσθέτετε σὲ 50 γραμμάρια ἀνθόνερο καὶ τὸ ὅλον σὲ 500 γραμμάρια νερό. Μ' ἕνα βαμβάκι ξεπλένετε κάθε πρωΐ καὶ θὰ ἔχετε ἄμεσον ἀποτέλεσμα.

ΡΟΖ ΜΑΡΙ, ἐνταῦθα. — Πάρετε 60 γραμμάρια μέλι καλό, 60 γραμμάρια χυμὸ ροδάκινου καὶ 80 γραμμάρια λευκὸ κερί.

Νὰ λυώσουν ὅλα μαζὶ καὶ ἐπιθέτετε κάθε νύχτα στὸ μέτωπο ἐπὶ μισὴ ὥρα.

Ἔπειτα ξεπλένετε μὲ ζεστὸ χαμομηλόνερο.

Καν Τ. Γ. Π., ἐνταῦθα. — Περιμένω συμπληρωματικὰς ἐπεξηγήσεις καὶ φωτογραφίαν.

ΖΑΝΕΤ, Πειραιᾶ. — Εὐχαριστῶ. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω ταχυδρομικῶς.

ΚΑΡΥΑΤΙΔΑ, Λαμίαν. — Ἀπαντῶ ταχυδρομικῶς.

Νεράϊδατοῦφαλήρου, Παλαιὸν Φάληρον. Σᾶς συμβουλεύω νὰ ζητήσετε τὴ συμβουλὴ παθολόγου, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς δώσῃ τὶς σχετικὲς ὁδηγίες καὶ συμβουλὲς γιὰ τὸ πάθημά σας.

Μαρία Κ., Βόλον. Πῶς θέλετε νὰ ξέρω ἀπὸ μακρυὰ τί κακὸ ἔχει πάθει τὸ πρόσωπό σας. Ἕνα ἔγκαυμα σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ σᾶς ἔδωσε ὁ ἰατρός σας, θὰ ἐξαλειφθῇ μὲ τὸν καιρό. Μὴν εἶσθε ἀνυπόμονη.

Ἀφροδίτηντῆς Μήλου, Μῆλον. Ζητήσατε ἀπὸ τὸ φαρμακοποιὸ μερικὲς σταγόνες μπενζουάν, τὶς ὁποῖες ρίχνετε κάθε πρωΐ σὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ νὰ πλένεσθε.

Νεαρὰ Ξανθή, Ἀλεξανδρούπολιν. Ἔστειλα γράμμα ταχυδρομικῶς. Ἐπισπεύσατε ἐκτέλεσιν συμβουλῶν μου ἵνα μὴ προχωρήσῃ τὸ κακόν.

Φιλοθέη, Ἐνταῦθα. Τέτοιες συμβουλὲς δὲν δίδω ἐγώ, ἐρωτῆστε ἀπ' εὐθείας τὴν Κα Λιλή.

ΒΕΡΑ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ τοῦ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

—Ἀφῆστε με νὰ μιλήσω καὶ θὰ τὸ καταλάβετε. Εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ δὲν θέλω ἀμοιβὴν διὰ τὴν πληροφορίαν μου...

Γρήγορα, παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Φίτζεραλδ ὑποκώφως καὶ πρὸ πάντων σιγά. Κι' οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιὰ καὶ στὸ σπίτι μου ἀκόμη.

— Θἆνε πολὺ παράξενο τὸ σπίτι σας. Ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται παράξενο ἂν σᾶς κατασκοπεύουν, κύριε ἰατρέ, διότι ἡ σύζυγός σας Ρούθ... Α! γιατρέ, πόσον κακὲς εἶνε οἱ γυναῖκες.

—Ναί, εἶνε κακές, πολὺ κακές, ἐβεβαίωσεν ὁ ἰατρός, τόσον κακές, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐξοντωθοῦν ὅλες. Εἶνε φίδια, ποὺ πρέπει νὰ συντριβοῦν ὑπὸ τὴν πτέρναν μας, κύριε!

—Πολὺ σωστά, γιατρέ. Τὰ φίδια αὐτὰ ἔγιναν αἰτία νὰ ἐξορισθῶμεν ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Καὶ τώρα ἀκοῦστε τὴν ἱστορία. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὀνομάζομαι Πάτρικ Ὄκονορ, ἐργοστασιάρχης σάπωνος.

Καὶ ὁ ξανθογένης ἐπισκέπτης ἤρχισε νὰ διηγῆται ἀφελῶς πῶς κρυμμένος τυχαίως πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνον εἶχε παρακολουθήσει, χωρὶς νὰ θέλῃ, τὸν διάλογον ἐρωτικοῦ ζεύγους εἰς τὸ Χάϋδ Πάρκ.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἰατροῦ συνεσπῶντο. Ἐβύθισε τὰ χέρια του μέσα εἰς τὰ μακρειὰ μαῦρα μαλλιά του. Τὰ ἔφερεν εἰς τὸ μέτωπον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξεχύθησαν ἕως τὰ μάτια του.

—Καὶ φαντασθῆτε, γιατρέ, ἐξηκολούθησεν ὁ Πάτρικ Ὄκονορ, τελειώνων τὴν ἱστορίαν· ἡ κομψὴ ἐκείνη γυναῖκα ἦτο ἡ σύζυγός σας. Ὅσον διὰ τὸν ἀξιωματικόν, ἦτο ὁ Χάρρυ Θόμψον. Κατοικεῖ Βάλβουρθ - στρήτ.

—Ἔχεις δίκηο, ἐπρόσθεσε ὁ ἰατρός, ἀναστενάζων. Εἶνε καιρὸς τώρα ποὺ ἔχω παρατηρήσει ὅτι ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀπατᾷ. Μπροστὰ στὴ μύτη μου δίδει συνεντεύξεις εἰς τὸ Χάϋδ Πάρκ. Καὶ τὴν ἀγάπησα τὴ γυναῖκα αὐτή, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἀγάπησε παρὰ ἐκεῖνον καὶ μόνον ἐκεῖνον!

—Καὶ ὅμως, σοῦ λέγει ὁ ἄλλος, ὁ σύζυγός της τὴν ἀνέχεται ὑπὸ τὴν στέγην του καὶ πληρώνει τὶς τουαλέττες της, εἶπεν ὁ ξανθογένης σαπωνοποιός. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ δῆτε τὸν ἀξιωματικὸ μὲ τί πόνο τὴν ἀπεχωρίσθη!

—Σιωπή!... ἔκραξεν ὁ Φίτζεραλδ... σιωπή, δὲν θέλω νὰ ἀκούσω πλέον. Ἀλλ' ὄχι, ναί, ὁμιλῆστε!! εἰπέτε μου ὅλα, θέλω νὰ τὰ ξέρω ὅλα, ὅλα...

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον νὰ σᾶς εἰπῶ τίποτε. Ἄ! θὰ σᾶς πῶ ἀκόμη ὅτι οἱ δύο ἐρασταὶ ἔδωκαν λόγον νὰ συναντηθοῦν καὶ πάλιν πρόσωπο μὲ πρόσωπο, γιὰ μιὰ ὥρα.

— Θάνατος καὶ καταδίκη! πρόσωπο μὲ πρόσωπο εἶπαν;

—Ναί, πρόσωπο μὲ πρόσωπο. Ξέρετε τί σημαίνει αὐτό, γιατρέ, διὰ τοὺς ἐρωτευμένους. Ἔτσι εἶνε πάντοτε· ἔχουν πάντα ἕνα σωρὸ πράγματα νὰ ποῦν. Τότε λοιπόν, ποὺ λέτε, ἡ γυναῖκα σας ὑπεσχέθη εἰς τὸν ἀξιωματικὸν νὰ πάῃ αὔριο βράδυ εἰς τὴν ὁδὸν Βάλβουρθ, εἰς τὸ σπίτι τῆς μητέρας του. Βέβαια ἡ γρηὰ ἐκείνη γυναῖκα, ἡ... παραλυμένη, δὲν θὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ. Ἀλλὰ δι' ὄνομα Θεοῦ, τί σᾶς γίνεται, γιατρέ; Βάλτε κομπρέσσες μὲ ξύδι στοὺς κροτάφους καὶ πάρτε...

—Σιωπή, εἶπε ἀσθμαίνων ὁ ἰατρός, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μ' ἀφήσετε μόνον. Αὔριο, ἐλέγατε, αὔριο βράδυ μεταξὺ τῶν 9½—10.

—Δηλαδὴ σήμερα· χθὲς τὰ ἄκουσα. Γιατρέ μου, δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχῇ αὐτό, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀγαθὸς σαπωνοποιός. Ἔχετε μίαν διάλεξιν εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἑταιρείαν. Πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ καθῆκον. Θεέ μου, ὅταν μιὰ γυναικούλα θέλῃ νὰ διασκεδάζῃ, ἔτσι δά, ὁ σύζυγός της πρέπει νὰ κάνῃ πὼς δὲν βλέπει. Θὰ πᾶτε εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἑταιρείαν καὶ ἡ κυρία Ρούθ θὰ πάῃ εἰς μίαν ἄλλην... Ἑταιρείαν.

—Φύγετε! Δὲν σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς πληροφορίας σας. Θέλετε νὰ μὲ περιπαίξετε;

—Ἐγώ! Ἄ! γιατρέ, δὲν εἶμαι ἱκανός...

Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς σαπωνοποιὸς ἔφθασε γρήγορα στὴν πόρτα. Ἀποτόμως καὶ χωρὶς νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸν κίνημα, δυνάμενον νὰ προαναγγείλῃ τὴν πρόθεσίν του, ὁ ἰατρὸς Φίτζεραλδ ἥρπασε μίαν χειρουργικὴν μάχαιραν καὶ μὲ ἀγρίαν φωνὴν ἐξώρμησε κατ' ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκαμε ἐκείνην τὴν ἀνακοίνωσιν. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἔμεινεν ἀκίνητος στὴν πόρτα καὶ ἐκύτταζε μὲ προσήλωσιν τὸν Φίτζεραλδ, τὸν ὁποῖον μιὰ αἰφνιδία κατάπτωσις εἶχε κυριεύσει. Τὸ μαχαῖρι ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἔτρεμε σύσσωμος, τὰ χείλη του ἄφριζαν καὶ ἐκύτταζε τὴν ὀροφήν, ἐνῷ ὁ ἔντιμος σαπωνοποιός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνάψει τόσην πυρκαϊὰν μέσα του, ὡς ἀστραπὴ κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν. Ὅταν εὑρέθη μόνος ἐψιθύρισε:

—Εἶνε τρελλός, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν.

Οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ ἐμάντευσαν ὅτι ὁ ἔντιμος καὶ ἀφελὴς ἐκεῖνος ξανθογένης δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν Σέρλοκ Χόλμς.

……

—Δὲν πηγαίνεις εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἑταιρείαν; Εἶνε 8 ἤδη.

Λέγουσα ταῦτα ἡ Ρούθ εἰσήρχετο εἰς τὸ μελετητήριον τοῦ ἰατροῦ, ὅπου ἔβλεπε μὲ ἔκπληξιν ὅτι ἐκάθητο ἀκόμη εἰς τὸ γραφεῖον καὶ εἶχε τὰ μάτια βυθισμένα, ὀνειροπόλα, εἰς τὸ κενόν.

— Ἐπρόκειτο νὰ πᾶς ἀπόψε εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἑταιρείαν. Δὲν εἶνε ἀργά; Δὲν εἶνε εὐγενὲς νὰ κάμῃς τὸ ἀκροατήριον νὰ περιμένῃ. Καὶ εἶνε οἱ ἀκροαταί σου μόνον ἄνδρες.

—Ἀλήθεια, μόνον ἄνδρες, ἐμουρμούρισεν ὁ Φριτζεραλ. Μόνον ἄνδρες. Ὑπάρχουν καὶ ἀξιωματικοί, ἀκοῦς, καὶ ἀξιωματικοί! Δὲν θὰ σ' εὐχαριστοῦσεν αὐτό, ἂν ἐπήγαινες; Ὅλοι θὰ σ' ἔβλεπαν καὶ θὰ ἐφώναζες ὅποιον ἤθελες. Τί καλύτερον διὰ τὸν ἐκλεκτόν σου;

Ἡ Ρούθ ἔγινε κάτωχρος. Ἠνωρθώθη, ἀγανακτισμένη.

—Μοῦ ὁμιλεῖς μὲ μιὰ γλῶσσα ἀνυπόφορη. Νομίζει κανείς, πὼς ἀπεφάσισες νὰ καταστήσῃς τὸν βίον μου ἀβίωτον. Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω θὰ ἦτο νὰ χωρισθοῦμε.

—Νομίζεις; θησαυρέ μου; ἀπήντησεν ὁ Φίτζεραλδ καὶ σηκωθεὶς ἐπλησίασε τὴν νεαρὰν γυναῖκα ὅπως ἡ γάτα τὸν ποντικόν.

—Ἀλήθεια; φρονεῖς ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ χωρισθοῦμε. Καὶ ποῦ θὰ κατέφευγες ἂν ἐχωρίζεσο ἀπὸ μένα; Χωρὶς ἄλλο εἰς τόν...

—Ξέρω τί θὰ κάμω ἐγώ. Γιατί πιάνεις τὰ χέρια μου μὲ τόση βιαιότητα; Μὴ τὰ σφίγγεις ἢ φωνάζω βοήθεια.

Μ' ἕνα ἀστραπιαῖον πήδημα, ἀπροσδόκητον διὰ τὴν Ρούθ, ὁ ἰατρὸς εἶχεν ὁρμήσει ἐναντίον της, ἥρπασε τὰ χέρια της, τὰ ὁποῖα ἔσφιγγεν ζητῶν νὰ τὴν γονατίσῃ. Ἐκείνη ὅμως ἐπρόβαλλεν ἀπελπιστικὴν ἀντίστασιν.

— Κύτταξε, μὴ μ' ἐγγίζεις πλέον, εἶπε ἡ Ρούθ, θὰ σοῦ στοιχίσῃ ἀκριβὰ αὐτό. Νομίζεις ἴσως ὅτι ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου, εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, δὲν ἔχω προστάτην! Ἔχω ἕνα φίλον, ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ ζητήσῃ λογαριασμό.

Δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν· ὁ Φίτζεραλδ ὥρμησεν ἐκ νέου κατ' αὐτῆς, μὲ μίαν κραυγήν, ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινον καὶ τὴν ἔρριψε κατὰ γῆς. Ἡ φωνὴ τῆς ἀγωνίας τῆς Ρούθ ἐξέπνευσεν εἰς τὰ χείλη της, ἕνεκα τοῦ τρόμου, ποὺ τῆς ἐνέπνεεν τὸ ἀπαίσιον τοῦ συζύγου της θέαμα, διότι ἀπὸ τὰ χείλη του ἔβγαινεν ἕνας αἱματηρὸς ἀφρός, ἐνῷ τὰ δάκτυλά του ἦσαν ἀναποσπάστως προσηρμοσμένα εἰς τὰ χέρια της. Ἡ παραφροσύνη ἐμόρφαζεν ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του.

—Θάνατον! θάνατον! σκύλα! ἐφώναξεν. Ἄ! τὶς ἄθλιες... θὰ τὶς σκοτώσω ὅλες! Θὰ ἐξοντώσω τὴν φύτραν αὐτὴν τῶν ἐχιδνῶν... Εἶμαι ἐνδεδειγμένος ἀπὸ τὸν Θεόν... Ὁ Κύριος ἐνεφανίσθη καὶ μοῦ εἶπε:

—Σκότωσε, σκότωσε τὰ φίδια.

Καὶ μὲ τὰ χέρια του ἔσφιξε τόσον δυνατὰ τὸν λαιμὸν τῆς δυστυχισμένης, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ἔφθασεν ἡ τελευταία της ὥρα. Ἡ ἀναπνοή της ἔγινε δύσκολος... Ὅλα ἐγύριζαν γύρω της...

Αἴφνης ὅμως τὴν ἄφησε, κατεπραΰνθη καὶ ἡ παράδοξος λάμψις ἔσβυσεν ἀπὸ τὰ μάτια του.

—Σήκω, εἶπεν, εἰς τὴν γυναῖκα του, τρέμουσαν. Ρούθ, σὲ παρακαλῶ, φύγε μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ. Δὲν εἶχα τὸ λογικό μου, ἀλλὰ καὶ σὺ μ' ἐπροκάλεσες σοβαρά.

—Ξέρεις ὅτι σ' ἀγαπῶ, Ρούθ, ὅτι σὲ ἀγαπῶ μέχρι τρέλλας. Ἕνα μόνον ἐπιθυμῶ: τὴν εὐτυχίαν σου. Ξέρω ὅτι μοῦ εἶσαι πιστή. Δὲν εἶν' ἔτσι, θὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ σύ;

Ἡ Ρούθ, διὰ νὰ τὸν καταπραΰνῃ, διὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ γλήγορα καὶ διότι τὴν εἶχε κατακτήσει κάποια συμπάθεια; ἀπήντησε.

—Εἶσαι σύζυγός μου. Πρέπει νὰ σ' ἀγαπῶ. Θὰ σοῦ εἶμαι πιστή. Ἀλλ' ὄχι πλέον σκηνὰς μεταξύ μας!

— Ποτὲ πλέον, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἁπλώνων τὸ χέρι δίκην ὅρκου! Ἀχ! αὐτὸς ὁ αἰώνιος πονοκέφαλός μου... Δὲν ξέρω αὐτό, ποὺ σφυροκοπᾷ κάτω ἀπὸ τὸ μέτωπόν μου... Ἀρκετά. Σὲ παρακαλῶ, πήγαινε! Ἄφησέ με. Θὰ ἑτοιμασθῶ διὰ τὴν διάλεξιν. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Καὶ κατόπιν τρυφερῶν τινων διατυπώσεων, οἱ δύο σύζυγοι ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Φίτζεραλδ συνώδευσε τὴν Ρούθ μέχρι τῆς θύρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄.

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ.

Κάτω ἀπὸ τὴν ἐξώθυραν μιᾶς οἰκίας τοῦ Βάλβουρθ - στρὴτ ἐστέκετο μία γυναῖκα κομψοενδεδυμένη, μὲ πολὺ βρεταννικὸν παράστημα. Δηλαδὴ ὑψηλὴ καὶ λεπτή. Πλησίον της ἐστέκετο ἕνας νέος, ὁ ὁποῖος τῆς ἔρριχνε βλέμματα θαυμαστικῆς ἐκπλήξεως.

—Κύριε Χόλμς, ἐψιθύρισεν ὁ νέος ἐκεῖνος, ἡ ἀποψινὴ μεταμφίεσίς σας ὑπερβαίνει κάθε ἄλλην προηγουμένην τοιαύτην. Θαυμάσια, ἀληθῶς μεταμόρφωσις. Μὰ τὴν πίστιν μου, ἂν σᾶς συναντοῦσα στὸν δρόμο, θὰ σᾶς ἐρωτευόμην.

—Ἀλήθεια! εἶπε μειδιῶσα ἡ κυρία. Τί θἄλεγες, ἂν ἔβλεπες τὸ πρωτότυπον; Σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ μὲ συνέχεαν μὲ τὴν κυρίαν Φίτζεραλδ. Ἀλλὰ προσοχή, Χάρρυ. Ἀκούω ἕνα ἁμάξι. Θὰ εἶνε ἴσως τῆς κυρίας Φίτζεραλδ. Μάλιστα... ἡ ἅμαξα ἐσταμάτησε στὴν κώχη. Γλήγορα, Χάρρυ, τρέχα, πήδησε μέσα καὶ δῶσε εἰς τὴν κυρίαν Ρούθ τὴν ἐντολήν, μὲ τὴν ὁποίαν σ' ἐπεφόρτισα.

Ὁ Χάρρυ ὡς ἀστραπὴ ἔφθασε πλησίον τῆς ἁμάξης, ἡ ὁποία ἠνοίχθη. Ἡ Ρούθ ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ.

—Γλήγορα, κυρία, ἐψιθύρισεν ὁ Χάρρυ καὶ ἐλᾶτε μαζί μου.

—Ποῖος εἶσθε, κύριε;

—Ὁ σύζυγός σας σᾶς ἀκολουθεῖ, εἶπεν ὁ Χάρρυ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ἐρώτησίν της. Μία τρομερὰ τύχη σᾶς περιμένει ἂν δὲν ἔλθετε. Ὁ σύζυγός σας τὰ ξέρει ὅλα.

—Θεέ μου, ὁ σύζυγός μου λοιπὸν τὰ ξέρει...

—Ὅλα, κυρία! Ξέρει ὅτι πηγαίνετε νὰ δῆτε τὸν Χάρρυ Θόμψον. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ. Γλήγορα, κυρία, θὰ σᾶς σώσω, ἀλλὰ ἀκολουθήσατέ με.

—Ἡ Ρούθ ἦτο τόσον ταραγμένη, ὥστε δὲν ἠρώτησε περισσότερα. Περιεπτύχθη τὸν βραχίονα τοῦ Χάρρυ καὶ οἱ δύο μαζὶ ἐξηφανίσθησαν εἰς τὴν ὁδόν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Σέρλοκ Χόλμς εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν ἐξώθυράν του. Μὲ κοντὰ βήματα, μὲ γυναικεῖα τσακίσματα, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἅμαξαν καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην.

—Μείνατε ἐκεῖ. Θὰ περιμείνω ἀκόμη λίγο εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Θὰ σᾶς πληρώσω κάτι ἐπὶ πλέον.

—Παράξενη γυναῖκα, ἐψιθύρισεν ὁ ἁμαξηλάτης. Δὲν ἔχει ἕνα λεπτὸ ποὺ εἶχε φύγει. Τώρα ἔρχεται πάλιν. Τί θὰ πῇ αὐτό; Δίνω τὸ κεφάλι μου ὅτι ἐρωτοδουλειὰ τρέχει ἐδῶ. Ἀλλ' εἶμαι πληρωμένος, τί μ' ἐνδιαφέρει.

—Ὁ Σέρλοκ Χόλμς εἶχε μείνει μόνος εἰς τὴν ἅμαξαν. Κατέβασε τὸν ὑελοπίνακα τοῦ παραθύρου καὶ ἐκύτταξε τὸν δρόμον.

—Ἐκεῖνος εἶνε! ἐψιθύρισεν ὁ ἀστυνομικός. Νά τον, ἔρχεται. Ἐκεῖνος εἶνε, ὁ ἀλήτης, ἐκεῖνος μὲ τὴν γενειάδα...

Ἐξῆλθε τῆς ἁμάξης καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, μὲ βῆμα ξετραχηλισμένης γυναικός. Ὁ κουρελιάρης ξενύχτης διηυθύνθη πρὸς αὐτόν.

—Ποῦ πᾷς; τὸν ἠρώτησεν, μὲ φωνὴν ἀλλαγμένην. Ἔ! μικρή, ἔλα! Δὲν μὲ παίρνεις μαζί σου.

—Ἂν σοῦ κάνω, ἀπήντησεν ὁ Χόλμς, μὲ τέλειον τόνον γυναικείας φωνῆς, καὶ μοῦ κάνεις, γιατί ὄχι;

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη μιὰ κραυγὴ παραφροσύνης ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν λάρυγγα τοῦ ξενύχτη:

—Ἄ, ἡ γυναῖκα μου, γυρνᾷ τὴν νύχτα. Λοιπόν, ἂς ἀποθάνῃ ὅπως ἀποθνήσκουν καὶ οἱ ὅμοιές της εἰς τὸ Λονδῖνον.

Ἐπετέθη ἐναντίον της...

— Κάτω! οὔρλιασεν ὁ κακοῦργος, θὰ σὲ καταπιῶ!

Καὶ ὁ ξενύχτης ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ μὲ δύναμιν τοιαύτην, ὥστε ὁ τελευταῖος μόλις ἀνθίστατο. Μὲ τὸ ἕνα χέρι ὁ κακοῦργος ἔπιασε τὸν λαιμόν του. Μὲ τὸ ἄλλο ἔσεισε ἕνα ἀκονισμένο μαχαῖρι, τὸ ὁποῖον ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ Σέρλοκ Χόλμς. Ἠκούσθη ἕνα τριζοβόλημα. Τὸ μαχαῖρι ἐγλύστρησε. Ὁ θώραξ, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἦτο ἐφωδιασμένος ἔκανε τὴ δουλειά του.

Ἡ σκηνὴ εἶχε μεταβληθῆ. Ὁ ξενύχτης, κατάπληκτος ἀπὸ τὸ ἀπρόοπτον αὐτό, ὑπεχώρησε. Ὁ Χόλμς ἥρπασε τὰς χεῖρας τοῦ τέρατος. Μιὰ φοβερὴ πάλη ἐπηκολούθησε, ἕνας ἀγὼν ζωῆς καὶ θανάτου, ὁπότε τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας προσέλαβεν μίαν τρομερὰν ἔκφρασιν.

—Σὲ κρατῶ, ἐπὶ τέλους, φρικῶδες τέρας, ποὺ τρομοκρατεῖς τόσον καιρὸ τὸ Λονδῖνον, ἀνέκραξεν ὁ ἀστυνομικός. Ὁ ρόλος σου ἐτελείωσε! Κάτω ἰατρὲ Φίτζεραλδ, διότι σὺ εἶσαι, διάβολε, κανεὶς ἄλλος.

Ἕνα ὑπόκωφο ψυχορράγημα ἠκούσθη. Ὁ ἰατρὸς Φίτζεραλδ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς τὸν ἔδεσεν ἀμέσως καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τὴν ἅμαξαν.

—Ἁμαξᾶ, εἶπεν, εἰς τὴν κεντρικὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

……

—Λοιπόν, Μόρφυ, ἠρώτησεν ὁ Οὐάρν, ὁ Γκροῦβερ Μπὲλ αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος τῆς Λίλιαν Μπέλλ;

—Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Μόρφυ. Εἶμαι μάλιστα βέβαιος, ὅτι ὁ ἀδελφοκτόνος αὐτὸς εἶνε τὸ τέρας ποὺ τρομοκρατεῖ τὸ Λονδῖνον. Ἄ... ἄ... νομίζω ὅτι ὁ συνάδελφος μίστερ Χόλμς ἔχασε τὸ στοίχημα.

—Εἶσθε βέβαιος περὶ τούτου; Μόρφυ, ἠκούσθη μία φωνὴ ὄπισθεν τῆς θύρας. Κάνετε τόπο.

Ὁ Οὐάρν καὶ ὁ Μόρφυ ἐκύτταξαν κατάπληκτοι μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία ὡδήγησεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Οὐάρν τὸν ἰατρὸν Φίτζεραλδ, δεμένον. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦτο ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

—Κύριε Οὐάρν, εἶπε μὲ φωνὴν ζωηράν, σᾶς δίδω τὸν λόγον μου, καὶ θέτω ὡς ἐνέχυρον ὅλην τὴν φήμην, ποὺ ἀπέκτησα, διὰ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ὁ κακοῦργος αὐτὸς δὲν θὰ τρομοκρατῇ πλέον τὸ Λονδῖνον ἀπὸ σήμερον. Νά τον εἶν' ἐδῶ!...

Καὶ ὁ Χόλμς ἀπέσπασε τὴν περροῦκαν καὶ τὴν ψευτογενειάδα τοῦ ξενύχτη.

—Θεέ μου! ἀλλ' εἶνε ὁ ἰατρὸς Φίτζεραλδ! ὁ περίφημος χειρουργός...

—Κύριε Χόλμς, εἶπεν ὁ Μόρφυ, ἔχασα τὸ στοίχημα,

Ὁ ἰατρὸς Φίτζεραλδ ἐνεκλείσθη εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ὅπου μετὰ δύο μῆνας κατόπιν φοβερᾶς κρίσεως ἐτερμάτισε τὴν ζωήν του. Ὁ Χάρρυ Θόμσον μετὰ ἓν ἔτος ἐνυμφεύθη τὴν Ρούθ, ὁ δὲ καμπανίτης, τὸ ἔπαθλον τοῦ στοιχήματος ἔρρευσεν ἄφθονος.

ΤΕΛΟΣ

Ἡ μάντισσα

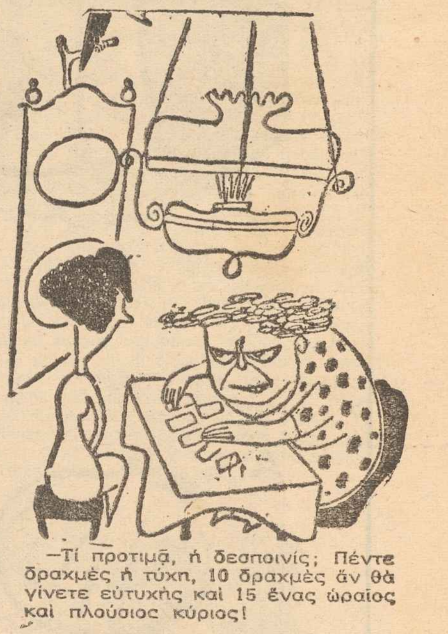

—Τί προτιμᾷ, ἡ δεσποινίς; Πέντε δραχμὲς ἡ τύχη, 10 δραχμὲς ἂν θὰ γίνετε εὐτυχὴς καὶ 15 ἕνας ὡραῖος καὶ πλούσιος κύριος!

Κουβαρντᾶς

—Ἔμαθα ὅτι φιλοξενοῦσες κάποιον τὸ καλοκαίρι στὸ σπίτι σου. Τί τύπος ἦταν;

—Μεγάλος κουβαρντᾶς! φαντάσου ὅτι ἦρθε μ' ἕνα πουκάμισο καὶ ἕνα ἑκατοστάρικο. Οὔτε τὸ ἕνα ἄλλαξε, οὔτε τὸ ἄλλο.

ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΕΞΩΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

ΜΑΝΤΑΓΚΑΣΚΑΡΑ.

ὁ προθάλαμος τοῦ παραδείσου

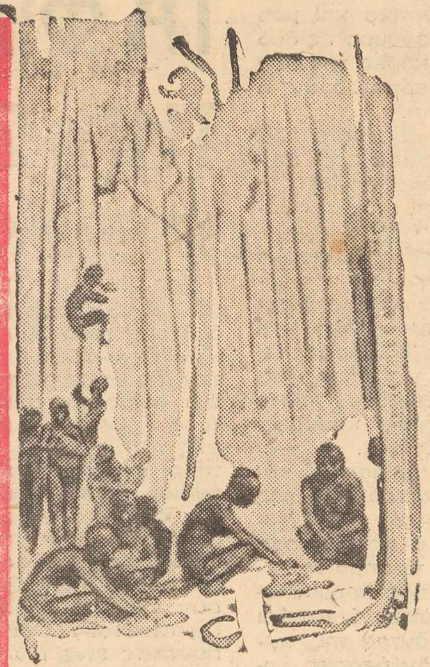

Πολλὰ περίεργα καὶ παράξενα συναντᾶ κανεὶς στὰ διάφορα νησιὰ στὸ Εἰρηνικὸ καὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Οἱ ἰθαγενεῖς τῶν νησιῶν αὐτῶν, μαῦροι ἢ μαυροκίτρινοι, ἔχουν ἰδίως ἕνα καὶ μόνον ἔνδυμα: τὸ ἔνδυμα τοῦ Ἀδάμ. Ἀλλὰ ὁ πολιτισμὸς τῶν διαφόρων κατακτητῶν, τοὺς ἐπέβαλε νὰ μιμηθοῦν τοὺς Εὐρωπαίους. Δὲν εἶνε δὲ καθόλου περίεργο νὰ συναντᾷ κανεὶς ἰθαγενεῖς ὁλόγυμνους καὶ νὰ φοροῦν μόνον ἕνα σκληρὸ κολλάρο δεμένο μ' ἕνα σκοινάκι. Ἢ ἕνα ψηλὸ καπέλλο δίχως ἄλλο τίποτα. Ἢ ἕνα φράκο κι' ἕνα καπέλλο, δίχως πουκάμισο καὶ πανταλόνι.

Πάντως οἱ Εὐρωπαῖοι ἀρχίζουν νὰ τοὺς προμηθεύουν διάφορα χρωματιστὰ πανιὰ γιὰ νὰ σκεπάζουν τὴ γυμνότητά τους. Κι' ἔτσι σήμερα σὲ πολὺ λίγα μέρη τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας συναντᾶ κανεὶς ἐντελῶς γυμνοὺς ἰθαγενεῖς.

Ὁπωσδήποτε ὅμως οἱ θαλασσινοὶ δὲν φοροῦν τίποτε, γιατὶ διαρκῶς βουτοῦν στὴ θάλασσα.

Ο ΜΑΓΟΣ ΙΝΙΝΙ ΚΑΛΟΥ

Ἕνας στολίσκος ἀπὸ πιρόγες περιτριγυρίζει τὸ βαπόρι ποὺ θὰ φθάσῃ στὸ Τουλεὰρ τῆς Μαδαγασκάρης.

Ἔρχονται νὰ ἰδοῦν ποιὸς φθάνει. Ποιὸς νέος λευκὸς θὰ βγῇ στὸν τόπο τους.

Οἱ γυναῖκες πανηγυρίζουν. «Νὶ Βαζάχα»! φωνάζουν —«Ὁ λευκός»! Καὶ βέβαια ὁ λευκὸς ἔχει μεγάλη σημασία γι' αὐτές. Ποιὰ θὰ εἶνε ἡ τυχερὴ ποὺ θὰ γίνῃ γυναῖκα του;

Ὁ «Βαζάχα» κατεβαίνει ἀπὸ τὸ βαπόρι. Ξενοδοχεῖα δὲν ὑπάρχουν. Ποῦ θὰ μείνῃ; Ἂν ὑπάρχῃ κανένας συμπατριώτης του θὰ τὸν φιλοξενήσῃ στὸ σπίτι του. Ἂν ὄχι; Τότε καὶ ποιὰ καλύβα ἰθαγενοῦς δὲν θ' ἀνοίξῃ νὰ τὸν δεχθῇ; Μεγάλη τιμὴ γιὰ τὸν ἰθαγενῆ ποὺ θὰ καταδεχθῇ ὁ «Βαζάχα» νὰ μπῇ στὸ σπίτι του!

Οἱ κοπέλλες προπάντων, μέχρι 18—20 χρονῶν, οἱ ὁποῖες εἶνε οἱ περισσότερες ἀνύπαντρες καὶ κάθε μιά τους ἔχει χωριστὴ καλύβα καλαμένια ἀπὸ τὴν ἄλλη οἰκογένεια, σπεύδουν νὰ προσφέρουν στὸν ξένο φιλοξενία.

Σὲ ὅλα τὰ τμήματα ἔξω τῆς κεντρικῆς πόλεως τοῦ Τουλεάρ, χωριουδάκια δηλαδὴ ἀπὸ 20—25 καλύβες καλαμένιες, ὑπάρχει ἡ κυριαρχία τοῦ πολύξερου καὶ πολυμαθοῦς. Ὑπάρχει παντοῦ ἕνας μάγος.

Στὸ μικρὸ χωριουδάκι ὅμως τῆς Μπεσακούα μὲ τὰ ἑκατὸ σπίτια, κατοικημένο ὅλο ἀπὸ εὔτραφεῖς νέους καὶ νέες «βέζους», ὑπάρχει ὁ Ἰνίνι Καλού. Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτέρους μάγους καὶ σοφοὺς ἀνθρώπους τῆς περιφερείας.

Ξέρει πολλά, πάρα πολλὰ πράγματα ὁ Ἰνίνι. Ξέρει νὰ μαγεύῃ τὰ ψάρια καὶ νὰ μαζεύωνται κοπάδια κοντὰ στὴν ὄχθη, γιὰ νὰ τὰ ψαρέψουν οἱ «βέζοι» μὲ πανιὰ καὶ μὲ τουλπάνια.

Καὶ ἀρχίζει ἡ μαγικὴ ἐπιρροή.

Τρεῖς κοπέλλες, οἱ ὡραιότερες, μέσα σὲ μιὰ σεληνόφωτη νύχτα χορεύουν ἕνα ρυθμικὸ χορό. Ἕνα χορὸ ποὺ μοιάζει μὲ τὸν δικό μας τὸ συρτὸ καὶ ποὺ τὸν ὀνομάζουν «Μαζουγκά».

Ὁλόγυμνα χρυσίζουν τὰ κορμιά τους οἱ ἀκτίδες τοῦ φεγγαριοῦ. Ψάλλουν ἕναν ὕμνο στὸ Ζαναχάρι, τὸν ἀόρατο θεό.

Καὶ μόλις τελειώσῃ ὁ χορός, τότε οἱ πιρόγες μαζεύουν, μαζεύουν ψάρια, τὰ φέρνουν, τὰ ρίχνουν στὴν ὄχθη. Διαλέγουν τὰ καλύτερα, τὰ ψήνουν στὴν ἀνθρακιὰ καὶ πίνουν ροῦμι νέοι καὶ νέες. Τρῶνε, πίνουν, πίνουν καὶ τρῶνε. Κι' ἅμα ἀποφᾶνε, ἀρχίζει τὸ τύμπανο νὰ χτυπᾷ.

Τὸ χωριὸ αὐτὸ προσκαλεῖ ὅλα τ' ἄλλα.

Γίνεται τὸ μοίρασμα τῶν ψαριῶν κι' ἐνῷ ἄλλοι τρῶνε, ἄλλοι ποὺ ἔφαγαν διασκεδάζουν.

Εἰκοσιτέσσερες διαλεχτὲς κοπέλλες πιάνουν τὸ χορό.

Οἱ «βαλίες», τὰ μουσικά τους ὄργανα, ἀφήνουν στὴ θερμὴ καὶ ἤρεμη ἀτμόσφαιρα ἕναν ἦχο ποὺ μοιάζει μὲ τὸν ἦχο τῆς ἅρπας.

Τὰ κορίτσια τραγουδοῦν:

«Νὶ φιτία ράχα σούα κούα...
»Νὶ φιτιάβανα ράχα ἀμπούνι ἰντρίντρα...»

Δηλαδή:

«Ὁ ἔρως εἶνε κάτι ὑπέροχο
»Ὁ ἔρως εἶνε πρᾶγμα ποὺ ξεπερνᾷ τὰ οὐράνια...»

Καὶ ὅταν θὰ φᾶνε καὶ οἱ ἄλλοι, συντροφεύουν τότε τοὺς πρώτους στὸ γλέντι, ποὺ γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσουν, βάζουν τὰ δυνατά τους νὰ ἐπιδείξουν κάτι τὸ ὡραῖο σὲ κινήσεις καὶ σὲ φωνές.

Ὅλα ἐκεῖνα τὰ κορίτσια καὶ οἱ νέοι στὸν Ἰνίνι Καλοὺ θὰ προστρέξουν. Θὰ τοῦ πᾶνε μιὰ κότα, θὰ τοῦ πᾶνε γλυκοπατάτες, θὰ τοῦ πᾶνε μανιόκα καὶ καμμιὰ φορά, ἂν τὸ ζήτημα εἶνε πολυ σοβαρό, κι' ἕνα ὁλόκληρο βῶδι.

Τὸ δῶρο δὲν εἶνε μόνον δῶρο, εἶνε καὶ ἀντικείμενον θυσίας.

Ὁ Ἰνίνι Καλοὺ ἐξευμενίζει τὰ πνεύματα καὶ ζητᾷ ἀπ' αὐτὰ ὅ,τι θέλει.

Ζητᾷ ὁ τάδε ν' ἀγαπήσῃ τὴν τάδε.

Ζητᾷ ἐκεῖνος ἢ ὁ ἄλλος νὰ τιμωρηθῇ γιατὶ ἔκανε κακὸ τῆς τάδε.

Ζητᾷ καμμιὰ φορὰ καὶ τὸ θάνατο ἀκόμα.

Πάντως αὐτὸς δὲν εὐθύνεται διόλου, οὔτε ἁμαρτάνει.

Τὸ κακὸ τὸ παίρνει ὅλο ἐπάνω του ἐκεῖνος ποὺ ζητᾷ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο πρᾶγμα.

Ὁ Ἰνίνι Καλοὺ θὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἐσοδεία. Θὰ κάνῃ τὴ λιτανεία γιὰ νὰ βρέξῃ. Θὰ σκορπίσῃ στὰ τέσσερα ἄκρα τῶν ἀνέμων τὰ κακὰ γιὰ νὰ φύγουν τὰ πονηρὰ πνεύματα.

Ὁ Ἰνίνι Καλοὺ ὅμως δὲν εἶνε «βέζος» οὔτε «χοβᾶς», δὲν ἀνήκει δηλαδὴ στὴ φυλὴ τῆς Μαδαγασκάρης.

Κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀφρική, εἶνε Κάφρος καὶ ξέρει καλὰ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, τῆς Μαδαγασκάρης, ὅλους τοὺς τρόπους ποὺ ἐξευμενίζουν τὰ κακὰ πνεύματα.

Καὶ τὸν ἀκοῦς νὰ λέῃ:

— Ὅλο αὐτὸ τὸ νησὶ τῆς Μαδαγασκάρης ἀνῆκε μιὰ φορὰ σὲ μᾶς τοὺς μαύρους τῆς Ἀφρικῆς. Μιὰ μέρα θύμωσαν τὰ πνεύματα, τσακώθηκαν, φούσκωσαν τὴ θάλασσα καὶ τὸ ξεχώρισαν ἀπὸ τὴν Ἀφρική. Γνωρίζω καλὰ τὰ μονοπάτια καὶ τὶς πέτρες, γιατὶ εἶνε δικές μας. Αὐτοὶ οἱ «χοβάδες» εἶνε ἄποικοι, ἦρθαν ἀργότερα μὲ τὰ καράβια τους καὶ ἔμειναν γιατὶ τὸ νησὶ αὐτὸ εἶνε τὸ πλουσιώτερο τοῦ κόσμου.

Μιὰ κοπέλλα βγῆκε ἀπὸ τὴν καλύβα του. Εἶνε μιὰ κοπέλλα δεκαπέντε χρονῶν. Αὐτὴ δὲν εἶνε ἀφρικάνα. Εἶνε «βίζα», ἀλλὰ

Μ' ἕνα ψηλὸ καπέλλο κι' ἕνα φράκο ὁ ἰθαγενὴς παριστάνει τὸν Εὐρωπαῖο ἱεραπόστολο.

εἶνε ὡραία, πολὺ ὡραῖα, μὲ ὅλες τὶς χάρες ποὺ μπορεῖ νὰ χαρίσῃ ἡ φύσις σὲ μιὰ γυναῖκα τοῦ τροπικοῦ. Τὴ λένε Σούα—Μπέ. Αὐτὸ σημαίνει Μεγάλη Ὠμορφιά.

Καὶ πράγματι, σύμφωνα μὲ τ' ὄνομά της, εἶνε καὶ τὸ σύνολό της...

Ὁ μάγος χαμογέλασε.

— Αὐτὴ εἶνε ἕνα μέρος τῆς ζωῆς μου, εἶπε. Εἶχα μέχρι σήμερα εἴκοσι γυναῖκες, εἴκοσι κομμάτια ἀπὸ τὴ ζωή μου. Ὡραιότερο καὶ εὐτυχέστερο κομμάτι τῆς ζωῆς μου δὲν εἶχα ποτὲ ἄλλοτε.

Καὶ μισόκλεισε τὰ μάτια του μ' ἕνα χαμόγελο, ὁ μαῦρος ὁλόγυμνος, ὁ πονηρὸς κάφρος μάγος Ἰνίνι Καλού.

◆

ΖΑΝΑΝΥ
ΖΑΝΑΧΑΡΥ
ΝΥ ΦΙΤΙΑ
ΓΙΑΚΑΡΥ

Μέσα στοὺς λόγγους καὶ στὰ βράχια, στὶς μεγάλες ἀμμουδιὲς τῆς Μπεσακούας, ἀντηχεῖ παντοῦ μιὰ κραυγή, ἕνα τραγοῦδι:

Θεέ, Θεὲ τῶν ὅλων μας
χάρισέ μας τὴν ἀγάπη.

Εἶνε τὰ χαρακτηριστικὰ λόγια τοῦ ἐρωτοπαθοῦς λαοῦ τῆς Μαδαγασκάρης.

Καὶ ἡ ἀπήχησις φθάνει βαθειὰ μέσα στὴν ψυχή τους, δονεῖ τὰ νεῦρα τους καὶ τοὺς συγκλονίζει σύγκορμα.

Καὶ ἀρχίζουν νὰ τρέχουν, νὰ πηδοῦν, νὰ χειρονομοῦν, νὰ τραγουδοῦν.

Νταούλια, βαλίες ἀραδιάζονται κι' ἐνῷ τὸ χρυσὸ φεγγάρι φεγγοβολᾷ πάνω ἀπὸ τὶς λευκὲς σκιές τους, τὰ κορίτσια τῆς Μπεσακούας πιάνονται ἀπὸ τὸ χέρι καὶ σμίγουν σ' ἕναν ἠδυπαθῆ χορό.

Δὲν κουνιέται μονάχα τὸ κορμί, ἀναταράζεται ὁλόκληρη ἡ ψυχή.

Ὁ νοῦς πετᾷ ἀπὸ τὴ γῆ καὶ φτερουγίζει ψηλὰ στὸν οὐρανό, πρὸς τὸ Ζαναχάρυ.

Μιὰ εὐχὴ ψιθυρίζει κάθε μιά: «Νὰ τῆς χαρίσῃ ὁ Ζαναχάρυ λίγη ἀγάπη».

Ὅλα ἀπὸ τὸ Θεὸ τὰ προσμένουν. Ἀκόμα καὶ τὴν ἀγάπη.

Μέσα σὲ μιὰ θρησκευτικὴ κατάνυξι τὰ πάντα σιωποῦν καὶ σὰν ἱέρειες ὁλόλευκα ντυμένες σέρνουν τὸ χορὸ τῆς «ἀγάπης», ἕναν ρυθμικὸ, ὅλο πάθος χορό.

Οἱ νέοι ξεφωνίζουν, χειρονομοῦν καὶ προσφέρουν λόγια θαυμασμοῦ καὶ λατρείας.

Ἐκτιμοῦν τὴ γυναῖκα καὶ τὴ σέβονται.

Σ' αὐτὴν προσφέρουν τὰ πάντα, ἀφοῦ αὐτὴ ἀντιπροσωπεύει τὸ ὡραῖον, τὸ καλὸν, τὸ ἁγνόν.

Τὸ φεγγάρι ἀρχίζει νὰ γέρνῃ, ξέρουν πὼς μέσα σὲ μιὰ ὥρα θὰ ἐξαφανισθῇ.

Μιὰ ζωὴ θὰ σβύσῃ.

Ἡ ζωὴ τῆς χαρᾶς καὶ ὁ χορὸς δυναμώνει, ζωηρεύει σὰν νὰ πρόκειται νὰ συμβῇ κάτι, κάποιος θάνατος καὶ δὲν πρόκειται νὰ προφτάσουν τὸ ἀπόλυτο τῆς χαρᾶς, σὰν νὰ μὴν πρόκειται τὴν ἐπομένη νὰ ξαναβγῇ τὸ φεγγάρι.

Ἕνα ὄργιο ζωῆς ἀναταράζει τὰ πάντα.

Ἀπὸ τὸν πέρα λόφο μιὰ ὁμάδα ἀπὸ νέους μιμεῖται τὴ φωνὴ ἄγριων ζώων.

Μιὰ ἀνατριχίλα συνταράσσει τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τὰ πόδια τῶν χορευτῶν πατοῦν πιὸ δυνατὰ τὴ γῆ, σὰν νὰ γυρεύουν νὰ στερεώσουν κάποια θεμέλια δημιουργίας.

Τὸ μισὸ φεγγάρι χάθηκε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ χάνεται διαρκῶς.

Ἕνα λαχάνιασμα καὶ γύρω ψίθυροι σμίγουν, μὲ μιὰ νέα κραυγὴ ποὺ ἀκούγεται πέρα ἀπὸ τὸ λόφο.

Καὶ ξαφνικὰ, πέρα ὡς πέρα, ἁπλώθηκε ἡ σκοτεινιά.

Κουρέλια δίχως κορμί, δίχως ψυχή, δίχως καμμιὰ δύναμι, πέφτουν σὰν ἀναίσθητοι οἱ χορευταί.

Τί περιμένουν τώρα;

Τί θέλουν ἄλλο;

Τὸ δροσερὸ ἀεράκι χαϊδεύει τὰ ἱδρωμένα κορμιά τους.

Μιὰ ἀνατριχίλα διατρέχει ὅλο ἐκεῖνο τὸ νεανικὸ σφρίγος.

Σὰν νυχτοπούλια τώρα παραδαρμένα, σηκώνονται ἕνας - ἕνας καὶ ἐξαφανίζονται, γίνονται ἕνα μὲ τὴ μαύρη νύχτα οἱ περίφημοι αὐτοὶ ὑμνηταὶ τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ ρυθμοῦ τῆς ζωῆς.

Μιὰ ἀπόλυτη σιωπή, μιὰ γαλήνη ἀπαλή, ἀλλὰ καὶ καταθλιπτικὴ βαραίνει τὴ μοναξιὰ τῆς ἀμμουδιάς.

Πᾶνε νὰ κοιμηθοῦν μ' ἕνα ὄνειρο: πότε θὰ ξημερώσῃ γιὰ νὰ ξαναβραδυάσῃ.

ΓΑΜΗΛΙΟΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Τὴν ὀνομάζουμε ἔτσι γιατὶ ἔχει αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ μιᾶς ὁλόκληρης ὑποθέσεως, ἡ ὁποία παίρνει μορφὴ πολύπλοκη καὶ ταυτοχρόνως φαντασμαγορική.

Ὅλες εἶνε ὡραῖες, ὅλες εἶνε καλές, ὅλες κατάλληλες γιὰ σύζυγοι καὶ ἐρωμένες τῶν «βέζων».

Τὸ νὰ κάνῃ μιὰ ἐκλογή, νὰ δώσῃ μιὰ προτίμησι, αὐτὸ θὰ προσβάλῃ ὁπωσδήποτε τὶς ἄλλες συγχωριανές, πρᾶγμα πολὺ ἄσχημο γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς κάθε νέας.

Γι' αὐτὸ ἀργότερα ὁ γάμος θὰ ἔχῃ δυσάρεστες συνέπειες, πολὺ κακές, οἱ ὁποῖες θὰ προέλθουν ἀπὸ τὴ ζηλοτυπία τῶν ἄλλων.

Καὶ συμβαίνουν τότε θάνατοι ἀπρόοπτοι, δηλητηριάσεις, κακὰ ἀνεπανόρθωτα, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν οἱ διάφοροι μάγοι τοῦ χωριοῦ δίχως καμμιὰ συναίσθησι τοῦ κακοῦ.

Γιὰ ν' ἀποφευχθοῦν λοιπὸν ὅλ' αὐτὰ πρέπει ἡ σύζυγος νὰ ἐκλεγῇ μὲ τὴ «μοῖρα», δηλαδὴ στὴν τύχη καὶ ὄχι μὲ τὴν προτίμησι.

Καὶ μιὰ νύχτα ποὺ τὸ φεγγάρι θὰ ὑψωθῇ ψηλά, οἱ κοπέλλες τοῦ χωριοῦ βγαίνουν στὴν ἀκρογιαλιά, ἀρχίζουν ἕνα τραγοῦδι καὶ ξαφνικὰ πετᾶν ἀπὸ πάνω τους τὰ λευκὰ καλύμματα καὶ ρίχνονται στὴ θάλασσα.

Ὁ ὑπ' ὄψιν νέος βρίσκεται ἔξω, μακρυά, ἐπάνω σὲ ἕνα ὕψωμα καὶ παρακολουθεῖ ὅλη αὐτὴ τὴν κίνησι τῶν κοριτσιῶν.

Δηλαδὴ γίνεται ἕνα εἶδος κολυμβητικῶν ἀγώνων.

Τὸ τέρμα ἔχει ὁρισθῇ ἐξ ἀρχῆς καὶ ἡ πρώτη ποὺ θὰ φθάσῃ σ' αὐτὸ ἔχει ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ ἁρπάξῃ πάλι πίσω τὸ φόρεμά της, νὰ ντυθῇ καὶ νὰ σπεύσῃ νὰ πέσῃ στὰ γόνατα τοῦ ἀγαπημένου μέλλοντος συζύγου της.

Τὶς εὐχὲς τὶς δίνει τότε ὅλο τὸ χωριό.

Συντροφευμένοι, χορεύουν, τραγουδοῦν, τρῶνε, πίνουν, μεθοῦν καὶ τὸ πρωὶ ξυπνοῦν παντρεμένοι.

Μόλις ξυπνήσουν οἱ νεόνυμφοι δέχονται τὴν ἐπίσκεψι ὅλου τοῦ χωριοῦ.

Μ. Π.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μπεσακούα, Ρανιμάρου

ΠΡΙΓΚΗΠΟΠΟΥΛΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Κλεισμένες μέσα στὰ χρυσᾶ τους τὰ κλουβιά, ζοῦνε σύμφωνα μὲ τὰ παληά τους ἔθιμα, οἱ Μαροκινὲς πριγκήπισσες καὶ ἀγνοοῦν τί σημαίνει ΕΡΩΣ. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὶς πειράζει διόλου, γιατὶ περνοῦν μιὰ εὐτυχισμένη ζωή, πολὺ πιὸ εὐτυχισμένη ἀπὸ τὶς πριγκήπισσες τῆς Δύσεως.

Ὅλοι θὰ ἀποροῦν καὶ θ' ἀναρωτιῶνται τί ζωὴ μπορεῖ νὰ κάνῃ μέσα σ' ἕνα ἀνατολίτικο χαρέμι ἡ δεσποινὶς Ναντία Βλασὼβ —ποὺ ὅπως λένε κατάγεται ἀπὸ Ἑλληνίδα μητέρα— ἡ ὁποία παντρεύτηκε τώρα τελευταῖα μὲ τὸν πρίγκηπα Πακοὲ Ἀλάμ, τὸν Σουλτᾶνο τοῦ Ντοκτζακάρτα, μιᾶς νησῖδος τῆς Τζιάβας.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὅσες δὲν ξέρουν ἀπὸ ἀνατολίτικα ἤθη καὶ ἔθιμα, θὰ βρίσκωνται πρὸ ἐκπλήξεως, διότι ὁπωσδήποτε, παρ' ὅλο ποὺ μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ Εὐρωπαία ἐκείνη ποὺ παντρεύεται ἕναν Ἀνατολίτη πρίγκηπα, θὰ πρέπει νὰ ὑποκύψῃ καὶ νὰ σεβασθῇ τὶς πατρογονικὲς συνήθειες τῆς φυλῆς.

Ἀλλὰ ὅπως στὴ Τζιάβα, ἔτσι καὶ στὶς ἄλλες χῶρες τῆς Ἀνατολῆς, μία πριγκήπισσα ζῇ μιὰν ἰδιαίτερη, ξεχωριστὴ ζωή, πολὺ διάφορη ἀπὸ τὴ δική μας.

Ὁ πολιτισμὸς βέβαια εἰσεχώρησε σὲ πολλὲς Αὐλὲς τῆς Ἀνατολῆς. Στὴν Τουρκία, στὴν Ἀλβανία, στὴν Αἴγυπτο καὶ σ' ἄλλες χῶρες μουσουλμανικὲς ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ξεκαθάρισε τὰ πυκνὰ πέπλα, τὰ χαρέμια, τὴν πολυγαμία καὶ τὰ δικαιώματα τῶν σεΐχηδων.

Ἐν τούτοις στὸ Μαρόκο ἡ ζωὴ δὲν ἄλλαξε. Ἡ πριγκηπικὴ Αὐλὴ παραμένει ἡ ἴδια.

Παίρνουμε λοιπὸν μιὰ ὑπέροχη περιγραφὴ ποὺ μᾶς δίνει ἡ διάσημη δημοσιογράφος Τιταϋνά, ποὺ ἐπεσκέφθη τὶς προάλλες μιὰ πριγκηπικὴ Αὐλὴ τοῦ Μαρόκου καὶ δημοσιεύουμε ὁλόκληρη τὴ συνομιλία της μὲ τὴν Μαροκινὴ πριγκήπισσα.

—Γιὰ νὰ φθάσω —λέγει ἡ Τιταϋνά— στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τῆς πριγκηπίσσης, ἐπέρασα πρῶτα ἀπὸ διάφορες αὐλὲς καὶ ταράτσες πυρωμένες ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἀνεβήκαμε σκάλες πέτρινες πολλές, ἀνοίξαμε ἀναρίθμητες πόρτες.

Τὰ δωμάτια τῆς πριγκηπίσσης μοιάζουν μὲ ἀπτοφωλιὰ πάνω ψηλὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα, σ' ἕνα τεράστιο ὀγκῶδες μέγαρο, ποὺ τὸ τριγυρίζουν πανύψηλοι λόφοι.

Ἡ Ἀφία, ἡ σεβαστὴ πριγκήπισσα, εἶνε γυναῖκα μετρίου ἀναστήματος, μ' ἕνα κερένιο πρόσωπο, μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ μὲ μεγάλες βλεφαρίδες, ποὺ στολίζουν δυὸ ὁλόμαυρα γοητευτικὰ μάτια.

Ὅταν σηκώθηκε νὰ μὲ χαιρετήσῃ, διέκρινα πὼς τὰ νύχια τῶν ποδιῶν της ἦσαν βαμμένα μὲ «κινὰ» —ἕνα δυναμωτικὸ ἀλλὰ καὶ καλλυντικὸ βοτάνι τῆς Ἀνατολῆς.

Φοροῦσε μιὰ ρόμπα ἀνατολίτικη, στολισμένη μὲ πολύτιμες δαντέλλες, κεντημένη μὲ λουλούδια καὶ μὲ ἀσημένιο σειρήτι.

Μιὰ ζώνη ἀσημένια τῆς ἔσφιγγε τὴ μέση.

Τὰ χέρια της, τὰ δάχτυλά της φορτωμένα ἀπὸ βραχιόλια καὶ δαχτυλίδια.

Ὁ λαιμός της στολισμένος μὲ σειρὲς ὁλόκληρες ἀπὸ μαργαριταρένια περιδέραια.

Μὲ παρεκάλεσε εὐγενικὰ νὰ καθήσω σ' ἕνα μαλακὸ ντιβάνι καὶ μὲ ἐτράταρε ἕνα μαροκινὸ πράσινο τσάϊ μὲ διάφορα γλυκά.

Δίχως νὰ χάσω καιρὸ ἐζήτησα ἀπὸ τὴν πριγκήπισσα νὰ μοῦ πῇ πῶς ἐξελίσσεται ἡ ζωὴ μιᾶς πριγκηπίσσης στὸ Μαρόκο ὡς παιδιοῦ, ὡς ἐφήβου, ὡς μητέρας καὶ τί προόδους ἐπέφερε ἡ χειραφέτησις τῆς γυναίκας.

— Ἡ χειραφέτησις τῆς γυναίκας; ἐπανέλαβε ἡ πριγκήπισσα Ἀφία κατάπληκτη. Δὲν ξέρω τί θέλετε νὰ πῆτε. Ἡ ζωὴ δὲν ἄλλαξε καθόλου ἀπὸ τὴ ζωὴ ποὺ διῆγαν οἱ πρόγονοί μας πρὸ ἑκατό, διακοσίων, πεντακοσίων ἐτῶν. Βλέπετε... οὔτε τὰ ροῦχα μας δὲν ἄλλαξαν. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ παιδιά μας ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γεννηθοῦν δὲν βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἀλλὰ κι' ὅταν θὰ παντρευθοῦν ἰσχύουν οἱ ἴδιοι κανόνες.

— Ποιὲς εἶνε οἱ σπουδὲς καὶ ποιὲς οἱ ἀσχολίες μιᾶς πριγκηπίσσης;

— Ἡ μητέρα φροντίζει γιὰ τὰ κορίτσια της. Ἡ μητέρα καὶ κανένας ἄλλος. Ἐξ ἄλλου ἐμεῖς δὲν ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ μεγάλη ἐκπαίδευσι. Τί νὰ τὴν κάνωμε; Ὅσο μεγαλώνει μιὰ πριγκηποπούλα, ἡ μητέρα της τὴ μαθαίνει νὰ ράβῃ, νὰ κεντᾷ, νὰ πλέκῃ, νὰ πλένῃ, νὰ σερβίρῃ τὸ τσάϊ, οὕτως ὥστε νὰ εἶνε ἕτοιμη γιὰ τὸ γάμο. Διασκεδάσεις ἔχομε πολὺ λίγες.

Καὶ ἡ πριγκήπισσα σηκώθηκε, τράβηξε μιὰ κουρτίνα καὶ μοῦ ἔδειξε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὶς δυὸ πριγκηποποῦλες κόρες της ποὺ ἀγκαλιασμένες περπατοῦσαν ἡ μία πλάϊ στὴν ἄλλη.

— Ἀλλά... δὲν βγαίνετε ἔξω στὴν πόλι; Δὲν ταξιδεύετε; Δὲν πηγαίνετε στὴν ἀκρογιαλιά, στὸ βουνό, στὸ θέατρο, στὸν κινηματογράφο;

— Εἶνε ἀνήθικο καὶ μεγάλη ντροπὴ γιὰ μιὰ πριγκήπισσα μικρὴ ἢ μεγάλη νὰ ἀναμιγνύεται μὲ τὸν πολὺ κόσμο. Ἀλλὰ καὶ γιατὶ νὰ βγοῦμε; Ἐδῶ μέσα δεχόμαστε ὅλες τὶς φίλες μας, τραγουδᾶμε, συζητοῦμε, τρῶμε γλυκά, πίνομε τσάϊ, καφέδες, ἀλλάζομε τουαλέττες...

Ἐζήτησα νὰ πληροφορηθῶ κάτι καὶ γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ μιᾶς πριγκηπίσσης.

Κατάλαβα ὅτι ἡ πριγκήπισσα Ἀφία ἀγνοοῦσε τί σημαίνει ΕΡΩΣ. Ἀλλὰ καὶ κάθε πριγκήπισσα δέχεται τὸ γάμο, ὑπακούει καὶ σέβεται τὸν ἄντρα της, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἂν ὑπάρχῃ κανένα ἰδιαίτερο αἴσθημα πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ὑπακοή.

Μὴ νομίσετε ὅτι, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τί σημαίνει ἔρως, δὲν εἶνε καὶ εὐτυχής.

Συνηθισμένη ἀπὸ τὰ παιδικά της χρόνια νὰ μὴ βλέπῃ πιὸ μακρινὸν ὁρίζοντα ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνον τοῦ κήπου της, ἀγαπᾷ τὰ σκιερὰ μέρη, τὰ δροσερὰ κάτω ἀπὸ τὶς φοινικιὲς καὶ τὶς λεμονιές, ἀγαπᾷ τὰ ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν καὶ τὰ μαλακὰ χαλιά.

Ἡ σεβαστὴ πριγκήπισσα Ἀφία λὲς καὶ διάβασε τὶς σκέψεις μου καὶ μοῦ εἶπε τὴν ὥρα ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦσα:

— Γιὰ σᾶς ὅλα αὐτὰ ἴσως νὰ φαίνωνται ἕνας αὐστηρὸς περιορισμός. Γιὰ μᾶς ὅμως διόλου. Μιὰ μέρα ἦρθε καὶ μᾶς ἐπεσκέφθη μία Αἰγυπτία πριγκήπισσα. Πιστέψτε ὅτι τὴν βρήκαμε πολὺ ἄσχημη μέσα στὸ μαῦρο φόρεμα ποὺ φοροῦσε. Ὄχι μόνον δὲν θελήσαμε νὰ τὴ μιμηθοῦμε, ἀλλ' οὔτε κἂν συζητήσαμε περισσότερο γι' αὐτό.

»Τὸ πατρογονικὸ αἴσθημα τῆς φυλῆς μας δὲν τὸ χάνομε ποτέ! Πεισθῆτε λοιπὸν ὅτι μία Μαροκινὴ πριγκήπισσα περνᾷ μιὰ ζωὴ πολὺ εὐτυχισμένη καὶ ξέρει νὰ διαθέτῃ τὴν ἡμέρα της πολὺ χρήσιμα. Εἶμαι βεβαία πὼς καὶ οἱ δύο μου κόρες θὰ γίνουν εὐτυχισμένες ὅπως κι' ἐγώ. Γιατὶ νὰ τοὺς δώσω μεγαλύτερη ἐλευθερία; Θὰ τοὺς βρῶ ἕναν καλὸ σύζυγο — μὲ τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλὰχ — καὶ θὰ συνεχίσουν τὴν ἴδια ζωὴ εὐτυχεῖς ὅπως ἦσαν καὶ ὅπως εἶνε τώρα!

Μ. ΤΣΑΠΕΡ

Ὁ κόσμος τῆς ὀθόνης

Ὁ μικροσκοπικὸς Μπίλυ, κύριος τῆς ὀθόνης, ἀλλὰ καὶ κύριος μὲ ἡμίψηλο στὴν ἐμφάνισί του.

ΤΑ ΦΙΛΜ ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ, Ἰούλιος. (Τοῦ μονίμου ἀνταποκριτοῦ μας).— Οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου μοιάζουν καθόλου στὴν ἰδιωτική, τὴν πραγματική τους ζωή, μὲ ὅ,τι φαίνονται στὴν ὀθόνη, μὲ τοὺς ἥρωες ποὺ ἐνσαρκώνουν στὶς ταινίες τους; Νὰ ἕνα ἐρώτημα, ποὺ τὸ θέτουν ὅλοι, ὅσοι ἐνδιαφέρονται πραγματικὰ γιὰ τὸν κινηματογράφο καὶ γιὰ τοὺς μεγάλους ἠθοποιούς τους. Ὑπάρχει καμμιὰ ὁμοιότης μεταξὺ τῆς πραγματικῆς ζωῆς τῶν ἀστέρων καὶ τῶν χαρακτήρων, ποὺ ζωντανεύουν στὰ φίλμ; Ἡ ἀπάντησις εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ὑποχρεώσεις ἑνὸς ἀνταποκριτοῦ στὸ Χόλλυγουντ πρὸς τοὺς ἀναγνῶστες του. Καὶ ἡ ἀπάντησις εἶνε: ναί. Ὑπάρχουν βέβαια καὶ ἐξαιρέσεις, στὶς ὁποῖες ἀνήκουν μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ «ἀγύριστα» κεφάλια τοῦ Χόλλυγουντ. Τέτοιος εἶνε π.χ. ὁ Φρὲντ Ἄσταιρ, ποὺ ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ παραμένῃ ὁ βαρεμένος, μετριόφρων, μονήρης, κλειστὸς καὶ ὀλιγόλογος ἄνδρας, ποὺ ἦταν πρὶν ἀρχίσῃ νὰ ἐνσαρκώνῃ τὸν ὁλοζώντανο, δονζουανικό, τολμηρὸ τύπο τῶν ταινιῶν του, ποὺ τραγουδᾶ καὶ χορεύει. Ὁ Τζόννυ Βαϊσμύλλερ εἶνε ἕνας ἄλλος ἀστὴρ ποὺ δὲν τὸν ἄλλαξαν καθόλου οἱ ταρζανικοὶ ρόλοι του.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι ἀστέρες ἔχουν ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τοὺς ρόλους ποὺ ἔχουν ἐνσαρκώσει. Ὁ Οὐΐλλιαμ Πόουελ δὲν ξεχωρίζει στὴν ἰδιωτική του ζωή, ὡς χαρακτῆρας, ἀπὸ τοὺς νωχελεῖς καὶ ἁπαλοὺς ἥρωές του. Ὅταν τὸν πρωτοσυνήντησα, κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα μισογεμάτο ποτῆρι οὐΐσκυ, τὸ κουνοῦσε ἐλαφρά, σιγοτραγουδοῦσε καὶ εἶχε τὸ ἤρεμο καὶ εἰρωνικὸ ὕφος του. Καὶ ὅμως πρὶν ἀπὸ λίγα μόλις χρόνια, ὅπως μοῦ εἶπαν, ἦταν ἐντελῶς ἀλλοιώτικος: βαρύς, δὲν εἶχε τὸ αἴσθημα τῆς εἰρωνείας καὶ πίστευε πὼς ὁ μόνος τρόπος νὰ κάνῃ εὐτυχισμένη μιὰ γυναῖκα, ἦταν νὰ τὴν παντρευτῇ. Ἡ πρώτη σύζυγός του, ἡ ὡραιοτάτη Καρὸλ Λομπὰρντ, εἶνε, στὴν πραγματική της ζωὴ ἴδια ἡ ἡρωΐς τῆς ταινίας της «Ὁ ἄνθρωπός μου ὁ Γκόντφρεϋ»: εὔθυμη, ἄστατη, ἀμέριμνη, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς συνέπειες τῶν πράξεών της.

Ἡ Μαρλένε Ντῆτριχ δὲν μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν κανόνα καὶ ἔχει γίνει ἕνα πλάσμα, ποὺ εἶνε ἡ πιστὴ εἰκόνα τῶν ρόλων της. Ἔχει πάρει τὸ ὕφος ποὺ ἔχει στὴν ὀθόνη, σπανιώτατα ἀνοίγει τὸ στόμα της γιὰ νὰ πῇ μιὰ λέξι μπροστὰ στὸν κόσμο, ποτὲ δὲν τρώγει δημοσίᾳ, ποτὲ δὲν χαμογελᾶ: ὅλη της ἡ προσοχὴ —τὸ βλέπει καθεὶς αὐτὸ— εἶνε συγκεντρωμένη στὴ διαρκῆ προσπάθειά της νὰ φαίνεται ὤμορφη, αἰθερία, νὰ εἶνε ἀπόμερα ἀπὸ τοὺς κοινοὺς θνητούς. Καὶ, τί κρῖμα! Πόσο πιὸ ἁπλῆ, πιὸ εὔθυμη, πιὸ ἀνθρώπινη ἦταν ἄλλοτε, πρὶν γίνῃ ἡ «μοιραία»!

Ἐὰν καὶ ὅταν ὁ Κλὰρκ Γκέϊμπλ γυρίσῃ πίσω, ἀνάμεσα στοὺς χωριανούς του, στὸ Ὀχάϊο, ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὸν ἀναγνωρίσουν. Πρὶν σταθεροποιηθῇ ὡς ὁ ὑπέρτατος «ἄρρην» τῆς ὀθόνης, ἕως πρὸ ὀλίγου, ἀκόμη, ὁ Κλὰρκ Γκέϊμπλ ἦταν ὁ ἁπλὸς καὶ ἀνοιχτόκαρδος ἄνθρωπος τοῦ ὑπαίθρου.

Ὁ τελευταῖος —ἴσως, ὅμως, κι' ὁ πιὸ δημοφιλὴς— ἀπὸ τοὺς «ἐραστὰς» τῆς ὀθόνης, ὁ νεαρὸς καὶ ὡραῖος Ρόμπερτ Ταίηλορ, εἶνε ἀκόμα καινούργιος καὶ δὲν ἐπρόλαβε ν' ἀλλάξῃ: παραμένει ὡς τώρα ὁ δειλός, συνεσταλμένος, ἀδέξιος τελειόφοιτος τοῦ Κολλεγίου τῆς Πομόνα. Ἔχουν ὅμως ἀρχίσει τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀλλαγῆς. Πρῶτα-πρῶτα τὸ στῆθος του φάρδυνε κατὰ 7 ὁλόκληρους πόντους μὲ τὴν καθημερινὴ γυμναστική, ποὺ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάνῃ.

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ εἶνε ὁ χαμαιλέων τοῦ Χόλλυγουντ, τοῦ ὁποίου, ἄλλωστε, εἶνε καὶ ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα φυσιογνωμία. Ἡ ἰδιωτική της ζωή, ὁ χαρακτῆρας της, ἀλλάζουν ἔπειτα ἀπὸ κάθε ταινία. Ὅταν εἶχε γυρίσει τὴν περίφημη σειρὰ τῶν χορευτικῶν ταινιῶν της («Παρθένες τοῦ 1930», «Ἡ γυναῖκα ποὺ χορεύει», «Παραδοθῆτε στὸ χορὸ» κλπ.) εἶχε γίνει τὸ σκάνδαλον τοῦ Χόλλυγουντ: δὲν ἔκαμνε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ χορεύῃ, ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ. Ἡ εὐθυμία της σ' ἐκείνη τὴν περίοδο ἔχει μείνει παροιμιώδης. Κατόπιν, ἕνας ἄλλος ρόλος της, τὴν ἄλλαξε ριζικά: τὴν ἔκανε νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ ὅλα, ὅσα μποροῦν νὰ κινήσουν τὴν προσοχὴ μιᾶς καλλιεργημένης γυναίκας: ἀπὸ τὴν πολιτική, ὡς τὸ πιάνο. Καὶ τώρα, ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος ρόλος της ἦταν μᾶλλον δραματικός, ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἔχει γίνει μελαγχολική, λυπημένη, ἁπαλή, μιὰ ρωμαντικὴ γυναικούλα.

Ἡ Κάθριν Χέπμπουρν —ἡ μόνη ἀντίπαλος τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, ἀρκεῖ νὰ τῆς παρουσιασθοῦν οἱ κατάλληλες εὐκαιρίες —ἦταν, πρὶν πρωτοπαίξῃ στὸν κινηματογράφο, μιὰ ἥσυχη, εὐαίσθητη φυσιολογικὴ κοπέλλα, ποὺ εἶχε ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τοῦ χιοῦμορ καὶ ἤθελε ν' ἀρέσῃ στὸν κόσμο. Μιὰ ταινία της, στὴν ὁποίαν ἔπαιξε ἕνα τραγικόν, ὑστερικὸ ρόλο, τὴν μετέβαλε μέσα σὲ λίγες ἡμέρες σ' ἕνα πακέτο νεῦρα, τὴν ἔκανε μισοεύθυμη καὶ μισολυπημένη, νὰ φοβᾶται μήπως συγκινηθῇ, νὰ μὴ νοιώθῃ συμπάθεια γιὰ τοὺς συναδέλφους της. Ἡ Χέπμπουρν ἔπαθε καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ εἶνε πολὺ δυσάρεστο: ἔχασε τὸ κέφι της καὶ τὸ αἴσθημα τοῦ χιοῦμορ καὶ τώρα παίρνει τὸν ἑαυτό της ὑπερβολικὰ στὰ σοβαρά.

Τὸ πιὸ χτυπητὸ ὅμως παράδειγμα ἠθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου, ὁ ὁποῖος ἄλλαξε ἐντελῶς τὴν προσωπικότητά του καὶ πῆρε τὸν χαρακτῆρα, ποὺ ἐνσάρκωνε στὴν ὀθόνη, ἦταν τοῦ μακαρίτη Τζὼν Γκίλμπερτ. Ἐγὼ προσωπικῶς δὲν τὸν ἐγνώρισα, γιατὶ δὲν εἶχε ἐγκατασταθῆ ἀκόμα στὸ Χόλλυγουντ. Μοῦ εἶπαν, ὅμως, ὅτι πρὶν ὁ Γκίλμπερτ —Γκίλμπερτ καὶ ὄχι Τζίλμπερτ, ὅπως κακῶς τὸν προφέρουμε στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἔχουμε παραμορφώσει τὰ περισσότερα ὀνόματα τῶν ἀστέρων— ἐμφανισθῇ στὴ «Μεγάλη Παρέλασι» ἦταν ὁ τύπος τοῦ ἀψόγου ἐραστοῦ, μὲ κομψὸ ντύσιμο, μὲ σαγηνευτικὴ φωνή, μὲ γοητευτικοὺς τρόπους. Κατόπιν ἄλλαξε. Ἔγινε ἀπότομος καὶ βάναυσος στοὺς ρόλους του καὶ μετέφερε τὴ νέα αὐτὴ κατάστασι στὴν ἰδιωτική του ζωή. Ἄρχισε νὰ πίνῃ περισσότερο, ν' ἀλλάζῃ τρόπους, νὰ παίζῃ μὲ τὴν εὐτυχία του. Παντρεύτηκε τέσσερες φορές: οἱ τρεῖς ἀπὸ τὶς γυναῖκες του ἦσαν ἀπὸ τὶς περιφημότερες καλλονὲς τοῦ Χόλλυγουντ: ἡ Λέατρις Τζόϋ, ἡ Ἴνα Κλαίρ, ἡ Βιργινία Μπριούς. Εἶχε μιὰ πασίγνωστη ἐρωτικὴ περιπέτεια μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο. Καὶ πέθανε ἀπογοητευμένος, σὲ διαρκῆ ἀγῶνα μεταξὺ τῶν εἰκόνων ποὺ εἶχαν δημιουργηθῆ ἀπὸ τοὺς ρόλους του καὶ τοῦ πραγματικοῦ ἑαυτοῦ του: ἑνὸς συνεσταλμένου, αἰσθηματικοῦ, μοναχικοῦ ἀνδρός.

Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ, ἡ μακαρίτισσα Τζὶν Χάρλοου, ὁ Τζὼρτζ Ἄρλις εἶνε οἱ μόνοι ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου ποὺ ὄχι μόνον δὲν ἐμιμήθησαν στὴν ἰδιωτική τους ζωὴ τοὺς ρόλους των, ἀλλ' ἐφρόντισαν πάντοτε οἱ ρόλοι τους νὰ ταιριάζουν μὲ τὸν πραγματικό τους χαρακτῆρα. Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ τῆς πραγματικῆς ζωῆς του, εἶνε ὁ Γκάρυ Κοῦπερ τῆς ὀθόνης. Ἡ Τζὶν Χάρλοου ἦταν τὸ ἴδιο, τοὐλάχιστον στὶς καλὲς ταινίες της. Καὶ ὁ Τζὼρτζ Ἄρλις εἶνε πάντοτε ὁ Τζὼρτζ Ἄρλις εἴτε ὡς καρδινάλιος Ρισελιὲ ἐμφανίζεται, εἴτε ὡς Σιδηροῦς Δούξ, εἴτε ὡς Ρότσιλντ, εἴτε ὡς Δισραέλι. Καὶ εἶνε —αὐτὸ δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ κανεὶς— ὁ μεγαλύτερος δημιουργὸς ἱστορικῶν ρόλων ποὺ παρουσίασεν ἡ ὀθόνη.

Α. Ρ.

ΟΥΣ Ο ΘΕΟΣ ΣΥΝΕΖΕΥΞΕΝ...

ΜΙΚΡΟΣΦΑΛΜΑΤΑΚΙΑ ΤΩΝ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΩΝ

Τὸ «κατηγορῶ» τοῦ ὡραίου φύλου.— Μικροπραγματάκια ποὺ φτιάχνουν τὴν εὐτυχία τῆς γυναίκας.— Σύζυγοι ἐναντίον συζύγων.

— Κυρία μου, ἄρχισε πατρικώτατα ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλο ποὺ εἶνε Ἀμερικανὸς καὶ ξέρει ὅτι ὅλα τὰ λόγια του πᾶνε τὶς περισσότερες φορὲς χαμένα, κυρία μου, εἶπε, σκεφθήκατε σοβαρῶς αὐτὸ ποὺ θέλετε νὰ κάνετε; Δὲν νομίζετε ὅτι μπορεῖτε νὰ μετανοιώσετε ἔπειτα ἀπὸ μία ὥρα ποὺ χωρίσατε ἀπὸ τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς σας, τὸν ὁποῖο διαλέξατε ἄλλοτε ἀπὸ ἀγάπη; Δὲν τρομάζετε γιὰ τὶς συνέπειες τῆς σοβαρᾶς αὐτῆς χειρονομίας σας, ἀφοῦ ὅπως βλέπω... ὅπως βλέπετε καὶ σεῖς δὲν ὑπάρχει καμμία σοβαρὰ αἰτία;

»Δὲν φαντάζεσθε ὅτι μία στιγμὴ θυμοῦ καὶ παραφορᾶς δὲν ἀξίζει μιᾶς ἀποφάσεως τόσο ριζικῆς;

»Δὲν νομίζετε ὅτι τόσες γλυκειὲς συνήθειες, τὶς ὁποῖες ἀπεκτήσατε ἀπὸ τὴ συμβίωσι, εἶνε ἀρκετὲς νὰ ἰσοφαρίσουν μὲ τὰ αἰσθήματα ποὺ μιὰ στιγμή, μιὰ κακὴ ὥρα σᾶς πλημμύρησαν τὴν ψυχή;

»Δὲν ἐπιθυμεῖτε, ἐν τέλει, κυρία μου, νὰ ξανασκεφθῆτε τὴν ἀπόφασι ποὺ πήρατε καὶ ἴσως... διόλου ἀπίθανον ν' ἀλλάξατε γνώμην;»

Μία στιγμὴ σιωπῆς ἐπηκολούθησε.

Ἡ νεαρὰ δυσαρεστημένη ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ τὰ ἁπαλὰ καὶ γλυκὰ λόγια τοῦ δικαστοῦ, ὁ ὁποῖος ἱκανοποιημένος ἄρχισε νὰ κυττάζῃ τὴ νεαρὰ κυρία μ' ἕνα ἐπίμονο καὶ ἐνθαρρυντικὸ βλέμμα.

Ἡ κυρία δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

Φυσικά, ἡ σιωπὴ αὐτὴ ἦταν λογαριασμένη μὲ πολὺ σοφία, γιὰ νὰ φέρουν τὸ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμα.

Ἔπειτα ἀνεσήκωσε μὲ δύναμι τὸ χαριτωμένο κορμάκι της, ἔγειρε πίσω τοὺς ὤμους, ἐπρότεινε τὸ στῆθος, ἐσήκωσε τὸ δεξί της μπράτσο, ὕψωσε τὸ δαστυλάκι της πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐφαίνετο ἕνα κομμάτι τοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ, τοῦ εἶπε:

— Κύριε δικαστά, ἄρχισε μὲ πολὺ ψυχραιμία, καλῶ τὸν οὐρανὸν ὡς μάρτυρα γιὰ τὰ λογικὰ αἴτια καὶ τὰ ἀναμφισβήτητα δικαιώματά μου.

»Θὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Καὶ κρίνατε καὶ σεῖς κατόπιν μόλις θὰ τελειώσω.

»Ἰδοὺ τὰ γεγονότα:

»Ὁ σύζυγός μου δὲν ἔχει ἐρωμένην, ἀλλὰ δὲν εἶνε λιγώτερο ἔνοχος ποὺ κάνει τὸ χαριτωμένο μὲ ὅλες τὶς γυναῖκες. Δὲν εἶνε χαρτοπαίκτης, ἀλλ' οὔτε καὶ μπεκρής. Δὲν εἶνε τεμπέλης, οὔτε βίαιος. Δὲν μὲ ἐξαναγκάζει νὰ κάνω βαρειὲς δουλειές.

»Ἔχομε μία ὑπηρέτρια, κύριε δικαστά, γιὰ νὰ μὲ ξεκουράζῃ.

»Τέλος δὲν ἔχει μικροϊδιοτροπίες, οὔτε κρυφὰ ἐλαττώματα. Καὶ γιὰ νὰ τελειώνω, σᾶς λέγω πὼς δὲν εἶνε οὔτε ἄσχημος, οὔτε γέρος, οὔτε ἄρρωστος».

Ἡ κυρία σταμάτησε, ἀφοῦ ἐπρόφερε τὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις, μὲ συγκίνησι στὴ φωνή της.

Τὸ πρόσωπο τοῦ δικαστοῦ ἐφωτίζετο σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ κάποια εὐχαρίστησι.

Καὶ ἐσκέφθη:

«Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μοῦ διαφεύγει! Ἰδοὺ ἕνα λαμπρὸν σημεῖον διὰ τὸ στάδιόν μου! Θὰ ἀναδειχθῶ στὰ ἀμερικανικὰ δικαστήρια ὡς Ἰωάννης ὁ συμφιλιωτής».

Καὶ μὲ μιὰ ἁπαλή, χαριτωμένη κίνησι, ἐγύρισε τὸ κεφάλι καὶ ἐρώτησε μ' ἕνα χαμόγελο τὴν ὡραία κυρία:

— Λοιπόν... τότε τί τὸν κατηγορεῖτε τὸν σύζυγό σας;

Καὶ πάλιν ἡ νεαρὰ κυρία ἐσιώπησε. Ἔπειτα ξαφνικά, μὲ μιὰ νευρικὴ κίνησι, ξεκλείδωσε τὴν τσάντα της κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα γαλάζιο χαρτάκι, διπλωμένο στὰ τέσσαρα, τὸ ὁποῖον παρουσίασε πρὸς τὸν εἰρηνοδίκη.

— Παρακαλῶ, κύριε δικαστά, ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ διαβάσετε...

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χαρτάκι.

«Κανένα ἀνώνυμο γράμμα, ἐσκέφθη ὁ δικαστής, ἡ τρομερὰ αὐτὴ πηγὴ δυσαρμονίας καὶ μαρτυρίου τῶν συζύγων».

Ἔκανε λάθος ὅμως.

Τὸ χαρτάκι περιεῖχε, μ' ἕνα λεπτὸ γράψιμο, τὰ ἀκόλουθα:

— Κατηγορῶ τὸ σύζυγό μου διότι μὲ ὑποχρεώνει νὰ σταματῶ κάθε πρωὶ τὸ ξυπνητῆρι, ὅτι μὲ παραβάλλει μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες, λέγοντας διαρκῶς: «Ὢ ἐσεῖς οἱ γυναῖκες!...».

»Νὰ μὲ παραβάλλῃ μὲ τὴν μητέρα του, ὅταν μοῦ λέῃ: «Ἐκείνη θὰ τὰ κατάφερνε καλύτερα ἀπὸ σένα!».

»Νὰ μὲ παραβάλλῃ μὲ τὸν ἑαυτό του λέγοντας: «Μὲ τὰ μισὰ τῶν ὅσων ξοδεύεις ἐσύ, ἐγὼ θὰ ἔκανα τὰ ἴδια πράγματα».

»Νὰ μιλᾷ γιὰ τὸ γάμο μας μὲ τὶς ἑξῆς φράσεις: «Ὅταν ἔβαλα τὸ σκοινὶ στὸ λαιμό», ἢ «ὅταν ἔκαμα αὐτὴ τὴν ἀνοησία».

»Νὰ λέῃ, ὅταν τελειώνω λέγοντας κάτι: «Τί εἶπες;»...

»Νὰ λέῃ ὅταν τοῦ ζητῶ καμμία ἐξήγησι γιὰ τὴ δουλειά του: «Τί ρωτᾶς; Τί καταλαβαίνεις;»

»Νὰ φεύγῃ ἐνωρὶς ἀπὸ τὶς ἑσπερίδες ποὺ διοργανώνω μὲ τὶς φίλες μου, προφασιζόμενος: «Θὰ ξυπνήσω πολὺ πρωΐ».

»Νὰ διαλέγῃ κάθε Κυριακή, στὸ ραδιόφωνο, ἐκπομπὲς ποὺ ἀφοροῦν σπὸρ καὶ πολιτική.

»Νὰ κάθεται τὴν Κυριακὴ στὸ τραπέζι δίχως γιακά, δίχως σακκάκι, παρ' ὅλο ποὺ μποροῦν νὰ καταφθάσουν φίλες μου καὶ νὰ γίνω ρεζίλι.

»Νὰ μὲ ξυπνᾷ τὴ νύχτα, ὅταν ἔρχεται ἀπὸ καμμιὰ συγκέντρωσι κανενὸς συλλόγου, καὶ νὰ μοῦ λέῃ: «Ἀπίστευτο, ἀλλὰ δίχως γυναῖκες διασκεδάζει κανεὶς καλύτερα».

»Νὰ μὴ ὁδηγῇ στοὺς φίλους του δίχως νὰ μὲ προειδοποιῇ.

»Νὰ μὲ φωνάζῃ μπροστά τους: «Γυναῖκα»... καὶ καμμιὰ φορά: «Ἕτερον ἥμισύ μου!»...

»Νὰ διηγῆται διαρκῶς σ' αὐτοὺς μιὰ ἱστορία ποὺ τοῦ ἀρέσει καὶ θὰ τὴν ἔχω ἤδη ἀκούσει πάνω ἀπὸ 4867 φορές.

»Νὰ μὲ διακόπτῃ ὅταν πάω νὰ διηγηθῶ κι' ἐγὼ τὴ δική μου καὶ νὰ μοῦ λέῃ: «Σώπα, δὲν ξέρεις νὰ ἀφηγῆσαι ὡραῖα...»

»Νὰ μιλᾷ γιὰ τὰ μικροελαττωματάκια μου μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη...

»Νὰ λέῃ σὲ προσκαλεσμένους ὅταν βρισκώμαστε στὸ τραπέζι: «Πάρτε, πάρτε κι' ἀπ' αὐτό, εἶνε γιὰ δύο, ἀλλὰ ἀρκεῖ γιὰ τέσσαρες».

»Νὰ ξεχνᾷ τὴν ἡμερομηνία τῶν γενεθλίων μου καὶ τῆς ὀνομαστικῆς μου ἑορτῆς».

Ὅταν ὁ εἰρηνοδίκης τελείωσε τὸ διάβασμα, ἐσήκωσε τὸ βλέμμα του καὶ τὴν κύτταξε κατάπληκτος.

Ἦταν κι' αὐτὸς σύζυγος κι' αὐτὲς τὶς μικρολεπτομέρειες, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν εὐτυχία τῆς γυναικός, δὲν τὶς εἶχε σκεφθῆ ποτέ!

Ἡ κυρία διέκοψε τὶς σκέψεις του:

— Ἴσως νὰ μοῦ πῆτε ὅτι εἶνε μικροσφάλματα αὐτά, κύριε δικαστά, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι κάτι τέτοια μικρὰ σφάλματα εἶνε ποὺ καταστρέφουν σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ἡμέρας, τὴν εὐτυχία τῶν γυναικῶν.

Ἄνδρες! Δὲν εἶνε μονάχα τὰ πλοῦτη, ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ὠμορφιά σας ποὺ μποροῦν νὰ θέλξουν μιὰ γυναῖκα, καὶ πρὸ πάντων τὴ γυναῖκα σας! Ὄχι! Ὑπάρχουν τόσα ἄλλα μικροπραγματάκια τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν στὸ σύνολό τους μιὰ ὁλόκληρη εὐτυχία!

S.O.S.

Τὸ σῆμα κινδύνου μιᾶς λησμονημένης

Αἰσθηματικὴ ἱστοριούλα

Δὲν εἶχαν περάσει δυὸ μέρες ποὺ ὁ Πῆτερ ἐγνώρισε τὴν Τζένη μέσα σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι καὶ δίχως νὰ ξέρῃ κι' ἐκεῖνος πῶς, βρέθηκε παντρεμένος μὲ τὴν ὡραία καὶ κομψὴ αὐτὴ ἑκατομμυριοῦχο.

Τὰ πλοῦτη τὸν θάμπωσαν, τὰ ταξίδια ἔρριξαν τὴ λήθη στὸ παρελθὸν καὶ ὁ ἁπλὸς λογιστὴς τῆς Τραπέζης Θόμψων ἔγινε τώρα ἕνας ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς καὶ μετόχους τῆς Τραπέζης του.

Ἦταν ὅμως ἀγάπη πραγματικὴ αὐτὴ ποὺ ἔνοιωθε ὁ Πῆτερ γιὰ τὴν Τζένη; Ἦταν ἐκεῖνο τὸ ἴδιο ποὺ εἶχε νοιώσει ἄλλοτε καὶ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀπασχολῇ δυὸ ὁλόκληρα τώρα χρόνια;

Αὐτὸ τὸ κατάλαβε ἀμέσως μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ γαμήλιο ταξίδι του καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του στὴ νέα του ὑπηρεσία στὴν Τράπεζα.

Εὐχαριστημένος ἄναψε ἕνα ποῦρο καὶ ξάπλωσε πίσω στὴν πολυθρόνα του.

—Ἐμπρός! ἐφώναξε καὶ ὁ κλητῆρας ἐμπῆκε φέρνοντάς του ἕνα ἔγγραφο.

Δὲν ἦταν ἔγγραφο αὐτό, ἦταν μιὰ ἁπλῆ παραίτησις, ποὺ ἔκλεινε μέσα της ἕνα ὁλόκληρο δρᾶμα, μιὰ ἔκκλησι βοηθείας, ἕνα S.O.S ἀπὸ μιὰ λησμονημένη ἀγάπη.

Μέσα σὲ δυὸ λόγια ὁ Πῆτερ εἶδε ὅλη τὴν τραγωδία καὶ τὸ παρελθὸν ἀνατινάχθηκε μπροστά του σὰν σῆμα κινδύνου!

Καὶ βέβαια, μέσα στὴν ἴδια αὐτὴ Τράπεζα ὁ καινούργιος πλοῦτος τὸν παρέσυρε καὶ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ τὴ φτωχὴ Μπέτη, μιὰ ἀγάπη ποὺ διήρκεσε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια.

Ὁ Πῆτερ ἐδάκρυσε, δὲν μποροῦσε νὰ προσπεράσῃ τὴ φράσι αὐτή:

«Καὶ τώρα τί θὰ γίνω ἐγώ; Δὲν συλλογίζομαι διόλου τὸ κορμί μου, δὲν συλλογίζομαι τίποτα, τίποτα, τίποτα... Ἐκεῖνο ποὺ σὲ ρωτῶ, ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ εἶνε νὰ ἁπλώσῃς τὸ χέρι καὶ νὰ ὑπογράψῃς, νὰ δεχθῇς τὴν παραίτησί μου. Εἶνε τὸ μόνο καλὸ ποὺ θὰ μπορέσῃς νὰ μοῦ κάνῃς, ὁ μόνος τρόπος ποὺ θὰ μπορέσῃς νὰ μὲ σώσῃς ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Εἶνε τόσο πολὺ μεγάλη ἡ ἀγάπη μου ποὺ φοβᾶμαι νὰ μὴ φθαρῇ δίπλα στὰ ἑκατομμύριά σου».

◆

Τὸ μεσημέρι, ὅταν ἐπῆγε στὸ σπίτι, ἡ γυναῖκα του τὸν ὑπεδέχθη χαρούμενη.

— Ξέρεις, Πῆτερ, ἔχω μιὰ πρόσκλησι γιὰ μιὰ ἐκδρομή. Ξέρω ὅτι ἐσένα οἱ δουλειές σου στὴν Τράπεζα σ' ἐμποδίζουν. Θὰ πάω λοιπὸν μόνη μου.

Ὁ Πῆτερ δὲν εἶπε τίποτε. Ἐκεῖνο ποὺ ἔνοιωθε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦτο νὰ μείνῃ μόνος. Μόνος, ὁλομόναχος, ὅλη τὴν ἡμέρα, ὅλη τὴ νύχτα, ἂν ἦταν δυνατὸν καὶ ὅλη τὴν ἑβδομάδα.

Ἡ γυναῖκα του ἄρχισε τώρα νὰ τὸν ἐνοχλῇ ὅσο συλλογιζόταν τὸ παράπονο, τὴν ἔκκλησι τῆς Μπέτης.

Ἔφαγαν σιωπηλοὶ κι' ἔπειτα ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπεχαιρέτησε κι' ἔφυγε.

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ τὸν φιλοῦσε ἔνοιωθε νὰ τὸν σφίγγῃ κάπως ἀλλοιώτικα καὶ νὰ φεύγῃ μὲ γυρισμένο ἀπ' ἀλλοῦ τὸ κεφάλι.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε στὸ καπνιστήριο ἄκουσε τὴ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου της νὰ ἀπομακρύνεται.

Ξάπλωσε, πῆρε ἕνα ποῦρο καὶ ἔπεσε σὲ συλλογισμούς.

Ξάφνου ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἐχτύπησε διακριτικὰ καὶ μπῆκε ἡ καμαριέρα τῆς γυναίκας του.

— Συγγνώμην, κύριε, ἀλλὰ ἡ κυρία τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε μοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ἄφησε τὴν ὑπηρέτρια νὰ φύγῃ κι' ἔπειτα τὸ ἄνοιξε βιαστικά.

Τί ἐσήμαινε ἆρά γε αὐτό;

Ἐσήκωσε τοὺς ὤμους καὶ ἔσχισε τὸ φάκελλο. Ἐδιάβασε:

«Ἀγαπητὲ Πῆτερ,

Τὸ ζήτημα τοῦ γάμου ἦταν μιὰ ἐπιθυμία τοῦ πατέρα μου γιὰ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ πάρω ἄλλον. Ἐπειδὴ ἤμουν ἀνήλικη ἐδέχθηκα. Τώρα εἶμαι παντρεμένη. Μπορῶ νὰ πάρω διαζύγιο ἂν τὸ θελήσῃς ἐσύ. Κι' ἔτσι χωρισμένη, χειραφετοῦμαι καὶ μπορῶ πιά, ἔστω καὶ δίχως τὴ θέλησι τοῦ πατέρα μου νὰ πάρω τὸν ἄντρα τῆς καρδιᾶς μου. Μὴ σοῦ κακοφαίνεται. Βλέπεις ὅτι εἶμαι εἰλικρινής. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἐλησμόνησα. Ἐφρόντισα καὶ γιὰ σένα. Ὁ μέλλων ἄντρας μου ἔχει μεγάλες ἐπιχειρήσεις, σὲ διώρισε λοιπὸν Γενικὸ Ἀντιπρόσωπο τοῦ ὑποκαταστήματος παρὰ νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ δικηγόρο νὰ ὑπογράψῃς ἕνα χαρτὶ ὅτι παραιτεῖσαι τῶν δικαιωμάτων τοῦ γάμου, νὰ δώσῃς τὴν παραίτησί σου στὴν Τράπεζα καὶ νὰ πάρῃς κι' ἐσὺ μιὰ ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς σου καὶ νὰ φύγῃς γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου σὲ περιμένει ἡ θέσις σου».

◆

Ὁ Πῆτερ πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἔσπευσε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ τελευταῖο.

Ἔτρεχε στὸ σῆμα κινδύνου τῆς λησμονημένης του ἀγάπης. Ἔτρεχε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι τὴν ἄλλη μέρα ἔφευγαν πρὸς τὴν εὐτυχία.

ΚΑΡΛ ΝΤΙΚΕΝΣ

Ὁ ἄνθρωπος ὀρχήστρα

Ἕνας Καναδὸς μουσικός, ὁ Ἔλμερ Τρουτζεν, παίζει ταυτοχρόνως ἕντεκα διάφορα ὄργανα.

Ἐκτελεῖ διάφορα κομμάτια ὁλομόναχος κουνῶντας πόδια, χέρια, κεφάλι, καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσι στὸ κοινόν του ὅτι παίζει ὁλόκληρη ὀρχήστρα.

Ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα ὄργανα τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται εἶνε τὸ βιολὶ καὶ τὸ πιάνο.

Ξυράφι πέντε χιλιάδων ἐτῶν.

Κατὰ τὰς ἀνασκαφάς, οἱ ὁποῖες ἔγιναν τώρα τελευταῖα σὲ μιὰν ἀρχαία πόλι τῆς Μεσοποταμίας ἀνευρέθησαν λάμες ξυριστικές, οἱ ὁποῖες εἶνε οἱ πιὸ παληὲς ἀπὸ ὅσες εὑρέθησαν ἕως σήμερα.

Εἶνε λάμες καμωμένες ἀπὸ μιὰν εἰδικὴ πέτρα, δίχως λαβή, ἀλλὰ βαθουλωτὲς πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος γιὰ νὰ μποροῦν νὰ μπαίνουν τὰ δάχτυλα καὶ νὰ πιάνουν τὸ ξυράφι.

Μᾶς πληροφοροῦν μάλιστα ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους, ἀφοῦ ἐκαθάρισε ἕνα ἀπὸ τὰ ξυράφια αὐτά, κατώρθωσε νὰ ξυρισθῇ ὑπέροχα.

Οἱ νέοι ποὺ γράφουν

Ἄπιστε!

Ἡ ἀνάμνησίς σου Φοῖβε, σὰν ἱέρεια μέσ' στὸν ναὸ τῆς σκέψης μου ἀπόψε λειτουργεῖ!

Τὰ φιλιά σου καῖνε λαμπάδες μπρὸς στὸ ἄγαλμα ποὺ ἔχει στήσει σὰν βωμό!

Κι' εἶνε τὸ ἄγαλμα ἡ μορφή σου, ἀγαπημένε μου!

Ὑπέρλαμπρο φῶς πλημμυρίζει, ἡ ματιά σου· καὶ θεῖοι ψαλμοὶ τὰ λόγια σου!

Λιβάνι καὶ μῦρα ἡ ἀναπνοή σου, κι' εὐλογία τὰ χάδια σου!

Ἀλλοίμονο! Ξάφνου προβάλλει ἡ προδοσία σου, Φοῖβε, κι' ἄπονα σκοτώνει τὴν ἀνάμνησι, χαλῶντας ἔτσι τὴ θεία μυσταγωγία τοῦ ναοῦ ποὺ ἤθελα νὰ λειτουργῇ μόνο γιὰ σένα.

Κρῖμα! Ἡ ἱέρεια εἶνε τώρα πιὰ νεκρή, κι' ἔρημος μένει ὁ ναὸς τῆς σκέψης μου, ὦ ἄπιστε, σκληρὲ Φοῖβε!! ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ

Τὸ ἀθῶο ψέμα

Σὲ λύπησα καὶ λυπήθηκα!

Τὰ λόγια μου, ποὺ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ μὲ τί σκληρότητα καὶ κακία βγαίνανε ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἦτανε φαρμάκι!

Γλυκόπιοτο φαρμάκι!

Φαρμάκι ποὺ φαρμάκωνε τὴν καρδούλα σου τὴν τρυφερή!

Φαρμάκι, ποὺ γλύκαινε τὴν ψυχή μου, τὴν κακούργα ψυχή μου!

Ναί, ἀγαπημένη!

Δημιούργησα αὐτὸ τὸ ψέμα· αὐτὴ τὴν ἱστορία!

Γιατί;

Ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σου!

Ἂν μ' ἀγαπᾷς!

Ὁ ἀνόητος!

Κι' ὅμως τώξερα!

Ἔβλεπα τὴν ἀγάπη σου!

Μ' ἀγαποῦσες ὅσο κι' ἐγώ!

Ἀγαπιόμαστε!

Τότε· γιατὶ νὰ γίνῃ αὐτό;

Ἀγαπιώμαστε!

Τὸ ἴδιο κι' ἐγώ!

Παράξενο ὂν ὁ ἄνθρωπος· πολύπλοκο, ἀνεξιχνίαστο· τὸ ἴδιο ἢ περισσότερο ὁ ἐρωτευμένος!

Ἤθελα ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ πιστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σου!

Ὁ ἄπιστος!

Δημιούργησα τότε τὸ ψέμα! Τὸ ἀθῶο, ψεύτικο ψέμα ποὺ σὲ σκότωσε!

Μᾶς σκότωσε!

Ἐσένα μὲ τὰ λόγια μου· τὰ ψεύτικα· τόσο ποὺ σ' ἔκανε νὰ κλάψῃς!

Ἐμένα μὲ τὸν πόνο τὸ δικό σου· ποὖνε ἀντάμα καὶ δικός μου!

Κλάψαμε καὶ οἱ δυό!

Κλάψαμε γιὰ τὴν ἀγάπη μας!

Τὰ δάκρυά μας κυλῶντας σμίχτηκαν!

Ἀδελφωμένα· θερμὰ κι' αὐτὰ κι' ἀγαπημένα σφιχταγκαλιάστηκαν!

Μιὰ φλόγα ὅση ἡ ἀγάπη μας ξεπετάχτηκε, ποὺ μᾶς κύκλωσε· μᾶς ἔφερε τόσο κοντά, ὥστε νὰ νοιώσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον!

Τότε, μέσα ἀπὸ τὸ ψέμα τὸ ψεύτικο, τὸ ἀθῶο ξεπετάχτηκεν ἡ ἀλήθεια!

Ἡ μεγάλη ἀλήθεια!

Τότε μέσα ἀπὸ τὸ θανατερὸ ψέμα μας, ποὺ μᾶς σκότωσε, βγῆκεν ἡ ἀλήθεια, ποὺ μᾶς ἔκαμε νὰ ζήσουμε μιὰ καινούργια ζωή!

Νέα ζωή!

Χρυσῆ ζωή!

Σὰν τὰ μαλλάκια σου τὰ ὁλόχρυσα!

Τὸ μικρὸ καὶ ἀθῶο ψέμα μᾶς ἔφερε στὴν πραγματικότητα τῆς ἀθώας, μεγάλης καὶ ἁγνῆς ἀγάπης μας!

ΑΝΔΡΕΑΣ Σ. ΝΟΜΙΚΟΣ

Γιὰ Σένα

Ἡ μορφή σου ἡ τσιγγάνικη
γλυκοθώρητη, αἰθέρια,
ὠμορφιὲς ποὺ σκορπίζουνε
τῆς ψυχῆς σου τ' ἀστέρια.

Τὰ μαλλιά σου τὰ ἐβένινα
καὶ τὰ δυό σου κοράλλια
μακρυὰ μὲ ξανοίγουνε
σὲ οὐρανὶ ἀκρογιάλια.

Στὰ ὁλόμαυρα μάτια σου
ἡ ματιά σου ἡ θλιμμένη
σὲ νεράϊδινες θάλασσες
τὴν ψυχή μου πηγαίνει.

Καὶ σὲ βλέπουν σὰν ὅραμα
σὲ πανώρηα παλάτια
καὶ σὲ τόπους μυριάνθιστους
τῆς ψυχῆς μου τὰ μάτια.

Κι' ὁ καϋμός μου σοῦ τόνισε
τὸ τραγοῦδι ἐντός του...
«Σ' ἀγαπῶ» εἶν' τὰ λόγια του
«σ' ἀγαπῶ» κι' ὁ σκοπός του.

ΕΠΑΜ. ΦΑΡΑΝΤΟΣ

Μικρὰ—Μικρὰ

—Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἀνεμοστρόβιλους ὑπῆρξεν ἐκεῖνος ποὺ ἐσηκώθηκε εἰς ὕψος 6.000 μέτρων στὴν Τεχεράνη τῆς Περσίας.

—Ἡ Ἀμερικὴ παράγει δύο δισεκατομμύρια δωδεκάδες αὐγὰ τὸ χρόνο.

—Ὑπάρχουν μερικὰ εἴδη ἀετῶν τὰ ὁποῖα πετοῦν μὲ ταχύτητα 100 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

— Ἐγκαινίασαν στὸ Παρίσι τὸν «φωτεινὸ ἀστυφύλακα» τῆς τροχαίας κινήσεως. Ὁ ἀστυφύλαξ φέρει ἐπάνω στὸ καπέλλο του καὶ στὴν πλάτη ἀπὸ ἕνα φαναράκι ἠλεκτρικό. Ἔτσι ἀποφεύγονται τὴ νύχτα οἱ παρεξηγήσεις... μὲ τὰ τροχοφόρα.

—Ἕνας περιοδεύων πλασιὲ κατώρθωσε νὰ πουλήσῃ 500 ὀκάδες πούδρα, κοκκινάδι καὶ κραγιόνια γιὰ τὰ χείλη. Αὐτὰ ἐπουλήθησαν σ' ἕνα χωριὸ Ἐσκιμώων. Κατώρθωσε νὰ πείσῃ καὶ τοὺς ἄνδρας ἀκόμη νὰ βάφουν μάγουλα καὶ χείλη.

—Ναυτικοὶ φάροι γιὰ νὰ ὁδηγοῦνται τὰ καράβια ὑπῆρχαν ἤδη στὴν Αἴγυπτο, ὀκτακόσια χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

(Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ μᾶς στείλῃ τὴ γνώμη του σὲ μιὰ ἀπάντησι ἐκτεταμένη ἢ ἁπλῆ στὰ δυὸ ἐρωτήματα ποὺ ὑποβάλλουμε. Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιεύωνται ἔπειτα ἀπὸ δυὸ φύλλα μας μὲ τὴν ὀρθὴ λύσι).

4ον ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝΟΣ ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Παρίσι, κατὰ μῆκος μιᾶς ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ, ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα ξύλινο σπιτάκι ἐγκαταλελειμμένο, ποὺ οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας ἐκείνης τοῦ ἔχουν δώσει τὸ ὄνομα τὸ «Ἀκατοίκητο σπίτι».

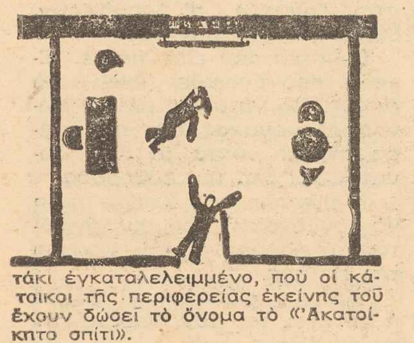

Ἐκεῖ μέσα πρὸ ἡμερῶν εὑρέθησαν δύο πτώματα.

Κατὰ τὶς 8 μ. μ. δύο ποδηλατισταὶ ἐσταμάτησαν μπροστὰ στὸ «Ἀκατοίκητο σπίτι», ἐπειδὴ ἐτρύπησε τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δύο τὸ λάστιχο τοῦ ποδηλάτου του. Κι' ἐνῷ ὁ ἕνας ἦτο ἀπησχολημένος μὲ τὸ διόρθωμα τοῦ λάστιχου, ὁ ἄλλος ἀνύποπτος ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἡ ὁποία ἄνοιξε δίχως καμμία δυσκολία. Τὸ τζάμι ἑνὸς τῶν παραθύρων ἦταν σπασμένο καὶ τὸ λιγοστὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἔπεφτε ἀρκετὰ μέσα σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο.

Ἀπὸ περιέργεια προχώρησε μέσα στὸ δωμάτιο, ἀλλὰ ξαφνικὰ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου. Κάτω στὸ πάτωμα εὑρίσκοντο δύο πτώματα, σὲ δύο μέτρων ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα κατέφθασαν ἐπὶ τόπου, ἕνας ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής, ὁ ἰατροδικαστὴς καὶ μερικοὶ ἀστυνομικοί.

Μέσα σὲ ὅλα τὰ ἄλλα δωμάτια, ἐκτὸς τοῦ δωματίου ποὺ εὑρίσκοντο τὰ δύο πτώματα, τὸ ὁποῖον ἀερίζετο καλὰ ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι, ὑπῆρχε μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ κλεισούρας.

Τὰ δύο πτώματα ἠρευνήθησαν καὶ ἐπιστοποιήθη ὅτι ὁ ἕνας ἦτο κάποιος Μπρόσκι (ἀπάνω του εὑρέθησαν ἕνα διαβατήριο καὶ μία ἐφημερὶς τοῦ ἰδίου ἐκείνου ἀπογεύματος), ὁ δὲ ἄλλος κάποιος Νίντερ, ἔμπορος.

Ἀπὸ μερικὰ ἔγγραφα ποὺ εὑρέθησαν ἐπάνω τους, ἡ ἀστυνομία ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ οἱ δύο ἦσαν κατάσκοποι.

Ὁ ἰατρὸς ἐγνωμοδότησεν ὅτι εἶχαν πεθάνει μεταξὺ τῆς 2ας μ. μ. καὶ 6ης μ. μ. τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας.

Ὁ Νίντερ εἶχε κτυπηθῆ ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὸ σβέρκο, ἐνῷ ὁ Μπρόσκι εἶχε ἕνα τραῦμα στὸ στῆθος.

Ὁ Μπρόσκι φαίνεται ὅτι εἶχε μετακινηθῆ μετὰ τὸ πέσιμο (ἔτσι τοὐλάχιστον ἔδειχναν τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος).

Κοντὰ σὲ κάθε πτῶμα ὑπῆρχε καὶ ἀπὸ ἕνα πιστόλι, μὲ ἕνα κάλυκα ἄδειο στὸ καθένα.

Τὸ σπασμένο τζάμι τοῦ παραθύρου βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ Νίντερ καὶ τὰ κομμάτια εἶχαν πέσει πάνω σὲ μιὰ λιμνούλα νερό, χυμένο πάνω στὸ πάτωμα, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Τὸ γυαλὶ ἀσφαλῶς θὰ εἶχε σπάσει ἀπὸ τὴ σφαῖρα, ἡ ὁποία ἐσκότωσε τὸν Νίντερ, σφαῖρα ἡ ὁποία, ἐξ ἄλλου, ἀνευρέθη ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἡ ἀστυνομία ἐπίσης ἐπληροφορήθη ὅτι εἶχε βρέξει στὴν περιφέρεια ἐκείνη ἀπὸ τῆς 3,3' μ. μ. μέχρι τῆς 3,53'

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς εἶχε τὴ γνώμη ὅτι ὁ ἕνας σκότωσε τὸν ἄλλο, σχεδὸν ταυτοχρόνως.

ΕΡΩΤΗΜΑ:

ΠΩΣ ΔΙΕΠΡΑΧΘΗ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ;

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΑΡ. 3

Καμμία ἄλλη ἐκδοχὴ οὔτε ἔνδειξις μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ παρὰ μόνον τῆς δηλητηριάσεως.

Πῶς λοιπόν, ἐνῷ ἦτο ξαπλωμένη καὶ διάβαζε, ἀπέθανε τόσον ἀπρόοπτα ἡ κυρία Λεβῆ;

Ἔχομε τὰ δεδομένα ὅτι ἡ κυρία Λεβῆ ἦταν πλουσία.

Ὅτι ἡ κυρία Λεβῆ εἶχε ἀνεψιό.

Ὅτι ὁ ἀνεψιὸς διαρκῶς τὴν ἐνωχλοῦσε καὶ τῆς γύρευε χρήματα.

Ὅτι ὁ ἀνεψιὸς ἐσπούδαζε ἰατρική.

Τὰ πράγματα καθαρίζουν μόνα τους.

Ἡ κυρία Λεβῆ, ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ εὑρέθη τὸ βιβλίο ποὺ ἔλαβε ταχυδρομικῶς, φαίνεται ὅτι πέθανε διαβάζοντας.

Τοῦ βιβλίου τὰ φύλλα ἦσαν κομμένα μέχρις ὡρισμένης σελίδος.

Ἐξ ὅλων αὐτῶν ἐξάγεται ὅτι ὁ ἀνεψιός, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε πάρα πολὺ καλὰ ἀπὸ χημεία καὶ χημικὰ δηλητηριώδη προϊόντα, θὰ ἔβαλε στὸ βιβλίο κάτι τὸ ἐντελῶς αἰθέριον, τὸ ὁποῖον ἀνεπνεύσθη ἀπὸ τὴν κυρία Λεβῆ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἄφησε τὰ ἴχνη του.

Κι' ἔτσι ἀπέθανε.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ Ρώμη τὴν Κυριακὴν 10 «Ἐλιξήριον τοῦ ἔρωτος», μελόδρ. τοῦ Ντονιζέτι. Τενόρος ὁ Τσίλι.

— Τὸ Παρίσι Τ.Τ.Τ. (μ.κ. 431,70—695 κ. χ.) τὴν Τρίτην 10.30 μεγάλην συναυλίαν μὲ ἔργα Ραμώ, Μπετόβεν, Βέμπερ, Ὄφφενμπαχ, Μποροντίν, Ντεμπυσύ. Διευθ. ὀρχήστρας Μ. Ρόζενταλ.

— Τὴν Πέμπτην 10.30 ἡ Νίκαια (μ. κ. 253—1.185 κ. χ.) τὸν «Μεσσίαν» τοῦ Χαίντελ ἀπὸ τὴν «σάλ-Γκαβώ». Σοπράνο Τουρμπὰ-Ραμπιέ, Ἄλτο δὶς Ἀλμονά, τενόρος Κατελά, μπάσος Ἐτσεβάρυ. Διευθ. Φελὶξ Ρωζέλ.

— Τὸ Σάββατον τὸ Παρίσι Τ.Τ.Τ. (μ. κ. 431,7—695 κ. χ.) ἀπὸ τὴν Σὰλ Γκαβὼ «Ἐσθὴρ ντὲ Καρπαντρά», δίπρακτος ὄπερα-μπούφα τοῦ Μιλὼ καὶ «Τὰ φτερὰ τοῦ συνταγματάρχου», μονόπρακτος ὄπερα-μπούφα τοῦ Σωγκέ.

— Τὴν Τρίτην τὸ Στρασβοῦργον (μ. κ. 349—859 κ. χ.) 10.15 Ἀπὸ τὴν Ὀπερὰ τῶν Παρισίων.

— Τὸ Παρίσι Τ.Τ.Τ. τὴν Κυριακὴν 8.30 ἐλαφρὰ μουσική. — 10.30 Βαριετέ. — Τὴν Τρίτην 8.30 Ἀρμενικὰ τραγούδια. — 8.45 μελῳδίες. — Τὴν Τετάρτην 10.10 δίσκοι κλασσικῆς μουσικῆς. — 11.30 Μουσικὴ δωματίου. — Τὴν Παρασκευὴν 11 Συναυλία ἔργων Σοῦμπερτ, Σοῦμαν, Ρ. Στράους, Βεμπέρ. Στὸ πιάνο ὁ Κορτώ.

— Τὸ Ραντιὸ Παρὶ (μ. κ. 1.648—182 κ.) τὴν Δευτέραν 10.30 «Οἱ ἑκατὸ παρθένες», ὀπερέττα τοῦ Λεκόκ. — 12.30 Ἀπὸ γαλλικὲς ὀπερέττες. — Τὴν Τετάρτην 10.30 «Ἡ βασίλισσα Φλαμέτ», δραματικὸ παραμύθι τοῦ Κατὺλ Μαντές, μουσικὴ Λεροῦ.

— Τὸ Στρασβοῦργον τὴν Κυριακὴν 10.40 ἔργα Μπετόβεν καὶ Μπράμς.

— Ἡ Λυὼν τὴν Δευτέραν 10.30 Μεγάλη συναυλία ἔργων Μπάχ, Γκλύκ, Φράνκ, Καζελό, Ντυπάρκ, Ραβέλ, Γκλίνκα. Τὴν Πέμπτην 10.30 «Περικὸλ» τοῦ Ὄφενμπαχ. — Τὴν Παρασκευὴν 10.30 Ἔργα Βάμπερ, Σωπέν, Φωρέ, Ρίμσκυ-Κορσακώφ.

— Ἡ Μασσαλία (μ. κ. 400,5—749 κ. χ.) καθ' ἑκάστην 12.45 Χορός.

— Ἡ Τουλούζη (μ. κ. 386,6—776 κ. χ.) τὴν Κυριακὴν 10.30 «Ἡ μικροπαντρεμένη» ὀπερέττα τοῦ Λεκόκ.

— Ἡ Νίκαια τὴν Τρίτην 11.23 «Ἡ Βιβαντιέρα» κωμ. ὄπερα τοῦ Γκοντάρ. — Τὸ Σάββατον 10.45 «Λοέγκριν» τοῦ Βάγνερ ἀπὸ τὸ Μπαϋρόϋτ.

— Ἡ Βιέννη (μ. κ. 506,8—592 κ. χ.) τὴν Δευτέραν 8.35 Μεγάλη συμφωνικὴ συναυλία Σοῦμπερτ καὶ Μπροῦκνερ. — 10.40 Χορός. — 11.20 Συνέχεια. — 12 Συνέχεια. — Τὴν Τρίτην 8.10 Τραγούδια. — 10.30 Ἔργα Γ. Στράους. — 12 Ἔργα Τσίρερ. — Τὴν Τετάρτην 9.05 Μεγάλη συναυλία, ἔργα Μποῦκνερ, Σμίτ. — 11 καὶ 20 Χορός. — 12 Συνέχεια. — Τὴν Πέμπτην 8.25 Στρατιωτ. μουσική. — 9.40 Τραγοῦδι καὶ χορός. — 10.25 Εὔθυμη μουσικὴ μὲ τραγοῦδι. — 11 καὶ 20 Συνέχεια. — 12 Συνέχεια. — Τὴν Παρασκευὴν 8.25 Αὐστριακὴ λαϊκὴ μουσική. — 11.20 Χορός. — 12 Συνέχεια. — Τὸ Σάββατον 9.30 Συμφωνικὴ συναυλία ἔργα Μπράμς, Μπετόβεν, Βάγνερ, Λίστ. — 11.40 Β' Συμφωνία τοῦ Μάλερ. — Τὴν Κυριακὴν 8.40 Συναυλία ἔργων Βέμπερ, Μπετόβεν, Γκρίγκ, Λεχάρ, Μασκάνι. — 9.35 Φεστιβὰλ τοῦ Σαλτσμπούργκ. Ἔργα Μπάχ, Μπράμς, Μότσαρτ. — 10.45 Ἀπὸ ὄπερες. — 11.30 Συνέχεια. — 12 Συνέχεια.

— Ἡ Βουδαπέστη (549,5 μ. κ.) τὴν Κυριακὴν 10.10 Συναυλία ἔργων Μαγιάρ, Γκρίγκ, Τσαϊκόφσκυ, Λάννερ κ.τ.λ. — Τὴν Δευτέραν 8.35 Ἔργα Μουσόρσκυ, Τσαϊκόφσκυ, Τσάντορ. — 10 Τζάζ. — 12.05 Τσιγγάνοι. — Τὴν Τρίτην 10.35 Ἔργα Στράους, Μάγιερμπερ, Ρουμπινστάϊν κ.τ.λ. — 12 Τζάζ. — Τὴν Τετάρτην 9.50 Ἐνάτη συμφωνία τοῦ Μπετόβεν. — 11.10 Τσιγγάνοι. — Τὴν Πέμπτην 8 Χορός. — 12 Μουσικὴ δωματίου. — Τὴν Παρασκευὴν ἡ ὀρχήστρα τῆς Ὄπερας. Ἔργα Μπετόβεν, Μοτσάρτ, Παγκανίνι κ.τ.λ.

— Τὸ Βουκουρέστι (μ. κ. 1875—160 κ. χ.) τὴν Κυριακὴν 8 Τζὰζ τοῦ κ. Κορολόγου. — 9.50 Ἐλαφρὰ μουσικὴ τῆς ὀρχήστρας Δενδρινοῦ. — 9 καὶ 20 Συναυλία. — Τὴν Δευτέραν 10.25 (μ. κ. 164,5—823 κ. χ.) ρεσιτὰλ πιάνου Ἀλεξάνδρου Δημητριάδη. — Τὴν Τρίτην 9.45 Ρουμανικὰ τραγούδια. — 11.45 Ἐλαφρὰ μουσική. — Τὴν Τετάρτην 11.05 Ρουμανικὰ τραγούδια. — Τὴν Παρασκευὴν 9.30 «Αΐντα», μελόδρ. τοῦ Βέρντι ἀπὸ δίσκους. — Τὸ Σάββατον 10.15 Ἐλαφρὰ μουσική. — 11.45 Ὁμοίως.

—Ἡ Βαρσοβία (μ. κ. 1339) 10 «Ἐλιξήριον τοῦ ἔρωτος», μελόδραμα τοῦ Ντονιζέτι ἀπὸ τὴ Ρώμη. Τενόρος Τσίλι. — Τὴν Δευτέραν 9 Συντυλία. — 11 Ρεσιτὰλ πιάνου, ἔργα Μπετόβεν, Σοπέν, Φωρέ, Σμίτ.— Τὴν Τρίτην 8.15 Ρεσιτὰλ βιολίου, ἔργα Μπάχ, Παγκανίνι, Μπράμς, Ντβοράκ. 9 Ἐλαφρὰ μουσική.—Τὴν Τετάρτην 10 Πολωνέζες τοῦ Σωπέν. — Τὴν Πέμπτην 9.12 Ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ χορός. — Τὴν Παρασκευὴν 9 Ἀπὸ ὀπερέττες τοῦ Κάλμαν μὲ τραγοῦδι. — 11 «Τὸ ἡμέρωμα τῆς στρίγκλας», κωμῳδία τοῦ Σαίξπηρ μὲ μουσικὴ Τσίχλερ. — Τὸ Σάββατον 8 Συναυλία ἔργων Μπάχ, Χάϋδν, Μοτσάρτ, Βέμπερ, Λάννερ κ.τ.λ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Τὸ «Φαντάσιο» ἔχει ἀνοικτὲς τὶς στῆλες του σ' ὅλους τοὺς νέους ποὺ γράφουν. Δημοσιεύει κάθε τι ποὺ εἶνε καλὸ καὶ ἐνθαρρύνει τὰ καινούργια ταλέντα. Κάθε ἀποστολὴ ἔργου πρὸς κρίσιν πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως καὶ ἀπὸ 5δραχμον γραμματόσημον, ἄλλως δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἀπαντήσεις μας δίδονται κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἔργων.

Ἀρ. Ὀλύμπ. — Δὲν εἶνε δυστυχῶς δημοσιεύσιμα. Ὑστεροῦν ἰδίως τεχνικῶς.

Γιάν. Καρ. — Πειραιᾶ. — Ἔχετε ὡρισμένως κάποιο ταλέντο, ποὺ ὀφείλει ὅμως νὰ ἀνδρωθῇ μὲ πολλὴ μελέτη καὶ περισσότερη ἐξάσκησι. Ἡ ἰδέα τοῦ «Δὲν σὲ ζητῶ» καλούτσικη. Τὰ χαλνᾷ μόνο ἡ ἔλλειψις ρυθμικότητος καὶ μετρικῆς ἰσορροπίας. Ἐργασθῆτε ἂν θέλετε νὰ ἐπιτύχετε.

Στ. Ἀλεξανδρ. — Ἴσως νὰ παράπεσε πουθενὰ τὸ προηγούμενο καὶ δὲν ἔφτασε στὰ χέρια μας. Ὅσο γιὰ τὸ «Ἔφυγες», σᾶς ἐκφράζομε εἰλικρινῶς τὴ γνώμη ὅτι ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου λέει ἀρκετά. Ἔχομε ἀντιρρήσεις στὸ λεκτικὸ ποὺ μεταχειρίζεσθε. Ἀφῆστε πιὸ ἀβίαστη τὴν πέννα σας καὶ ἐκφράζεσθε φυσικὰ ὅπως μιλᾶτε. Τὸ ζήτημα τῆς δημοτικῆς δὲν εἶνε νὰ δημιουργήσωμε μιὰ νέα νεκρὴ γλῶσσα σὰν τὴν πάλαι ποτὲ «λογίαν». Θὰ περιμένωμε κάτι καινούργιο σας. Προσέξετε τοὺς ὅρους συνεργασίας ποὺ δημοσιεύομε μέσα στὸ τετράγωνο.

Τάκ. Μεσσήν. — Θεσσαλονίκην. — Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον σας. Μὲ χαρά μας θὰ δεχώμαστε κάθε τι καλὸ ποὺ θὰ μᾶς στείλετε. Ὅσο γιὰ τὴν θεατρικὴ ἀνταπόκρισι, δὲν τὴν βρίσκομε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσαν, δεδομένου ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος θίασος καὶ τὸ ἔργο ἐσχολιάσθηκαν ἐπανειλημμένως ὅταν πρό τινος ἦσαν στὰς Ἀθήνας.

Βασ. Παπακώσταν. Ἰωάννινα. — Λυπούμεθα, ἀλλὰ ὅπως ἦταν γραμμένο, στάθηκε ἀδύνατον νὰ τὸ διαβάσωμε. Γράφετε ἄλλοτε ἀπὸ τὴ μιὰ μόνο πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ καὶ μὲ μελάνι.

Κ. Κριτσίνην. Ἑρμούπολιν.— Καταπιαστῆτε μὲ κάτι εὐκολώτερο ἀπὸ τὸ διήγημα. Ἐξασκηθῆτε τώρα στὴν ἀρχὴ μὲ τὶς λυρικὲς προζοῦλες, π. χ., ἢ μὲ στίχους.

Σταμ. Βαρβαρρ. Πειραιᾶ. — Ἐπροσέξαμε περισσότερο τοὺς στίχους. Χωλαίνουν ὅμως σὲ πολλὰ σημεῖα, ὅπως στὸν 3ο καὶ τὸν 8ο, ποὺ ξεφεύγει τὸ μέτρο ἀπὸ τὰ χέρια σας. Τὸ πεζὸ ἐπίσης χωρὶς περιεχόμενο. Θὰ περιμένωμε κάτι νέο σας πιὸ καλοδουλεμένο.

Π. Βαργεμ. Δράμαν. — Ἐλήφθησαν καὶ παρεδόθησαν στὴν ἐπιτροπὴν πρὸς κρίσιν.

Ναπ. Γαβρίλην. Θεσσαλονίκην. — Ἐλήφθη ἡ λύσις σας διὰ τὸ ἀστυνομικὸ πρόβλημα. Συγχαρητήρια.

Σάκην Σούλαν. Θεσσαλονίκην. — Βεβαίως καὶ ἡ τεχνική τους εἶνε ἀρκετὰ πρωτότυπη. Ὑστεροῦν ὅμως ὡς πρὸς τὴν ἔμπνευσιν. Στεῖλτε μας καὶ τὰ ἄλλα, μήπως εἶνε καλύτερα.

Χάρην Αὐγερινόν. — Εὐχαρίστως νἄρθῆτε κανένα ἀπόγευμα ἀπὸ τὰ γραφεῖα μὲ νεώτερα γραπτά σας νὰ κουβεντιάσωμε.

Ν. Καζ. — Ὁ «Ἀφορισμός» σας φρικτὰ μακάβριος. Γιατί; Δὲν ἔχετε κάτι πιὸ εὐχάριστο νὰ μᾶς στείλετε;

Τάκ. Παπαναγ. — Τὸ ἕνα τολμηρὸ — ἔχει ἐν τούτοις προτερήματα, ποὺ δὲν τὰ παραβλέπομε. Τὸ σατυρικὸ τὰ χαλάει στὸ φινάλε του. Πῶς ἔτσι;

Ἐμμ. Σοφιανόν. — Κάπου τὸ ἔχομε διαβάσει. Στεῖλτε μας τίποτε ἄλλο.

Τάσ. Περτέσην. — Μὴ βιάζεστε νὰ δημοσιεύσετε. Διαβάστε ἀκόμη ἀρκετά, ἂν θέλετε νὰ καταφέρετε κάτι καλό.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ἐμπορορραφεῖον

Παναγιώτου Κοκκινίδη

Περικλέους 37

Θὰ διασκεδάσουν

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 7ον

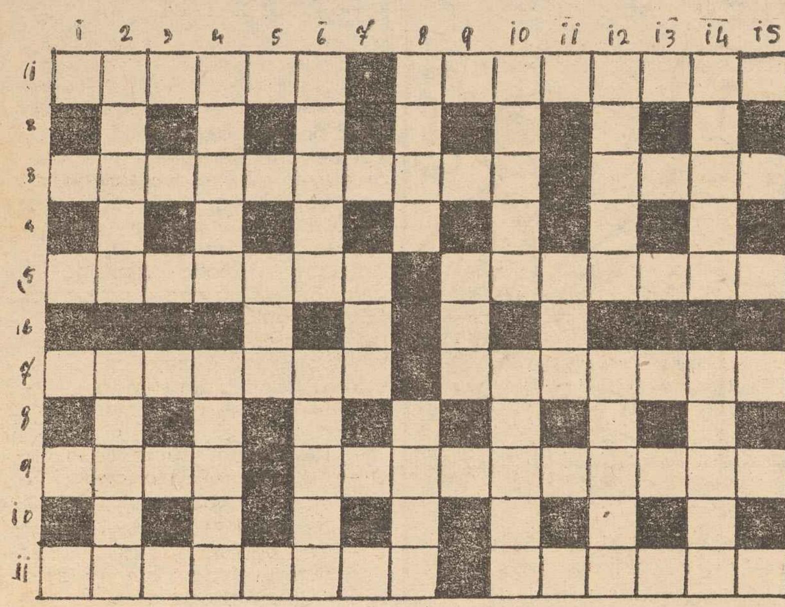

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Πολικὸν τετράποδον.— Ἠθικαὶ διακρίσεις εἰς ἐρχομένους πρώτους μεταξὺ πολλῶν εἰς ὡρισμένην ἐπίδοσιν (ἡ ἑλληνικὴ ἔκφρασις τῶν ρεκόρ).

3) Ὄνομα ἀρχαίου φιλοσόφου, ἀστρονόμου καὶ μηχανικοῦ.— Τὸ ἐπίθετον πρωθυπουργοῦ φίλης δυνάμεως.

5) Ἐκεῖ ποὺ φυτεύονται τὰ ἄνθη στοὺς κήπους (αἰτ. πληθ.). —Ἀρχαῖον ὄνομα.

7) Ποταμὸς Ἀττικῆς.—Μία πρᾶξις γινομένη χωρὶς ὑπολογισμόν, ἔχει ἔκβασιν... (μὴ σίγουρη).

9) Ἐπίρρημα τροπικὸν (σημαίνει στέρησιν).— Μαθητὴς ἀρχαίου φιλοσόφου.

11) Μία πόλις κειμένη στὴν Ἀσίαν, εἶνε φυσικά...— Δημιουργοῦνται συχνὰ μεταξὺ ἀνδρογύνων.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

2) Γάλλος διηγηματογράφος ἀλλὰ καὶ ἀκριβὸ γουναρικό.—Ὁ καλοκαιρινὸς ἐπενδύτης γιὰ νὰ μὴ ζεσταίνῃ πρέπει νὰ εἶνε...

4) Κατηγορία ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν κοινὰ συμφέροντα (κοινωνικὴ διαίρεσις).— Κόλπος Κρητικός.

5) Δηλητήριο (ἀρχ.).

6) Γυναίκα τῆς Σάμου.— Ἰάπων σύγχρονος ναύαρχος.

7) Κτητικὴ ἀντωνυμία.

8) Εὐλογῶ, ὑμνῶ.— Λουρίδα γῆς ποὺ γειτονεύει μὲ τὴν θάλασσαν.

9) Πρόθεσις.

10) Ἀργοναύτης.— Ὁ κινηματογράφος πρὶν ἐξελιχθῇ εἰς ὁμιλοῦντα.

11) Τὸ ἥμισυ ὀνομασίας ἐντόμου ἐξωτικῶν μερῶν, ποὺ προκαλεῖ τὸν κίτρινον πυρετόν.

12) Τὴν φοροῦν οἱ Πάπαι.— Ὅταν χαλάσῃ κάτι ἢ ὑποστῇ φθοράν.

14) Κάτι ποὺ μπορεῖ, εἶνε... (ἀρχ. σημαίνει ἀρκετό).— Ἑλληνικὴ τοπωνυμία.

Ἴσα ἀθροίσματα

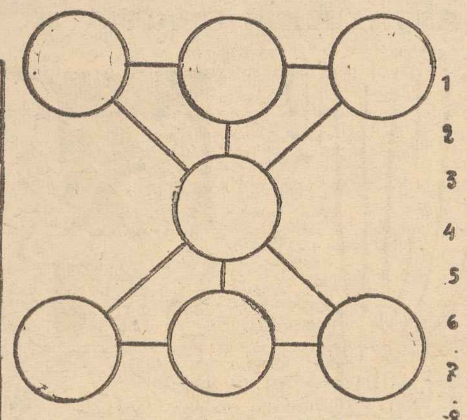

Τοποθετήσατε τοὺς ἀριθμοὺς 1—7 ἐντὸς τῶν κύκλων, οὕτως ὥστε τὸ ἄθροισμα αὐτῶν ὁριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθέτως νὰ εἶνε τὸ ἴδιο παντοῦ.

Μανικὴ εἰκών

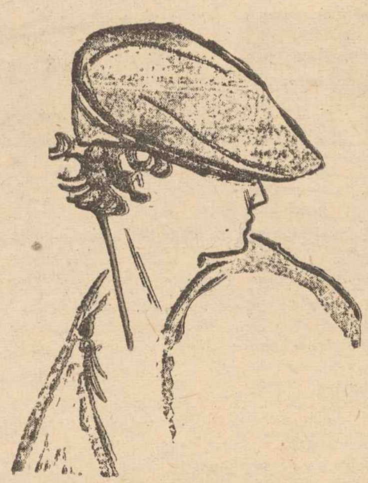

ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΚΡΥΜΜΕΝΟ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΤΗΣ;

Τονόγριφος

Τὸν τόνον ἂν ὁ λύτης
μετακινήσῃ μόλις
Βασίλισσα ποὺ ξέρει
θὰ γίνῃ ἀμέσως πόλις

Ἀναγραμματισμὸς

Τῆς φύσεως στοιχεῖον
ἀναγραμματίζω
καὶ μιὰ θεὰ ἀρχαία
οὕτω σχηματίζω.

Αἴνιγμα

Ἀπὸ πράσινο μαῦρο,
ἀπὸ μαῦρο κόκκινο,
ἀπὸ κόκκινο ἄσπρο.
Τί εἶνε;

Φωνηεντόλιπον

χ — δρμνι — τ —
βρχ — δν — τ — φδτ

Ἀπροσδόκητον

Ποῖος διαψεύδει τὴν παροιμίαν: «Ὅποιος ἔχει μαχαῖρι τρώει πεπόνι;»

Λεξίγριφος

Μίαν πρόθεσιν ἑνώνει
μ' ὁποιοδήποτε ποτάμι.
Ἓν παχύδερμον ὁ λύτης
εὐκολώτατα θὰ κάμῃ.

Λεξιθηρία

Νὰ εὑρεθοῦν τέσσαρες λέξεις σημαίνουσαι περίπου τὸ ἴδιο πρᾶγμα — ὑγρὰν ἔκτασιν — ἔχουσαι ὅλαι 7 γράμματα καὶ τὸ μεσαῖον κοινόν.

Μανικὸ γράμμα

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Νότος — δάσος — βάρος
ἀδάμας — νέος.

Μεσοστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν εἶδος πνευματικῆς ἀσκήσεως:

Νῆσος — νὺξ — ὑγεία — διάφορα
ἀνατολὴ — ἐκεῖνος — ἐμπρὸς —
ἰσχνὸς — ἄλλος — δύσις.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 8ον

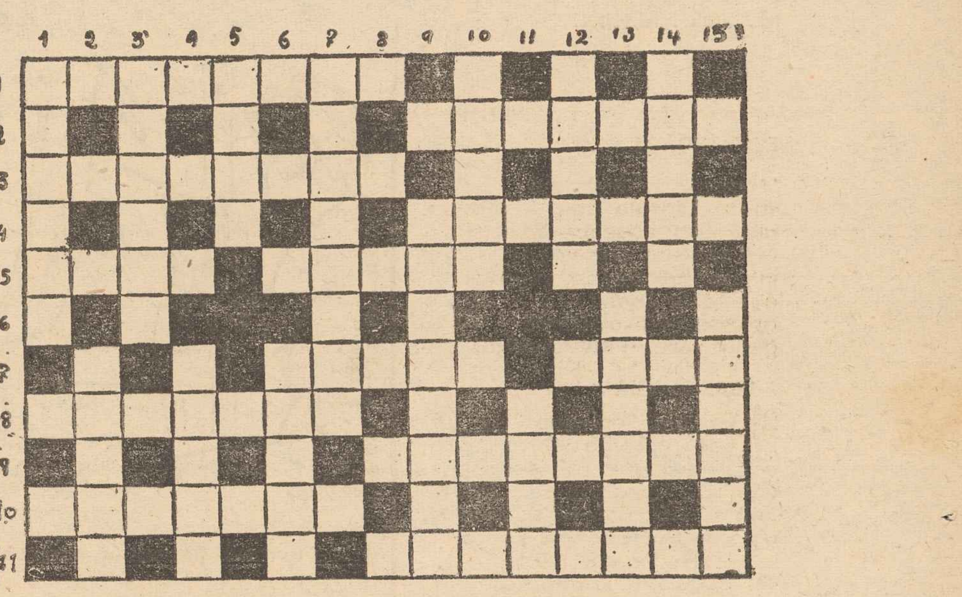

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Μὲ αὐτὸ πίνουμε.

2) Ἀρρώστεια ποὺ μᾶς κάνει ν' ἀλλάζουμε χρῶμα.

3) Συνοικία τῶν Ἀθηνῶν.

4) Ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου.

5) Ἀριθμός.— Συντροφιά.

7) Ἐπιθυμία.— Τοποθεσία τῆς Μακεδονίας ὅπου ἔγινε μεγάλη μάχη.

8) Ἔνοπλος δύναμις.

9) Χαρακτηριστικὸν πολλῶν συζύγων.

10) Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου.

11) Ἡ οἰκογενειακὴ προέλευσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Δυσάρεστος γεῦσις.

2) Τὰ ἔχουν τὰ πουλιά.

3) Ἐπίσημος ἑορτή.

4) Ὁ θάνατος.

5) Μάρκα αὐτοκινήτων.

6) Κατοικοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι.

7) Τοῦ σπιτιοῦ.

9) Καταργηθὲν σῶμα.

10) Τέρας ποὺ ἐτρομοκράτησε τὸν Ὀδυσσέα.

11) Ἱστορικὴ νῆσος.

12) Χώρα τῆς Ἀφρικῆς.

13) Κάνω.

14) Ἡ μία ἄκρη τῆς γῆς.

15) Ἀνησυχία.

Ἔχασε τὸ κεφάλι του

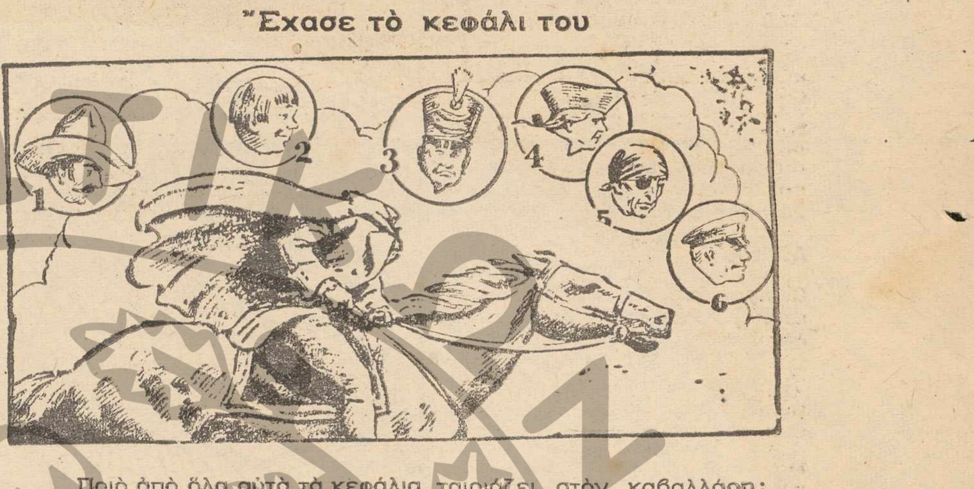

Ποιὸ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ κεφάλια ταιριάζει στὸν καβαλλάρη;

Αἱ λύσεις τοῦ προηγουμένου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 5ον

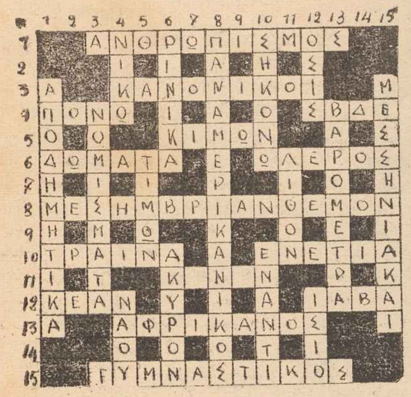

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 6ον

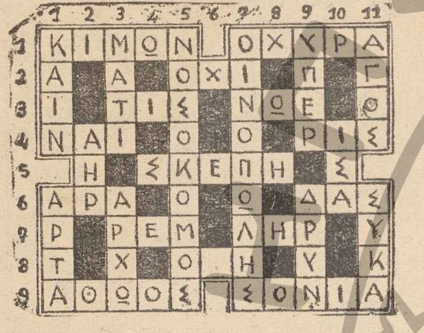

Μανικὴ εἰκών

Τὸ παιδάκι βρίσκεται ἀνάμεσα στὸ αὐτὶ καὶ στὰ μαλλιά της.

Τὸ ρολόϊ

Πρῶτα ἀπὸ ὅλα: Ὁ λεπτοδείκτης δὲν εἶνε στὴ θέσι του, ἀλλὰ καὶ ὁ ὡροδείκτης δὲν πάει πίσω.

Τὸ ἐκκρεμὲς ἀντὶ νὰ εἶνε πλάγια φαίνεται κάθετον.

Ἡ ἕκτη ὥρα εἶνε γραμμένη τετάρτη. Ἐπίσης ἡ ἑβδόμη καὶ ἡ ὀγδόη.

Μανικὸ γράμμα

Τὸ γράμμα Δ.
Δάρος — Δῶμα — Δέρμα
Δόλος — Δάσος —

Λογοπαίγνιον

π
Ἧττα

Ἀνεστραμμένη πυραμὶς

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ
ΣΚΟΡΔΟΝ
ΑΚΜΩΝ
ΜΗΝ
Σ

Στοιχειόγριφος

ΒΟΥΣ — ΟΥΣ

◆

Μία περίεργη περίπτωσις κληρονομίας.

Μία νέα Ἀμερικανὶς διακινδυνεύει νὰ χάσῃ μιὰ κληρονομία ἕξη ἑκατομμυρίων, γιὰ νὰ εἶνε πάρα πολὺ πιστὴ στὸν σύζυγό της.

Ἡ κληρονομία προέρχεται ἀπὸ ἕναν παπποῦ της καὶ θὰ ἐδίδετο στὴν ἐγγονὴ ὅταν αὐτὴ θὰ συμπλήρωνε τὰ τριάντα της χρόνια, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴν ἔχῃ ἐγκαταλείψει οὔτε μιὰ φορὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Ἡ νέα ὅμως αὐτὴ παντρεύθηκε ἕναν γραμματέα πρεσβείας, διωρισμένον στὴν Στοκχόλμη καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ νὰ χωρισθῇ οὔτε μιὰ στιγμή. Κι' ἑπομένως θὰ πρέπει νὰ ἀπαρνηθῇ τὰ χρήματα, ἀφοῦ οἱ ἐκτελεσταὶ δὲν θέλουν νὰ παραλείψουν ἢ νὰ παραβλέψουν ἔστω τὸν ὅρο αὐτὸν τῆς διαθήκης τοῦ πλουσίου παπποῦ.

ΗΘΕΛΕ ΡΩΤΗΜΑ

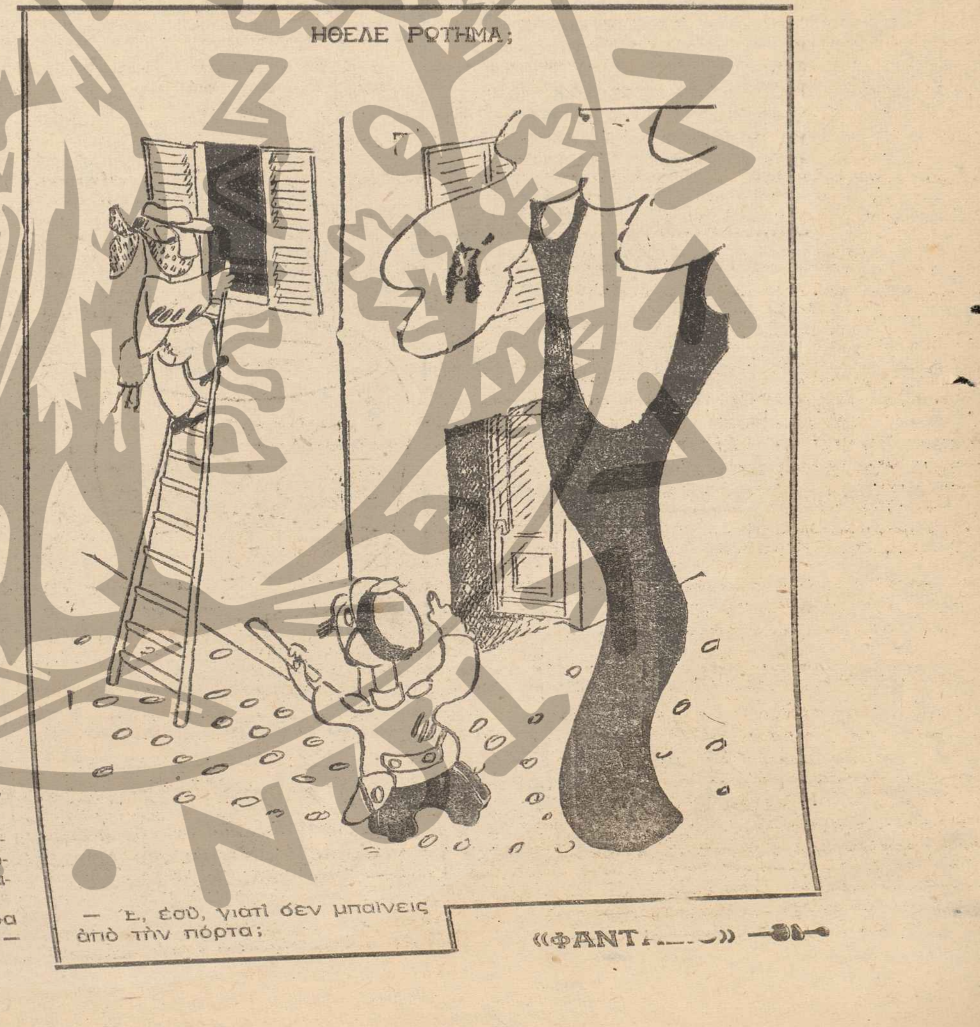

— Ε, ἐσύ, γιατὶ δὲν μπαίνεις ἀπὸ τὴν πόρτα;

Ὁ ἄνθρωπος ὀρχήστρα

Ἕνας Καναδὸς μουσικός, ὁ Ἔλμερ Τροῦτζεν, παίζει ταυτοχρόνως ἕντεκα διάφορα ὄργανα.

Ἐκτελεῖ διάφορα κομμάτια ὁλομόναχος κουνῶντας πόδια, χέρια, κεφάλι, καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσι στὸ κοινόν του ὅτι παίζει ὁλόκληρη ὀρχήστρα.

Ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα ὄργανα τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται εἶνε τὸ βιολὶ καὶ τὸ πιάνο.

Ξυράφι πέντε χιλιάδων ἐτῶν.

Κατὰ τὰς ἀνασκαφάς, οἱ ὁποῖες ἔγιναν τώρα τελευταῖα σὲ μιὰν ἀρχαία πόλι τῆς Μεσοποταμίας ἀνευρέθησαν λάμες ξυριστικές, οἱ ὁποῖες εἶνε οἱ πιὸ παληὲς ἀπὸ ὅσες εὑρέθησαν ἕως σήμερα.

Εἶνε λάμες καμωμένες ἀπὸ μιὰν εἰδικὴ πέτρα, δίχως λαβή, ἀλλὰ βαθουλωτὲς πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος γιὰ νὰ μποροῦν νὰ μπαίνουν τὰ δάχτυλα καὶ νὰ πιάνουν τὸ ξυράφι.

Μᾶς πληροφοροῦν μάλιστα ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους, ἀφοῦ ἐκαθάρισε ἕνα ἀπὸ τὰ ξυράφια αὐτά, κατώρθωσε νὰ ξυρισθῇ ὑπέροχα.

Οἱ νέοι πού γράφουν

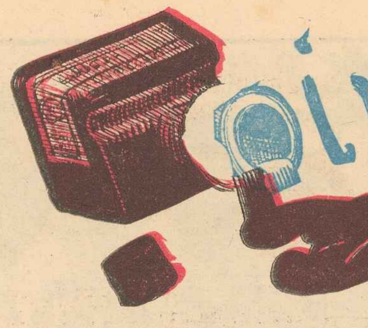

Ἄπιστε!

Ἡ ἀνάμνησίς σου Φοῖβε, σὰν ἱέρεια μέσ' στὸν ναὸ τῆς σκέψης μου ἀπόψε λειτουργεῖ!

Τὰ φιλιά σου καῖνε λαμπάδες μπρὸς στὸ ἄγαλμα πού ἔχει στήσει σὰν βωμό!

Κι' εἶνε τὸ ἄγαλμα ἡ μορφή σου, ἀγαπημένε μου!

Ὑπέρλαμπρο φῶς πλημμυρίζει, ἡ ματιά σου· καὶ θεῖοι ψαλμοὶ τὰ λόγια σου!

Λιβάνι καὶ μῦρα ἡ ἀναπνοή σου, κι' εὐλογία τὰ χάδια σου!

Ἀλλοίμονο! Ξάφνου προβάλλει ἡ προδοσία σου, Φοῖβε, κι' ἄπονα σκοτώνει τὴν ἀνάμνησι, χαλῶντας ἔτσι τὴ θεία μυσταγωγία τοῦ ναοῦ πού ἤθελα νὰ λειτουργῇ μόνο γιὰ σένα.

Κρῖμα! Ἡ ἱέρεια εἶνε τώρα πιὰ νεκρή, κι' ἔρημος μένει ὁ ναὸς τῆς σκέψης μου, ὦ ἄπιστε, σκληρὲ Φοῖβε!!

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ

Τὸ ἀθῶο ψέμα

Σὲ λύπησα καὶ λυπήθηκα!

Τὰ λόγια μου, ποὺ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ μὲ τί σκληρότητα καὶ κακία βγαίνανε ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἦτανε φαρμάκι!

Γλυκόπιοτο φαρμάκι!

Φαρμάκι ποὺ φαρμάκωνε τὴν καρδούλα σου τὴν τρυφερή!

Φαρμάκι, ποὺ γλύκαινε τὴν ψυχή μου, τὴν κακούργα ψυχή μου!

Ναί, ἀγαπημένη!

Δημιούργησα αὐτὸ τὸ ψέμα· αὐτὴ τὴν ἱστορία!

Γιατί;

Ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σου!

Ἂν μ' ἀγαπᾷς!

Ὁ ἀνόητος!

Κι' ὅμως· τὤξερα!

Ἔβλεπα τὴν ἀγάπη σου!

Μ' ἀγαποῦσες ὅσο κι' ἐγώ!

Ἀγαπιόμαστε!

Τότε· γιατὶ νὰ γίνῃ αὐτό;

Ἀγαπιώμαστε!

Τὸ ἴδιο κι' ἐγώ!

Παράξενο ὂν ὁ ἄνθρωπος· πολύπλοκο, ἀνεξιχνίαστο· τὸ ἴδιο ἢ περισσότερο ὁ ἐρωτευμένος!

Ἤθελα ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ πιστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σου!

Ὁ ἄπιστος!

Δημιούργησα τότε τὸ ψέμα! Τὸ ἀθῶο, ψεύτικο ψέμα ποὺ σὲ σκότωσε!

Μᾶς σκότωσε!

Ἐσένα μὲ τὰ λόγια μου· τὰ ψεύτικα· τόσο ποὺ σ' ἔκανε νὰ κλάψῃς!

Ἐμένα μὲ τὸν πόνο τὸ δικό σου· ποῦνε ἀντάμα καὶ δικός μου!

Κλάψαμε καὶ οἱ δυό!

Κλάψαμε γιὰ τὴν ἀγάπη μας!

Τὰ δάκρυά μας κυλῶντας σμίχτηκαν!

Ἀδελφωμένα· θερμὰ κι' αὐτὰ κι' ἀγαπημένα σφιχταγκαλιάστηκαν!

Μιὰ φλόγα ὅση ἡ ἀγάπη μας ξεπετάχτηκε, ποὺ μᾶς κύκλωσε· μᾶς ἔφερε τόσο κοντά, ὥστε νὰ νοιώσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον!

Τότε, μέσα ἀπὸ τὸ ψέμα τὸ ψεύτικο, τὸ ἀθῶο ξεπετάχτηκεν ἡ ἀλήθεια!

Ἡ μεγάλη ἀλήθεια!

Τότε μέσα ἀπὸ τὸ θανατερὸ ψέμα μας, ποὺ μᾶς σκότωσε, βγῆκεν ἡ ἀλήθεια, ποὺ μᾶς ἔκαμε νὰ ζήσουμε μιὰ καινούργια ζωή!

Νέα ζωή!

Χρυσῆ ζωή!

Σὰν τὰ μαλλάκια σου τὰ ὁλόχρυσα!

Τὸ μικρὸ καὶ ἀθῶο ψέμα μᾶς ἔφερε στὴν πραγματικότητα τῆς ἀθώας, μεγάλης καὶ ἁγνῆς ἀγάπης μας!

ΑΝΔΡΕΑΣ Σ. ΝΟΜΙΚΟΣ

Γιὰ Σένα

Ἡ μορφή σου ἡ τσιγγάνικη
γλυκοθώρητη, αἰθέρια,
ὀμορφιὲς ποὺ σκορπίζουνε
τῆς ψυχῆς σου τ' ἀστέρια.

Τὰ μαλλιά σου τὰ ἐβένινα
καὶ τὰ δυό σου κοράλλια
μακρυὰ μὲ ξανοίγουνε
σὲ οὐρανὶ ἀκρογιάλια.

Στὰ ὁλόμαυρα μάτια σου
ἡ ματιά σου ἡ θλιμμένη
σὲ νεράϊδινες θάλασσες
τὴν ψυχή μου πηγαίνει.

Καὶ σὲ βλέπουν σὰν ὅραμα
σὲ πανώρηα παλάτια
καὶ σὲ τόπους μυριάνθιστους
τῆς ψυχῆς μου τὰ μάτια.

Κι' ὁ καϋμός μου σοῦ τόνισε
τὸ τραγοῦδι ἐντός του...
«Σ' ἀγαπῶ» εἶν' τὰ λόγια του
«σ' ἀγαπῶ» κι' ὁ σκοπός του.

ΕΠΑΜ. ΦΑΡΑΝΤΟΣ

Μικρὰ—Μικρὰ

—Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἀνεμοστρόβιλους ὑπῆρξεν ἐκεῖνος ποὺ ἐσηκώθηκε εἰς ὕψος 6.000 μέτρων στὴν Τεχεράνη τῆς Περσίας.

—Ἡ Ἀμερικὴ παράγει δύο δισεκατομμύρια δωδεκάδες αὐγὰ τὸ χρόνο.

—Ὑπάρχουν μερικὰ εἴδη ἀετῶν τὰ ὁποῖα πετοῦν μὲ ταχύτητα 100 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

— Ἐγκαινίασαν στὸ Παρίσι τὸν «φωτεινὸ ἀστυφύλακα» τῆς τροχαίας κινήσεως. Ὁ ἀστυφύλαξ φέρει ἐπάνω στὸ καπέλλο του καὶ στὴν πλάτη ἀπὸ ἕνα φαναράκι ἠλεκτρικό. Ἔτσι ἀποφεύγονται τὴ νύχτα οἱ παρεξηγήσεις... μὲ τὰ τροχοφόρα.

—Ἕνας περιοδεύων πλασιὲ κατώρθωσε νὰ πουλήσῃ 500 ὀκάδες πούδρα, κοκκινάδι καὶ κραγιόνια γιὰ τὰ χείλη. Αὐτὰ ἐπουλήθησαν σ' ἕνα χωριὸ Ἐσκιμώων. Κατώρθωσε νὰ πείσῃ καὶ τοὺς ἄνδρας ἀκόμη νὰ βάφουν μάγουλα καὶ χείλη.

—Ναυτικοὶ φάροι γιὰ νὰ ὁδηγοῦνται τὰ καράβια ὑπῆρχαν ἤδη στὴν Αἴγυπτο, ὀκτακόσια χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

(Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ μᾶς στείλῃ τὴ γνώμη του σὲ μιὰ ἀπάντησι ἐκτεταμένη ἢ ἁπλῆ στὰ δυὸ ἐρωτήματα ποὺ ὑποβάλλουμε. Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιεύωνται ἔπειτα ἀπὸ δυὸ φύλλα μας μὲ τὴν ὀρθὴ λύσι).

4ον ΠΡΟΒΛΗΜΑ

(Ο ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝΟΣ ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Παρίσι, κατὰ μῆκος μιᾶς ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ, ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα ξύλινο σπιτάκι ἐγκαταλελειμμένο, ποὺ οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας ἐκείνης τοῦ ἔχουν δώσει τὸ ὄνομα τὸ «Ἀκατοίκητο σπίτι».

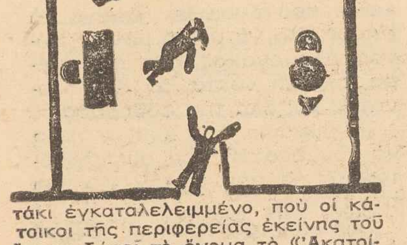

Ἐκεῖ μέσα πρὸ ἡμερῶν εὑρέθησαν δύο πτώματα.

Κατὰ τὶς 8 μ. μ. δύο ποδηλατισταὶ ἐσταμάτησαν μπροστὰ στὸ «Ἀκατοίκητο σπίτι», ἐπειδὴ ἐτρύπησε τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δύο τὸ λάστιχο τοῦ ποδηλάτου του. Κι' ἐνῷ ὁ ἕνας ἦτο ἀπησχολημένος μὲ τὸ διόρθωμα τοῦ λάστιχου, ὁ ἄλλος ἀνύποπτος ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἡ ὁποία ἄνοιξε δίχως καμμία δυσκολία. Τὸ τζάμι ἑνὸς τῶν παραθύρων ἦταν σπασμένο καὶ τὸ λιγοστὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἔπεφτε ἀρκετὰ μέσα σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο.

Ἀπὸ περιέργεια προχώρησε μέσα στὸ δωμάτιο, ἀλλὰ ξαφνικὰ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου. Κάτω στὸ πάτωμα εὑρίσκοντο δύο πτώματα, σὲ δύο μέτρων ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα κατέφθασαν ἐπὶ τόπου, ἕνας ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής, ὁ ἰατροδικαστὴς καὶ μερικοὶ ἀστυνομικοί.

Μέσα σὲ ὅλα τὰ ἄλλα δωμάτια, ἐκτὸς τοῦ δωματίου ποὺ εὑρίσκοντο τὰ δύο πτώματα, τὸ ὁποῖον ἀερίζετο καλὰ ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι, ὑπῆρχε μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ κλεισούρας.

Τὰ δύο πτώματα ἠρευνήθησαν καὶ ἐπιστοποιήθη ὅτι ὁ ἕνας ἦτο κάποιος Μπρόσκι (ἀπάνω του εὑρέθησαν ἕνα διαβατήριο καὶ μία ἐφημερὶς τοῦ ἰδίου ἐκείνου ἀπογεύματος), ὁ δὲ ἄλλος κάποιος Νίντερ, ἔμπορος.

Ἀπὸ μερικὰ ἔγγραφα ποὺ εὑρέθησαν ἐπάνω τους, ἡ ἀστυνομία ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ οἱ δύο ἦσαν κατάσκοποι.

Ὁ ἰατρὸς ἐγνωμοδότησεν ὅτι εἶχαν πεθάνει μεταξὺ τῆς 2ας μ. μ. καὶ 6ης μ. μ. τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας.

Ὁ Νίντερ εἶχε κτυπηθῆ ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὸ σβέρκο, ἐνῷ ὁ Μπρόσκι εἶχε ἕνα τραῦμα στὸ στῆθος.

Ὁ Μπρόσκι φαίνεται ὅτι εἶχε μετακινηθῆ μετὰ τὸ πέσιμο (ἔτσι τοὐλάχιστον ἔδειχναν τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος).

Κοντὰ σὲ κάθε πτῶμα ὑπῆρχε καὶ ἀπὸ ἕνα πιστόλι, μὲ ἕνα κάλυκα ἄδειο στὸ καθένα.

Τὸ σπασμένο τζάμι τοῦ παραθύρου βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ Νίντερ καὶ τὰ κομμάτια εἶχαν πέσει πάνω σὲ μιὰ λιμνούλα νερό, χυμένο πάνω στὸ πάτωμα, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Τὸ γυαλὶ ἀσφαλῶς θὰ εἶχε σπάσει ἀπὸ τὴ σφαῖρα, ἡ ὁποία ἐσκότωσε τὸν Νίντερ, σφαῖρα ἡ ὁποία, ἐξ ἄλλου, ἀνευρέθη ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἡ ἀστυνομία ἐπίσης ἐπληροφορήθη ὅτι εἶχε βρέξει στὴν περιφέρεια ἐκείνη ἀπὸ τῆς 3,3' μ. μ. μέχρι τῆς 3,53'.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς εἶχε τὴ γνώμη ὅτι ὁ ἕνας σκότωσε τὸν ἄλλο, σχεδὸν ταυτοχρόνως.

ΕΡΩΤΗΜΑ:

ΠΩΣ ΔΙΕΠΡΑΧΘΗ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ;

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΑΡ. 3

Καμμία ἄλλη ἐκδοχὴ οὔτε ἔνδειξις μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ παρὰ μόνον τῆς δηλητηριάσεως.

Πῶς λοιπόν, ἐνῷ ἦτο ξαπλωμένη καὶ διάβαζε, ἀπέθανε τόσον ἀπρόοπτα ἡ κυρία Λεβῆ;

Ἔχομε τὰ δεδομένα ὅτι ἡ κυρία Λεβῆ ἦταν πλουσία.

Ὅτι ἡ κυρία Λεβῆ εἶχε ἀνεψιό.

Ὅτι ὁ ἀνεψιὸς διαρκῶς τὴν ἐνωχλοῦσε καὶ τῆς γύρευε χρήματα.

Ὅτι ὁ ἀνεψιὸς ἐσπούδαζε ἰατρική.

Τὰ πράγματα καθαρίζουν μόνα τους.

Ἡ κυρία Λεβῆ, ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ εὑρέθη τὸ βιβλίο ποὺ ἔλαβε ταχυδρομικῶς, φαίνεται ὅτι πέθανε διαβάζοντας.

Τοῦ βιβλίου τὰ φύλλα ἦσαν κομμένα μέχρις ὡρισμένης σελίδος.

Ἐξ ὅλων αὐτῶν ἐξάγεται ὅτι ὁ ἀνεψιός, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε πάρα πολὺ καλὰ ἀπὸ χημεία καὶ χημικὰ δηλητηριώδη προϊόντα, θὰ ἔβαλε στὸ βιβλίο κάτι τὸ ἐντελῶς αἰθέριον, τὸ ὁποῖον ἀνεπνεύσθη ἀπὸ τὴν κυρία Λεβῆ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἄφησε τὰ ἴχνη του.

Κι' ἔτσι ἀπέθανε.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ Ρώμη τὴν Κυριακὴν 10 «Ἐλιξήριον τοῦ ἔρωτος», μελόδρ. τοῦ Ντονιζέτι. Τενόρος ὁ Τσίλι.

— Τὸ Παρίσι Τ.Τ.Τ. (μ.κ. 431,70—695 κ. χ.) τὴν Τρίτην 10.30 μεγάλην συναυλίαν μὲ ἔργα Ραμώ, Μπετόβεν, Βέμπερ, Ὄφφενμπαχ, Μπορoντίν, Ντεμπυσύ. Διευθ. ὀρχήστρας Μ. Ρόζενταλ.

— Τὴν Πέμπτην 10.30 ἡ Νίκαια (μ. κ. 253—1.185 κ. χ.) τὸν «Μεσσίαν» τοῦ Χαῖντελ ἀπὸ τὴν «σάλ-Γκαβώ». Σοπράνο Τουρμπὰ-Ραμπιέ, Ἄλτο δὶς Ἀλμονά, τενόρος Κατελά, μπάσος Ἐτσεβάρυ. Διευθ. Φελὶξ Ρωζέλ.

— Τὸ Σάββατον τὸ Παρίσι Τ.Τ.Τ. (μ. κ. 431,7—695 κ. χ.) ἀπὸ τὴν Σὰλ Γκαβὼ «Ἐσθὴρ ντὲ Καρπαντρά», δίπρακτος ὄπερα-μπούφα τοῦ Μιλὼ καὶ «Τὰ φτερὰ τοῦ συνταγματάρχου», μονόπρακτος ὄπερα-μπούφα τοῦ Σωγκέ.

— Τὴν Τρίτην τὸ Στρασβοῦργον (μ. κ. 349—859 κ. χ.) 10.15 Ἀπὸ τὴν Ὀπερα τῶν Παρισίων.

— Τὸ Παρίσι Τ.Τ.Τ. τὴν Κυριακὴν 8.30 ἐλαφρὰ μουσική. — 10.30 Βαριετέ. — Τὴν Τρίτην 8.30 Ἀρμενικὰ τραγούδια. — 8.45 μελῳδίες. — Τὴν Τετάρτην 10.10 δίσκοι κλασσικῆς μουσικῆς. — 11.30 Μουσικὴ δωματίου. — Τὴν Παρασκευὴν 11 Συναυλία ἔργων Σοῦμπερτ, Σοῦμαν, Ρ. Στράους, Βεμπέρ. Στὸ πιάνο ὁ Κορτώ.

— Τὸ Ραντιὸ Παρὶ (μ. κ. 1.648—182 κ.) τὴν Δευτέραν 10.30 «Οἱ ἑκατὸ παρθένες», ὀπερέττα τοῦ Λεκόκ. — 12.30 Ἀπὸ γαλλικὲς ὀπερέττες. — Τὴν Τετάρτην 10.30 «Ἡ βασίλισσα Φλαμέτ», δραματικὸ παραμύθι τοῦ Κατὺλ Μαντές, μουσικὴ Λεροῦ.

— Τὸ Στρασβοῦργον τὴν Κυριακὴν 10.40 ἔργα Μπετόβεν καὶ Μπράμς.

— Ἡ Λυὼν τὴν Δευτέραν 10.30 Μεγάλη συναυλία ἔργων Μπάχ, Γκλύκ, Φράνκ, Καζελό, Ντυπάρκ, Ραβέλ, Γκλίνκα. Τὴν Πέμπτην 10.30 «Περικὸλ» τοῦ Ὄφενμπαχ. — Τὴν Παρασκευὴν 10.30 Ἔργα Βάμπερ, Σωπέν, Φωρέ, Ρίμσκυ-Κορσακώφ.

— Ἡ Μασσαλία (μ. κ. 400,5—749 κ. χ.) καθ' ἑκάστην 12.45 Χορός.

— Ἡ Τουλούζη (μ. κ. 386,6—776 κ. χ.) τὴν Κυριακὴν 10.30 «Ἡ μικροπαντρεμένη» ὀπερέττα τοῦ Λεκόκ.

— Ἡ Νίκαια τὴν Τρίτην 11.23 «Ἡ Βιβαντιέρα» κωμ. ὄπερα τοῦ Γκοντάρ. — Τὸ Σάββατον 10.45 (Λοέγκριν» τοῦ Βάγνερ ἀπὸ τὸ Μπαϋρόϋτ.

— Ἡ Βιέννη (μ. κ. 506,8—592 κ. χ.) τὴν Δευτέραν 8.35 Μεγάλη συμφωνικὴ συναυλία Σοῦμπερτ καὶ Μπροῦκνερ. — 10.40 Χορός. — 11.20 Συνέχεια. — 12 Συνέχεια. — Τὴν Τρίτην 8.10 Τραγούδια. — 10.30 Ἔργα Γ. Στράους. — 12 Ἔργα Τσίρερ. — Τὴν Τετάρτην 9.05 Μεγάλη συναυλία, ἔργα Μπροῦκνερ, Σμίτ. — 11 καὶ 20 Χορός. — 12 Συνέχεια. — Τὴν Πέμπτην 8.25 Στρατιωτ. μουσική. — 9.40 Τραγοῦδι καὶ χορός. — 10.25 Εὔθυμη μουσικὴ μὲ τραγοῦδι. — 11 καὶ 20 Συνέχεια. — 12 Συνέχεια. — Τὴν Παρασκευὴν 8.25 Αὐστριακὴ λαϊκὴ μουσική. — 11.20 Χορός. — 12 Συνέχεια. — Τὸ Σάββατον 9.30 Συμφωνικὴ συναυλία ἔργα Μπράμς, Μπετόβεν, Βάγνερ, Λίστ. — 11.40 Β' Συμφωνία τοῦ Μάλερ. — Τὴν Κυριακὴν 8.40 Συναυλία ἔργων Βέμπερ, Μπετόβεν, Γκρίγκ, Λεχάρ, Μασκάνι. — 9.35 Φεστιβὰλ τοῦ Σαλτσμπούργκ. Ἔργα Μπάχ, Μπράμς, Μότσαρτ. — 10.45 Ἀπὸ ὄπερες. — 11.30 Συνέχεια. — 12 Συνέχεια.

— Ἡ Βουδαπέστη (549,5 μ. κ.) τὴν Κυριακὴν 10.10 Συναυλία ἔργων Μαγιάρ, Γκρίγκ, Τσαϊκόφσκυ, Λάννερ κ.τ.λ. — Τὴν Δευτέραν 8.35 Ἔργα Μουσόρσκυ, Τσαϊκόφσκυ, Τσάντορ. — 10 Τζάζ. — 12.05 Τσιγγάνοι. — Τὴν Τρίτην 10.35 Ἔργα Στράους, Μάγιερμπερ, Ρουμπινστάϊν κ.τ.λ. — 12 Τζάζ. — Τὴν Τετάρτην 9.50 Ἐνάτη συμφωνία τοῦ Μπετόβεν. — 11.10 Τσιγγάνοι. — Τὴν Πέμπτην 8 Χορός. — 12 Μουσικὴ δωματίου. — Τὴν Παρασκευὴν ἡ ὀρχήστρα τῆς Ὄπερας. Ἔργα Μπετόβεν, Μοτσάρτ, Παγκανίνι κ.τ.λ.

— Τὸ Βουκουρέστι (μ. κ. 1875—160 κ. χ.) τὴν Κυριακὴν 8 Τζὰζ τοῦ κ. Κορολόγου. — 9.50 Ἐλαφρὰ μουσικὴ τῆς ὀρχήστρας Δενδρινοῦ. — 9 καὶ 20 Συναυλία. — Τὴν Δευτέραν 10.25 (μ. κ. 164,5—823 κ. χ.) ρεσιτὰλ πιάνου Ἀλεξάνδρου Δημητριάδη. — Τὴν Τρίτην 9.45 Ρουμανικὰ τραγούδια. — 11.45 Ἐλαφρὰ μουσική. — Τὴν Τετάρτην 11.05 Ρουμανικὰ τραγούδια. — Τὴν Παρασκευὴν 9.30 «Ἀΐντα», μελόδρ. τοῦ Βέρντι ἀπὸ δίσκους. — Τὸ Σάββατον 10.15 Ἐλαφρὰ μουσική. — 11.45 Ὁμοίως.

—Ἡ Βαρσοβία (μ. κ. 1339) 10 «Ἐλιξήριον τοῦ ἔρωτος», μελόδραμα τοῦ Ντονιζέτι ἀπὸ τὴ Ρώμη. Τενόρος Τσίλι. — Τὴν Δευτέραν 9 Συντυλία. — 11 Ρεσιτὰλ πιάνου, ἔργα Μπετόβεν, Σοπέν, Φωρέ, Σμίτ.— Τὴν Τρίτην 8.15 Ρεσιτὰλ βιολίου, ἔργα Μπάχ, Παγκανίνι, Μπράμς, Ντβοράκ. 9 Ἐλαφρὰ μουσική.—Τὴν Τετάρτην 10 Πολωνέζες τοῦ Σωπέν. — Τὴν Πέμπτην 9.12 Ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ χορός. — Τὴν Παρασκευὴν 9 Ἀπὸ ὀπερέττες τοῦ Κάλμαν μὲ τραγοῦδι. — 11 «Τὸ ἡμέρωμα τῆς στρίγκλας», κωμῳδία τοῦ Σαίξπηρ μὲ μουσικὴ Τσίχλερ. — Τὸ Σάββατον 8 Συναυλία ἔργων Μπάχ, Χάϋδν, Μοτσάρτ, Βέμπερ, Λάννερ κ.τ.λ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Τὸ «Φαντάζιο» ἔχει ἀνοικτὲς τὶς στῆλες του σ' ὅλους τοὺς νέους ποὺ γράφουν. Δημοσιεύει κάθε τι ποὺ εἶνε καλὸ καὶ ἐνθαρρύνει τὰ καινούργια ταλέντα. Κάθε ἀποστολὴ ἔργου πρὸς κρίσιν πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως καὶ ἀπὸ 5δραχμον γραμματόσημον, ἄλλως δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἀπαντήσεις μας δίδονται κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἔργων.

Ἀρ. Ὀλύμπ. — Δὲν εἶνε δυστυχῶς δημοσιεύσιμα. Ὑστεροῦν ἰδίως τεχνικῶς.

Γιάν. Καρ. — Πειραιᾶ. — Ἔχετε ὡρισμένως κάποιο ταλέντο, ποὺ ὀφείλει ὅμως νὰ ἀνδρωθῇ μὲ πολλὴ μελέτη καὶ περισσότερη ἐξάσκησι. Ἡ ἰδέα τοῦ «Δὲν σὲ ζητῶ» καλούτσικη. Τὰ χαλνᾶ μόνο ἡ ἔλλειψις ρυθμικότητος καὶ μετρικῆς ἰσορροπίας. Ἐργασθῆτε ἂν θέλετε νὰ ἐπιτύχετε.

Στ. Ἀλεξανδρ. — Ἴσως νὰ παράπεσε πουθενὰ τὸ προηγούμενο καὶ δὲν ἔφτασε στὰ χέρια μας. Ὅσο γιὰ τὸ «Ἔφυγες», σᾶς ἐκφράζομε εἰλικρινῶς τὴ γνώμη ὅτι ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου λέει ἀρκετά. Ἔχομε ἀντιρρήσεις στὸ λεκτικὸ ποὺ μεταχειρίζεσθε. Ἀφῆστε πιὸ ἀδίαστη τὴν πέννα σας καὶ ἐκφράζεσθε φυσικὰ ὅπως μιλᾶτε. Τὸ ζήτημα τῆς δημοτικῆς δὲν εἶνε νὰ δημιουργήσωμε μιὰ νέα νεκρὴ γλῶσσα σὰν τὴν πάλαι ποτὲ «λογίαν». Θὰ περιμένωμε κάτι καινούργιο σας. Προσέξετε τοὺς ὅρους συνεργασίας ποὺ δημοσιεύομε μέσα στὸ τετράγωνο.

Τάκ. Μεσσήν. — Θεσσαλονίκην. — Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον σας. Μὲ χαρὰ μας θὰ δεχώμαστε κάθε τι καλὸ ποὺ θὰ μᾶς στείλετε. Ὅσο γιὰ τὴν θεατρικὴ ἀνταπόκρισι, δὲν τὴν βρίσκομε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσαν, δεδομένου ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος θίασος καὶ τὸ ἔργο ἐσχολιάσθηκαν ἐπανειλημμένως ὅταν πρό τινος ἦσαν στὰς Ἀθήνας.

Βασ. Παπακώστα ν. Ἰωάννινα. — Λυπούμεθα, ἀλλὰ ὅπως ἦταν γραμμένο, στάθηκε ἀδύνατον νὰ τὸ διαβάσωμε. Γράφετε ἄλλοτε ἀπὸ τὴ μιὰ μόνο πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ καὶ μὲ μελάνι.

Κ. Κριτσίνην. Ἑρμούπολιν.— Καταπιαστῆτε μὲ κάτι εὐκολώτερο ἀπὸ τὸ διήγημα. Ἐξασκηθῆτε τώρα στὴν ἀρχὴ μὲ τὶς λυρικὲς προζοῦλες, π. χ., ἢ μὲ στίχους.

Σταμ. Βαρβαρρ. Πειραιᾶ. — Ἐπροσέξαμε περισσότερο τοὺς στίχους. Χωλαίνουν ὅμως σὲ πολλὰ σημεῖα, ὅπως στὸν 3ο καὶ τὸν 8ο, ποὺ ξεφεύγει τὸ μέτρο ἀπὸ τὰ χέρια σας. Τὸ πεζὸ ἐπίσης χωὶς περιεχόμενο. Θὰ περιμένωμε κατι νέο σας πιὸ καλοδουλεμένο.

Π. Βαργεμ. Δράμαν. — Ἐλήφθησαν καὶ παρεδόθησαν στὴν ἐπιτροπὴν πρὸς κρίσιν.

Ναπ. Γαβρίλην. Θεσσαλονίκην. — Ἐλήφθη ἡ λύσις σας διὰ τὸ ἀστυνομικὸ πρόβλημα. Συγχαρητήρια.

Σάκην Σούλαν. Θεσσαλονίκην. — Βεβαίως καὶ ἡ τεχνική τους εἶνε ἀρκετὰ πρωτότυπη. Ὑστεροῦν ὅμως ὡς πρὸς τὴν ἔμπνευσιν. Στεῖλτε μας καὶ τὰ ἄλλα, μήπως εἶνε καλύτερα.

Χάρην Αὐγερινόν. — Εὐχαρίστως νἄρθῆτε κανένα ἀπόγευμα ἀπὸ τὰ γραφεῖα μὲ νεώτερα γραπτά σας καὶ κουβεντιάσωμε.

Ν. Καζ. — Ὁ «Ἀφορισμός» σας φρικτὰ μακάβριος. Γιατί; Δὲν ἔχετε κάτι πιὸ εὐχάριστο νὰ μᾶς στείλετε;

Τάκ. Παπαναγ. — Τὸ ἕνα τολμηρὸ — ἔχει ἐν τούτοις προτερήματα, ποὺ δὲν τὰ παραβλέπομε. Τὸ σατυρικὸ τὰ χαλάει στὸ φινάλε του. Πῶς ἔτσι;

Ἐμμ. Σοφιανόν. — Κάπου τὸ ἔχομε διαβάσει. Στεῖλτε μας τίποτε ἄλλο.

Τάσ. Περτέσην. — Μὴ βιάζεστε νὰ δημοσιεύσετε. Διαβάστε ἀκόμη ἀρκετά, ἂν θέλετε νὰ καταφέρετε κάτι καλό.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ἐμπορορραφεῖον

Παναγιώτου Κοκκινίδη

Περικλέους 37

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 7ον

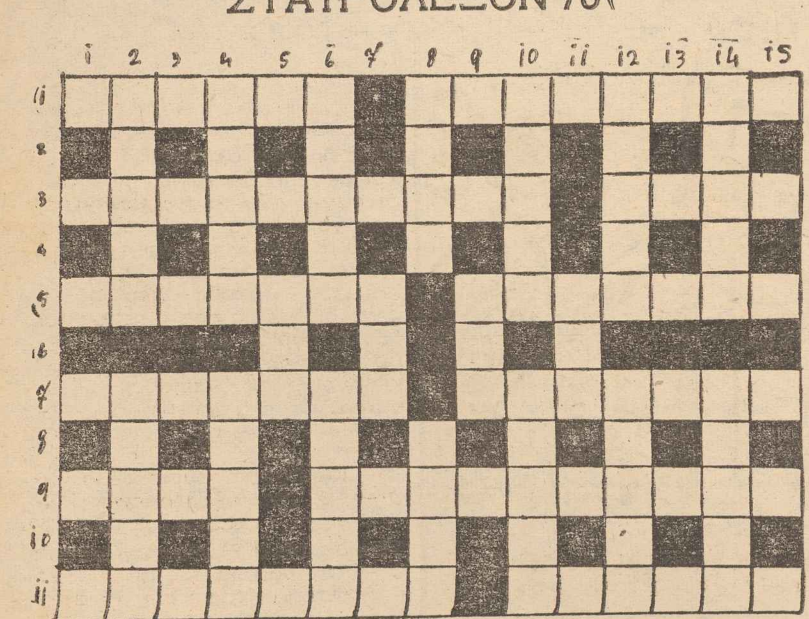

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Πολικὸν τετράποδον.— Ἠθικαὶ διακρίσεις εἰς ἐρχομένους πρώτους μεταξὺ πολλῶν εἰς ὡρισμένην ἐπίδοσιν (ἡ ἑλληνικὴ ἔκφρασις τῶν ρεκόρ).

3) Ὄνομα ἀρχαίου φιλοσόφου, ἀστρονόμου καὶ μηχανικοῦ.— Τὸ ἐπίθετον πρωθυπουργοῦ φίλης δυνάμεως.

5) Ἐκεῖ ποὺ φυτεύονται τὰ ἄνθη στοὺς κήπους (αἰτ. πληθ.). —Ἀρχαῖον ὄνομα.

7) Ποταμὸς Ἀττικῆς.—Μία πρᾶξις γινομένη χωρὶς ὑπολογισμόν, ἔχει ἔκβασιν... (μὴ σίγουρη).

9) Ἐπίρρημα τροπικὸν (σημαίνει στέρησιν).— Μαθητὴς ἀρχαίου φιλοσόφου.

11) Μία πόλις κειμένη στὴν Ἀσίαν, εἶνε φυσικά...— Δημιουργοῦνται συχνὰ μεταξὺ ἀνδρογύνων.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

2) Γάλλος διηγηματογράφος ἀλλὰ καὶ ἀκριβὸ γουναρικό.—Ὁ καλοκαιρινὸς ἐπενδύτης γιὰ νὰ μὴ ζεσταίνῃ πρέπει νὰ εἶνε...

4) Κατηγορία ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν κοινὰ συμφέροντα (κοινωνικὴ διαίρεσις).— Κόλπος Κρητικός.

5) Δηλητήριο (ἀρχ.).

6) Γυναῖκα τῆς Σάμου.— Ἰάπων σύγχρονος ναύαρχος.

7) Κτητικὴ ἀντωνυμία.

8) Εὐλογῶ, ὑμνῶ.— Λουρίδα γῆς ποὺ γειτονεύει μὲ τὴν θάλασσαν.

9) Πρόθεσις.

10) Ἀργοναύτης.— Ὁ κινηματογράφος πρὶν ἐξελιχθῇ εἰς ὁμιλοῦντα.

11) Τὸ ἥμισυ ὀνομασίας ἐντόμου ἐξωτικῶν μερῶν, ποὺ προκαλεῖ τὸν κίτρινον πυρετόν.

12) Τὴν φοροῦν οἱ Πάπαι.— Ὅταν χαλάσῃ κάτι ἢ ὑποστῇ φθοράν.

14) Κάτι ποὺ μπορεῖ, εἶνε... (ἀρχ. σημαίνει ἀρκετό).— Ἑλληνικὴ τοπωνυμία.

Ἴσα ἀθροίσματα

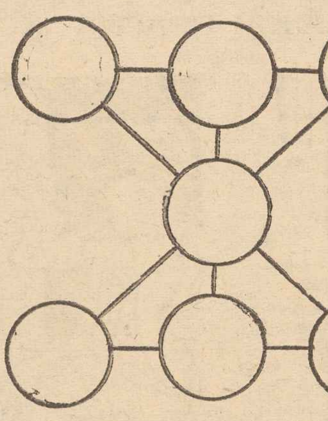

Τοποθετήσατε τοὺς ἀριθμοὺς 1—7 ἐντὸς τῶν κύκλων, οὕτως ὥστε τὸ ἄθροισμα αὐτῶν ὁριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθέτως νὰ εἶνε τὸ ἴδιο παντοῦ.

Μανικὴ εἰκών

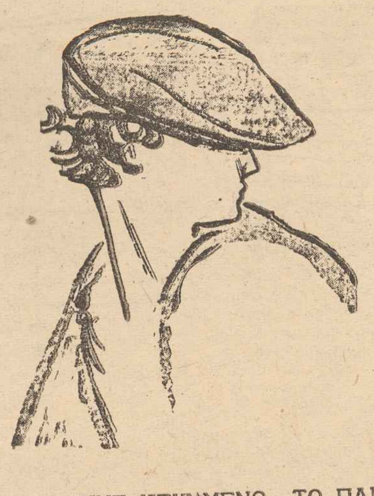

ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΚΡΥΜΜΕΝΟ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΤΗΣ;

Τονόγριφος

Τὸν τόνον ἂν ὁ λύτης
μετακινήσῃ μόλις
Βασίλισσα ποὺ ξέρει
θὰ γίνῃ ἀμέσως πόλις

Ἀναγραμματισμὸς

Τῆς φύσεως στοιχεῖον
ἀναγραμματίζω
καὶ μιὰ θεὰ ἀρχαία
οὕτω σχηματίζω.

Αἴνιγμα

Ἀπὸ πράσινο μαῦρο,
ἀπὸ μαῦρο κόκκινο,
ἀπὸ κόκκινο ἄσπρο.
Τί εἶνε;

Φωνηεντόλιπον

χ — δρμνι — τ —
βρχ — δν — τ — φδτ

Ἀπροσδόκητον

Ποῖος διαψεύδει τὴν παροιμίαν: «Ὅποιος ἔχει μαχαίρι τρώει πεπόνι;»

Λεξίγριφος

Μίαν πρόθεσιν ἑνώνει
μ' ὁποιοδήποτε ποτάμι.
Ἐν παχύδερμον ὁ λύτης
εὐκολώτατα θὰ κάμῃ.

Λεξιθηρία

Νὰ εὑρεθοῦν τέσσαρες λέξεις σημαίνουσαι περίπου τὸ ἴδιο πρᾶγμα — ὑγρὰν ἔκτασιν — ἔχουσαι ὅλαι 7 γράμματα καὶ τὸ μεσαῖον κοινόν.

Μανικὸ γράμμα

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Νότος — δάσος — βάρος
ἀδάμας — νέος.

Μεσοστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν εἶδος πνευματικῆς ἀσκήσεως:

Νῆσος — νὺξ — ὑγεία — διάφορα
ἀνατολὴ — ἐκεῖνος — ἐμπρὸς —
ἰσχνὸς — ἄλλος — δύσις.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 8ον

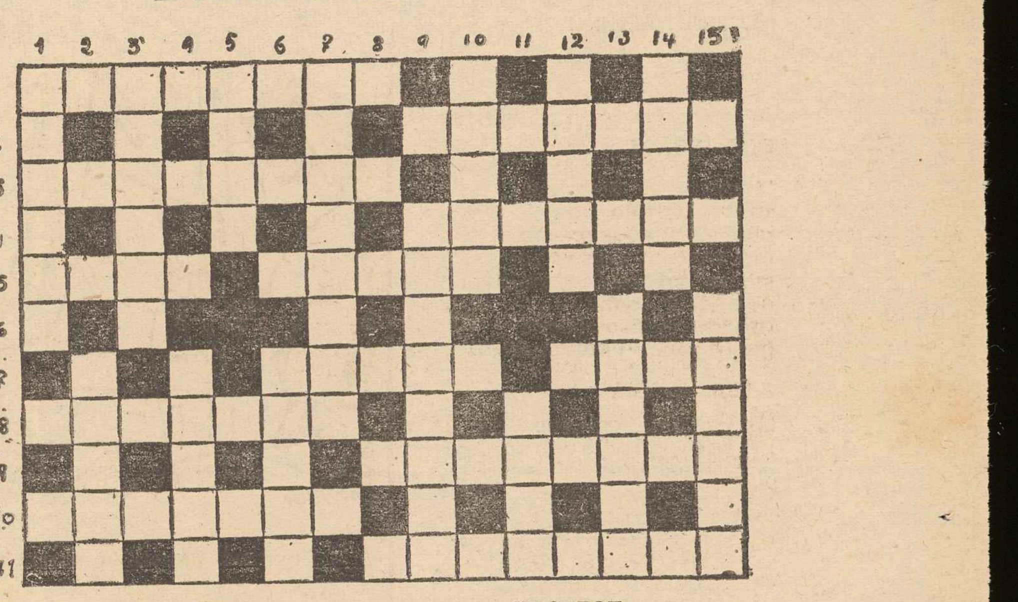

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Μὲ αὐτὸ πίνουμε.

2) Ἀρρώστεια ποὺ μᾶς κάνει ν' ἀλλάζουμε χρῶμα.

3) Συνοικία τῶν Ἀθηνῶν.

4) Ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου.

5) Ἀριθμός.— Συντροφιά.

7) Ἐπιθυμία.— Τοποθεσία τῆς Μακεδονίας ὅπου ἔγινε μεγάλη μάχη.

8) Ἔνοπλος δύναμις.

9) Χαρακτηριστικὸν πολλῶν συζύγων.

10) Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου.

11) Ἡ οἰκογενειακὴ προέλευσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Δυσάρεστος γεῦσις.

2) Τὰ ἔχουν τὰ πουλιά.

3) Ἐπίσημος ἑορτή.

4) Ὁ θάνατος.

5) Μάρκα αὐτοκινήτων.

6) Κατοικοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι.

7) Τοῦ σπιτιοῦ.

9) Καταργηθὲν σῶμα.

10) Τέρας ποὺ ἐτρομοκράτησε τὸν Ὀδυσσέα.

11) Ἱστορικὴ νῆσος.

12) Χώρα τῆς Ἀφρικῆς.

13) Κάνω.

14) Ἡ μία ἄκρη τῆς γῆς.

15) Ἀνησυχία.

Ἔχασε τὸ κεφάλι του

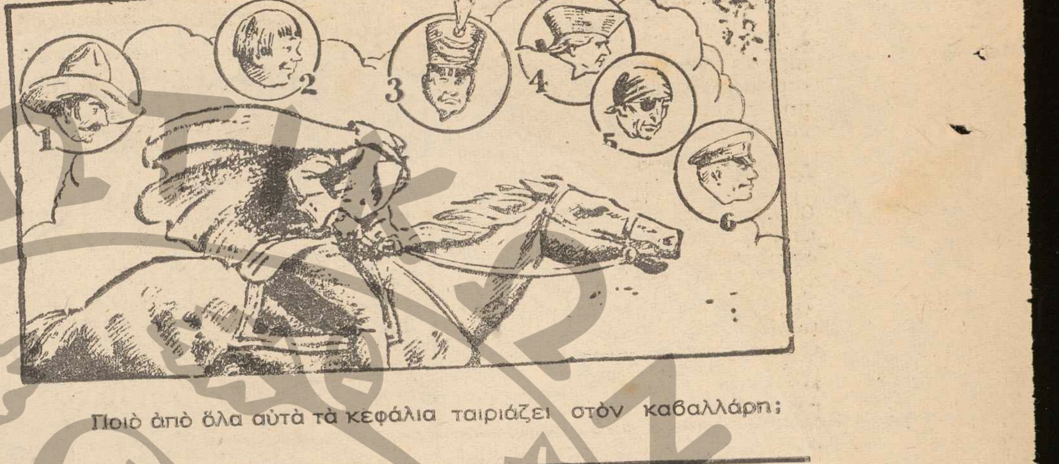

Ποιὸ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ κεφάλια ταιριάζει στὸν καβαλλάρη;

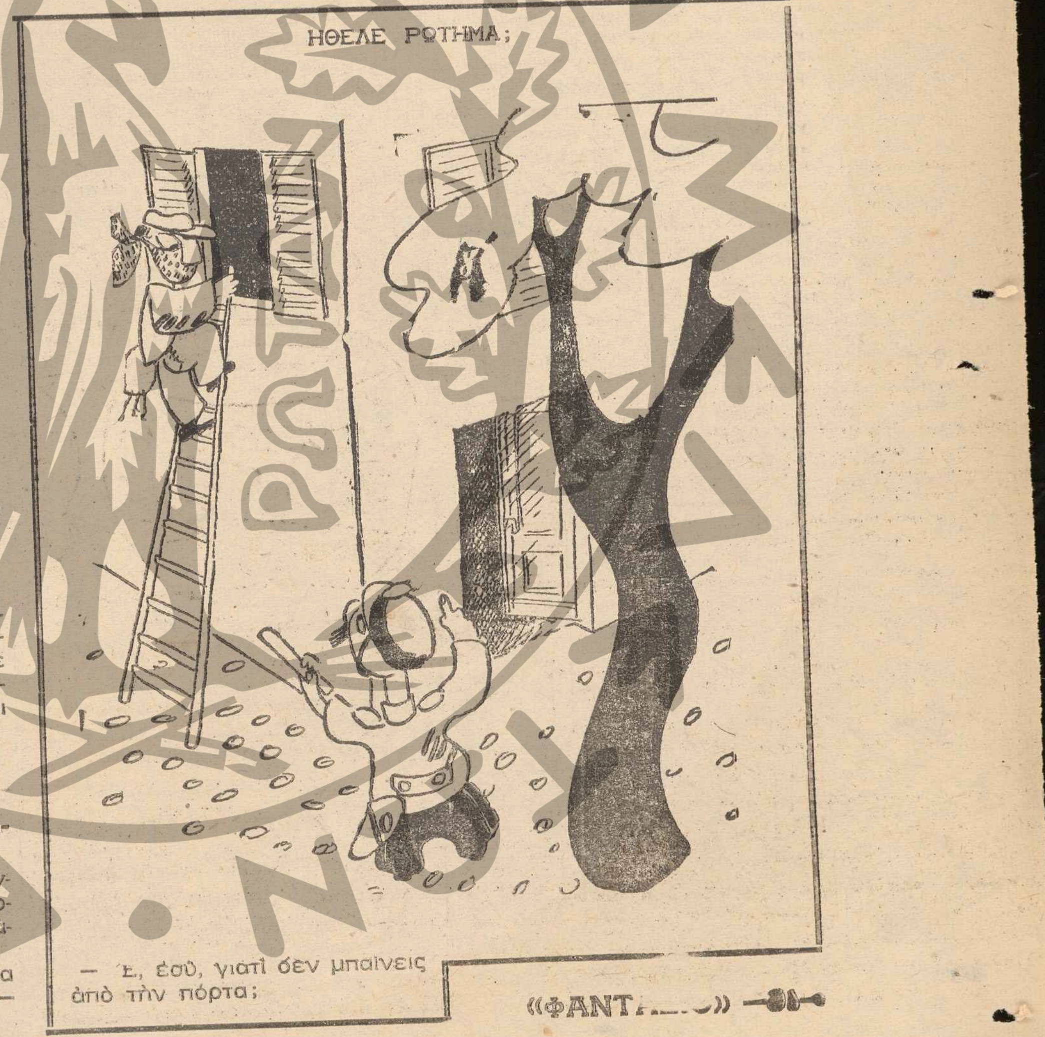

— Ἐ, ἐσύ, γιατὶ δεν μπαίνεις ἀπὸ τὴν πόρτα;

Αἱ λύσεις τοῦ προηγουμένου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 5ον

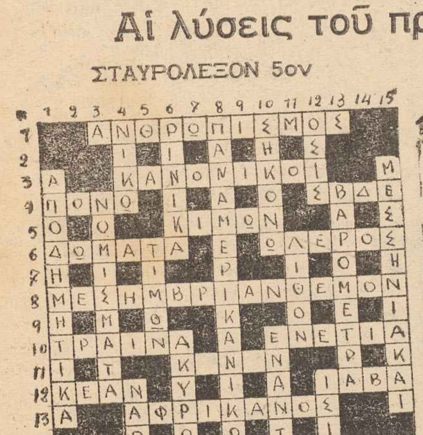

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 6ον

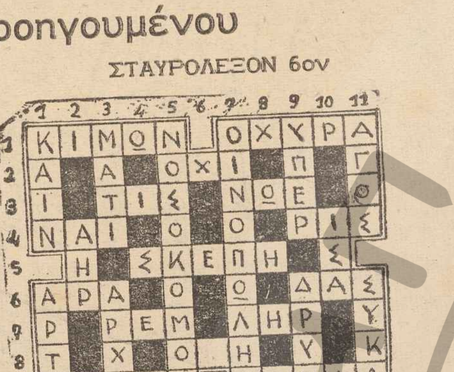

Μανικὴ εἰκών

Τὸ παιδάκι βρίσκεται ἀνάμεσα στὸ αὐτὶ καὶ στὰ μαλλιά της.

Τὸ ρολόϊ

Πρῶτα ἀπὸ ὅλα: Ὁ λεπτοδείκτης δὲν εἶνε στὴ θέσι του, ἀλλὰ καὶ ὁ ὡροδείκτης δὲν πάει πίσω.

Τὸ ἐκκρεμὲς ἀντὶ νὰ εἶνε πλάγια φαίνεται κάθετον.

Ἡ ἕκτη ὥρα εἶνε γραμμένη τετάρτη. Ἐπίσης ἡ ἑβδόμη καὶ ἡ ὀγδόη.

Μανικὸ γράμμα

Τὸ γράμμα Δ.
Δάρος — Δῶμα — Δέρμα
Δόλος — Δάσος —

Λογοπαίγνιον

π
Ἧττα

Ἀνεστραμμένη πυραμὶς

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ
ΣΚΟΡΔΟΝ
ΑΚΜΩΝ
ΜΗΝ
Σ

Στοιχειόγριφος

ΒΟΥΣ — ΟΥΣ

◆

Μία περίεργη περίπτωσις κληρονομίας.

Μία νέα Ἀμερικανὶς διακινδυνεύει νὰ χάσῃ μιὰ κληρονομία ἕξη ἑκατομμυρίων, γιὰ νὰ εἶνε πάρα πολὺ πιστὴ στὸν σύζυγό της.

Ἡ κληρονομία προέρχεται ἀπὸ ἕναν παπποῦ της καὶ θὰ ἐδίδετο στὴν ἐγγονὴ ὅταν αὐτὴ θὰ συμπλήρωνε τὰ τριάντα της χρόνια, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴν ἔχῃ ἐγκαταλείψει οὔτε μιὰ φορὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Ἡ νέα ὅμως αὐτὴ παντρεύθηκε ἕναν γραμματέα πρεσβείας, διωρισμένον στὴν Στοκχόλμη καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ νὰ χωρισθῇ οὔτε μιὰ στιγμή. Κι' ἑπομένως θὰ πρέπει νὰ ἀπαρνηθῇ τὰ χρήματα, ἀφοῦ οἱ ἐκτελεσταὶ δὲν θέλουν νὰ παραλείψουν ἢ νὰ παραβλέψουν ἔστω τὸν ὅρο αὐτὸν τῆς διαθήκης τοῦ πλουσίου παπποῦ.

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΡΚΟΝΙ

ΡΑΔΙΟ - ΦΑΝΤΑΖΙΟ

ΒΟΡ. ΠΟΛΟΣ

Ἀντικυκλὼν ἐνέσκηψ
τὴν τελευταία ὥρα
ποὺ κατ' εὐθεῖαν ἔρχεται
ἀπ' τὴ δική σας χώρα
κι' ὡς μάθαμε, τὸ γεγονὸς
ὀφείλεται λιγάκι
στὸ ὅτι ἐκεῖ ἀνέβηκε
ρεβὺ τοῦ... Γιαννουκάκη!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Μὲ καινούργιες τριφωνίες
μὲ ρεζὺ καὶ νέα φόντα
σᾶς γυρίζουμε ταινίες
σὰν τὸν «Δόκτορα τό... Νώντα».
Δυὸ ταινίες ποὺ θὰ κάνουν
σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη κρότο
μὲ ὑπόθεσιν καὶ τίτλον:
«...Τὴ λεκάνη, καμαρότο»!

ΑΜΕΡΙΚΗ

Κάθε μέρα ἑκατοντάδες
ἀπ' τὸν καύσωνα πεθαίνουν
κι' οἱ ἀνήλικοι... ψημένοι
εἰς τὴν κόλασι πηγαίνουν.
Καὶ ἂν κάνῃ πὼς ἡ ζέστη,
τοὺς βαθμούς της ἐλαττώνει
ὅλοι ἐν γένει οἱ νεκροθάφτες
τὸ φυσᾶν καὶ δέν... κρυώνει!

ΜΕΞΙΚΟ

Εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Σίτο
οἱ κρατούμενοι ἐν τάχει
πῆραν ξύλα καὶ ντουφέκια
καὶ γι' ἀστεῖο κάναν μάχη.
Στὴν ὁποίαν πῆραν μέρος
καὶ καμπόσες Μεξικᾶνες
ποὺ μὲ λύσσα πολεμοῦσαν
μὲ ντουφέκια... μ' ἔξη κάννες!

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ἀσθενοῦν πολλοὶ ἀστέρες
κι' ὅλοι πάσχουνε ἐκ γρίππης
γιατὶ ὡς διεπιστώθη
δυστυχῶς καὶ μετὰ λύπης
εἶχαν δώσει συνεντεύξεις
σὲ Ρωμηὸν εὐθυμογράφον
ποὺ ἐβάλθηκε μὲ πνεῦμα
νὰ τοὺς στείλῃ εἰς τὸν τάφον!

ΑΘΗΝΑΙ

Οἱ κερκίδες τοῦ Σταδίου
ἑτοιμάζονται ἐπειγόντως
ἀφοῦ πρόκειται σὲ λίγο
νὰ παλαίψῃ ὁ Τζὶμ Λόντος.
Ἡ ὁποία πάλη θἆνε
παραγόντων εἰδικῶν
ἕνα τετριμμένο... κόλπο
πλήν... ἀεροπλανικόν!

ΓΛΥΦΑΔΑ

Κολυμπᾶνε νύχτα - μέρα
Ἀθηναῖοι τάξεως πάσης
καὶ τοῦ κολυμπιοῦ τό... κῦμα
δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κοπάσῃς.
Βλέπεις σώματα στὴν ἄμμο
γυμνωμένα συνανθρώπων
καὶ νομίζεις πὼς ἀνήκεις
στὴ φυλὴ τῶν... Αἰθιόπων!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΜΟΝΟ ΔΥΟ ΜΕΤΡΑ;

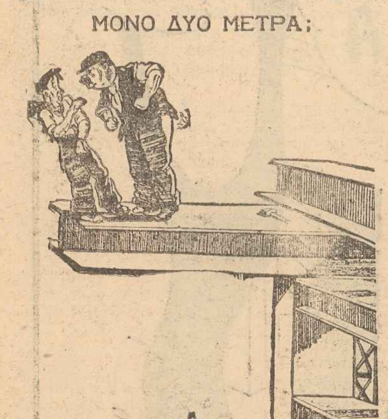

— Θὰ σοῦ κάτσω μιὰ γροθιά, νὰ πᾶς δύο μέτρα πίσω.
— Ἀδύνατον!

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

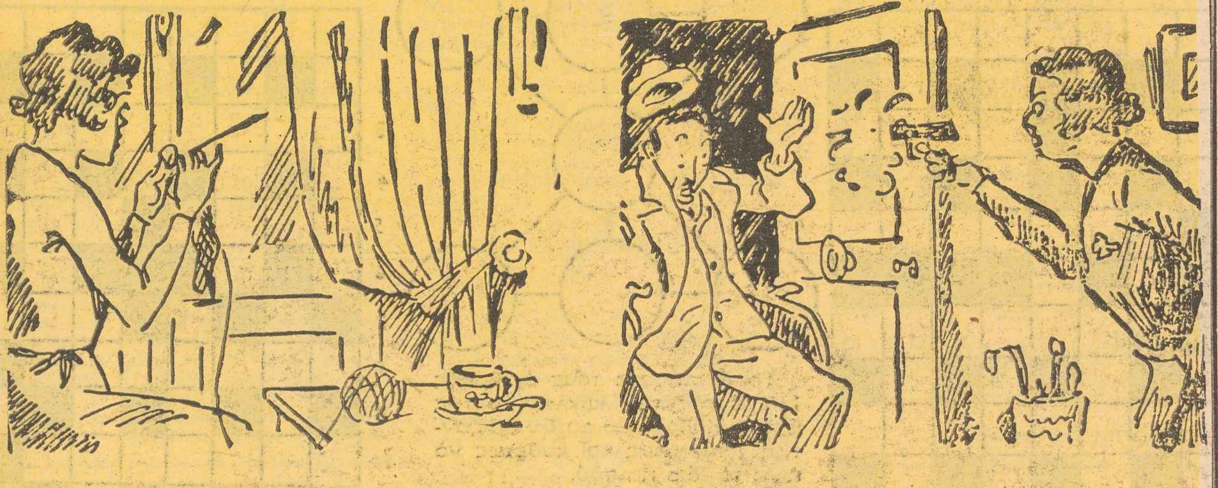

Γιατὶ νὰ φανταζώμαστε τὴ γυναῖκα ἔτσι... καὶ νὰ μὴν τὴν φανταζώμασε ἔτσι!

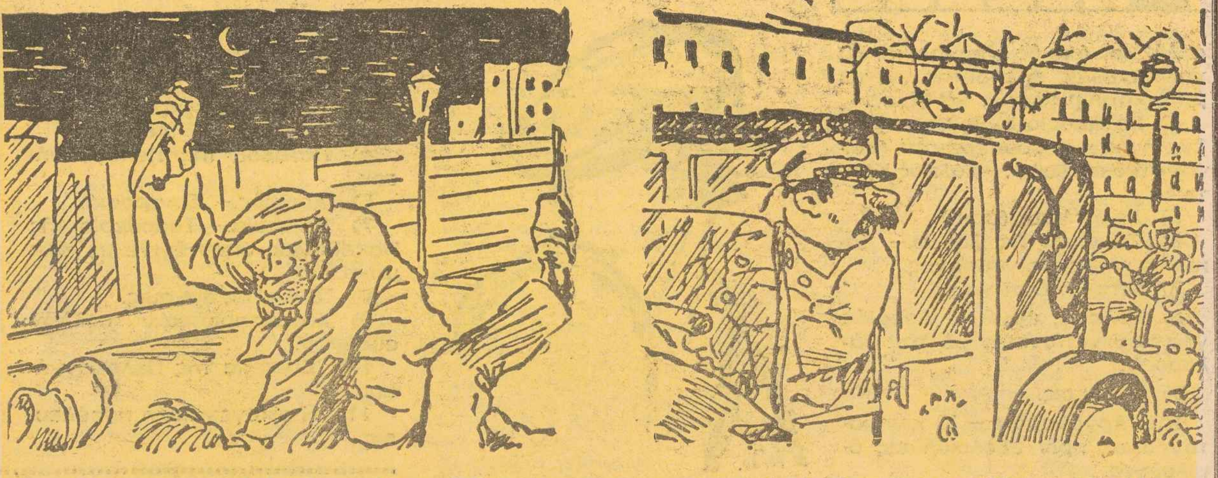

Γιατὶ νὰ φανταζώμαστε τὸ φονιὰ ἔτσι... καὶ νὰ μὴν τὸν φαναζώμαστε ἔτσι!

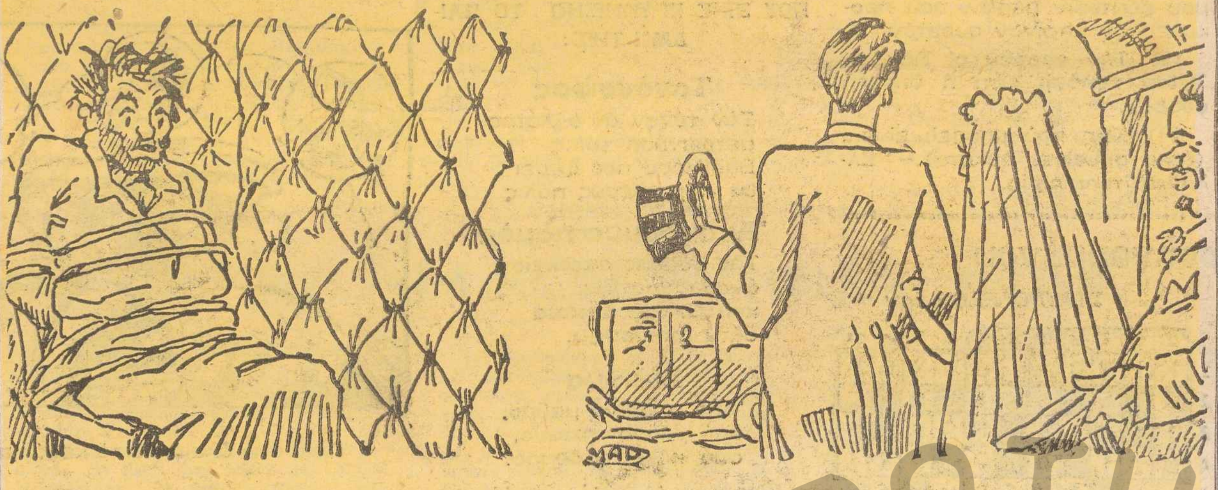

Γιατί νὰ φανταζώμαστε τὸ ἔτσι... καὶ νὰ μὴν τὸν φανταζώμαστε ἔτσι!

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑ...ΨΑΡΙ

Ἐπὶ τέλους... ἀποφάσισες, ἀγαπητή μου, ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε τὸ ἀπόγευμα περίπατο;

◆◆◆

ΜΟΝΑΧΑ ΓΙ' ΑΥΤΟ

— Γιατὶ σὲ διώξανε, Περσεφόνη, ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ δούλευες;

— Γιατὶ ἔσπασα ἕνα πιάτο.

— Μονάχα γι' αὐτό;

— Ναί... καὶ γιατὶ γδάρθηκε τὸ κεφάλι τῆς κυρᾶς ἀπὸ τὸ πιάτο.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Σ' ἕνα μεγάλο ἑστιατόριο μπῆκε κάποιος νὰ φάῃ.

Τὸ γκαρσόνι ὑποκλίνεται καὶ ρωτᾶ:

— Ὁ κύριος εἶνε μόνος;

Ὁ πελάτης γυρίζει τὸ κεφάλι, κυττάζει τὴν ἄδεια αἴθουσα καὶ ἀπαντᾶ:

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῇς, τὸ βλέπω...

◆◆◆

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

— Ἔχω τὸ μπαστοῦνι μου... ἔχω τὸ καπέλλο μου... ἀλλὰ δὲν θυμᾶμαι ἂν φεύγω ἢ ἂν ἐπιστρέφω στὸ σπίτι.

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ

—... Ὄχι... σταματῆστε! σβύστε τὸ παλιάνθρωπος, κλέφτης, ἀπατεών...

— Καὶ τί νὰ γράψω, κύριε;

— Γράψτε ἁπλούστατα: «Ἀγαπητὲ συνάδελφε»!...

◆◆◆

ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΕΛΕΙΑΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

— Μὰ τί νέο σύστημα μεταχειρίστηκε ὁ γιατρὸς γιὰ νὰ σὲ κάνῃ ἀμέσως καλά;

— Μοῦ ζήτησε ἕνα πεντακοσάρικο.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΑΤΥΡΑ

ΔΡΟΜΟ... ΚΑΙΤΕΙΟΝ

Εἶνε βάσανο ἀλήθεια
καὶ μεγάλη δυστυχία
οἱ φωνὲς τῶν πλανοδίων
ποὺ γυρίζουνε στοὺς δρόμους.
Δὲ σ' ἀφήνουν μιὰ στιγμούλα
γιὰ νὰ βρῇς τὴν ἡσυχία.
Καὶ ἰδοὺ τί ἀκοῦς —περίπου—
στὰς διαλέξεις τὰς συντόμους.
Ἕνας κύριος συναντᾶται
μὲ κυρίαν... εὔτραφῆ
κι' ἡ συζήτησις ἀρχίζει
γιὰ νὰ πάρῃ ἄλλη μορφή.

◆◆◆

Η — Καλημέρα, κύριε Μίμη.
Ο — Ὤ! Μπὸν ζοὺρ, μαντὰμ Ἑλένη... Εἶσθε...
Τὸ γκαρσόνι: — Μία παγωμένη!!
Ο — Τὰ κορίτσια σας τί κάνουν;
Στὸ Γυμνάσιο πᾶν τὰ δύο;
Η — Ὄχι, ἡ Νότα πάει στ' Ὠδεῖο,
καὶ μαθαίνει πιάνο κι' «ἄρια»...
Ἐκεῖ, ξέρετε, πηγαίνουν... ὅλο...
Ψαρᾶς: — Ψάρια! Φρέσκα ψάρια!!
Η — Εἶχε κιόλας κι' ἐξετάσεις.
Κι' ὅταν εἶπε δυὸ «σονᾶτες»
ἐνθουσιάστηκε ὁ κόσμος
καὶ τῆς πέταξε...
Ὁ μανάβης: — Ντομάτες!!
Ο — Τὰ παιδιά, στὶς ἐξετάσεις,
πῶς τὰ πήγανε, ἀλήθεια;
Η — Δὲν μοῦ εἶπαν. Ἀλλὰ θἆνε...
Ὁ Μανάβης: — Κολοκύθια! Κολοκύθια!
Η — Μελετοῦσαν νύχτα-μέρα
δίχως μπάτσους καὶ μαγκοῦρες.
Ο — Τί βαθμοὺς λέτε νὰ πάρουν;
Η — Ἴσως πάρουνε...
Ὁ ψωμᾶς: — Κουλοῦρες!!!
Ο — Τί ὡραῖο τ' ἄρωμά σας!
Η — Ἔχω βάλει μιὰ ρανίδα
καὶ μυρίζει...
Ὁ ψαρᾶς: — Παλαμίδα!!!
Ο — Μὰ κι' αὐτὸ τὸ φόρεμά σας,
μοῦ ἐθάμπωσε τὸ φῶς μου!
Η — Εἶνε ἀκριβὸ μετάξι.
Μ' ἂν τὸ μάθῃ ὁ ἀδερφός μου...
Ο — Ὁ ἀδερφός σας;
Η — Δὲν τὸ ξέρει.
Ο — Κι' ἂν τὸ δῇ;
Ὁ καρπουζᾶς: — Μὲ τὸ μαχαίρι!
Ο — Κι' ὁ γιατρός σας τί σᾶς εἶπε;
Η — Μὲ φοβίζει ὁ κουτομόγιας...
Ο — Εἶσθε ἀσθενής, μοῦ εἶπαν.
Η — Ναί!
Ο — Σᾶς ἄφησε ὁ...
(Περνᾷ ὁ Μπόγιας)

ΜΟΥΛ—ΠΟΥΛ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

— Καὶ τώρα, κυρὰ καμηλοπάρδαλι, ζύγωσε νὰ μοῦ φᾶς τοὺς κουρμάδες.